

Ellen G. White

Minte, caracter, personalitate

Sfaturi pentru sănătatea mintală și Spirituală

Volumul I

Cuprins

Cuvânt înainte

Secțiunea I **Activitatea de cercetare în domeniul minții**

1. Importanța activității de cercetare în domeniul minții
2. Creștinul și psihologia
3. Pericole în psihologie
4. Influențele spirituale și mintea
5. Fanatismul
6. Sănătate și echilibru

Secțiunea a II-a **Relații fundamentale**

7. Originile psihice ale suferințelor fizice
8. Mintea și religia
9. Citadela minții
10. Capacitatea de a înțelege

Secțiunea a III-a **Dezvoltarea minții**

11. Studiul Bibliei și dezvoltarea minții
12. Perseverența
13. Hrana minții
14. Activitatea fizică
15. Factorii emoționali

Secțiunea a IV-a **Dezvoltarea personalității**

16. Influențe prenatale
17. Ereditatea și mediul social
18. Atmosfera de siguranță din cămin
19. Influența părinților
20. Atmosfera căminului
21. Preocuparea lui Hristos pentru mintea oamenilor

22. Școala și profesorul

Secțiunea a V-a **Puterea înviorătoare a vieții**

23. Iubirea – un principiu divin și veșnic
24. Iubirea în cămin
25. Iubire și sexualitate în experiența umană
26. Iubirea frățească
27. Iubirea lui Dumnezeu

Secțiunea a VI-a **Egoismul și respectul de sine**

28. Respectul de sine
29. Dependență și independență
30. Egoismul și înălțarea de sine

Secțiunea a VII-a **Adolescență și tinerețe**

31. Problemele tinerilor
32. Dragostea oarbă și pasiunea
33. Pericole care pândesc tineretul
34. Conștiința

Secțiunea a VIII-a **Principii călăuzitoare în educație**

35. Influența percepțiilor
36. Principii motivatoare
37. Principii referitoare la studiu și învățare
38. Echilibrul în educație

Abrevieri

Cuvânt înainte

În timpul vieții lui Ellen G White (1827 – 1915), psihologia, știința care tratează însușirile, capacitățile și funcțiile minții, era la începuturile ei. Cu toate acestea, din conținutul scrierilor lui Ellen White, se desprinde o filozofie distinctivă, în care este conturată cu claritate o concepție călăuzitoare în această știință dedicată sănătății mintale și spirituale.

Scopul acestei compilații este de a oferi o colecție a declarațiilor lui Ellen White în domeniul vast, important și uneori controversat al psihologiei, pentru a putea fi studiate cu mai multă ușurință. Adventiștii de ziua a șaptea și mulți alții împărtășesc convingerea că Ellen White a scris sub influența călăuzirii prețioase a Duhului Sfânt într-un domeniu atât de vital pentru întreaga omenire și într-un timp în care curente de gândire în psihologie sunt variate și schimbătoare.

Valabilitatea și valoarea concepțiilor lui Ellen White în psihologie, nutriție și educație, precum și în alte domenii, au fost deja demonstrate. Nu există nici o îndoială că, pe măsura progresului cercetărilor legate de sănătatea mintală, reputația ei în stabilirea și susținerea unor principii psihologice solide va fi din ce în ce mai temeinic recunoscută. Pentru adventiștii devotați, această lucrare, *Minte, caracter, personalitate*, va aduce multe răspunsuri. Suntem siguri că, pe măsura dezvoltării adevărului, convingerile prezentate aici vor trezi un interes din ce în ce mai mare din partea tuturor cititorilor preocupați de dezvoltarea lor.

Având în vedere aceste circumstanțe, apariția ocazională a unor expresii ca „Am văzut”, „Mi s-a arătat”, „Am fost instruită să” nu este doar înțeleasă, ci aduce chiar mai multă lumină asupra faptului că, la originea concepțiilor expuse, se află Acela care a modelat și creat mintea umană.

În procesul de realizare a acestui material de către lucrătorii Fundației White, nu a existat nici o încercare de a selecta pasaje care să susțină ideile împărtășite și promovate de diferitele autorități în domeniul educației și psihologiei. Nici o idee preconcepută a vreunui dintre compilatori nu este reprezentată aici. Dimpotrivă, efortul depus a avut scopul de a permite o expunere cât mai imparțială a ideilor propuse de Ellen White. Pentru realizarea acestui obiectiv, a fost folosită ca sursă colecția vastă a scrierilor ei, atât a celor publicate de-a lungul a șase decenii, așa cum apar ele în diferitele lucrări tipărite sub formă de cărți, eseuri și mii de articole periodice, cât și a celor aflate în voluminoasa colecție de manuscrise și scrisori aflate în tezaurul Fundației White.

O mare parte a cărții *Minte, caracter, personalitate* prezintă principii călăuzitoare generale. Pe lângă acestea, sunt adăugate și intercalate materiale dedicate unor îndrumări practice sau avertismente care vizează relația specifică dintre profesori și elevi, pastori și enoriași, medici și pacienți sau părinți și copii.

În nenumărate situații, există sfaturi adresate în mod particular unei anumite persoane, conducător, pastor, medic, editor, soț, soție sau tânăr. Prin prezentarea circumstanțelor și a sfatului oferit, aceste relatări constituie un fel de cazuistică, ceea ce înseamnă că atenția cititorului trebuie să se orienteze în direcția principiului implicat, și nu asupra detaliilor.

Evident, Ellen White nu a scris în calitate de psiholog. Ea nu a folosit terminologia uzuală în domeniul psihologiei contemporane. De fapt, este necesar ca cititorul să abordeze cu atenție anumiți termeni folosiți chiar de către autoare, cum ar fi „psihologie”, „frenologie” etc. Cu toate acestea, cititorul interesat va fi impresionat de profunzimea neobișnuită a autoarei, în formularea unor principii fundamentale ce țin de domeniul psihologiei și care se evidențiază în mod clar în scrierile ei. Lucrarea rezultată prin selectarea, colecționarea și prezentarea într-o succesiune logică a declarațiilor lui Ellen White cu privire la diferitele aspecte ale manifestării minții, la rolul vital al minții în experiența umană, precum și cu privire la factorii care contribuie la funcționarea optimă a acesteia merită să fie așezată în rândul cărților ei, publicate postum. Aceste cărți ne ajută să înțelegem omul și relația sa cu mediul înconjurător, cu Dumnezeu și cu universul.

Cu zece ani în urmă, când s-a început realizarea acestei compilații, s-a crezut că ea va beneficia, în principal, de interesul celor ce studiază domeniul sănătății mintale. Prin urmare, modul de ordonare a declarațiilor a urmărit să ofere un material disponibil unor categorii restrânse de cititori. Cercetătorii trebuie să înțeleagă că, deși s-a încercat pe cât posibil să se evite repetările, câteva citate-cheie reapar în capitole diferite, deoarece cititorul s-ar aștepta să le găsească, în virtutea tematicii sugerate de titluri. În prezent, a devenit evident faptul că această compilație răspunde unei nevoi vitale a tuturor adventiștilor, precum și a prietenilor lor, deoarece cu toții suntem implicați în bătălia pentru cucerirea minții.

Lucrarea compilatorilor s-a concretizat în selectarea materialelor, așezarea lor într-o ordine care li s-a părut logică și inserarea unor titluri potrivite, inclusiv a enunțurilor interioare care introduc fiecare pasaj selectat. Pentru ca cititorii să poată beneficia de avantajul abordării unui anumit punct de vedere din toate unghiurile și de o expunere cât mai larg posibilă a acestora, s-a încercat includerea tuturor declarațiilor esențiale pe care le-a scris Ellen White pe parcursul anilor de slujire activă, cu privire la fiecare subiect prezentat. Procedând în felul acesta, există ici-colo o repetare în linii mari a ideilor, pe care întâmplător cititorii ar putea să o considere oarecum supărătoare. Cu toate acestea, cercetătorul atent va privi ca binevenită fiecare expresie ce aduce o contribuție la conturarea subiectului dezbătut. Astfel, *Minte, caracter, personalitate*, are un conținut enciclopedic.

Alături de fiecare citare, se acordă creditul corespunzător sursei aflate în materialele lui Ellen G. White, oferindu-i cititorului, în multe cazuri, posibilitatea de a consulta contextul original complet, dacă dorește. Pentru a economisi spațiu, în menționarea surselor de referință, au fost utilizate abrevierile standard ale titlurilor scrierilor lui Ellen White. Cheia acestor abrevieri se află în paginile introductive. În toate cazurile, este specificată și data primei scrieri sau publicării. Sursele originale sunt oferite ca referințe primare, iar dacă acestea există în prezent sub formă de cărți publicate, este indicată referința corespunzătoare. Trimiterile la *Comentariile biblice*

adventiste de ziua a șaptea indică declarații suplimentare ale lui Ellen White, care se află la încheierea fiecărui volum de *Comentarii* sau în volumul al șaptelea al *Comentariilor biblice AZȘ*.

Limita spațiului a făcut imposibilă includerea în această lucrare a unor subiecte asociate tematicii privitoare la minte, cum ar fi „nebulia” etc. Pentru cercetarea subiectelor respective, cititorul este îndrumat să consulte *Indexul complet al scrierilor lui Ellen G. White*.

Această compilație a fost realizată de lucrătorii Fundației Ellen White, sub conducerea unui Consiliu de administrație, în conformitate cu autorizarea exprimată de către Ellen White în propriul ei testament. Spre deosebire de majoritatea compilațiilor alcătuite din scrierile lui Ellen White, aceasta a fost publicată la început într-o formă provizorie, intitulată *Sfaturi pentru sănătate mintală*, în vederea unei verificări în cadrul școlar și a unei evaluări critice din partea educatorilor, psihologilor și a psihiatrilor adventiști. Dorința Fundației White a fost aceea de a se asigura că toate declarațiile relevante cu privire la subiectele propuse au fost luate în considerare și că ordonarea materialelor a fost adecvată.

Răspunsul favorabil venit atât din partea cercetătorilor solicitați, cât și a altora face ca lucrarea *Minte, caracter, personalitate* să fie vrednică de a deține un loc printre numeroasele publicații postume ce poartă semnătura lui Ellen White. Lansată în prezent în două volume, ea devine o parte a binecunoscutei Bibliotecii a căminului creștin.

În forma actuală, cartea reprezintă o variantă revizuită și îmbunătățită din punctul de vedere al selecției și al ordonării pasajelor. De asemenea, s-a adăugat un capitol, intitulat „Iubire și sexualitate în experiența umană”. Adăugările au întregit anumite capitole, iar excluderea unor pasaje a eliminat repetări inutile. Cele două volume sunt paginate în continuitate, iar indexul tematic și cel al textelor biblice se află la încheierea volumului al doilea, pentru întreaga lucrare.

Descrierea clară a mării lupte de cucerire a minții umane, care se desfășoară între forțele binelui și forțele răului, constituie un avertisment și o iluminare a cititorilor și oferă orientare și îndrumare în alegerea a ceea ce poate conferi siguranță, atât pentru viața prezentă, cât și pentru moștenirea viitoare, în viața de apoi. Aceasta este dorința cea mai sinceră și profundă a Consiliului de administrație al Fundației Ellen G. White.

Washington, D.C.

SECȚIUNEA I

Activitatea de cercetare în domeniul minții

Capitolul 1

IMPORTANȚA ACTIVITĂȚII DE CERCETARE ÎN DOMENIUL MINȚII

Cea mai aleasă activitate. – Cea mai aleasă activitate în care ar fi putut fi angajați vreodată oamenii este aceea de a se ocupa de tratarea minții. –3T 269 (1873)

Cunoașterea legilor care conduc mintea și trupul. – Datoria fiecărui om, atât pentru binele său personal, cât și pentru binele umanității, este aceea de a cerceta legile vieții și de a le respecta cu consecvență și conștiinciozitate. Acest organism uman, care este cel mai uimitor dintre toate organismele vii, trebuie să fie bine cunoscut de către toți oamenii. Ei au nevoie să înțeleagă funcțiile diferitelor organe interne, precum și relația de interdependență care există între ele și care asigură o activitate sănătoasă a întregii ființe. Oamenii trebuie să studieze influența minții asupra trupului și influența trupului asupra minții și să cunoască legile care le coordonează. – MH 128 (1905)

Educarea și disciplinarea minții. – Indiferent cine ați fi... Domnul v-a binecuvântat cu facultăți intelectuale capabile de o dezvoltare extraordinară. Talentele voastre trebuie să fie cultivate cu seriozitate și perseverență. Minte trebuie să fie disciplinată prin studiu, prin observare și prin cugetare. Dacă nu veți exercita toate capacitățile intelectuale de care dispuneți, nu veți putea înțelege gândurile lui Dumnezeu. Dar dacă veți începe să depuneți eforturi, într-un spirit de temere față de Dumnezeu, în umilință și cu rugăciune stăruitoare, capacitățile voastre se vor dezvolta și puterile voastre intelectuale vor fi întărite. O voință neclintită și un obiectiv bine determinat vor face minuni. – LS 275 (1915)

Posibilitățile unei minți disciplinate. – Autodisciplinarea minții constituie o necesitate imperativă a fiecăruia... O minte obișnuită, dar bine disciplinată, va realiza mai mult și va funcționa mai bine decât multe minți care au beneficiat de o pregătire școlară înaltă și decât cele mai mărețe talente care au fost lipsite de autodisciplină. – COL 335 (1900)

Activitatea desfășurată în domeniul formării gândirii deține un loc primordial. – Tinerii de azi reprezintă viitorul societății. Ei sunt viitorii profesori, judecători, oameni de stat și conducători; ei sunt aceia care vor decide destinele națiunii. Așadar, cât de importantă este misiunea acelor care se ocupă de formarea caracterelor și care influențează viețile celor ce aparțin generației viitoare! Dintre toate lucrările cărora li s-au dedicat vreodată oamenii, locul primordial îl ocupă activitatea desfășurată în domeniul formării gândirii. Timpul părinților este prea prețios pentru a fi risipit în satisfacerea apetitului sau în goana după avere și modă. Dumnezeu le-a încredințat un tineret valoros, nu doar pentru a-l face capabil să realizeze ceva în viața prezentă, ci și pentru a-l pregăti să intre în curțile cerești. – HS 209, 1886 (Te 270)

Utilitatea unui profesor depinde de o gândire bine direcționată. – Utilitatea unui profesor nu depinde atât de mult de cantitatea cunoștințelor pe care le împărtășește altora, ci mai degrabă de calitatea modelului de gândire pe care îl imprimă elevilor săi. Adevăratul profesor nu este mulțumit cu idei superficiale, cu o gândire indolentă sau cu o memorie leneșă. El se străduiește în mod constant să atingă niveluri din ce în ce mai înalte și metode din ce în ce mai bune. Viața sa este caracterizată de o continuă dezvoltare. În activitatea unui asemenea profesor există o prospețime și o putere inspiratoare, care îi mobilizează și îi stimulează pe elevii săi. – Ed 278 (1903)

Profesorul se va lupta pentru atingerea celui mai înalt standard moral și intelectual. – Cunoașterea de sine reprezintă o mare știință. Profesorul care se evaluează pe sine în mod onest va îngădui ca mintea să-i fie modelată și disciplinată de Dumnezeu. El va înțelege sursa puterii lui... Cunoașterea de sine conduce la umilință și la dependență de Dumnezeu, dar acestea nu trebuie să înlocuiască eforturile personale în procesul de dezvoltare. Cel care își conștientizează propriile defecte nu va cruța nici un efort pentru a atinge standardul fizic, intelectual și moral cel mai înalt. Nici unei persoane care se mulțumește cu un standard mediocru nu ar trebui să i se permită să se implice în educația tinerilor. – SpTEd 50, 15 mai 1896. (CT 67)

Pregătirea pentru eternitate. – Modelul agriculturului care trudește pentru a obține roadele câmpului, conține o învățătură pe care ar trebui să o aplicați în toate acțiunile voastre. Când își seamănă ogrorul, agricultorul pare să risipească semințele; dar, o dată îngropate în pământ, semințele germinează. Puterea lui Dumnezeu le conferă vitalitate și le aduce la viață, iar noi observăm cum apar, mai „întâi un fir verde, apoi spic, după aceea grâu deplin în spic” (Marcu 4,28). Studiați acest proces uimitor. Oh, există atât de multă învățătură aici; atât de multă înțelepciune! Dacă ne vom dezvolta gândirea până la limita maximă a capacităților ei, vom putea continua să cercetăm metodele și lucrările lui Dumnezeu de-a lungul veșniciei și vom cunoaște din ce în ce mai mult despre El. – CT 252 (1913)

Știința religiei creștine și mintea. – În religia creștină există o știință care trebuie cercetată și cunoscută pe deplin. Pe cât de înalte sunt cerurile față de pământ, pe atât de înaltă, de vastă și de profundă este această știință, în comparație cu orice altă știință umană. Modul în care oamenii sunt chemați să-I slujească lui Dumnezeu nu se află în armonie cu înclinațiile lor înnăscute. De aceea, mintea lor are nevoie să fie disciplinată, educată și dezvoltată. Adesea, ca să poată ajunge ucenic în școala lui Hristos, omul trebuie să ignore întregul mod de gândire pe care și l-a format prin practica și educația intelectuală obișnuită, pe parcursul întregii vieți. Pentru a rămâne statornic în relația cu Dumnezeu, simțămintele lui trebuie să fie disciplinate. Atât cei vârstnici, cât și cei tineri au nevoie să își însușească modele specifice de gândire, care îi vor face capabili să reziste ispitei. Ei trebuie să învețe să privească înainte și în sus. Principiile Cuvântului lui Dumnezeu – principii care sunt la fel de înalte precum este cerul și a căror extindere cuprinde eternitatea – trebuie să fie înțelese în contextul implicațiilor pe care le au asupra vieții cotidiene. Fiecare acțiune, fiecare cuvânt și fiecare gând trebuie să fie aduse în armonie cu aceste principii. – CT 20 (1913)

Progresul este posibil numai prin înfruntarea obstacolelor. – Nici o altă știință nu o poate egala pe aceea care reproduce caracterul lui Dumnezeu în viața cercetătorului. Cei care devin urmași ai Domnului Hristos constată că în mintea lor apar noi motivații, noi gânduri și noi imbolduri la acțiune. Cu toate acestea, datorită vrăjmașului care li se împotrivesc fără încetare și care îi ispitește, provocându-i la îndoială și la păcat, ei nu vor putea progresa decât dacă se vor angaja în luptă. Predispozițiile spre rău, ereditare sau cultivate, trebuie să fie învinse. Appetitul și viciul trebuie să fie subordonate stăpânirii Duhului Sfânt. Iar războiul acesta nu se va sfârși, până la încheierea acestei fărâme de eternitate. Chiar dacă atacurile care ne asaltează ne provoacă fără încetare la luptă, ele nu reprezintă altceva decât tot atâtea victorii prețioase de câștigat; iar valoarea triumfului asupra eului și asupra păcatului este cu mult mai mare decât o poate aprecia rațiunea umană. – CT 20 (1913)

Datoria fiecărui creștin de a dezvolta mintea. – Datoria fiecărui creștin este aceea de a deprinde obiceiul ordinii, al eficienței și al conștiințozității în cele mai mici amănunte. Nu există nici o scuză pentru superficialitate și lenevie în realizarea unei lucrări, indiferent de caracterul acesteia. Dacă cineva este mereu ocupat și nu se observă nici un rezultat în urma activității lui, aceasta se datorează faptului că inima și mintea sa nu au fost angajate în acțiune. Acela care este lent și muncește în pierdere are nevoie să conștientizeze faptul că există greșeli care trebuie corectate. El trebuie să-și pună mintea la contribuție, pentru a planifica modul de folosire a timpului, astfel încât să obțină cele mai bune rezultate posibile. Prin strategie și tact, unii vor realiza în cinci ore la fel de mult cât alții în zece.

Printre aceia care se ocupă cu întreținerea gospodăriei, unii se află într-o permanentă activitate nu pentru că ar avea atât de multe de făcut, ci pentru că nu-și propun să utilizeze timpul în mod eficient. Prin maniera lor lentă de a lucra, aceștia muncesc mult și realizează foarte puțin. Dar toți cei care doresc pot învinge defectele dezorganizării și lipsei de eficiență. Ei trebuie să-și stabilească un obiectiv bine definit, să decidă cantitatea de timp necesară pentru îndeplinirea unei anumite lucrări și să depună toate eforturile pentru realizarea acesteia în perioada de timp stabilită. Exercitarea voinței va face ca mâinile să se miște eficient și rapid. – COL 344 (1903)

Dezvoltarea tuturor capacităților minții și ale trupului. – Dumnezeu a dăruit fiecărei ființe umane un creier. El dorește ca acesta să fie utilizat pentru slava Sa... Noi nu avem puteri mintale și facultăți intelectuale în exces. Toate capacitățile minții și ale trupului – mecanismul uman pe care Domnul Hristos l-a adus la existență – trebuie să fie educate și antrenate, astfel încât să li se confere o cât mai bună utilizare. În vederea fortificării acestor capacități, trebuie să întreprindem tot ceea ce este posibil, deoarece Dumnezeu nu este mulțumit decât atunci când noi progresăm în eficiența colaborării cu El. – *Sermon at St. Helena Sanitarium* (Predică ținută la Sanatoriul Sf. Elena) 23 ianuarie 1904. (ISM 100)

Valoarea unui om este dată de gradul de cultivare a minții. – Niciodată să nu credeți că ați învățat suficient de mult, încât să vă puteți permite o relaxare a eforturilor voastre. Valoarea unui om este dată de gradul de cultivare a minții. Educația voastră trebuie să continue până la sfârșitul vieții; în fiecare zi este necesar să învățați ceva nou și să experimentați în mod practic cunoștințele însușite. – MH 499 (1905)

Asemănarea dintre un ogor necultivat și o minte needucată este elocventă. În mintea și inima copiilor și a tinerilor, semințele corupției sunt deja semănate și pregătite să germineze, să se dezvolte și să-și aducă rodul lor pervertit; dar pentru cultivarea și rodirea semințelor prețioase ale adevărului Bibliei, este necesară cea mai mare atenție și purtare de grijă. – RH, 9 noiembrie 1886. (HC 202)

Dobândirea cunoașterii și formarea culturii intelectuale. – Succesul nostru în dobândirea cunoașterii și în formarea unei culturi intelectuale depinde de organizarea judicioasă a timpului. Sărăcia, originea socială umilă sau mediul nefavorabil nu trebuie lăsate să împiedice cultivarea intelectului. ... Printr-o muncă perseverentă, un scop bine determinat și o administrare atentă a timpului, oricine este capabil să dobândească o cunoaștere și o disciplină intelectuală care pot să-l califice pentru aproape toate pozițiile influente și importante posibile. – COL 343, 344 (1900)

Înțelegerea problemelor mintale, de o mare valoare în tratarea celor bolnavi. – În tratarea bolilor provocate de tulburări nervoase este necesară o mare înțelepciune. O inimă rănită și întristată și un suflet descurajat au nevoie de un tratament atent. ... Adesea, compasiunea și tactul se vor dovedi a fi de un mai mare folos pentru pacient decât cele mai performante tratamente medicale, administrate într-o manieră rece și indiferentă. – MH 244 (1905)

Înțelegerea minții și a naturii umane este folositoare în lucrarea de salvare a sufletelor. – Decideți-vă să deveniți atât de eficienți și utili, încât să nu rămâneți cu nimic mai prejos decât standardul la care v-a chemat Dumnezeu. Indiferent de lucrarea care vă este încredințată, fiți devotați și conștiincioși. Folosiți toate mijloacele disponibile în vederea fortificării intelectului. Asociați studiul cărților cu activitatea practică și, printr-un efort consecvent, prin veghere și rugăciune, veți primi înțelepciunea care vine de sus. Procedând astfel, veți dobândi o educație complexă și vastă. Vă veți dezvolta din punct de vedere al caracterului și veți câștiga o influență morală, care vă va face capabili să călăuziți mintea oamenilor pe cărările neprihănită și ale sfințirii. – COL 334 (1900)

Mecanicii, avocații, comercianții și oamenii din toate ramurile profesionale caută să se instruiască în mod permanent, urmărind să ajungă experți în domeniul în care își desfășoară activitatea. Oare este posibil ca urmașii lui Hristos să fie lipsiți de înțelepciune și, în timp ce pretind a fi angajați în serviciul lui Dumnezeu, să-și permită să rămână ignoranți în privința căilor și metodelor pe care trebuie să le utilizeze în lucrarea Sa? Străduința de a câștiga viața veșnică este mai presus de orice alte considerente pământești. Pentru a conduce sufletele la Hristos, este necesar un studiu al minții și o cunoaștere a naturii umane. Pentru a ști cum să-i abordezi pe oameni în vederea prezentării marelui subiect al adevărului, este nevoie de precauție și de rugăciune fierbinte. – 4T 67 (1876)

Cultivarea capacităților sporește solicitarea serviciilor noastre. – Deoarece unii nu sunt exigenți față de ei înșiși și nu sunt dispuși să se autocorecteze, ei se pot plafona în tipare greșite de acțiune; dar dacă vor urmări cultivarea deplină a capacităților lor, ei vor putea atinge cele mai înalte performanțe ale iscusinței, în domeniul în care își desfășoară activitatea. Atunci vor descoperi că sunt solicitați pretutindeni și la orice oră și că sunt apreciați pentru vrednicia lor, în tot ceea ce întreprind. – COL 344 (1900)

Putem ajunge aproape de perfecțiunea îngerilor. – Omului i-a fost dăruită capacitatea de a se dezvolta într-o măsură nelimitată și Dumnezeu îi asigură întregul sprijin posibil pentru realizarea

acestei lucrări. Folosind toate resursele harului divin, noi putem atinge un nivel de dezvoltare care să ajungă aproape de perfecțiunea îngerilor. – RH, 20 iunie 1882. (HC 218)

Capitolul 2

CREȘTINUL ȘI PSIHOLOGIA

Legi ale minții, stabilite de Dumnezeu. – Cel care a creat mintea a stabilit și legile dezvoltării acesteia * – Ed 41 (1903)

Adevăratele principii ale psihologiei în Scripturi. – Adevăratele principii ale psihologiei se află în Sfintele Scripturi. Omul nu își cunoaște adevărata valoare. Deoarece nu privește spre Isus, Autorul și Desăvârșitorul credinței sale, omul acționează în conformitate cu caracterul temperamentului său neconvertit. Cel care vine la Isus, cel care se încrede în El și face din Domnul Hristos Exemplul său, înțelege semnificația cuvintelor: „Le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu.”

Aceia care trec prin experiența unei adevărate convertiri vor înțelege, cu claritate și discernământ, responsabilitatea care le revine înaintea lui Dumnezeu, pentru a duce până la capăt experiența mântuirii, cu teamă și respect; și vor conștientiza nevoia de a persevera, până la vindecarea definitivă de lepra păcatului. O asemenea experiență îi va determina să se așeze, cu umilință și încredere deplină, într-o poziție de dependență față de Dumnezeu. – MS 121, 1902. (ML 176)

Mintea consacrată lui Dumnezeu se dezvoltă în mod armonios. – Dacă oamenii se supun pe deplin față de Dumnezeu, El îi acceptă așa cum sunt și îi educă pentru serviciul Său. Primit în suflet, Duhul lui Dumnezeu activează toate capacitățile intelectului. Sub călăuzirea Duhului Sfânt, mintea care este consacrată fără rezerve lui Dumnezeu se dezvoltă armonios și este întărită astfel, încât să fie capabilă de a înțelege și de a îndeplini cerințele Sale. Caracterul slab și instabil este transformat într-un caracter ferm și puternic. O atitudine continuă de devoțiune stabilește o relație atât de strânsă între Isus și ucenicii Săi, încât caracterul creștinului ajunge să fie asemenea caracterului Maestrului său. El va avea o capacitate de înțelegere mai clară și mai vastă. Discernământul lui va fi mai pătrunzător, iar judecata lui mai echilibrată. Prin puterea dătătoare de viață a Soarelui neprihănirii, mintea lui devine atât de ageră, încât va fi în stare să aducă multă roadă pentru slava lui Dumnezeu. – GW 285, 286 (1915)

Știința unei vieți creștine veritabile. – Știința unei vieți creștine curate, plene și consecvente este obținută prin studierea Cuvântului lui Dumnezeu. Aceasta este cea mai înaltă educație pe care fiecare ființă omenească o poate obține. În școlile noastre, trebuie să fie predate lecții care să îi formeze pe elevi în așa fel încât, la absolvire, aceștia să plece cu gânduri nobile, cu mintea și inima curate, pregătiți să se înalțe pe scara progresului și să pună în practică virtuțile creștine. Din acest motiv, dorim ca între școlile și sanatoriile noastre să existe o legătură. Aceste instituții trebuie să fie conduse în simplitatea Evangheliei prezentate de Vechiul și Noul Testament. – MS 86, 1905

Înconjurați de o atmosferă a păcii. – Toți cei care se află sub îndrumarea divină au nevoie de ora liniștită a comuniunii cu propriile lor inimi, cu natura și cu Dumnezeu... Noi trebuie să Îl auzim pe El, vorbind inimii noastre în mod personal. Când orice altă voce este stinsă, când Îl așteptăm pe Dumnezeu în tăcere, liniștea sufletului face ca vocea lui Dumnezeu să fie distinctă. Îndemnul Său pentru noi este: „Fii liniștit, și să știi că Eu sunt Dumnezeu.” În mijlocul nenumăratelor presiuni, în stresul intenselor activități ale vieții, cel care este înprospătat în felul acesta va fi înconjurat de o

atmosferă de lumină și pace. El va primi un nou flux de putere nu numai fizică, ci și intelectuală. – MH 58 (1905)

Religia lui Hristos, cel mai eficient remediu. – Autorul bolii este Satana; iar medicul luptă împotriva puterii și acțiunii lui. Suferința mintală domnește pretutindeni... Majoritatea acestor situații nefericite [în care problemele conjugale, remușcarea pentru păcat, frica de flăcările unui iad etern au dezechilibrat mintea] au fost interpretate de către cei necredincioși în așa fel, încât să se considere că boala psihică este cauzată de concepțiile religioase; dar aceasta este o minciună flagrantă pe care, de multe ori, au fost obligați să o recunoască. Departe de a fi cauza bolii mintale, religia lui Hristos constituie unul dintre cele mai eficiente remedii ale acesteia; deoarece învățăturile ei produc o alinare deosebit de benefică pentru sistemul nervos. – 5T 443, 444 (1885)

Intrare pe tărâmul păcii. – Când sunteți asaltați de ispite, când îngrijorarea, confuzia și întunericul par să vă împresoare sufletul, priviți spre locul în care ați văzut lumina ultima dată. Odihniți-vă în iubirea și grija protectoare a Domnului Hristos... Când intrăm în comuniune cu Mântuitorul, noiășim pe tărâmul păcii. – MH 250 (1905)

Risipirea tuturor temerilor nedorite. – Când oamenii se îndreaptă spre truda lor de fiecare zi, când se pleacă în rugăciune, când se culcă în noapte și când se trezesc dimineața, când bogatul sărbătorește în palatul său, când sârmanul își adună copiii în jurul mesei sărăcăcioase, Tatăl ceresc îi privește pe fiecare cu atenție. Nici o lacrimă nu se scurge neobservată de Dumnezeu și nici un zâmbet nu se ivește pe față fără a fi remarcat de El.

Dacă am crede pe deplin acest fapt, toate temerile noastre nedorite s-ar risipi. Dacă am încredința în mâinile lui Dumnezeu orice povară, mare sau mică, viețile noastre ar înceta să mai fie atât de împovărate de dezamăgire, cum sunt în prezent. Dumnezeu nu este depășit de multitudinea grijilor noastre și nici nu este strivit de greutatea lor. Prin urmare, este privilegiul nostru acela de a ne bucura de o odihnă a sufletului, care pentru mulți a rămas încă necunoscută. – SC 86 (1892)

Educarea sufletului prin disciplină. – Creștini, este Domnul Hristos revelat în noi? Trebuie să ne străduim pentru a avea trupuri robuste și o minte puternică pentru a nu fi epuizate cu ușurință, minte care să privească dincolo de sine și să înțeleagă cauza și efectul fiecărei acțiuni îndeplinite. Astfel, vom fi pregătiți în mod eficient ca să răbdăm greutățile asemenea unor soldați buni. Avem nevoie de o minte care să poată înțelege dificultățile și să poată trece prin ele cu înțelepciunea care vine de la Dumnezeu, minte care să poată lupta cu problemele grele și să le poată învinge. Cea mai grea luptă este aceea de crucificare a eului, de a răbda dificultatea în experiențele spirituale și de a ne educa sufletul printr-o disciplină severă. La început, probabil că aceasta nu va produce o satisfacție prea mare, dar rezultatul de mai târziu va fi pace și fericire. – Lt 43, 1899

Hristos are putere de a înviora și restaura. – Când cerul se deschide pentru om, viața pe care o oferă Domnul Hristos deschide inima omului pentru cer. Păcatul nu numai că ne îndepărtează de Dumnezeu, dar distruge în sufletul omenesc atât dorința, cât și capacitatea de a-L cunoaște pe El. Misiunea lui Hristos este aceea de a anihila toată această lucrare a răului. El are puterea de a reface și de a înviora mintea care a fost întunecată, voința care a fost pervertită și însușirile care au fost paralizate de păcat. Hristos deschide tezaurul comorilor universului pentru noi și, prin El, ne este dăruită puterea de a discerne și de a aprecia aceste comori infinite. – Ed 28, 29 (1903)

Fie Dumnezeu, fie Satana conduce. – Satana preia controlul fiecărei minți care nu este așezată în mod categoric sub controlul Spiritului lui Dumnezeu. – Lt 57, 1895 (TM 79)

Fiecare păcat nutrit diminuează tăria caracterului. – Fie ca nimeni să nu se amăgească pe sine cu gândul că păcatele nutrite cu plăcere o anumită perioadă de timp vor fi părăsite cu ușurință la un

moment dat. Lucrurile nu stau așa. Fiecare păcat nutrit diminuează tăria caracterului și mărește puterea obiceiului; iar rezultatul este degradarea morală, mintală și fizică. Chiar dacă vă pocăiți de greșeala făcută și pășiți pe căile cele drepte, tiparele formate în gândirea voastră și familiaritatea cu păcatul vă vor face incapabili să deosebiți răul și binele. Folosindu-se de obiceiurile rele care au fost întipărite în existența voastră, Satana vă va asalta din nou și din nou. – COL 281 (1900)

Abilitățile psihologice ale profesorului. – Obiceiurile și principiile unui profesor trebuie să fie considerate ca având o importanță mai mare chiar decât calificarea sa profesională. Dacă este un creștin sincer, el va simți că este necesar să se preocupe în mod egal de educarea fizică, mintală, morală și spirituală a elevilor săi.

Pentru a exercita o influență corectă, profesorul trebuie să manifeste o stăpânire de sine desăvârșită. Inima lui trebuie să fie animată de o iubire atât de profundă față de elevii lui, încât aceasta să poată fi observată în înfățișarea, cuvintele și faptele sale. Pentru a reuși să formeze gândirea elevilor, tot atât de bine precum îi instruieste în domeniul științei, caracterul lui trebuie să fie ferm. Primii ani de educație a tinerilor, în general, le modelează caracterele pentru întreaga viață. Cei care se ocupă de tineri trebuie să urmărească foarte atent să descopere și să dezvolte calitățile lor intelectuale, pentru ca aceștia să-și poată coordona puterile minții în așa fel, încât să fie exercitate la maxima lor capacitate. – 3T 135 (1872).

Oamenii trebuie să devină noi creaturi. – Oamenii sunt destinați să devină slujitori ai Împărăției lui Hristos. Prin puterea divină care le-a fost încredințată, ei trebuie să revină la starea inițială de armonie și loialitate față de Dumnezeu. Prin legile și inițiativele Sale, Dumnezeu a prevăzut o cale de comunicare între cer și spiritul omenesc, care funcționează într-un mod la fel de tainic precum este acțiunea vântului (Ioan 3,7.8). Domnul Hristos a declarat: „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta” (Ioan 18,36). Deși își exercită influența asupra guvernelor pământești, Împărăția lui Hristos nu poate îngădui nici un amestec al acestora în lucrurile ei, deoarece prin acesta ar fi afectat însuși caracterul ei divin.

Atât de sublim este caracterul influenței spirituale exercitate de Dumnezeu asupra inimilor celor care acceptă lucrarea Sa, încât fiecare om este transformat într-o făptură nouă, fără ca această acțiune să distrugă sau să afecteze vreuna dintre capacitățile personale cu care a fost înzestrat în mod natural. Duhul Sfânt purifică fiecare însușire și o face să fie potrivită pentru comuniunea cu natura divină. Cel care este născut din Duh este Duh; când omul este născut de sus, pacea cerească inundă sufletul. – MS 1, 1897. (SpTBC [No.3] 8, 9)

Binele elimină răul. – Părinți, voi sunteți cei care decid dacă mintea copiilor voștri va fi inspirată de gânduri înnobilitoare sau va fi inundată de sentimente vicioase. Voi nu puteți păstra neocupată mintea lor activă și nici nu puteți alunga răul. Gândurile rele pot fi eliminate numai prin înlocuirea lor cu principii drepte. Dacă părinții nu vor sădi în inimile copiilor lor semințele adevărului, vrăjmașul va semăna neghină. Singura cale de prevenire a pătrunderii influențelor care corup bunele maniere este aceea de a-i instrui pe copii în cunoașterea unor norme de conduită pozitive și elocvente. Adevărul este cel ce va proteja sufletul de ispitele neîncetate, care trebuie să fie preîntâmpinate. – CT 121 (1913)

Doar o singură zi. – Noi trebuie să ne deprindem, să ne disciplinăm și să ne educăm în fiecare zi, pentru a trăi într-un mod cât se poate de folositor în această viață. Zi cu zi, doar câte o singură zi – gândiți-vă la aceasta. Ziua de astăzi este tot ceea ce îmi aparține. În această singură zi, voi face tot ce pot mai bine. Îmi voi folosi talentul de vorbire spre a fi o binecuvântare, un ajutor, un mângâietor, un exemplu pe care Domnul, Mântuitorul meu, îl va aproba. Astăzi îmi voi exercita toată răbdarea, bunătatea și îngăduința, astfel încât virtuțile creștine să poată fi dezvoltate în mine. În fiecare dimineață, consacrați întreaga voastră ființă, sufletul, trupul și spiritul, lui Dumnezeu. Deprindeți obiceiul de a petrece timp în acte devoționale și încredeți-vă din ce în ce mai mult în

Mântuitorul vostru. Puteți să credeți cu toată convingerea că Domnul Isus vă iubește și că dorește să creșteți și să atingeți dimensiunile caracterului Său. El dorește să vă dezvoltați și să vă întăriți în toată plinătatea iubirii divine. Astfel, veți reuși să cunoașteți și să înțelegeți valoarea supremă a timpului și a eternității. – Lt 36, 1901. (HP 227)

Cum poate fi dezvoltată o minte bine echilibrată. – Munca este o binecuvântare. Fără muncă, ne este imposibil să ne bucurăm de sănătate. Pentru ca bărbații și femeile să poată avea o minte bine echilibrată, toate capacitățile lor trebuie să fie activate și utilizate în așa fel, încât aceasta să se poată dezvolta în mod armonios. – 3T 154, 155 (1872)

Cunoașterea și știința trebuie vitalizate de Duhul Sfânt. – Talentele unei persoane sunt administrate în mod eficient și utilizate la maximum numai atunci când sunt așezate sub controlul deplin al Duhului lui Dumnezeu. Concepțiile și principiile religioase constituie primii pași în dobândirea cunoașterii și reprezintă temelia pe care trebuie să fie clădită o educație adevărată. Pentru a sluji celor mai nobile idealuri, capacitățile de cunoaștere trebuie să fie îndrumate și întărite de puterea Duhului lui Dumnezeu.

Singurii care pot interpreta și utiliza în mod corect cunoștințele științifice sunt creștinii, deoarece adevărata valoare a științei nu poate fi apreciată decât dintr-o perspectivă religioasă. Procedând în felul acesta, oamenii vor ajunge să se închine lui Dumnezeu, care este Autorul științei. Numai o minte înnobilită prin harul lui Dumnezeu poate înțelege valoarea autentică a educației. Atributele lui Dumnezeu, așa cum sunt reflectate în lucrările creației Sale, pot fi recunoscute și admirate doar în măsura cunoașterii personale a Creatorului.

Pentru a îndruma tineretul spre izvoarele adevărului și spre Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii, profesorii nu trebuie să dețină doar o cunoaștere teoretică a doctrinei, ci și o cunoaștere experimentală a sfințirii. Cunoaștința constituie o putere spre bine numai atunci când este asociată cu o pietate veritabilă. Numai un suflet golit de sine va fi cu adevărat nobil. Cei în a căror inimă domnește Hristos sunt considerați înțelepți în ochii lui Dumnezeu. – MS 44, 1894

Întreaga ființă să fie deschisă agenților vindecători ai cerului. – Hristos este izvorul vieții. Mulți au nevoie de o mai clară cunoaștere a Lui; ei au nevoie să fie răbdători și amabili și totuși nerăbdători să învețe cum poate fi deschisă întreaga ființă în fața agenților vindecători ai cerului. Când strălucirea iubirii lui Dumnezeu va ilumina cămărilor întu-necate ale sufletului, depresia și nemulțumirea vor dispărea, iar bucuriile satisfacției vor oferi vigoare minții și sănătate trupului. – MH 247 (1905)

Darurile nu se dezvoltă într-o singură clipă. – Darurile prețioase ale Duhului Sfânt nu sunt dezvoltate într-o singură clipă. Curajul, tenacitatea, umilința, credința și încrederea nezdruccinată în puterea lui Dumnezeu de a mântui sunt dobândite pe parcursul unei experiențe care durează ani de zile. Copiii lui Dumnezeu urmează să-și pecetluiască destinul printr-o viață întreagă de eforturi sfinte și neobosite și printr-o aderare perseverentă la bine. – MH 454 (1905)

Capitolul 3

PERICOLE ÎN PSIHLOGIE

Satana, un cercetător al minții. – Timp de sute de ani, Satana a făcut experimente asupra proprietăților minții umane și a ajuns la o bună cunoaștere a acestui domeniu. În zilele din urmă, prin acțiunile sale subtile, el creează o legătură între propria sa minte și mintea umană, căreia îi inoculează gândurile lui personale. Această lucrare este realizată într-o manieră atât de înșelătoare, încât aceia care acceptă călăuzirea lui Satana nu sunt conștienți că se află sub conducerea și voința

celui rău. Marele înșelător speră să dezorienteze mintea oamenilor până acolo, încât aceasta să nu mai poată recepționa nimic altceva în afară de vocea lui. – Lt 244, 1907 (MM 111)

Satana este maestrul metodelor subtile. – Prin metodele sale subtile, Satana se străduiește fără încetare să influențeze mintea oamenilor. Fiind o creație strălucită a lui Dumnezeu, Satana este un maestru al psihologiei, dar însușirile lui nobile au fost angajate în scopul de a se opune și de a anihila efectele îndrumărilor Celui Prea Înalt. – ST, 18 septembrie 1893. (HC 210)

El vine deghizat. – Noi suntem confrunțați cu planurile și metodele distrugătoare ale lui Satana la fiecare pas. Trebuie să ne amintim neîncetat că el vine la noi deghizat, ascunzându-și motivele și caracterul ispitelor sale. Pentru ca noi să nu-l putem recunoaște, Satana apare îmbrăcat în lumină și învăluit în veșminte imaculate de înger. Dacă nu vom fi extrem de precauți și nu vom cerceta cu atenție planurile sale, vom fi înșelați. – MS 34, 1897. (HC 88)

Greșita utilizare a științelor în domeniul minții. – În aceste zile, când scepticismul și necredința ni se prezintă atât de des îmbrăcate în hainele științei, trebuie să fim pregătiți la fiecare pas. Prin aceste mijloace, marele nostru adversar înșală mii de oameni, pe care îi determină să slujească propriei sale voințe. Avantajul pe care îl are de pe urma științelor, a acelor științe care se ocupă de mintea umană, este imens. În acest domeniu, el se strecoară asemenea unui șarpe, pentru a distruge lucrarea lui Dumnezeu.

Această manieră de infiltrare, prin intermediul științelor, este bine gândită. Satana se apropie de oamenii acestei generații pe o cale și mai directă, prin intermediul frenologiei, psihologiei și mesmerismului*, iar utilizarea unor asemenea mijloace va caracteriza eforturile sale până aproape de încheierea timpului de încercare. În acest fel, mii de minți omenești au fost și sunt otrăvite și conduse la necredință.

În timp ce se crede că o minte poate să influențeze într-un mod atât de minunat o altă minte, Satana, care este pregătit să profite la maximum de orice situație, se interferează în acest proces de comunicare și acționează asupra ambelor minți. Datorită lucrărilor mărețe și bune pe care afirmă că le realizează, cei care se dedică acestor științe se înalță pe ei înșiși în slăvi, dar sunt prea puțin conștienți de natura și dimensiunile influenței spre rău, căreia îi deschid calea cu bucurie. În activitatea lor există o putere falsă, care acționează prin semne și minuni mincinoase – pentru amăgirea celor ce nu au dobândit neprihănirea. Stimate cititor, ferește-te de influența acestor științe, deoarece conflictul dintre Hristos și Satana nu s-a încheiat încă.

Neglijarea rugăciunii îi predispune pe oameni să se încreadă în propriile lor puteri și, în felul acesta, ușa ispitei este deschisă. În multe situații, imaginația este captivată de descoperirile științifice, iar oamenii sunt lăudați pentru perspicacitatea propriei lor inteligențe. Științele care tratează mintea umană sunt foarte apreciate. Exercitate într-un cadru legitim, ele sunt folositoare, dar Satana și agenții săi puternici le utilizează pentru a înșela și distruge sufletele. Principiile și tehnicile sale sunt acceptate ca fiind inspirate de Dumnezeu și, în felul acesta, Satana își primește închinarea dorită. Lumea, despre care se presupune că beneficiază atât de mult de pe urma frenologiei și a magnetismului animal, nu a fost niciodată atât de pervertită cum este acum. Prin intermediul acestor științe, este nimicită virtutea și se pun temelii spiritismului. – ST, 6 noiembrie 1884. (2SM 351, 352)

Lucrarea sa este aceea de a dezorienta mintea umană. – Satana pătrunde în interiorul ființei umane până acolo, încât se interpune chiar și în relația dintre Dumnezeu și om. Obiectivul său este acela de a dezorienta mintea. Diavolul își așterne umbra lui întunecată de-a lungul căilor noastre, pentru ca, în corupția morală și în valul de nelegiuire care se află în lume, omul să nu-L mai poată înțelege pe Dumnezeu. Deci, ce avem de gând să facem în această situație? Vom permite noi ca întunericul să persiste? Nu.

Există o putere care ne stă la dispoziție și care va aduce lumina cerului în lumea noastră întunecată. Hristos se află în cer și El va aduce lumina cerului, va risipi întunericul și va face ca strălucirea slavei Sale să pătrundă în interiorul ființei noastre. Atunci, în ciuda corupției, a poluării și degradării care ne înconjoară, noi vom putea discerne lumina divină.

Nu trebuie să ne descurajăm în fața nelegiurii neamului omenesc și nu trebuie să păstrăm această impresie în permanență în mintea noastră. Noi nu trebuie să privim la corupția lumii. ... Ce avem deci de făcut? Care este lucrarea noastră? Să vedem „ce dragoste ne-a arătat Tatăl” (1 Ioan 3,1). – MS 7, 1888

Metode subtile în locul atacului deschis și îndrăzneț. – Dacă Satana ar fi declanșat un atac deschis și îndrăzneț împotriva creștinilor, ei ar fi fost determinați să apeleze imediat la ajutorul puternicului lor Eliberator, care ar fi pus adversarul pe fugă. De obicei, Satana nu acționează în felul acesta. El este foarte priceput și știe că cea mai eficientă metodă de a-și atinge scopurile este aceea de a se prezenta în fața sărmanului om decăzut, luând înfățișarea unui înger de lumină. Sub această deghizare, Satana acționează asupra minții, urmărind să o devieze de pe calea cea dreaptă și sigură. Dintotdeauna, ambiția sa a fost aceea de a contraface lucrarea lui Hristos și de a-și dovedi puterea și pretențiile sale. El înșală niște muritori sărmani, determinându-i să interpreteze lucrările și minunile lui Hristos pe baza unor principii științifice și creează impresia că acestea sunt rezultatul îndemnării și puterii umane. În felul acesta, Satana încearcă, dacă este posibil, să distrugă credința multora în Hristos ca Mesia, Fiul lui Dumnezeu. – ST, 6 noiembrie 1884

Obiectivul său special îl constituie mintea celor tineri. – Lucrarea specială a lui Satana, în aceste zile din urmă, este aceea de a lua în stăpânire mintea tinerilor, de a corupe gândirea lor și de a le stârni pasiunile. În calitate de ființe morale libere, ei trebuie să-și controleze gândurile, orientându-le în direcția cea bună. – Und MS 93. (HC 337)

Satana stăpânește mintea care nu este condusă de Duhul Sfânt. – Puțini sunt aceia care cred că omenirea a ajuns într-o stare atât de decăzută, atât de profund înrăită și într-o opoziție atât de disperată față de Dumnezeu, cum este în realitate. „Umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu: căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună” (Romani 8,7).

Când omul nu se află sub influența directă a Duhului lui Dumnezeu, Satana poate să-i modeleze mintea după propriile lui dorințe. El distruge toate capacitățile raționale pe care reușește să le ia în stăpânire. Satana se află în opoziție totală față de Dumnezeu. Opiniile, concepțiile, preferințele, deciziile, planurile și realizările sale nu conțin nici cea mai vagă asemănare cu lucrurile pe care Dumnezeu le iubește și le aprobă. Toate lucrările lui Satana sunt motivate de o delectare și de o plăcere deosebită față de toate acele lucruri pe care Dumnezeu le disprețuiește. Prin urmare, întreaga existență a diavolului este orientată și dezvoltată împotriva lui Dumnezeu.

Această deosebire radicală între bine și rău conduce la un război deschis împotriva celor care se străduiesc să umble pe calea Domnului. Ei [cei care se opun adevărului] vor numi lumina întuneric și întunericul lumină; binele rău și răul bine. – Lt 8, 1891

De la Adam și până în zilele noastre. – Satana a perseverat în aplicarea aceleiași strategii prin care a înșelat-o pe Eva, până când, în cele din urmă, a reușit să pună stăpânire asupra minții tuturor oamenilor care au acceptat minciunile lui. De la Adam și până în zilele noastre, Satana și-a păstrat aceeași metodă de înșelare prin contrafacere, acționând asupra minții omenesci. – MS 19, 1894

Aceia care cunosc adevărul reprezintă ținte speciale. – Prin inspirarea unor simțăminte contradictorii și prin prezentarea unor exemple derutante, Satana acționează în mod discret, pentru a produce confuzie în mintea acelor care cunosc adevărul. Dacă nu se vor pocăi și dacă nu vor fi convertiți, cei care trăiesc vieți duplicitare, care pretind că îi slujesc Domnului, în timp ce urmăresc

să-și aducă la îndeplinire propriile lor planuri – planuri care obstrucționează însăși lucrarea pentru îndeplinirea căreia Domnul Hristos Și-a sacrificat propria Sa viață –, vor fi înșelați de către vrăjmașul sufletelor. – Lt 248, 1907

Satana distrage mintea prin subiecte controversate. – El [vrăjmașul] ar fi încântat dacă ar reuși să distragă mintea, îndreptând-o spre orice subiect prin care ar putea să creeze o divizare a opiniilor și să conducă poporul nostru la controverse. – MS 167, 1897

O minte care domină o altă minte. – În influența pe care o minte este capabilă să o exercite asupra unei alte minți omenești, Satana descoperă adesea un mijloc extrem de eficient pentru infiltrarea răului. Această influență este atât de seducătoare, încât persoana care este prinsă în această practică este, de obicei, inconștientă de forța ei. Dumnezeu mi-a poruncit să adresez un avertisment împotriva acestui rău. – Lt 244, 1907. (2SM 352)

O putere spre bine; o putere spre rău. – Atunci când este sfințită, influența unei minți asupra alteia reprezintă o mare putere spre bine, dar atunci când este exercitată de cei care I se opun lui Dumnezeu, aceasta constituie, în egală măsură, o mare putere spre rău. Satana s-a folosit de această putere pentru a insinua răul în mintea îngerilor, făcându-i să creadă că el urmărește binele universului. În calitate de heruvim strălucitor, Lucifer fusese așezat într-o poziție deosebit de înaltă; el era foarte iubit de către ființele cerești, iar influența lui asupra acestora era puternică. Mulți dintre ei au acordat atenție sugestiilor lui și i-au crezut cuvintele. „Și în cer s-a făcut un război. Mihail și îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Și balaurul cu îngerii lui s-au luptat și ei, dar n-au putut birui; și locul lor nu s-a mai găsit în cer” (Apocalipsa 12,8). – Lt 114, 1903. (7BC 973)

Nu trebuie să se acorde încredere gândirii unui singur om. – Nu trebuia să se acorde încredere gândirii și judecății unui singur om, deoarece interesele aflate în joc au fost prea mari, iar aceasta nu a fost liberă de slăbiciunile și de erorile omenești. Nu există nici măcar o singură minte omenească atât de desăvârșită, încât să se afle în afara pericolului de a se lăsa influențată de motivații greșite sau de a înțelege lucrurile dintr-o perspectivă eronată. – Lt 41, 1891

Satana urmărește mintea nesupravegheată. – Satana urmărește cu atenție momentul în care mintea rămâne fără supraveghere, pentru ca atunci să o poată lua în stăpânire. Noi nu dorim să rămânem în necunoaștință cu privire la metodele sale și nici nu dorim să fim cucerii prin intermediul acestora. El este satisfăcut să privească picturile care îl reprezintă cu coarne și copite, deoarece este o ființă dotată cu inteligență; la început, Satana a fost un înger de lumină. – MS 11, 1893

Îngerii răi încearcă să distrugă voința omului. – Dacă li s-ar permite, îngerii răi ar acționa [captiva și stăpâni] asupra minții umane, până când oamenii ar ajunge să fie complet lipsiți de voință și gândire independentă. – MS 64, 1904

Siguranță prin împotrivire. – Deoarece sugestiile și propunerile diavolului urmăresc fără încetare să ne afecteze și să ne îndepărteze de la încrederea noastră în Dumnezeu, unica noastră posibilitate de a fi în siguranță este aceea de a nu-i acorda nici cea mai mică atenție. El se transformă într-un înger de lumină pentru a reuși să-și îndeplinească planurile într-o asemenea manieră, încât să nu reușim să discernem strategiile sale. Cu cât suntem mai șovăitori, cu atât mai eficiente vor fi influențele rătăcitoare pe care le exercită Satana asupra noastră. Angajarea în discuții și tratative cu el este periculoasă. Cu fiecare concesie pe care i-o facem, dușmanul va pretinde mai mult. Unica noastră posibilitate de a fi în siguranță este aceea de a-l respinge cu promptitudine, chiar de la prima tentație spre neascultare. Prin meritele lui Hristos, Dumnezeu ne-a oferit suficient har pentru a ne împotrivi lui Satana și pentru a fi mai mult decât biruitori. Împotrivirea înseamnă succes. „Împotriviți-vă diavolului și el va fugi de la voi.” Împotrivirea trebuie să fie hotărâtă și

perseverentă. Vom pierde tot ce am câștigat, dacă ne împotrivism astăzi, numai pentru a capitula mâine. – RH, 8 aprilie 1880. (HC 95)

Evitarea actelor necugetate. – Există unii care se așază în mod iresponsabil în calea pericolelor și se expun la ispite din care numai o minune din partea lui Dumnezeu i-ar putea scăpa neafecțați și nepătați. Acestea sunt acte necugetate, cu care Dumnezeu nu este de acord. În ispitirea lui Isus, Satana a citat una dintre făgăduințele referitoare la protecția lui Dumnezeu. El L-a provocat pe Mântuitorul lumii să se arunce de pe streășina templului, insinuând că, dacă ar avea încredere în Dumnezeu, nimic nu L-ar putea împiedica să Se arunce. Isus a înfruntat această ispită cu fermitate și a biruit-o pe temeiul Scripturii: „Este scris, să nu ispitești pe Domnul Dumnezeuul tău”. Folosind aceeași metodă de înșelare, care constă în prezentarea Scripturii ca argument al sugestiilor sale, Satana îi conduce pe oameni în locuri în care Dumnezeu nu le-a cerut să meargă. – RH, 8 aprilie 1880 (HC 95)

Credința veritabilă și încumetarea. – Făgăduințele lui Dumnezeu nu ne-au fost date pentru ca noi să-I pretindem în mod ușuratic să ne ocrotească, în timp ce ne avântăm cu insolență în situații periculoase, încălcând legile naturii și sfidând capacitatea de judecată și prevedere pe care Dumnezeu ni le-a dăruit spre a le folosi. Aceasta nu ar fi o credință veritabilă, ci o încumetare. Satana ne întâmpină cu bogăție, cu onoare luminează și cu plăcerile vieții. Aceste ispite sunt diversificate astfel, încât să poată avea acces la oameni din toate categoriile sociale, căutând să-i îndepărteze de Dumnezeu și să-i determine să-și slujească mai degrabă lor înșiși decât Creatorului. „Toate aceste lucruri Ți le voi da Ție”, i-a spus Satana lui Hristos. „Toate aceste lucruri ți le voi da ție”, îi spune Satana omului. „Toți acești bani, tot acest pământ, toate aceste puteri, bogății și onoruri ți le voi da ție”; iar omul este încântat, amăgit și atras în mod perfid, spre propria lui ruină. Dacă ne vom dedica inima și viața lucrurilor lumești, Satana va fi satisfăcut. – Lt 1a, 1872 (HC 93)

Mintea oamenilor este condusă fie de îngerii răi, fie de îngerii lui Dumnezeu. – Mintea oamenilor este condusă fie de îngerii cei răi, fie de îngerii lui Dumnezeu. Mintea noastră este încredințată fie conducerii lui Dumnezeu, fie conducerii puterilor întunericului și ar fi bine să ne cercetăm pe noi înșine, pentru a vedea unde ne aflăm astăzi – sub stindardul însângerat al prințului Emanuel sau sub steagul negru al puterilor întunericului. – MS 1, 1890 (6BC 1120)

Numai dacă îngăduim. – Satana nu poate atinge mintea sau intelectul, dacă noi nu îi îngăduim aceasta. – MS 17, 1893 (6BC 1105)

O gândire spirituală lucidă. – Pentru a face distincție între grâu și pleavă, între știința lui Satana și știința Cuvântului adevărului, este necesară o gândire spirituală lucidă. Domnul Hristos, Marele Medic, a venit în lumea noastră pentru a le oferi acelor care Îl primesc sănătate, pace și un caracter desăvârșit. Evanghelia Sa nu constă în tehnicile și metodele superficiale pe care știința le utilizează pentru a prezenta o lucrare rea ca și cum ar fi o mare binecuvântare, pentru ca, ulterior, să se dovedească a fi un mare blestem. – Lt 130, 1901 (HC 109)

Rugăciunea va aduce biruința împotriva lui Satana. – Rugăciunea însoțită de credință constituie marea putere a creștinului și va aduce o biruință garantată împotriva lui Satana. Acesta este motivul pentru care el ne sugerează gândul că nu avem nevoie de rugăciune. El detestă Numele lui Hristos, Mijlocitorul nostru; și când noi Îi cerem în mod stăruitor ajutorul, oștirile lui Satana sunt alarmate. Neglijarea rugăciunii contribuie la atingerea obiectivelor sale, deoarece, în aceste condiții, minunile lui mincinoase au șanse sporite de a fi acceptate. Prezentându-și tentațiile înșelătoare, Satana va reuși să realizeze în ispitirea omului tot ceea ce nu a reușit să realizeze în ispitirea lui Hristos. – 1T 296 (1862)

Capitolul 4

INFLUENȚELE SPIRITUALE ȘI MINTEA

Religia și sănătatea. – Religia personală este de cea mai mare importanță. Ioan îi scria lui Gaiu: „Prea iubitele, doresc ca toate lucrurile tale să-ți meargă bine, și sănătatea ta să sporească tot așa cum sporește și sufletul tău” (3 Ioan 2). Sănătatea fizică depinde într-o mare măsură de sănătatea sufletească; prin urmare, fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva, înfăptuiți toate lucrurile spre slava lui Dumnezeu. Religia personală este exteriorizată prin comportament, prin cuvinte și prin fapte. Ea determină o dezvoltare care va ajunge până la acea treaptă finală a desăvârșirii, care se bucură de aprecierea Domnului: „Voi aveți totul deplin în El” (Coloseni 2,10). – Lt 117, 1901

Adevărata religia aduce putere, liniște și echilibru. – Adevărata religie nu este sentiment, ci manifestarea concretă a iubirii și milei, prin fapte. O asemenea religie este necesară în vederea sănătății și fericirii. Ea pătrunde în templul profanat al sufletului și alungă elementele păcătoase care l-au invadat. Preluând conducerea ființei, sfințește și iluminează inima cu razele strălucitoare ale Soarelui neprihănirii. Ea deschide spre cer ferestrele sufletului și permite pătrunderea slavei iubirii lui Dumnezeu. Liniștea și echilibrul se instaurează o dată cu ea. Deoarece atmosfera cerului constituie un factor activ, când umple sufletul omenesc, puterile sale fizice, mintale și morale sporesc, iar chipul lui Hristos, nădejdea slavei, este reprodus în interiorul ființei. – RH, 15 octombrie 1901. (WM 38)

Dumnezeu este sursa vieții și a bucuriei. – Dumnezeu este sursa vieții, a luminii și bucuriei universului. Binecuvântările Sale se revarsă asupra tuturor ființelor create, asemenea razelor de lumină care emană din soare și asemenea torentelor de apă care țâșnesc din izvoare. Ori de câte ori viața lui Dumnezeu sălășluiește în inima oamenilor, ea se va revărsa asupra celor din jur, oferind binecuvântare și iubire. – SC 77 (1892)

Toate ființele își primesc viața de la Dumnezeu. – Toate ființele create trăiesc în virtutea voinței și a puterii lui Dumnezeu. Ele primesc viață din viața Fiului lui Dumnezeu. Oricât de capabile și talentate ar fi și oricât de vaste ar fi însușirile lor, ele se află într-o continuă dependență de energia pe care o primesc din partea Sursei de viață a întregii existențe. Izvorul vieții este Hristos. Numai Cel care este Singurul deținător al nemuririi și care locuiește în lumină și viață ar fi putut declara: „Eu am puterea să-Mi dau viața, și am puterea să o iau iarăși”. – MS 131, 1897 (5BC 1113)

Satana se folosește de influența unei minți asupra alteia. – Satana și-a instaurat împărăția în aceasta lume încă de la alungarea sa din cer. El depune o activitate neobosită pentru a corupe loialitatea ființelor umane față de Dumnezeu și, pentru realizarea acestui deziderat, Satana aplică aceeași metodă pe care a folosit-o în cer, și anume influența unei minți asupra altei minți. În felul acesta, oamenii devin ispititorii semenilor lor. Ei împărtășesc simțăminte puternice și perverse ale lui Satana și exercită o capacitate copleșitoare de dominare. Sub înrâurirea unor asemenea simțăminte, ei se reunesc în partide, confederații și societăți secrete care acționează prin intermediul agențiilor internaționale. Dar Dumnezeu nu le va mai tolera multă vreme. – Lt 114, 1903

Planurile lui Satana sunt alcătuite cu minuțiozitate pentru a determina folosirea capacităților în vederea satisfacerii intereselor egoiste. – Asemenea unui vânător, Satana întinde capcane și curse, special concepute pentru a captura sufletele oamenilor. Planurile sale sunt alcătuite cu minuțiozitate, astfel încât să-i determine pe oameni să-și utilizeze capacitățile dăruite de Dumnezeu în vederea satisfacerii intereselor lor egoiste, în loc de a le consacra pentru slava lui Dumnezeu. Dumnezeu a prevăzut ca oamenii să fie angajați într-o lucrare care le-ar fi adus pace și bucurie și le-

ar fi asigurat un profit veșnic; dar Satana dorește ca noi să ne concentrăm eforturile asupra unor lucruri care sunt perisabile și nu oferă nici un câștig. – RH, 1 septembrie 1910 (HC 200)

Păcătuirea nu a instituit o nouă structură rațională și afectivă. – Nu trebuie să presupunem că, o dată cu păcătuirea lui Adam, Dumnezeu ar fi instituit în constituția ființei umane o nouă structură rațională și afectivă, deoarece aceasta ar însemna că Dumnezeu S-a implicat în implantarea tendințelor spre păcat în natura umană. Domnul Hristos Și-a început lucrarea de convertire îndată ce omul a căzut în păcat, pentru ca, prin ascultare de Legea lui Dumnezeu și prin credință în Domnul Hristos, omul să aibă posibilitatea de a redobândi chipul și asemănarea cu Dumnezeu. – MS 60, 1905

Fiecare trebuie să aleagă unul dintre cele două stindarde. – Aici se desfășoară o bătălie teribilă. Două mari puteri se luptă una împotriva celeilalte – Prințul lui Dumnezeu, Isus Hristos, și prințul întunericului, Satana. Ne aflăm în fața unui conflict deschis. În această lume nu există decât două tabere; și fiecare ființă umană se va alinia sub unul dintre cele două stindarde – sub stindardul prințului întunericului sau sub stindardul lui Isus Hristos. – Lt 38, 1894

Păcatul afectează întreaga ființă – Păcatul se extinde asupra întregii ființe; și în aceeași măsură acționează și harul. – Lt 8, 1891

Inima pervertită a degradat însușirile nobile ale sufletului. Toți aceia care doresc să învețe știința mântuirii trebuie să devină elevi umili ai școlii lui Hristos, pentru ca templul sufletului să poată fi un locaș permanent al șederii Celui Prea Înalt. Dacă vrem să fim educați de Hristos, sufletul nostru trebuie să fie golit de toate pretențiile sale orgolioase, astfel încât Domnul Hristos să-Și poată întipări propriul Său chip în adâncurile lui. – Lt 5, 1898. (HC 105)

Crucea conferă minții o imagine de sine corectă. – Ce anume ar putea face ca mintea omenească să-și poată forma o corectă imagine cu privire la sine? Doar crucea de pe Calvar. Când privim la Isus, Autorul și Desăvârșitorul credinței noastre, orice tendință a slăvirii de sine se va prăbuși în țărână. În timp ce privirile noastre se îndreaptă în sus, inima se umple de un spirit al nevredniciei care o conduce la umilință. Când contemplăm crucea, suntem înzestrați cu puterea de a înțelege darurile minunate pe care aceasta le-a pus la dispoziția tuturor credincioșilor. Dumnezeu în Hristos, dacă este privit ținută, va risipi mândria omenească, iar în locul înălțării de sine, se va instaura o umilință adevărată. – Lt 20, 1897 (HC 114)

Omul este făcut desăvârșit în Hristos. – Hristos Își aduce ucenicii într-o legătură vie cu Sine și cu Dumnezeu Tatăl. Prin acțiunea Duhului Sfânt asupra minții umane, omul este desăvârșit în Hristos Isus. Unitatea cu Hristos stabilește în relația dintre ucenicii Săi o unitate care reprezintă, în fața lumii, cea mai convingătoare dovadă a maiestății, a excelenței morale a lui Isus și a puterii Sale de a înlătura păcatul. – MS 111, 1903 (5B 1148)

Numai Dumnezeu îl poate ridica pe om pe scara vredniciei morale. – Unitatea omului cu Hristos este unicul factor care îi conferă valoare în ochii lui Dumnezeu, deoarece, prin neprihănirea lui Hristos, omul este înălțat pe scara vredniciei morale și Singurul care poate realiza aceasta este Dumnezeu. Onoarea și măreția lumească nu dețin o valoare mai mare decât aceea pe care le-a acordat-o Însuși Creatorul. Înțelepciunea lor este nebunie, iar tăria lor este fragilitate și slăbiciune. – Lt 9, 1873. (HC 149)

Egoismul și rezultatele lui. – Esența imoralității este egoismul și, pentru că ființele umane au cedat în fața puterii egoismului, în lumea de azi se vede lipsa loialității față de Dumnezeu. Națiuni, familii și persoane individuale sunt întru totul animate de dorința de a așeza eul în centrul intereselor lor. Omul urmărește cu pasiune să-și domine semenii. Izolându-se pe sine de Dumnezeu și de semenii,

în egoismul său, omul își urmează propriile înclinații nestăpânite. El acționează de parcă binele celorlalți ar fi dependent de supunerea lor față de supremația sa. – RH, 25 iunie 1908. (CS 24)

Biruința poate fi câștigată. – Prin cultivarea unor principii sfinte, omul poate câștiga victoria asupra predispoziției spre rău. Dacă se supune Legii lui Dumnezeu, simțurile lui încetează să mai fie denaturate și deviate; capacitățile lui încetează să mai fie pervertite și irosite, prin exercitarea lor în vederea atingerii unor obiective de natură să îl îndepărteze de Dumnezeu. În și prin harul acordat de Cer, cuvintele, gândurile și energiile pot fi curățite; poate fi format un nou caracter, iar degradarea produsă de păcat poate fi învinsă. – MS 60, 1905

Lipsa de consecvență este începutul ispitei. – Începutul căderii în ispită constă în păcatul de a-i îngădui minții să oscileze și în păcatul unei lipse de consecvență în ce privește încrederea voastră în Dumnezeu. Cel rău pândește neîncetat, pentru a prinde ocazia de a crea o imagine greșită a lui Dumnezeu și de a ne atrage gândurile spre ceea ce este interzis.

Dacă va reuși, Satana vă va absorbi mintea cu lucrurile lumești. El se va strădui să vă incite simțămintele, să vă trezească pasiunile și să vă atașeze afecțiunile de ceea ce este spre răul vostru; dar vouă vă revine responsabilitatea de a vă controla toate emoțiile și pasiunile, aducându-le la o supunere lucidă față de rațiune și conștiință. Atunci Satana își va pierde puterea de dominare a minții.

Lucrarea lui Hristos ne solicită să ne angajăm într-o luptă continuă cu răul spiritual din caracterele noastre. Tendințele naturale trebuie să fie învinse. Apetitul și pasiunea trebuie să fie stăpânite, iar voința trebuie să fie așezată întru totul de partea lui Hristos. – RH, 14 iunie 1892. (HC 87)

Nimeni nu trebuie să ajungă la disperare datorită tendințelor ereditare. – Satana este întotdeauna pregătit și vigilent pentru a deruta și înșela. El folosește orice mijloc de încântare, prin care să atragă omul pe calea largă a neascultării. Satana se străduiește să dezorienteze conștiința, inspirându-i simțăminte confuze. El își aplică falsele lui inscripții pe indicatoarele pe care Dumnezeu le-a fixat pentru a călăuzi pe calea cea bună. Tocmai datorită existenței unor asemenea instrumente ale răului, care se luptă să eclipseze orice rază de lumină îndreptată spre suflet, Dumnezeu a însărcinat ființe cerești, care au misiunea de a-i călăuzi, de a-i păzi și de a-i conduce pe aceia care urmează să fie moștenitorii slavei. Nimeni nu trebuie să ajungă la disperare datorită înclinațiilor ereditare spre rău, ci, atunci când Duhul lui Dumnezeu îl convinge de păcat, cel care a săvârșit greșeala trebuie să se pocăiască, să mărturisească păcatul și să renunțe la rău. Îngerii păzitori sunt pregătiți să îndrume sufletele cu conștiinciozitate pe căile cele drepte. – MS 8, 1990. (6BC 1120)

Părtaș la păcat prin asociere. – Sufletul care a fost derutat datorită unor influențe negative și care, prin asocierea cu alții, a ajuns să fie părtaș la păcat și să acționeze în contradicție cu voința și caracterul lui Dumnezeu nu trebuie să se descurajeze. „Și tocmai un astfel de Mare Preot ne trebuia: sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși și înălțat mai pe sus de ceruri” (Evrei 7,26). Domnul Hristos nu este doar Preotul și Mijlocitorul nostru, ci și Jertfa adusă pentru păcatele noastre. El S-a dăruit pe sine o singură dată pentru toți. – Lt 11, 1897

Lucrarea lui Satana este aceea de a descuraja; lucrarea lui Hristos este de a umple inima cu credință și speranță. – Să nu credeți nici măcar o clipă că ispitele lui Satana ar putea contribui în vreun fel oarecare la realizarea binelui vostru personal. Fugiți de ele ca și cum ați fugi de vrăjmașul însuși. Lucrarea lui Satana este aceea de a vă descuraja sufletul, pe când lucrarea lui Hristos este de a umple inima cu credință și speranță. Satana ne sugerează gândul că încrederea noastră este întemeiată pe premise false, și nu pe Cuvântul sigur și neschimbător al lui Hristos, care nu poate să mintă. – MS 31, 1911. (HC 85)

Un remediu pentru fiecare categorie de ispite. – Pentru fiecare categorie de ispite, este pregătit un remediu specific. În bătălia împotriva eului și împotriva naturii noastre păcătoase, noi nu suntem lăsați să luptăm singuri, prin intermediul propriilor noastre puteri limitate. Domnul Hristos este un ajutor loial și atotputernic. Știind că există o asemenea putere, pregătită și pusă la dispoziția noastră, nici unul dintre noi nu ar trebui să se descurajeze sau să fie învins. – RH, 8 aprilie 1884. (HC 88)

Sângele lui Hristos este singura cale de vindecare a sufletului. – Legea lui Iehova este foarte cuprinzătoare și vastă. Isus le-a declarat ucenicilor Săi în mod clar că Legea sfântă a lui Dumnezeu poate fi încălcată nu numai prin cuvinte și prin fapte, ci și prin gânduri, simțăminte și dorințe. O inimă care Îl iubește pe Dumnezeu mai presus de orice nu va fi înclinată să restrângă semnificația Legii Sale la nivelul superficial al unor reguli exterioare. Când înțelege forța spirituală a Legii, sufletul supus și loial dovedește o ascultare deplină, care ia în considerare principiile lui Dumnezeu sub toate aspectele lor. Adevărata putere a Poruncilor va deveni o fortăreață a sufletului numai în cadrul unei asemenea ascultări. Atunci, păcatul va părea extrem de respingător. Autojustificarea, înălțarea de sine și falsul simțământ al valorii personale vor înceta să existe. Siguranța întemeiată pe propriile merite va dispărea, iar în suflet, se va instaura o profundă convingere cu privire la păcat și o adâncă insatisfacție cu privire la sine. Stăpânit de simțământul nevredniciei, sufletul va apela cu disperare la sângele Mielului lui Dumnezeu, ca singura cale de vindecare a sa. – Lt 51, 1888. (HC 140)

Întâmpinând provocarea ispititorului. – Satana va veni la tine spunându-ți că ești păcătos. Dar tu să nu îi îngădui să-ți copleșească mintea cu ideea că, datorită faptului că ești păcătos, Dumnezeu te-a părăsit. Răspunde-i: „Da, sunt un păcătos și tocmai din această cauză am nevoie de un Mântuitor. Eu am nevoie de iertare și de înțelegere, dar Domnul Hristos mi-a declarat că nu voi pieri, dacă voi veni la El. În scrisoarea pe care mi-a trimis-o, stă scris că 'Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte și să ne curățească de orice nelegiuire' (1 Ioan 1,9). Eu mă voi încrede în Cuvântul lui Dumnezeu și voi asculta îndemnul Lui.” Când Satana îți spune că ești pierdut, răspunde-i: „Da, dar Isus a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut. Cu cât păcatul meu este mai mare, cu atât mai mare este nevoia mea de un Mântuitor.” – Lt 98b, 1896

Îndepărtarea atenției de la confuzie spre lucrările mâinilor lui Dumnezeu. – Dumnezeu Își invită creaturile să-și abată atenția de la confuzia și incertitudinea din jurul lor și să admire lucrările mâinilor Lui. Stelele cerului sunt vrednice de contemplare. Dumnezeu le-a făcut pentru binecuvântarea omului și, când studiem lucrările Sale, îngerii ni se vor alătura, iluminându-ne mintea și apărând-o de înșelăciunea satanică. – MS 96, 1899. (4BC 1145)

Influența religiei. – Adevărata religie înobilează mintea, rafinează gusturile, sfințește judecata și îl face pe cel ce le are părtaș al purității și sfințeniei cerului. Ea ne apropie de îngeri și ne izolează din ce în ce mai mult de spiritul și de influența lumii. Adevărata religie influențează toate faptele noastre și toate relațiile noastre sociale și ne conferă „duhul unei minți puternice”, iar rezultatul este fericirea și pacea. – ST, 23 octombrie 1884. (CH 629, 630)

Dezvoltarea capacităților intelectuale. – Așa cum s-a întâmplat în cazul lui Daniel, dezvoltarea capacităților intelectuale este direct proporțională cu dezvoltarea caracterului spiritual. – RH, 22 martie 1898. (4 BC 1168)

Îmbunătățirea sănătății fizice. – Când mintea își dezvoltă capacitățile și când voința este așezată de partea lui Dumnezeu, se produce o minunată îmbunătățire a sănătății fizice. – *Medical Missionary* (Misionarul medical), noiembrie-decembrie 1892. (CH 505)

Conștiința unei conduite corecte este cel mai bun medicament. – Conștiința faptului că avem o conduită corectă este cel mai bun medicament pentru un trup și o minte bolnave. Simțământul binecuvântării lui Dumnezeu conferă sănătate și putere. Cel care are sufletul liniștit și mulțumit în Dumnezeu se află pe calea directă spre sănătate. Gândul că privirile Domnului sunt îndreptate asupra noastră și că urechile Sale sunt dispuse să asculte rugăciunile noastre ne oferă o satisfacție temeinică. A ști că avem un prieten care nu dezamăgește niciodată și căruia Îi putem încredința toate secretele sufletului nostru produce o fericire pe care cuvintele nu o vor putea exprima niciodată. – ST, 23 octombrie 1884. (CH 628)

Iubirea lui Isus înconjoară sufletele cu o atmosferă plăcută. – Sufletele acelor care Îl iubesc pe Isus vor fi înconjurată de o atmosferă curată, plăcută. Există oameni care își țin flămânde propriile suflete. Aceștia vor fi mult ajutați de un cuvânt plăcut sau de aprecieri sincere. Darurile cerești, oferite gratuit și din abundență de Dumnezeu, trebuie să fie oferite la fel de către noi celor care sunt în sfera noastră de influență. Astfel, noi vom arăta acea dragoste care este de origine cerească și care se dezvoltă pe măsură ce este folosită pentru binecuvântarea altora. În acest mod, noi Îl slăvim pe Dumnezeu. – MS 17, 1899. (HC 231)

Rezultatele unui singur moment de necugetare. – Un singur semnal de alarmă înlăturat din conștiință, tolerarea un singur obicei rău, o singură neglijare a înaltelor exigențe ale slujirii pot fi începutul devierii pe o cale care vă va duce în rândul slujitorilor lui Satana, deși, în tot acest timp, ați considerat și ați pretins că Îl iubiți pe Dumnezeu și cauza Sa. Un singur moment de necugetare, un singur pas greșit pot schimba întregul traseu al existenței voastre într-o direcție rea. – 5T 398 (1885)

Dumnezeu nu face nici o minune pentru a înlătura roadele necredinței. – Dumnezeu ne avertizează, ne sfătuiește și ne mustră, oferindu-ne posibilitatea de a ne corecta greșelile, înainte ca acestea să se înrădăcineze, devenind o a doua natură a noastră. Dar, dacă refuzăm să fim corecți, Dumnezeu nu intervine pentru a ne opri din drumul pe care noi înșine l-am ales. El nu face nici o minune pentru a opri creșterea și rodirea semințelor semănate de noi.

Omul care manifestă o necredință arogantă sau o indiferență apatică față de adevărul divin nu va face altceva decât să culeagă roadele semințelor pe care el însuși le-a semănat. Mulți au trecut printr-o ase-menea experiență. Cultivând neglijența, indiferența și opoziția față de adevăr, ei au ajuns să asculte cu o insensibilitate stoică adevăruri care altădată le tulburaseră sufletele. O răceală ca de gheață, o duritate ca de fier, o structură impenetrabilă și insensibilă ca de piatră – toate acestea își regăsesc expresia în caracterul multora care pretind a fi creștini.

Acesta este modul în care trebuie să fie înțeles faptul că Domnul i-a împietrit inima lui faraon. Dumnezeu i-a vorbit regelui egiptean prin intermediul lui Moise, oferindu-i cele mai convingătoare dovezi ale puterii Sale divine; dar monarhul a refuzat cu încăpățănare să primească lumina care l-ar fi condus la pocăință. Dumnezeu nu a exercitat nici o influență supranaturală prin care să împietrească inima regelui răzvrătit, ci, datorită opoziției sale față de adevăr, Duhul Sfânt S-a retras, iar el a fost lăsat în întuneric și necredința pe care și le-a ales singur. Prin respingerea continuă a influenței Duhului Sfânt, oamenii se separă de Dumnezeu. Când toate modalitățile de iluminare a minții lor sunt epuizate, nici o descoperire divină nu îi mai poate smulge din necredință. – RH, 20 iunie 1882. (3BC 1151)

Controlează circumstanțele, în loc să fii tu controlat de ele. – Există rele pe care omul le poate atenua, dar care nu pot fi niciodată înlăturate. El trebuie să învingă obstacolele și să controleze circumstanțele, în loc de a se lăsa determinat de acestea. Talentele sale trebuie să fie exercitate ori de câte ori este posibil, cu scopul de a instaura armonia și ordinea, în locul confuziei. Dacă se va ruga, Dumnezeu îi va acorda ajutorul Său. Omul nu este lăsat singur, să lupte împotriva încercărilor și ispitelor numai prin intermediul propriilor sale puteri. Ajutorul vine de la Cel care este

Atotputernic. Isus a părăsit curțile împărătești ale cerului, a suferit și a murit într-o lume degradată de păcat, tocmai pentru a-l învăța cum să suporte provocările vieții și cum să învingă ispita. Viața Sa este un model desăvârșit pentru noi. 5T 312 (1885)

Dumnezeu dorește ca mintea să fie pe deplin înnoită – Reziduuul ideilor și al practicilor îndoielnice trebuie să fie întru totul îndepărtat. Dumnezeu dorește ca mintea noastră să fie pe deplin înnoită, iar inima noastră, umplută cu bogățiile adevărului. – MS 24, 1901. (HC 106)

Să tratăm în mod înțelept diferitele mentalități. – Nevoia noastră, a tuturor, este aceea de a cerceta aspectele fundamentale ale caracterului și comportamentului uman, pentru a ști cum să tratăm în mod prudent și înțelept diferitele tipuri de mentalități, astfel încât să putem folosi cele mai bune metode prin care să-i conducem pe oameni la o corectă înțelegere a Cuvântului lui Dumnezeu și a modului de a trăi o viață creștină adevărată. Trebuie să citim Biblia împreună cu ei și să le îndepărtăm atenția de la lucrurile trecătoare, îndrumându-i spre acelea care le vor aduce binecuvântări veșnice. Fiecare copil al lui Dumnezeu are datoria de a deveni misionar și de a se afla în mijlocul celor care au nevoie de ajutor. Dacă cineva este împovărat de ispită, cazul lui trebuie abordat cu atenție și tratat în mod înțelept, deoarece sunt în joc interesele lui veșnice, iar cuvintele și faptele celor ce lucrează pentru el pot fi o mireasmă de viață spre viață sau un duh de moarte spre moarte. – 4T 69 (1876)

Ucenicii lui Isus sunt caracterizați de principialitate. – Viața celor care se află la picioarele lui Isus și învață de la El este condusă de principii statornice și precise. – RH, 20 iunie 1882. (HC 160)

Capitolul 5

FANATISMUL

Infiltrarea fanatismului. – Trăim într-un timp în care fanatismul, în toate formele lui, va căuta orice posibilitate de a se infiltra, atât printre cei credincioși, cât și printre cei necredincioși. În ipocrizia sa, Satana va pătrunde în mijlocul oamenilor și își va prezenta minciunile, folosind orice invenție posibilă pentru a-i înșela. – Lt 121, 1901. (MM 114)

Cum acționează Satana. – Din propria noastră experiență, am ajuns la concluzia că, dacă nu poate să împietrească sufletele în ghețarul indiferenței, Satana va încerca să le împingă în flăcările fanatismului. Când Duhul Domnului coboară în mijlocul poporului Său, Satana speculează ocazia de a-și exercita influența asupra minții unora, determinându-i să manifeste, în lucrarea lui Dumnezeu, propriile lor trăsături de caracter. De aceea, există întotdeauna pericolul ca lucrarea lui Dumnezeu să fie afectată, prin decizii izvorâte din propria lor gândire, care conduc la săvârșirea unor fapte lipsite de înțelepciune. Mulți acționează pentru atingerea unor obiective cu caracter personal, care nu le-au fost niciodată solicitate de Dumnezeu. – Lt 34, 1889. (Similar cu 5T 644)

Rezultatul cultivării tendințelor greșite. – Există unii, lipsiți de înțelepciune, care și-au urmat propria lor cale și propriile lor păreri, cultivând cu plăcere defectele ereditare și tendințele dobândite ale caracterului atât de mult timp, încât, în cele din urmă, au devenit orbi, incapabili de a înțelege și de a gândi altfel. Ei răstălmăcesc adevăratele principii, înalță standarde false și impun cerințe care nu poartă semnătura cerului. Tocmai în rândul acestora, există unii care se îngâmfă înaintea Domnului și pretind că sunt neprihăniți și că respectă poruncile lui Dumnezeu. – MS 138, 1902

Lipsa unei corecte imagini de sine. – Cei care nu au reușit să-și formeze o imagine de sine corectă sunt prinși în capcana lui Satana. Ei își dau importanță, sunt mulțumiți de ei înșiși și inconștienți de propriile lor limite. Oh, cu câtă durere îi privește Domnul și cu câtă amărăciune ascultă declarațiile lor vanitoase! Ei sunt îmbătați de mândrie. Chiar și vrăjmașul este surprins, văzând cu câtă ușurință se lasă duși în robie. – Lt 126, 1906

O umilință contrafăcută. – Mulți dintre aceia care pretind a fi creștini manifestă o umilință contrafăcută și inconsecventă. Dorind să-și învingă eul, unii adoptă o atitudine cât se poate de smerită; dar pentru că încearcă să lupte prin propriile lor puteri, prima adiere de laudă și apreciere îi face să se umfle de mândrie. Acestora le lipsește dispoziția de a se supune întru totul lui Hristos, iar El nu poate lucra prin ei.

Indiferent de realizările voastre, nu vă atribuiți nici o slavă. Nu urmăriți să atingeți obiective duplicitare, încercând să-I slujiți și lui Dumnezeu, și eului personal, în același timp. Nu acordați atenție eului vostru. Fie ca afirmațiile voastre să-i conducă pe cei apăsați și împovărați la Isus, Mântuitorul milos. Acționați ca și când L-ați vedea pe Isus alături de voi, gata să vă ofere putere în lucrarea de slujire. Dependența de Hristos constituie unica voastră posibilitate de a fi în siguranță. – RH, 11 mai 1897

Prea multe eforturi pentru obținerea unui simțământ de fericire. – Unii nu sunt satisfăcuți de desfășurarea unei adunări decât dacă aceasta le-a oferit posibilitatea de a petrece un timp plăcut și inspirator. Ei se străduiesc să producă aceste efecte prin trezirea și incitarea emoțiilor. Dar influența unor asemenea adunări nu este benefică. Când valul de fericire a trecut, ei ajung să fie mai deprimați decât înaintea adunării, deoarece fericirea lor nu provine dintr-o sursă veritabilă. Cele mai folositoare adunări de învioreare spirituală sunt cele caracterizate de solemnitate și de o profundă cercetare a inimii; adunări în care fiecare caută să se cunoască pe sine și se străduiește să învețe de la Hristos, în umilință și cu seriozitate. – 1T 412 (1864)

Practici ciudate. – Printr-un fanatism asemănător celui pe care l-am întâlnit nu demult în mijlocul nostru, în California, însoțit de practici neobișnuite și pretenții de exorcism, Satana încearcă să îi înșele, dacă este posibil, chiar și pe cei aleși. Aceste persoane care afirmă că au un mesaj special pentru poporul nostru îi vor face pe unii oameni să creadă că sunt posedați de un spirit rău. Apoi, după ce se vor ruga pentru ei, vor declara că demonul a fost alungat. Natura activității lor este dovedită chiar prin caracterul ei. Mi s-a poruncit să vorbesc poporului nostru și să-i spun că Domnul nu a fost implicat în aceste practici ciudate și că, dacă nu sunt avertizate, sufletele vor fi înșelate și conduse la ruină prin ase-menea manifestări, iar adevărul Bibliei va fi răstălmăcit. – Lt 12, 1909

Un fel de a fi combativ. – Unii sunt combativi prin felul lor de a fi. Acestora nu le pasă dacă sunt sau nu sunt în armonie cu frații lor. Chiar dacă le face plăcere să intre în controverse și să lupte pentru ideile personale, totuși, ei trebuie să renunțe la o asemenea atitudine, deoarece nu dezvoltă un caracter creștin. Luptați cu toate puterile voastre pentru a răspunde rugăciunii Domnului Hristos, care a cerut ca toți ucenicii Săi să fie una, după cum El și Tatăl sunt una. Nici unul dintre noi nu este în siguranță, dacă nu experimentează în fiecare zi umilința și blândețea lui Hristos.

Nu fiți dictatori în modul vostru de a lucra, nu fiți severi și ostili. Predicați iubirea lui Hristos și inimile vor fi îmblânzite și supuse prin ea. Căutați să fiți uniți în gândire și judecată cu frații voștri și să susțineți aceleași păreri. Așa cum sunt expuse în prezent, concepțiile care favorizează divizările, pe motivul că nu toți pot avea aceleași idei, nu reprezintă lucrarea lui Dumnezeu, ci lucrarea vrăjmașului. Abordați adevăruri simple, asupra cărora puteți fi cu toții de acord. Vorbiți despre unitate; nu deveniți înguști, vanitoși și rigizi; permiteți ca perspectiva gândirii voastre să se lărgască. – MS 111, 1894

Stabilirea unor standarde personale. – Mulți, foarte mulți se încred în propria lor neprihănire. Ei își stabilesc standarde personale și refuză să se supună voinței lui Hristos și să fie îmbrăcați cu haina neprihănirii Lui. Caracterele lor sunt modelate în virtutea preferințelor și a voinței lor personale și constituie o reprezentare greșită a caracterului desăvârșit și a neprihănirii lui Hristos. Satana este satisfăcut de viața lor religioasă. Aceștia nu numai că sunt ei înșiși înșelați, dar riscă să îi înșele și pe alții, conducându-i pe căile lor false. Dumnezeu nu este de acord cu ei și, în cele din urmă, își vor primi răsplata alături de marele înșelător – Satana. – MS 138, 1902

Reacția unui fanatic. – Sunt câțiva ani de când un bărbat, pe nume N., din Red Bluff, California, a venit la mine pentru a-mi încredința un mesaj. El credea că Dumnezeu i-a ignorat pe conducătorii bisericii și i-a încredințat tocmai lui acel mesaj. Eu am încercat să-i demonstrez că greșește. Când i-am expus motivele pentru care noi consideram că nu are dreptate, el a fost cuprins de o mare furie și a început strige cu putere. Ne-a produs mari necazuri, deoarece mintea i se dezechilibrase și a fost necesară internarea lui într-un azil de bolnavi mintal. – Lt 16, 1893. (2SM 64)

Cum să-i tratați pe fanatici. – Slujitorii lui Dumnezeu au datoria de a căuta să cunoască voința și planurile Sale. Iar atunci când veți fi provocați de teoriile ciudate ale unora, nu intrați în conflict cu ei, ci afirmați în mod simplu ceea ce știți. Arma voastră să fie: „Stă scris”. Există unii care vor încerca să înșele, întretesând în mod iscusit capcanele teoriilor lor false. Mulțumim lui Dumnezeu că există, de asemenea, oameni care au fost învățați de El și care pot să deosebească adevărul de minciună. – Lt 191, 1905

Controlarea expresiilor și a simțămintelor. – Acesta este un timp în care trebuie să fim deosebit de precauți și să verificăm cu atenție caracterul fiecărei lucrări. Unii vor prezenta solii false și vor încerca să introducă teorii false. Satana va incita mintea oamenilor, pentru a stârni fanatismul în mijlocul nostru. Am asistat la un asemenea fenomen în anul 1908. Domnul dorește ca slujitorii Săi să acționeze cu atenție, controlându-și expresiile și chiar simțămintele. Satana va profita de particularitățile emoționale și de modul de exprimare al unora, pentru a provoca o stare de spirit agitată și pentru a influența mintea oamenilor, înșelându-i. – Lt 12, 1909

Evitarea experimentării unor practici inventate de oameni. – Poporul lui Dumnezeu va fi confruntat în mod continuu cu apariția unor fenomene noi și ciudate, care se vor manifesta printr-un entuziasm fals și prin înviorări religioase însoțite de rezultate aflate sub semnul incertitudinii; dar poporul nostru nu trebuie să experimenteze nici o invenție omenească ce poate conduce la controverse, indiferent de natura acestora. – MS 167, 1897

Atenție la așa-zisa lumină „nouă” și „minunată”. – Sufletul îmi este deosebit de împovărat, deoarece știu ce ne așteaptă în viitor. Aceia care nu au o legătură zilnică, vie, cu Dumnezeu vor fi asaltați de toate înșelăciunile care pot fi imaginate. Îngerii lui Satana înfăptuiesc răul cu o mare înțelepciune, inspirând idei ce vor fi considerate de unii drept o lumină mai mare, pe care o vor declara ca fiind nouă și minunată; deși, în anumite privințe, solia ar putea fi adevărată, aceasta va fi amestecată cu fantezia umană, impunând ca punct de doctrină niște porunci omenești. Dacă a existat vreodată un timp în care să veghem și să ne rugăm cu o reală seriozitate, acesta este acum.

Multe lucruri aparent bune va trebui să fie cercetate și analizate cu multă rugăciune, deoarece ele constituie planuri ingenioase prin care Satana urmărește să conducă poporul pe o cale care se află atât de aproape de adevăr, încât va fi extrem de dificil de recunoscut caracterul ei. Dar ochiul credinței poate discerne tot ce deviază de la calea cea dreaptă, chiar dacă abaterea este aproape imperceptibilă. O asemenea învățătură poate fi considerată întru totul pozitivă la început, însă, după un timp, se va vedea că este foarte departe de calea spre sfințire și cer. Frații mei, vă avertizez să trasați cărări drepte cu picioarele voastre, căci altfel cei slabi se vor rătăci departe de cale. – Und MS 111

Fanatismul este greu de stăvilit. – Dacă nu este temperat la timp, o dată incitat, fanatismul este atât de greu de stăvilit, precum este un incendiu care a reușit să cuprindă o casă în flăcări. Aceia care s-au lăsat absorbiți de acest curent fanatic [(holy flesh) trup sfânt] ar fi cu mult mai bine să practice meserii obișnuite, deoarece, dacă sunt angajați în lucrarea Evangheliei, prin modul lor inconsecvent de a acționa, Îl dezonorează pe Dumnezeu și reprezintă un pericol pentru poporul Său. În aceste timpuri în care lucrarea Domnului trebuie să se înalțe neîntinată, mai presus de superstițiile și fabulele omenești, vor apărea multe asemenea mișcări religioase. Trebuie să fim extrem de atenți pentru a păstra o legătură atât de strânsă cu Domnul Hristos, încât să nu fim înșelați de planurile lui Satana. – GCB, 23 aprilie 1901. (2SM 35)

Teorii ingenios concepute care absorb gândirea. – Satana acționează prin numeroase mijloace, pentru a-i determina să se ocupe de teorii ingenios concepute tocmai pe aceia care sunt însărcinați să predice Evanghelia. El va face ca aceste teorii să pară a fi de o asemenea măreție și importanță, încât să le absoarbă întreaga gândire; și, în timp ce consideră că realizează progrese minunate în experiența lor religioasă, ei nu fac altceva decât să idolatrizeze câteva idei, iar influența lor este dăunătoare pentru lucrarea Domnului.

Fiecare pastor trebuie să depună eforturi serioase, pentru a se asigura că ideile lui sunt în armonie cu gândurile lui Hristos. Există unii care selectează, din Cuvântul lui Dumnezeu și din *Mărturii*, paragrafe sau fraze izolate și, întemeindu-se pe acestea, își formulează propriile lor concepții, fără să fie călăuziți de Dumnezeu. Toate acestea îi produc plăcere vrăjmașului. Nu trebuie să ne angajăm în mod inutil în dezbateri care pot conduce la dezbinare și controverse. Nu trebuie să creăm impresia că, dacă ideile noastre particulare nu sunt acceptate, aceasta se datorează faptului că pastorii sunt lipsiți de capacitatea de a le înțelege.

Există în învățăturile lui Hristos suficiente subiecte despre care puteți discuta, iar tainele pe care nici voi, nici ascultătorii voștri nu le puteți înțelege sau explica, ar fi mai bine să fie lăsate deoparte. Dați-I lui Isus Hristos Însuși posibilitatea de a vă învăța; permiteți-I ca, prin Duhul Său, să vă deschidă ochii pentru a înțelege planul minunat de salvare. – MS 111, 1894

Renunțarea la o mentalitate negativistă (sfat adresat unui pastor). – Dacă ai fi putut vedea rezultatul obiceiului tău de a evidenția în permanență partea negativă a lucrurilor, așa cum ai făcut-o ani de zile într-o măsură mai mare sau mai mică, ai fi reușit să înțelegi mai bine cuvintele Mântuitorului din Matei capitolul 18. „Ucenicii au venit la Isus și L-au întrebat: 'Cine este cel mai mare în Împărăția cerului?' Isus a chemat la El un copilaș, l-a pus în mijlocul lor, și le-a zis: 'Adevărat vă spun că, dacă nu vă veți întoarce la Dumnezeu și nu vă veți face ca niște copilași, cu nici un chip nu veți intra în Împărăția cerurilor. De aceea, oricine se va smeri ca acest copilaș, va fi cel mai mare în Împărăția cerurilor. Și oricine va primi un copilaș ca acesta în Numele Meu, Mă primește pe Mine. Dar pentru oricine va face să păcătuiască pe unul din acești micuți, care cred în Mine, ar fi mai de folos să i se atârne de gât o piatră mare de moară și să fie înecat în adâncul mării. Vai de lume, din pricina prilejurilor de păcătuire! Fiindcă nu se poate să nu vină prilejuri de păcătuire; dar vai de omul acela prin care vine prilejul de păcătuire!'” (Matei 18,1- 7)

Fratele meu, renunță întru totul la acest mod de gândire negativist. Umilește-ți inima înaintea lui Dumnezeu. Atunci, ochii îți vor fi deschiși și vei înceta să susții întotdeauna aspectele negative. „Dacă mâna ta sau piciorul tău te face să cazi în păcat, taie-le și leapădă-le de la tine. Este mai bine să intri în viață șchiop sau ciung, decât să ai două mâini sau două picioare, și să fii aruncat în focul veșnic” (versetul 9). – Lt 93, 1901

Credința învinge negativismul. – Dacă înaintăm în credință hotărâți să îndeplinim lucrarea lui Dumnezeu într-un mod inteligent, vom avea succes. Nu trebuie să ne permitem să ne lăsăm stingheriți de atitudinea unor persoane care se complac în negativism și manifestă foarte puțină credință. Lucrarea misionară este condusă de oameni cu multă încredere în Dumnezeu și este pe punctul de a se dezvolta cu putere și eficiență. – Lt 233, 1904

Pericolul unui spirit de independență. – În biserică au existat întotdeauna oameni caracterizați de o tendință continuă spre un spirit de independență. Ei par a fi incapabili să înțeleagă faptul că acest spirit îi poate pune în pericolul încrederii în sine și în propria judecată, în locul atitudinii de respect și înaltă apreciere a sfatului și a judecății fraților lor, îndeosebi a acelor care au fost chemați de Dumnezeu în conducerea poporului Său. Dumnezeu Și-a investit biserica cu o autoritate și o putere speciale, pe care nimeni nu este îndreptățit să le ignore sau să le disprețuiască, pentru că cel care procedează astfel disprețuiește însăși vocea lui Dumnezeu. – AA 163, 164 (1911)

Pacea este obținută prin cultivarea umilinței. – Sufletul își găsește pacea numai atunci când cultivă umilința și se lasă cuprins de simțământul nevredniciei. Acolo unde guvernează egoismul, pacea lui Hristos nu se va găsi niciodată. Sufletul egocentric și mândru nu poate crește în har. Isus a împărtășit acea condiție umană, pe care omul trebuie să o îndeplinească pentru ca pacea divină să se poată instaura în inima sa. Aceia care I s-au dedicat lui Isus, dorind să devină ucenici ai Săi, trebuie să se lepede de ei înșiși în fiecare zi, să-și ia crucea și să calce pe urmele Sale. Ei trebuie să meargă întocmai pe calea pe care îi conduce exemplul pașilor Lui. – Lt 28, 1888

Virtutea politeții creștine. – Deși statornic față de principii asemenea unei stânci, Pavel a manifestat fără încetare o atitudine curtenitoare. El era plin de zel în susținerea convingerilor sale vitale, dar nu era neglijent în cultivarea unei conduite amabile și politicoase în relațiile sociale. A fi omul lui Dumnezeu nu înseamnă a fi scuzat pentru lipsa de preocupare serioasă față de cultivarea unui spirit al omeniei. – Lt 25, 1870. (HC 236)

Unele persoane se exprimă într-o manieră aspră și lipsită de politețe, rânind simțămintele altora, iar apoi își scuză comportamentul, afirmând: „Acesta este felul meu de a fi; eu spun întotdeauna exact ceea ce gândesc”. Astfel, ei înalță această trăsătură negativă a caracterului la rang de virtute. Conduita lor nepoliticoasă trebuie să fie dezaprobată în mod categoric. – RH, 1 septembrie 1885. (HC 229)

Autorul este însărcinat să combată și să prevină toate formele de manifestare a fanatismului. – În 1844, a fost necesar să combatem fanatismul la fiecare pas, dar întotdeauna am fost inspirată de cuvântul care spune: Valul exagerat de emoție constituie un prejudiciu pentru lucrare. Umblați în mod atent pe urmele pașilor lui Hristos. Mi s-a încredințat un mesaj prin care să previn toate formele de manifestare a fanatismului. Am fost instruită să-i descopăr poporului faptul că, sub influența valurilor emoționale, se realizează o lucrare străină. Există unii care contribuie la crearea unor circumstanțe favorabile introducerii superstițiilor. Astfel, este închisă ușa pentru propovăduirea unei învățături doctrinare elocvente. – Lt 17, 1902

Un pericol iminent. – Pe măsură ce se apropie sfârșitul, vrăjmașul va acționa cu toate puterile pentru a introduce fanatismul în mijlocul nostru. El s-ar bucura să-i vadă pe adventiștii de ziua a șaptea orientându-se spre extremism într-o asemenea măsură, încât lumea să-i clasifice drept o grupare de fanatici. Mi s-a poruncit să îi avertizez atât pe pastori, cât și pe laici împotriva acestui pericol. Lucrarea noastră este aceea de a-i învăța pe oameni, bărbați și femei, să zidească pe o temelie adevărată și să-și așeze cu fermitate picioarele pe un „așa a spus Domnul” simplu și evident. – GW 316 (1915)

Subordonarea minții, o formă de fanatism. – Eu m-am exprimat în mod clar cu privire la acea știință periculoasă care solicită ca o persoană să-și încredințeze controlul minții, pentru a fi condusă de mintea unei alte persoane. Aceasta este o știință a diavolului.

În 1845, am fost nevoiți să ne confruntăm tocmai cu un asemenea gen de fanatism. Deși atunci nu știam ce semnificație are, am fost chemată să transmit una dintre cele mai categorice mărturii împotriva oricărei activități de acest fel. – Lt 1301/2, 1901

Cultivați o atitudine obiectivă, imparțială și optimistă. – Nu există nici un motiv care să ne îndreptățească să ne fixăm atenția asupra erorii, să ne lamentăm și să suferim, pierzând timp și ocazii prețioase, în timp ce deplângem greșelile altora. Nu ar fi mai plăcut înaintea lui Dumnezeu, dacă am cultiva o atitudine obiectivă și imparțială și am vedea cât de multe suflete Îi slujesc, rezistă ispitelor, Îl slăvesc și Îl onorează prin darurile materiale și capacitățile lor intelectuale? Nu ar fi mai bine să ne gândim la puterea minunată a lui Dumnezeu, care înfăptuiește miracole prin transformarea păcătoșilor sărmani și degradați, care fuseseră plini de necurăție morală și au devenit atât de schimbați, încât manifestă un caracter asemenea caracterului lui Hristos? – Lt 63, 1893. (HC 248)

Capitolul 6

SĂNĂTATE ȘI ECHILIBRU

Sursa adevăratei fericiri. – Există persoane cu o imaginație bolnavă, pentru care religia este asemenea unui tiran care îi conduce cu o mână de fier. Acești oameni se plâng fără încetare de starea lor decăzută și suferă datorită unor rele presupuse. În inimile lor nu există iubire; fețele lor sunt mereu încruntate. Râsul inocent al tinerilor sau al altora este privit cu reținere. Ei consideră că orice formă de recreație sau amuzament este păcat și cred că mintea trebuie să fie tensionată, manifestând o atitudine caracterizată de o permanentă severitate și apatie. Aceasta este o extremă. Alții cred că, pentru a fi sănătoși, mintea trebuie să le fie preocupată în mod continuu de inventarea unor mijloace noi de divertisment. Ei se obișnuiesc să depindă de un simțământ de bună dispoziție, în absența căruia sunt plini de îngrijorare. Asemenea oameni nu sunt creștini veritabili. Ei alunecă într-o altă extremă.

Adevăratele principii ale creștinismului deschid tuturor oamenilor accesul la o sursă a fericirii, a cărei înălțime și adâncime, lungime și lățime sunt incomensurabile. Hristos în noi este un izvor din care curg apele vieții veșnice. Este un flux neconținut din care creștinul poate să bea cât dorește, fără a-l epuiza niciodată. – 1T 565, 566 (1867)

Un zel care se stinge repede. – Noi nu trebuie să provocăm o atmosferă de entuziasm care stimulează zelul pentru un timp, dar care se va stinge foarte curând și va lăsa în urmă un simțământ de depresie și descurajare. Avem nevoie de Pâinea Vieții, care se coboară din cer și aduce putere sufletului. Studiați Cuvântul lui Dumnezeu. Nu vă lăsați conduși de sentimente. Toți cei care trudes în via Domnului trebuie să știe că simțământul nu înseamnă credință. Nu este necesar să fim într-o permanentă stare de exaltare. Dar este necesar să avem o încredere statornică în Cuvântul lui Dumnezeu ca trup și sânge al lui Hristos. – Lt 17, 1903. (Ev 138)

Nici un ortodoxism rece, nici un liberalism neglijent. – Progresul lucrării de reformă depinde de o înțelegere clară și o acceptare fără echivoc a adevărului fundamental. Dacă, pe de o parte, suntem amenințați de pericolul unei filozofii înguste și al unui ortodoxism dur și rece, pe de altă parte, există marele pericol al unui liberalism superficial. Legea lui Dumnezeu este temelia oricărei reforme durabile. Necesitatea respectării acestei Legi trebuie să fie prezentată cu claritate și precizie. Principiile ei trebuie să fie păstrate în atenția poporului. Ele sunt la fel de stabile în timp și neschimbătoare în caracter ca Dumnezeu Însuși. – MH 129 (1905)

Nevoia de minți bine echilibrate. – În Epistole, se vorbește mult despre o credință bine întemeiată. Prin aceasta, ar trebui să înțelegem nevoia de precauție. În experiența noastră, nu ne este îngăduit să ne lăsăm conduși de tendințele firești și de trăsăturile puternice ale caracterului. O asemenea atitudine ar reprezenta în mod greșit principiile înălțătoare și înobilatoare ale adevărului și ar avea

un efect derutant asupra altora. Puțini înțeleg pe deplin ce înseamnă temeinicia în credință. Aceasta presupune o corectare a oricărei erori posibile în concepțiile și acțiunile noastre, dacă nu dorim să pervertim Cuvântul lui Dumnezeu.

În aceste timpuri, este nevoie de creștini integri, sănătoși, cu o minte bine echilibrată. Mulți dintre aceia care Îl mărturisesc pe Hristos trăiesc o experiență nesănătoasă. Ei nu pot face față nici unei circumstanțe nefavorabile. Orice situație în care li se pare că frații nu i-au tratat atât de amabil pe cât consideră ei că ar fi trebuit sau în care cred că au fost jigniți în vreun fel, oricât de vag, îi face să se simtă loviți și deprimați. Marele Medic, în infinita Sa pricepere, ar putea să le redea o sănătate morală deplină; dar pacientul refuză să urmeze tratamentul prescris. Este posibil ca, o perioadă scurtă de timp, acești oameni să aplice recomandările Cuvântului lui Dumnezeu pentru suferințele lor, dar fără să devină împlinitori autentici ai îndrumărilor Sale. Ei se reazăză curând sub influența tendințelor lor firești și anulează toate succesele realizate. – RH, 28 iulie 1898

Toate capacitățile trebuie să fie cultivate. – Planul lui Dumnezeu nu este împlinit pe deplin în noi, dacă anumite capacități sunt cultivate în detrimentul altora, deoarece fiecare însușire are o înrâurire asupra celorlalte și toate însușirile sunt, într-o mare măsură, dependente între ele. Nici o capacitate nu poate fi utilizată în mod efectiv fără contribuția tuturor celorlalte și de aceea este necesară o menținere atentă a echilibrului. Dacă întreaga preocupare și putere este orientată asupra unei singure însușiri, în timp ce celelalte sunt lăsate într-o stare latentă, acea însușire se va dezvolta excesiv și va conduce la extreme. Unele minți sunt pipernicite și lipsite de echilibru. În mod natural, nu toate mințile sunt constituite în mod asemănător. Unii excelează în anumite aspecte, dar sunt foarte slabi în privința altora. Aceste deficiențe, chiar dacă sunt aparente, nu sunt normale și nici nu ar fi trebuit să existe.

Dacă aceia care prezintă asemenea insuficiențe și-ar rezolva prin cultivare și exercițiu aspectele deficitare ale caracterului, ei ar ajunge puternici. – 3T 33 (1872)

Utilizarea tuturor capacităților minții. – Pentru ca bărbații și femeile să poată avea o minte bine echilibrată, este necesară utilizarea și dezvoltarea tuturor capacităților ei. Lumea este plină de oameni a căror formare este unilaterală, datorită faptului că o anumită categorie de aptitudini au fost cultivate, în timp ce altele au degenerat prin nefolosire.

Educația celor mai mulți tineri reprezintă un eșec. Ei studiază excesiv, dar neglijează aspectele care aparțin domeniului practic al vieții. Acești tineri, bărbați și femei, devin în cele din urmă părinți, fără a înțelege responsabilitățile ce le revin, iar odraslele lor coboară pe scara degradării umane, ajungând pe o treaptă chiar mai joasă decât au fost ei înșiși. În acest fel, rasa umană degenerază cu repeziciune.

Programul de învățământ, așa cum este aplicat în școlile contemporane [1872], nu îi pregătește pe tineri pentru a face față nevoilor practice ale vieții. Mintea umană este activă prin însăși natura ei. Dacă nu este orientată spre bine, ea își va exercita capacitatea de acțiune într-o direcție greșită. Pentru a se asigura o dezvoltare echilibrată a minții, în școli, studiul trebuie să fie asociat cu o activitate practică utilă. – 3T 152, 153 (1872)

Mijloacele de dezvoltare se află la îndemâna tuturor. – Este nevoie de tineri care să fie oameni ai înțelepciunii, oameni care prețuiesc capacitățile intelectuale dăruite de Dumnezeu și le cultivă cu cea mai mare atenție. Aptitudinile se dezvoltă prin exercitare și, dacă nu este neglijată cultivarea inimii, se va forma un caracter bine echilibrat. Mijloacele de dezvoltare se află la îndemâna tuturor. Prin urmare, atunci când Domnul va veni să culeagă rodul, nimeni nu trebuie să-L dezamăgească, prezentându-I doar frunze. O țintă bine determinată și sfințită prin harul lui Hristos va face minuni. – MS 122, 1899

Trupul, mintea și inima supuse conducerii lui Dumnezeu. – Cel care se teme de Domnul și Îl iubește cu adevărat va pune în slujba Lui trupul, mintea, inima, sufletul și toată puterea sa,

dăruindu-se întru totul atingerii unui singur obiectiv, și anume acela de a îndeplini voința Lui. Acesta a fost exemplul lui Enoh. El a umblat cu Dumnezeu. Cei care sunt hotărâți să facă din voia lui Dumnezeu propriul lor deziderat trebuie să-I slujească și să-I fie plăcuți Lui în toate lucrurile. Procedând astfel, ei vor avea un caracter armonios, consecvent, plăcut și veritabil. – Lt 128, 1897. (HP 190)

Însușirile minții conduc trupul. – Adevărata educație se adresează întregii ființe. Ea coordonează utilizarea corectă a tuturor capacităților și ne face în stare să folosim în modul cel mai eficient aptitudinile minții, ale trupului și ale inimii. Însușirile minții constituie puterile superioare care au rolul de a governa împărăția trupului. Conștiința și interesele spirituale trebuie să controleze apetitul și pasiunile firești. Hristos Se află la cârma umanității, iar obiectivul slujirii Sale este acela de a ne conduce pe cărările înalte și sfinte ale neprihănirii. Prin minunatele lucrări ale harului Său, noi suntem meniți să ajungem desăvârșiți în El. – MH 398, 399 (1905)

O minte bine dezvoltată și o gândire vastă. – Aceia care se află în lucrarea lui Dumnezeu trebuie să se străduiască să devină oameni dezvoltați în diverse domenii; aceasta presupune a avea o gândire vastă și obiectivă; a nu fi oameni ai unei singure idei, cantonați într-o manieră unică de lucru, limitați de rutină și incapabili de a observa și de a înțelege faptul că în mărturisirea adevărului este necesară o diversificare a cuvintelor și a modului de a acționa, în raport cu genul de oameni și circumstanțele pe care le au de întâmpinat. Fiecare lucrător trebuie să depună un efort permanent, pentru a dobândi o gândire bine echilibrată și pentru a elimina elementele discordante ale caracterului. Acesta trebuie să fie obiectul studiului nostru continuu, dacă dorim să desfășurăm o activitate folositoare și plină de succes. – Lt 12, 1887. (Ev 106)

Lucrurile lipsite de valoare și banale pipernicesc mintea. – Fiecare elev trebuie să fie pe deplin conștientizat de faptul că educația sa constituie un eșec, dacă prin aceasta intelectul lui nu este antrenat să sesizeze și să înțeleagă adevărurile profunde ale revelației divine și dacă inima sa ajunge incapabilă să accepte învățăturile Evangheliei. Elevul care este preocupat de idei lipsite de valoare și permite ca atenția și timpul să-i fie absorbite de lucruri obișnuite și banale, în locul principiilor vaste ale Cuvântului lui Dumnezeu, va constata, în cele din urmă, o lipsă de dezvoltare și o insuficiență a intelectului. El și-a pierdut puterea de a crește. Mintea trebuie să fie în așa fel formată, încât să dobândească abilitatea de a înțelege în mod cuprinzător adevărurile importante ale vieții veșnice. – RH, 11 noiembrie 1909. (FE 536)

Mintea nu trebuie să fie încărcată cu lucruri nefolositoare. – Educația, așa cum este concepută și aplicată în școlile contemporane [1897], este unilaterală și, prin urmare, constituie o eroare. În virtutea prețului plătit de Fiul lui Dumnezeu, noi suntem proprietatea Sa și, de aceea, fiecare trebuie să dobândească o educație în școala lui Hristos. Este necesar ca în școlile noastre să fie angajați profesori înțelepți. Ei sunt însărcinați să se ocupe de formarea unor caractere, iar responsabilitatea lor înaintea Dumnezeu este aceea de a trezi în acestea simțământul nevoii de a-L cunoaște pe Hristos ca Mântuitor personal. Dar dacă nu este el însuși educat în școala lui Hristos, nici un profesor nu va ști cum să procedeze și nu-i va putea educa pe aceia care reprezintă proprietatea lui Dumnezeu.

Trebuie să vă spun că, în lumina celor ce mi-au fost descoperite de Dumnezeu, eu știu că elevii cheltuiesc mulți bani și timp, urmărind însușirea unei cunoașteri care, pentru ei, reprezintă o pierdere, deoarece nu îi face capabili să își ajute semenii și să își formeze un caracter, în virtutea căruia să se poată alătura sfinților și îngerilor din școlile cerului. În loc de a îngrămădi în mintea celor tineri o mulțime de informații care nu trezesc nici un interes și care, în cele mai multe cazuri, nu le vor fi niciodată de vreun folos, este necesar să li se ofere o educație practică. Timpul și banii sunt risipiți în dobândirea unei învățături inutile. Mintea trebuie să fie educată cu atenție și înțelepciune, pentru a deveni capabilă să abordeze adevărul Bibliei. Prin creațiune și răscumpărare,

noi Îi aparținem lui Dumnezeu. Prin urmare, obiectivul primordial al educației trebuie să fie acela de a ne învăța cum Îl putem slăvi pe El; iar rezultatul educației, dobândirea capacității de a înțelege vocea lui Dumnezeu.

Cuvântul lui Dumnezeu prezintă o unitate în diversitate, asemenea ramurilor Adevăratei Vițe. În paginile lui există o unitate perfectă, supraomenească și tainică. El conține înțelepciunea divină care reprezintă temelia adevăratei educații; dar această Carte a fost tratată cu indiferență.

Acum, mai mult ca oricând înainte, avem nevoie să înțelegem adevărata știință a educației. Dacă vom da greș în acest domeniu, nu vom avea niciodată un loc în Împărăția lui Dumnezeu. „Și viața veșnică este aceasta, să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu” (Ioan 17,3). Dacă acesta este echivalentul cerului, oare educația noastră nu va fi astfel coordonată, încât să atingă aceleași obiective? – *Christian Educator*, august 1897

Stabilirea unor reguli de fier pentru alții Îl dezonorează pe Dumnezeu. – Nici un plan prin care cineva urmărește să domine sau să își exploateze semenii, chiar și în cea mai mică măsură, nu va fi niciodată aprobat de Dumnezeu. În momentul în care un om începe să stabilească reguli de fier pentru ceilalți, el Îl dezonorează pe Dumnezeu și pune în pericol atât propriul său suflet, cât și sufletele fraților săi. – 7T 181 (1902)

Necesitatea echilibrului între diferitele moduri de gândire – Aici suntem adunați toți – cu mentalități diferite, educații diferite, niveluri de pregătire intelectuală diferite – și nu ne așteptăm ca fiecare minte să gândească exact în aceiași termeni. Dar întrebarea care se ridică este: Suntem noi, asemenea diferitelor mlădițe, legați de aceeași Viță? Aceasta este direcția în care trebuie să ne cercetăm și dorim să o cerem atât profesorilor, cât și elevilor. Noi dorim să înțelegem dacă suntem cu adevărat altoiți în aceeași Viță. Dacă suntem, ne putem permite să avem metode diferite, atitudini diferite și păreri diferite. Voi puteți înțelege unele lucruri dintr-un anumit punct de vedere, între noi există opinii diferite cu privire la Scriptură, dar nu împotriva Scripturii și, în acest fel, ideile noastre pot fi diversificate. Gândirea mea se orientează într-o direcție cu care este familiarizată, iar altul poate aborda o perspectivă care se potrivește propriilor lui trăsături de caracter, astfel încât să manifeste un interes profund față de un anumit aspect, pe care alții nu îl iau în considerare. – MS 14, 1894

Isopul, cedrul și palmierul. – Nimic nu este mai frumos în întregul sistem de guvernare al lui Dumnezeu decât planul Său de a le oferi oamenilor, bărbați și femei, o diversitate de daruri. Biserica este grădina Sa, împodobită cu o varietate de copaci, plante și flori. El nu Se așteaptă ca isopul să atingă dimensiunile cedrilor și nici ca măslinul să ajungă la înălțimile palmierilor. Deși mulți nu au avut parte de o educație religioasă și de o pregătire intelectuală înaltă, totuși, Dumnezeu are o lucrare și pentru cei din această categorie, dacă ei se vor angaja în activitate cu umilință și încredere în El. – Lt 122, 1902. (Ev 98, 99)

Caractere la fel de variate precum florile. – Noi putem învăța o lecție importantă din infinita varietate a plantelor. Nu toate florile au aceeași formă și aceeași culoare. Unele au calități vindecătoare. Altele sunt întotdeauna plăcut parfumate. Există unii așa-ziși creștini care cred că datoria lor este aceea de a-i determina pe toți ceilalți să fie asemenea lor. Acesta este un plan omenesc, dar nu este planul lui Dumnezeu. În Biserica lui Dumnezeu există loc pentru caractere diferite, precum sunt florile într-o grădină. Iar în grădina Sa spirituală, se află o mare varietate de flori. – Lt 95, 1902. (Ev 99)

Puterile minții și ale trupului – darul lui Dumnezeu. – Cerințele lui Dumnezeu trebuie să pătrundă adânc în conștiința umană. Bărbații și femeile trebuie să fie sensibilizați cu privire la necesitatea stăpânirii de sine, a neprihănirii, a eliberării de orice formă degradată a apetitului și față de orice obicei imoral. Ei au nevoie să fie conștientizați de faptul că toate puterile minții și ale

trupului reprezintă darul lui Dumnezeu și trebuie să fie menținute în condiția cea mai bună posibilă, în vederea slujirii Sale. – MH 130 (1905)

Dumnezeu dorește caractere armonioase. – Dumnezeu îi mustră pe oameni deoarece îi iubește. El dorește ca ei să fie puternici în puterea Lui, să aibă o minte bine echilibrată și caractere armonioase, astfel încât să reprezinte modele pentru copiii lui Dumnezeu, conducând-i, prin învățatură și exemplu, tot mai aproape de cer. Atunci, ei vor zidi un templu sfânt pentru Dumnezeu. – MS 1, 1883. (ISM 48)

SECȚIUNEA a II-a Relații fundamentale

Capitolul 7

ORIGINILE PSIHICE ALE SUFERINȚELOR FIZICE

Prea puțină considerație acordată factorilor cauzali. – Chiar și în cele mai civilizate și favorizate zone, este acordată mult prea puțină considerație cauzelor primare ale mortalității, bolii și degenerării care se manifestă în zilele noastre. Rasa umană se află într-un continuu proces de degradare. – MH 380 (1905)

Nouă zecimi dintre boli sunt de origine psihică. – Bolile mintale domină pretutindeni. Nouă zecimi dintre bolile de care suferă oamenii provin din această cauză. Există, de exemplu, probleme maritale, care devorează asemenea unui cancer temelile sufletului și distrug puterile vieții. Apoi, sunt mustrările de conștiință datorate păcatului, care, uneori, subminează integritatea psihică și dezechilibrează mintea. Același efect este produs asupra minții sensibile, prin predicarea unor învățături greșite, cum ar fi doctrina flăcărilor veșnice ale iadului și chinul etern al celor răi, care proiectează o imagine exagerată și deformată a caracterului lui Dumnezeu. – 5T 444 (1885)

Starea minții afectează organismul. – Relația care există între psihic și trup este deosebit de strânsă. Suferința unuia se răsfrânge asupra celuilalt. Starea psihică influențează sănătatea corpului. Atunci când mintea este liberă și fericită, conștiința unei conduite corecte și simțământul de satisfacție generează o stare de bucurie și de mulțumire, care se reflectă în întregul sistem fiziologic, stimulează circulația sanguină și tonifică organismul. Binecuvântarea lui Dumnezeu constituie o putere vindecătoare, iar aceia care sunt dedicați binefacerii altora vor simți această binecuvântare miraculoasă, atât în inimă, cât și în viață. – CTBH 13, 1890. (CH 28; vezi de asemenea 4T 60, 61 [1876])

Un creier bine hrănit și sănătos. – Creierul este organul și instrumentul prin care mintea conduce întreaga ființă. Pentru ca toate componentele sistemului să fie sănătoase, mai întâi, trebuie să fie sănătos creierul. Iar pentru a avea un creier sănătos, sângele trebuie să fie curat. Dacă, prin obiceiuri corecte în mâncare și băutură, sângele este menținut curat, creierul va fi hrănit suficient și într-un mod benefic. – MS 24, 1900. (MM 291)

Influența vastă a imaginației. – Boala fizică este adesea produsă și, în mare măsură, agravată prin intermediul imaginației. Mulți trăiesc o viață întreagă în suferință și invaliditate, deși ar fi putut fi pe deplin sănătoși, dacă, pur și simplu, s-ar fi considerat astfel. Unii își închipuie că orice expunere

la condiții de mediu neprielnice, oricât de ne semnificative ar fi, le va produce suferință, iar efectul nu întârzie să se manifeste, tocmai pentru că este așteptat. Mulți mor datorită unor boli fizice, a căror cauză este în totalitate produsul imaginației. – MH 241 (1905)

Energia electrică a creierului vitalizează organismul. – Influența minții asupra trupului și a trupului asupra minții trebuie să fie luată în considerare cu o deosebită atenție. Energia electrică produsă de activitatea creierului vitalizează întregul sistem fiziologic și, în acest fel, conferă organismului un ajutor extrem de prețios în apărarea împotriva bolii. Aceste aspecte trebuie să fie cunoscute și înțelese în mod clar. Este necesar, de asemenea, să fie prezentate adevărurile referitoare la puterea voinței și importanța autocontrolului în menținerea și recuperarea sănătății și să fie conștientizate atât efectele demobilizatoare și chiar distrugătoare ale mâniei, nemulțumirii, egoismului sau imoralității, cât și puterile miraculoase, dătătoare de viață, care izvorăsc din simțămintele de mulțumire, altruism și bunăvoință. – Ed 197 (1903)

Unii suferă datorită lipsei de putere a voinței. – Pe parcursul călătoriilor mele, am cunoscut multe persoane care sufereau realmente datorită propriei lor imaginații. Ceea ce le lipsea acestor oameni era puterea voinței de a se împotrivi și de a învinge boala trupului și a minții; și, prin urmare, zăceau în lanțurile suferinței.

Adesea mă întorceam de la patul de suferință al unor asemenea bolnavi, spunându-mi în sinea mea: Să mori încetul cu încetul din cauza indolenței, iată o suferință pe care nu o poate vindeca nimeni, în afară de ei înșiși. – HR, ianuarie 1871. (MM 106, 107)

Importanța unei minți sănătoase într-un corp sănătos. – Puterea mintală și morală este dependentă de sănătatea fizică. Copiii trebuie să fie învățați că toate plăcerile care au un efect negativ asupra sănătății trebuie să fie sacrificate. Dacă sunt educați în spiritul renunțării la sine și al autocontrolului, ei vor fi cu mult mai fericiți decât dacă li se permite să își satisfacă toate înclinațiile spre plăcere sau spre extravaganță în îmbrăcăminte...

În multe cămine, sănătatea trupului și a minții și puritatea inimilor nu reprezintă un deziderat de importanță primordială. Mulți părinți nu își învață copiii să fie folositori și demni de încredere. Copiilor li se permite orice și sunt răsfățați, până când li se va părea aproape imposibil să exercite renunțarea la sine. Ei nu sunt educați în așa fel, încât să devină conștienți că, pentru a trăi o viață creștină de succes, dezvoltarea unei minți sănătoase într-un corp sănătos reprezintă cea mai importantă condiție. – RH, 31 octombrie 1871

Copii care sunt supuși prea de timpuriu unor eforturi intelectuale excesive. – O mare parte dintre factorii care se află la originea a numeroase și diverse suferințe fizice se regăsesc, într-un mod cât se poate de evident, în sălile de clasă ale școlilor. Dar în mod deosebit creierul, cel mai delicat dintre toate organele corpului, a fost și este adesea afectat cu precădere, prin eforturile intelectuale exagerate. În felul acesta, viața multor copii este sacrificată pe altarul ambițiilor mamelor lor. Printre aceia care, în aparență, au dovedit că au o constituție suficient de robustă pentru a rezista unui asemenea gen de tratament, există foarte mulți care suportă efecte nefaste pe parcursul întregii lor vieți. Puterile psihice ale creierului ajung atât de slăbite, încât, după ce au ajuns la maturitate, acestor copii le va fi imposibil să suporte un efort intelectual susținut. Energiile unora dintre cele mai fragile părți ale creierului par să fie epuizate. Iar trimiterea copiilor la școală prea timpuriu nu pune în pericol doar sănătatea lor fizică și mintală, ci și integritatea lor din punct de vedere moral. – HL 43, 44, 1865. (2SM 436)

Boli generate de egocentrism. – Mulți sunt bolnavi din punct de vedere fizic, mintal și moral, deoarece atenția lor este orientată aproape în exclusivitate asupra lor înșiși. Ei ar putea fi salvați din această stare de lăncezeală dacă în căminul lor s-ar simți prezența tinerilor, cu vitalitatea și modul lor diferit de gândire, și a copiilor, cu energia lor neobosită. – 2T 647 (1871)

Foarte puțini conștientizează beneficiile purtării de grijă, ale simțului de răspundere și ale experienței aduse în familie de către copii. O casă fără copii este un loc pustiu. Inimile partenerilor se află în pericolul de a deveni egoiste, de a simți o plăcere deosebită pentru comoditate și de a acorda prioritate confortului și dorințelor personale. Ei manifestă o simpatie reciprocă față de nevoile lor, dar au puțin de oferit altora. Purtarea de grijă și afecțiunea pentru copii îndepărtează asperitățile naturii noastre firești, ne fac să fim amabili, dispuși să simțim împreună cu alții și influențează dezvoltarea trăsăturilor nobile ale caracterului nostru. – 2T 647 (1871)

Emoțiile depresive sunt dăunătoare pentru sănătate. – În loc de a hrăni supărările și necazurile, datoria fiecăruia este aceea de a cultiva mulțumirea sufletească. Mulți nu numai că se consideră nenorociți, dar, printr-o imaginație morbidă, aceștia devin realmente nenorociți, sacrificându-și sănătatea și fericirea. Există anumite circumstanțe în care nu toate lucrurile sunt agreabile, iar pe fețele lor se poate citi o nemulțumire continuă, mai evidentă decât ar putea fi exprimată în cuvinte. Aceste emoții depresive constituie un factor dăunător din punct de vedere al sănătății, deoarece afectează nutriția, prin încetinirea procesului de digestie. Deși supărarea și teama nu pot rezolva nici măcar o singură problemă, ele pot provoca o mulțime de pagube; dar speranța și mulțumirea care luminează calea tuturor celor din jur „sunt viață pentru cei ce le găsesc și sănătate pentru tot trupul lor” (Proverbele 4,22). – ST, 12 februarie 1885

Studiul minții în tratarea bolii.* – În tratarea suferințelor fizice, nu trebuie să fie omis efectul influențelor de natură psihică. Dacă sunt utilizate în mod corect, aceste influențe constituie unul dintre cele mai eficiente instrumente de combatere a bolii. – MH 241 (1905)

Boli care au origine psihică. – O mare parte dintre bolile care afectează omenirea își au originea în minte și nu pot fi tratate decât prin recuperarea sănătății mintale. Numărul celor care sunt bolnavi din punct de vedere psihic este cu mult mai mare decât ne imaginăm. Mulți dispeptici suferă din cauza sufletului lor bolnav, deoarece necazul și supărarea au un efect paralizant asupra organelor digestive. – 3T 184 (1872)

Hristos este cel care vindecă. – Există o suferință a sufletului, pe care nici un balsam nu o poate alina și nici un medicament nu o poate trata. Rugați-vă pentru acești bolnavi și aduceți-i la Isus Hristos. – MS 105, 1898. (WM 71)

O atmosferă care conferă sănătate și vigoare. – Mai presus de orice, părinții trebuie să-și înconjoare copiii cu o atmosferă de mulțumire, tandrețe și iubire. Un cămin în care iubirea domnește și în care dragostea se reflectă în expresia feței, în cuvinte și fapte, este un loc în care îngerii locuiesc cu plăcere. Părinți, permiteți ca razele strălucitoare ale iubirii, mulțumirii, satisfacției și fericirii să pătrundă în inimile voastre și îngăduiți ca influențele plăcute ale acestora să invadeze căminele voastre. Manifestați un spirit răbdător și amabil și încurajați-i pe copii să se comporte la fel, cultivând toate acele daruri care vor aduce lumină în viața familiei. O asemenea atmosferă va însemna pentru copii ceea ce înseamnă aerul și soarele pentru lumea plantelor, favorizând și dezvoltând sănătatea și vigoarea minții și a trupului. – CT 115 (1913)

Capitolul 8

MINTEA ȘI RELIGIA

Iubirea lui Hristos umple de viață întreaga ființă. – Iubirea pe care o răspândește Hristos umple de viață întreaga ființă umană. Ea vindecă, prin atingerea sa, fiecare parte vitală a organismului –

creierul, inima, nervii – și activează energiile superioare ale ființei; eliberează sufletul de vinovăția, tristețea, anxietatea și îngrijorarea care distrug puterile vieții; aduce cu sine seninătate și pace și inspiră în suflet o bucurie pe care nimic din ceea ce este pământesc nu o poate risipi, o bucurie în Spiritul Sfânt, o bucurie dătătoare de sănătate și viață. – MH 115 (1905)

Lucrarea lui Hristos este aceea de a-i vindeca pe cei cu inima zdrobită. – Puterea vindecătoare a lui Dumnezeu este prezentă în structura intrinsecă a sistemului natural. Dacă este tăiat un copac, dacă o ființă umană este rănită sau își fracturează un os, natura începe imediat să repare răul produs. Chiar înainte de a apărea nevoia, agenții vindecători sunt deja pregătiți, iar atunci când este afectată o parte a sistemului, toate energiile sunt mobilizate pentru a realiza lucrarea de refacere. Tot astfel este și în domeniul spiritual. Înainte ca păcatul să genereze nevoia, Dumnezeu a prevăzut și a pregătit remediul. Fiecare suflet care cedează ispitei este lovit și rănit de către vrăjmaș; dar, ori de câte ori apare păcatul, Mântuitorul este prezent. Lucrarea lui Hristos este aceea de a-i „vindeca pe cei cu inima zdrobită, de a propovădui robilor de război slobozirea, de a da drumul celor apăsați” (Luca 4,18). – Ed 113 (1903)

Rețeta Mântuitorului pentru vindecarea suferințelor mintale și spirituale. – Cuvintele Mântuitorului nostru, „Veniți la Mine și Eu vă voi da odihnă” (Matei 11,28), reprezintă rețeta pentru vindecarea bolilor fizice, mintale și spirituale. Deși oamenii au adus suferința asupra lor înșiși, datorită propriilor lor greșeli, Hristos îi tratează cu compasiune. Ei pot găsi ajutor în Isus și El va face lucruri mari pentru aceia care au încredere. – MH 115 (1905)

Superioritatea Evangheliei în raport cu știința și literatura. – Știința și literatura nu sunt în stare să aducă în mintea întunecată a oamenilor acea lumină pe care numai Evanghelia glorioasă a Fiului lui Dumnezeu o poate aduce. Singurul care este capabil să realizeze marea lucrare de iluminare a sufletului este Fiul lui Dumnezeu. Nu este de mirare că apostolul Pavel declara cu convingere: „Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede” (Romani 1,16). Evanghelia lui Hristos se întrupează în cei care cred și îi transformă în epistole vii, cunoscute și citite de către toți oamenii. În acest fel, aluatul neprihănirii dospește toată plămădeala. Înțelepciunea cerească ne face în stare să discernem și să apreciem trăsăturile veritabile ale măreției caracterului, deoarece unicul standard, estimat ca fiind suficient, în ochii lui Dumnezeu este sfințirea. – RH, 15, 1891. (FE 199, 200)

Numai Evanghelia poate vindeca relele care aduc blestemul asupra societății. – Hristos este singurul remediu al păcatelor și suferințelor omenești. Numai Evanghelia harului Său poate vindeca relele care aduc blestemul asupra societății. Nedreptatea manifestată de cei bogați față de săraci și ura săracilor împotriva celor bogați își au rădăcinile în egoism, iar egoismul nu poate fi eradicat decât prin supunerea față de Hristos. Numai El poate transforma o inimă înrăită de păcat, într-o inimă iubitoare. Fie ca slujitorii lui Dumnezeu să predice Evanghelia cu puterea Duhului trimis de Hristos; și să lucreze asemenea lui Isus, pentru binele oamenilor. Atunci omenirea va fi binecuvântată și înnobită într-o asemenea măsură, încât rezultatele care se vor manifesta vor depăși cu mult tot ceea ce ar fi fost posibil de realizat prin intermediul puterilor omenești. – COL 254 (1900)

Desăvârșirea poate fi realizată numai printr-o dezvoltare armonioasă. – Dezvoltarea minții constituie obligația noastră morală atât față de noi înșine, cât și față de societate și față de Dumnezeu. Cu toate acestea, mijloacele folosite în vederea cultivării facultăților intelectuale nu trebuie să fie concepute niciodată în detrimentul calităților morale și spirituale. În realitate, nivelul cel mai înalt al desăvârșirii nu poate fi atins decât atunci când însușirile intelectuale se dezvoltă în armonie cu trăsăturile morale. – CT 541 (1913)

Influența divină transformă mintea. – În parabolă, femeia a introdus aluatul în plămădeală. Era necesar să se adauge ceva care lipsea. Aluatul divin exercită o influență asemănătoare. Când mintea este transformată, facultățile ei sunt trezite la viață. Conștiința care fusese moartă își recapătă

sensibilitatea. La convertire, omul nu este dotat cu însușiri noi, care să nu fi existat mai înainte, dar aptitudinile pe care le are sunt sfințite și înnobilate. O asemenea schimbare nu poate fi produsă prin intermediul puterilor omenești. Ea este în exclusivitate rezultatul intervenției Duhului Sfânt.

Lecția aflată în pilda aluatului va fi înțeleasă numai atunci când mintea noastră se va afla sub călăuzirea Duhului lui Dumnezeu. Aceia care își deschid inimile pentru a primi adevărul vor ajunge să conștientizeze faptul că, în procesul de transformare a caracterului, cel mai puternic agent este Cuvântul lui Dumnezeu. – RH, 25 iulie 1899

Adevărul Evangheliei conferă o apărare sigură. – Cunoașterea și înțelegerea profundă a învățăturilor Cuvântului lui Dumnezeu constituie o necesitate vitală pentru fiecare dintre noi. Mintea noastră trebuie să fie pregătită pentru a suporta orice încercare și pentru a rezista în fața oricărei ispite, indiferent dacă acestea provin din exteriorul sau interiorul ființei. Noi trebuie să ne conștientizăm motivațiile, pentru a ști de ce credem ceea ce credem și de ce ne aflăm de partea lui Dumnezeu. Adevărul trebuie să exercite o permanentă supraveghere a inimilor noastre, pentru a ne avertiza și pentru a ne mobiliza împotriva oricărui vrăjmaș. Toate resursele puterilor întunericului vor fi îndreptate împotriva noastră; iar aceia care sunt indiferenți și neglijenți, aceia care și-au legat afecțiunile de comorile pământești și care nu s-au dedicat înțelegerii relației dintre Dumnezeu și poporul Său vor constitui niște victime sigure. Nici o putere în afara cunoașterii adevărului, așa cum este el în Isus, nu ne va putea face capabili să rămânem statornici; dar cel care deține o asemenea cunoaștere va învinge o mie, iar doi vor pune pe fugă zece mii. – RH, 29 aprilie 1884. (HC 332)

Consacrarea noastră față de Hristos aduce pace. – Viitorul nostru depinde în întregime de dispoziția inimii noastre de a-L primi în mod personal pe Isus, Prințul păcii. Mintea poate găsi liniște și odihnă numai în și prin consacrarea ființei noastre față de Hristos, în care se află plinătatea puterii. Datorită nădejzii mari și minunate descoperite celui care cunoaște Marele Dar, inima se va bucura în Dumnezeu, Mântuitorul nostru, și va primi acea pace, acea mângâiere și acea speranță, pe care numai El le poate oferi sufletului. În acest fel, veți fi atât de plini de mulțumire, încât Îi veți aduce slavă lui Dumnezeu pentru marea iubire și pentru harul ce v-au fost dăruite.

Priviți spre Isus Hristos, Ajutorul vostru! Spuneți-I bun venit și bucurați-vă de prezența Sa iubitoare. Mintea voastră poate fi înnoită în fiecare zi. A accepta pacea și odihna, a vă înălța mai presus de temeri și a-L lăuda pe Dumnezeu pentru binecuvântările pe care le primiți reprezintă un privilegiu care vă aparține. Nu ridicați bariere constituite din lucruri lipsite de valoare, care Îl țin pe Isus departe de sufletul vostru. Schimbați-vă atitudinea; încetați să vă lamentați; exprimați-vă mulțumirea pentru marea iubire a lui Hristos, care a fost și este arătată față de voi. – Lt 294, 1906

O minte preocupată de Hristos descoperă o motivație stimulative. – Dacă am îngădui ca mintea noastră să fie preocupată mai mult de Domnul Hristos și de lumea cerească, am descoperi un temei puternic și o motivație stimulative pentru a ne angaja în bătăliile Domnului. Contemplarea slavei acelei lumi mai bune, care va deveni curând propriul nostru cămin, va face ca influența mândriei și a iubirii de lume să-și piardă puterea. Atunci când sunt așezate alături de farmecul lui Hristos, toate atracțiile pământești par să aibă doar o mică valoare. – RH, 15 noiembrie 1887

O cunoaștere care fortifică mintea și întărește sufletul. – Noi avem nevoie de acea cunoaștere care va fortifica mintea și va întări sufletul și care ne va face să fim oameni mai buni. Educarea inimii este mult mai importantă decât simpla acumulare a cunoștințelor teoretice. Este bine și chiar esențial să ne însușim o cultură intelectuală apreciată în lumea în care trăim; dar, dacă lăsăm eternitatea în afara intereselor noastre, vom comite o greșeală pe care nu o vom putea repara niciodată. – MH 450 (1905)

Mintea și războiul spiritual. – Progresul nostru din punct de vedere al purității morale depinde de un mod corect de a gândi și de a acționa. „Nu ce intră în gură spurcă pe om, ci ce iese din gură,

aceea spurcă pe om”. „Căci din inimă ies gândurile rele, uciderile, preacurviile, curviile, furtișagurile, mărturiile mincinoase, hulele. Iată lucrurile care spurcă pe om” (Matei 15,11.19.20). Gândurile rele distrug sufletul. Puterea transformatoare schimbă inima, înnobilând și purificând gândirea. Harul nu se poate manifesta în viețile noastre, dacă nu exercităm un efort susținut de a ne îndrepta gândurile în mod permanent asupra lui Hristos. Minte trebuie să se angajeze într-un război spiritual. Fiecare gând trebuie să fie menținut într-o atitudine de supunere și ascultare față de Domnul Hristos. Toate aspectele comportamentale trebuie să fie supuse călăuzirii din partea lui Dumnezeu. – Lt 123, 1904

Preocuparea minții ca mijloc de apărare împotriva răului. – Ca mijloc de apărare împotriva răului, preocuparea minții cu lucruri bune este de o mai mare valoare decât nenumăratele interdicții disciplinare sau legale. – Ed 213 (1903)

O imaginație pervertită produce întunecime. – Dacă ochiul minții este îndreptat spre minunăția tainei neprihănirii și spre superioritatea valorilor spirituale, în comparație cu cele lumești, întreaga ființă va fi plină de lumină. Dar, dacă imaginația este pervertită de fascinația splendorii și a faimei pământești, până când ajunge să le considere vrednice de dorit, întreaga ființă se va umple de întunecime. Preocuparea pentru comorile lumii degradează și secătuieste puterile minții. – RH, 18 septembrie 1888

Minte îndreptată spre Creator, și nu spre înălțarea de sine. – Acolo unde se va acorda atenția cuvenită cerințelor importante, implicate de acest principiu [de a lucra pentru slava lui Dumnezeu], unele metode uzuale de educație vor fi radical schimbate. În loc de a favoriza un spirit de competiție, apelând la mândria și la ambiția egoistă, profesorii se vor strădui să le inspire elevilor lor dragostea de adevăr, frumusețe și calitate, să trezească în ei dorința de a excela în toate domeniile cărora le sunt dedicați. În loc de fi orientată spre atingerea unor simple standarde pământești sau de a fi motivată de dorința de înălțare de sine, dorință care în ea însăși este degradantă și înjositoare, mintea va fi îndreptată spre Creator și va urmări să-L cunoască și să devină asemenea Lui. – PP 595, 596 (1890)

Apă vie în locul unor fântâni crăpate. – Isus a cunoscut nevoile sufletului omenesc. Inima nu poate fi satisfăcută de fast, bogății și onoare. „Dacă însetează cineva, să vină la Mine”. Cei bogați, cei săraci, cei din poziții înalte și cei cu situații umile, toți sunt la fel de bineveniți. El făgăduiește să elibereze inimile împovărate, să-i mângâie pe cei întristați și să aducă speranță pentru cei disperati. Mulți dintre aceia care Îl ascultau pe Isus erau îndurerați datorită speranțelor înșelate, mulți sufereau datorită unor necazuri neștiute de nimeni, mulți încercaseră să-și satisfacă dorințele arzătoare ale inimii, căutând lucrurile lumii și slava omenească; dar când toate acestea fuseseră obținute, ei au descoperit că truseră numai pentru a ajunge la o fântână crăpată, din care nu își puteau alina setea. În mijlocul aparenței de strălucire și bucurie, ei erau triști și nemulțumiți.

Deodată, meditația lor plină de amărăciune a fost întreruptă de o chemare surprinzătoare: „Dacă însetează cineva”, și în timp ce ascultau cuvintele care aveau să urmeze, în mintea lor a început să se aprindă scânteierea unei noi raze de speranță. Duhul Sfânt continua să le prezinte un simbol în care, în cele din urmă, au reușit să înțeleagă oferta neprețuitului dar al mântuirii. – DA 454 (1898)

Necesitatea unirii puterii divine cu eforturile omenești. – Duhul Sfânt pune la dispoziție întreaga putere necesară pentru a susține sufletul care se străduiește din răzputeri și luptă ca să reziste în mijlocul situațiilor disperate, în mijlocul ostilității din partea celor apropiați, în miezul urii acestei lumi, în amărăciunea conștiinței propriilor nedeșăvârșiri și greșeli. Unirea puterii divine cu eforturile omenești și o legătură strânsă, neconținută, de la început și până la sfârșit, cu Dumnezeu, Sursa puterilor infinite, constituie o nevoie imperativă și absolută. – RH, 19 mai 1904. (HC 151)

Capitolul 9

CITADELA MINȚII

Centrul de comandă al trupului. – Fiecare organ al corpului omenesc a fost realizat în așa fel, încât să se afle într-o relație de subordonare față de minte. Mintea reprezintă centrul de coordonare al organismului. – 3T 136 (1872)

Mintea conduce întreaga ființă. Toate acțiunile îndeplinite de noi, indiferent dacă sunt bune sau rele, își au originea în minte. Mintea este aceea care I se închină și Îi slujește lui Dumnezeu și care ne așază în rândul ființelor cerești. Cu toate acestea, mulți își petrec întreaga viață fără a deveni mai înțelepți cu privire la modul în care trebuie să acorde atenție tezaurului în care se află o asemenea comoară. – SpTEd 33, 11 mai 1896. (FE 426)

Creierul coordonează trupul. – Există mulți bolnavi care vor rămâne astfel pentru totdeauna, deoarece nu se lasă convinși de faptul că suferința lor este într-un total nejustificată și irațională. Creierul este centrul de comandă al trupului, al tuturor puterilor nervoase și al tuturor acțiunilor mintale. Fibrele nervoase care pornesc din creier conduc organismul. Prin intermediul acestora, impulsurile nervoase sunt transmise tuturor terminațiilor nervoase aflate în corpul uman, dirijând activitățile vitale ale fiecărei părți componente a sistemului. Toate organele sunt coordonate de comenzi trimise de creier. – 3T 69 (1872)

Centrii nervoși ai creierului, care se află în legătură cu întregul organism, reprezintă singurul mijloc prin care Cerul comunică cu ființa umană și prin care influențează aspectele cele mai profunde ale vieții acesteia. – 2T 347 (1870)

Satana se străduiește să distrugă capacitățile perceptive*. – Întocmai cum a procedat cu Isus, Satana îl întâmpină pe om cu ispitele sale, înfățișându-i-se sub forma unui înger de lumină. Obiectivul acțiunilor sale a fost și este acela de a-l aduce pe om într-o astfel de degradare fizică și morală, încât să-l poată învinge prin ispitele sale, pentru ca apoi să triumfe asupra condiției lui ruinate. Îngăduința de sine în satisfacerea apetitului, fără a lua în considerare efectul acesteia, a constituit un domeniu în care ispitele lui Satana s-au bucurat întotdeauna de succes. El știe bine că este imposibil ca omul să-și îndeplinească responsabilitățile morale față de Dumnezeu și față de semenii, în timp ce își distruge capacitățile care i-au fost dăruite de Cer. Creierul este centrul de comandă al trupului. Dacă facultățile perceptive ale ființei umane devin insensibile și confuze, datorită necumpătării de orice natură, omul nu va fi capabil să discearnă și să înțeleagă valorile eterne. – RH, 8 septembrie 1874 (MYP 236)

Tirania obișnuinței. – Atât vigoarea, cât și labilitatea mintală au o implicație extrem de serioasă, atât în privința rostului nostru în lumea aceasta, cât și în privința mântuirii noastre finale. Ignoranța care domnește între oameni cu privire la legile divine care se află la temelia constituției noastre fizice este deplorabilă. Necumpătarea, indiferent de natura ei, reprezintă o încălcare flagrantă a legilor existenței. Întârzierea mintală este atât de răspândită, încât a devenit un fenomen îngrijorător. Satana învâluie păcatul într-o aureolă luminoasă, făcându-l să fie atrăgător. El este deosebit de satisfăcut atunci când reușește să încătușeze lumea creștină în lanțurile obiceiurilor zilnice și să o înrobească sub tirania obișnuinței, determinându-i pe creștini să se lase conduși de apetit, asemenea păgânilor. – RH, 8 septembrie 1874. (MYP 237)

Păzirea citadelei. – Toți oamenii trebuie să fie conștienți de necesitatea de a-și menține integritatea naturii morale, prin intermediul unei vegheri neîncetate. Asemenea unor santinele credincioase, ei

trebuie să-și păzească citadela sufletului, fără să considere că și-ar putea permite vreodată să reducă vigilența, chiar pentru o singură clipă. – SpTPH 65, 1879. (CH 411)

O minte corect educată nu oscilează. – Prin intermediul unei practici zilnice și consecvente, mintea trebuie să-și însușească obiceiul de a așeza conștiințiozitatea și simțământul responsabilității față de cerințele binelui și față de îndatoririle morale mai presus de înclinație și plăcere. Mintea educată în felul acesta nu va oscila între bine și rău, asemenea unei trestii bătute de vânt; ci, îndată ce va fi confruntată cu diferite probleme, ea va discerne încă de la început principiile implicate și va alege soluția corectă, în mod instinctiv, fără a se angaja în dezbateri lungi ale situației. Deoarece s-a format în spiritul conștiințiozității și al adevărului, o asemenea minte va rămâne loială. – 3T 22 (1872)

O citadelă lipsită de apărare. – Deși a fost făcut după chipul și asemănarea Creatorului, omul își poate deforma mintea până acolo, încât păcatul, care inițial îi păruse respingător, ajunge să fie o plăcere. Când încetează să vegheze și să se roage, citadela inimii lui rămâne lipsită de apărare, iar omul se lasă atras pe calea imoralității și a nelegiurii. Mintea se află într-o stare de degradare și este imposibil de recuperat, atâta vreme cât este în așa fel formată, încât să-și înrobească puterile morale și intelectuale, așezându-le în slujba celor mai josnice pasiuni. Împotriva înclinațiilor firești ale minții, este necesară o luptă necontenită; iar noi avem nevoie să fim ajutați de influența purificatoare a harului lui Dumnezeu, care va înnobila preocupările minții și o va obișnui să mediteze asupra lucrurilor sfinte și curate. – 2T 479 (1870)

Originea izvoarelor vieții sau ale morții. – „Gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ” (Coloseni 3,2). Inima este citadela ființei umane. Din ea țâșnesc izvoarele vieții sau ale morții. Nimeni nu este vrednic de părtășia cu sfinții, dacă inima lui nu este curată. Oare Acela care cercetează inimile nu știe cine sunt cei care se complac în păcat, fără să le pese de soarta sufletului lor? Nu există oare un raport al celor mai ascunse secrete ale vieții fiecăruia?

Am fost nevoită să ascult cuvinte care fuseseră adresate femeilor sau fetelor de către unii bărbați – cuvinte lingușitoare, ce urmăreau să amăgească și să atragă. Asemenea mijloace sunt folosite de Satana pentru a distruge sufletele. Probabil că, procedând astfel, unii dintre voi ați devenit agenții lui și, dacă s-a întâmplat așa, va trebui să dați socoteală la judecată. Vorbind despre această categorie de oameni, îngerul declară: „Viețile lor nu au fost consacrate niciodată lui Dumnezeu. Hristos nu Se află în ei. Adevărul nu există în inimile lor. În schimb, există păcat, înșelăciune și ipocrizie. Ei nici nu cred și nici nu trăiesc după Cuvântul lui Dumnezeu”. – 5T 536, 537 (1887)

Ușurătatea, îngăduința de sine, siguranța – trădători aflați în cetate. – Tocmai atunci când s-au aflat în siguranță și pace din exterior, israeliții s-au lăsat atrași de păcat. Ei au încetat să-I acorde atenție lui Dumnezeu, au neglijat rugăciunea și au favorizat un spirit de încredere în sine. Ușurătatea și îngăduința de sine lasă citadela sufletului lipsită de apărare, iar gândurile josnice reușesc să pătrundă în ea. Fortărețele principiului au fost dărâmate de către trădătorii din interiorul cetății, iar Israel a fost vândut puterilor celui rău.

Satana continuă să folosească aceleași mijloace de ruinare a sufletelor. Înainte de a comite un păcat deschis, creștinul parcurge un proces pregătit necunoscut de nimeni. Decăderea minții de la starea de puritate și sfințire la o stare de corupție, imoralitate și neleguire nu este un fenomen instantaneu. Chipul creat după asemănarea lui Dumnezeu nu ajunge să reflecte imaginea murdară a lui Satana decât în urma unui proces care necesită timp. Dacă, prin înălțarea gândurilor spre cer, suntem înnobilați, prin îngăduirea gândurilor necurate, omul își poate deforma mintea până acolo, încât păcatul, care inițial îi păruse respingător, ajunge să fie o plăcere. – PP 459 (1890)

Tutunul diminuează capacitățile de percepție ale minții. – Tutunul, indiferent de forma în care este utilizat, are efecte negative asupra organismului. El deteriorează creierul și diminuează

capacitățile de percepție, astfel încât mintea nu mai poate discerne cu claritate lucrurile spirituale și îndeosebi adevărurile care înclină să corecteze acest obicei neplăcut.

Cei care folosesc tutunul, indiferent de forma în care o fac, nu sunt curați înaintea lui Dumnezeu. Este imposibil să Îl slăvească pe Dumnezeu în trupurile și sufletele lor, care de fapt Îi aparțin Creatorului, în timp ce se complac în această practică degradantă. Dumnezeu nu îi poate aproba pe cei ce folosesc asemenea otrăvuri lente și sigure, care le ruinează sănătatea și le distrug facultățile minții. El poate fi îngăduitor și milos față de aceia care, datorită ignoranței cu privire la răul pe care și-l provoacă, își permit acest obicei dăunător, dar când li se prezintă problema în lumina ei reală, și ei continuă să-și îngăduie satisfacerea unei asemenea poftes înjositoare, sunt vinovați înaintea lui Dumnezeu. – 4SG 126 (1864)

Sclavi ai alcoolului și ai drogurilor. – Satana se străduiește la fiecare pas să-i ademenească pe tineri pe calea pierzării; și, îndată ce reușește să-i corupă, el îi grăbește pe drumul decăderii, împingându-i din abuz în abuz, până când victimele sale își pierd sensibilitatea conștiinței și încetează să mai aibă vreun respect față de Dumnezeu. Ei exercită tot mai puțină stăpânire de sine, devin dependenți de folosirea vinului, a alcoolului, a tutunului și a opiumului, se prăbușesc din ce în ce mai adânc în prăpastia degradării și devin sclavii viciului. Ei disprețuiesc sfaturile care, cândva, le treziseră respectul; afișează o atitudine arogantă și se îngâmă cu libertatea lor, deși nu sunt decât niște slujitori ai imoralității. În timp ce pretind a fi liberi, zac în robia egoismului, a apetitului și ușurătății. – ST, 22 iunie 1891. (Te 274)

Armele lui Satana. – Îngăduința față de poftele trupului reprezintă un atac împotriva sufletului. Apostolul li se adresează creștinilor în maniera cea mai impresionantă: „Vă îndemn dar fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu” (Romani 12,1). Un trup îmbibat de lichior și întinat de tutun nu poate să fie plăcut înaintea lui Dumnezeu. Satana cunoaște acest fapt și de aceea își orientează ispitele în domeniul apetitului, pentru a prinde ființele umane în lanțurile slăbiciunilor și pentru a le conduce la ruină. – RH, 8 septembrie 1874

Pasiunea și apetitul constituie factori decisivi. – Datorită necumpătării, în diferitele ei forme, puterile morale ale unor bărbați și femei cu capacități intelectuale deosebite sunt degradate și, în privința multora dintre obiceiurile lor, aceștia se deosebesc foarte puțin de păgâni. Prin practici tradiționale, prin modă și printr-o atitudine de indiferență față de sănătatea fizică, mintală și morală, Satana se străduiește în mod constant să distragă atenția mulțimilor de la lumina mântuitoare. Marele vrăjmaș este conștient că, dacă este condus de apetit și de pasiune, omul își va sacrifica sănătatea trupului și puterea intelectului pe altarul satisfacerii de sine și va ajunge rapid la ruină. De asemenea, el știe foarte bine că, dacă ființa umană este condusă de un intelect iluminat și dacă tendințele ei instinctuale sunt subordonate puterilor morale, posibilitatea lui de a învinge prin ispite va fi foarte mică. – RH, 8 septembrie 1874. (MYP 237)

Ce ar fi putut fi. – Dacă, în generațiile trecute, părinții și-ar fi păstrat trupul cu fermitate în subordinea minții și dacă nu ar fi îngăduit ca intelectul să le fie înrobite de pasiunile animalice, situația actuală a ființelor care trăiesc pe acest pământ ar fi fost diferită. – HL (Partea a 2-a) 38, 1865. (2SM 431, 432)

A alege între a fi condus de minte sau a fi guvernat de trup. – Este necesar ca fiecare elev să înțeleagă relația care există între simplitatea stilului de viață și noblețea modului de gândire. Viețile noastre pot fi conduse de minte sau pot fi guvernate de trup, iar aceasta depinde de decizia pe care o ia fiecare, în mod personal. Fiecare tânăr trebuie să ia o hotărâre privitoare la maniera în care îi va fi modelată existența; și nu trebuie să fie cruțat nici un efort pentru a-l face capabil să înțeleagă

identitatea forțelor cu care se confruntă și natura influențelor care sunt implicate în formarea caracterului și în determinarea destinului său. – Ed 202 (1903)

Învățați-i pe oameni. – Vorbiți-le oamenilor despre necesitatea de a rezista ispitelor care se adresează apetitului. Acesta este un domeniu în care mulți eșuează. Explicați-le cât de strânsă este legătura care există între minte și trup și ajutați-i să înțeleagă nevoia de a le păstra în cea mai bună condiție posibilă. – Circulară adresată medicilor și evangheliștilor, 1910. (CH 543)

Capitolul 10

CAPACITATEA DE A ÎNTELEGE

O lucrare care necesită discernământ și înțelegere. – Cea mai frumoasă, dar și cea mai dificilă lucrare încredințată vreodată muritorilor este aceea de a se ocupa de mintea omenească. Cei care se implică într-o asemenea activitate au nevoie de o deosebită capacitate de înțelegere și de un discernământ clar.

O atitudine veritabilă de independență în gândire nu înseamnă încumetare. Această calitate a independenței, care conduce la adoptarea unui spirit de prevedere și rugăciune, nu trebuie abandonată, până când nu există dovezi suficiente și sigure, care să ne conducă la concluzia că suntem pe o poziție greșită. Adevărata independență va păstra mintea calmă și neschimbătoare, în mijlocul nenumăratelor erori care predomină, și îi va determina pe aceia care ocupă funcții de răspundere să cerceteze cu atenție fiecare aspect al situațiilor cu care se confruntă, fără a oscila sub influența circumstanțelor sau a părerilor altora și fără a trage concluzii lipsite de o cunoaștere deplină și inteligentă a tuturor detaliilor. – 3T 104, 105 (1872)

O datorie solemnă. – Cât de atent ar trebui să se ocupe pastorii, profesorii și părinții de sufletele celor care ajung în sfera lor de influență, dacă ar lua în considerare prețul nespus de mare al Fiului prea iubit al lui Dumnezeu, plătit de cer, pentru răscumpărarea ființei umane. Lucrul cu mintea umană constituie o activitate frumoasă, dar îndeplinirea ei necesită multă responsabilitate și precauție.

Cei care se ocupă de educarea tinerilor trebuie să-și păstreze o stăpânire de sine desăvârșită. Lipsa de răbdare în tratarea unui suflet omenesc sau influența nefastă exercitată asupra acestuia, în intenția de a afirma o supremație necuvenită, constituie o greșală teribilă, deoarece o asemenea atitudine ar putea costa pierderea aceluși suflet pentru Hristos. Printr-o călăuzire lipsită de înțelepciune, mintea tinerilor poate ajunge atât de derutată, încât răul produs ar putea rămâne pentru totdeauna irecuperabil. În educarea și în formarea tinerilor, religia lui Hristos trebuie să dețină un rol preponderent.

Exemplul Mântuitorului de renunțare la sine, de bunătate și de iubire îndelung răbdătoare constituie o condamnare a nerăbdării manifestate de unii pastori sau profesori. Instructorii impulsivi vor fi nevoiți să răspundă la întrebările lui Hristos: „Aceasta este maniera în care tratați voi sufletele pentru care Eu Mi-am sacrificat viața? Doar atât de puțin apreciați voi prețul infinit pe care l-am plătit Eu, pentru răscumpărarea lor?” – 4T 419 (1889)

Medicul se confruntă cu tipuri variate de mentalități. – Doctorul __ trebuie să se străduiască să-și îmbunătățească zilnic bagajul de cunoștințe și să cultive maniere caracterizate de politețe și rafinament... El are nevoie să își aducă aminte în mod permanent de faptul că este în legătură cu cele mai variate tipuri de mentalități și că impresiile pe care le oferă vor avea o mare răspândire și se vor reflecta asupra imaginii întregului Institut [Sanatoriul Battle Creek]. – 3T 183, 184 (1872)

Nevoia de răbdare și de înțelepciune. – Aceia care încă rătăcesc în întunecimile erorii trebuie să fie tratați cu atenție, fără a se aștepta prea mult de la ei. Datoria pastorilor este aceea de a-și îndeplini bine responsabilitățile care le revin, cu încrederea că Dumnezeu Însuși va realiza lucrarea de a descoperi tainele și de a ilumina, prin influența Duhului Sfânt, mințile celor care cercetează adevărul. În timp ce își fac datoria, ei trebuie să fie conștienți de faptul că, fără acest ajutor divin, eforturile lor vor rămâne lipsite de succes. Luând în considerare numărul și varietatea circumstanțelor care au contribuit la dezvoltarea diferitelor trăsături ale caracterului fiecărei persoane de care se ocupă, pastorii au nevoie de multă răbdare și înțelepciune. De asemenea, ei trebuie să vegheze în mod strict asupra lor înșiși, pentru ca nu cumva eul personal să dobândească supremația, iar Isus să fie pierdut din vedere. – GW 381 (1915)

Iubirea lui Hristos își deschide calea spre suflet. – Numai Acela care cunoaște inimile știe cum să-i conducă pe oameni la pocăință. Numai înțelepciunea Sa ne poate asigura succesul în câștigarea celor pierduți. Dacă îi veți aborda pe oameni cu o atitudine arogantă și inflexibilă, gândind despre voi înșivă: „Eu sunt mai sfânt decât ei”, indiferent cât de corectă este logica voastră și indiferent cât de adevărate sunt cuvintele voastre, acestea nu vor atinge inimile lor. Iubirea lui Hristos, manifestată în cuvinte și fapte, va deschide calea spre suflet, în timp ce repetarea la nesfârșit a dovezilor nu va realiza nimic. – MH 163 (1905)

Cu compasiune și iubire. – Nu toți oamenii sunt potriviți în vederea lucrării de corectare a greșelilor altora. Ei nu au înțelepciunea necesară pentru a îmbina spiritul de dreptate cu o atitudine iubitoare și nu sunt dispuși să înțeleagă nevoia de a manifesta, în condamnarea credincioasă a greșelilor, iubire și compasiune duioasă. Unii dovedesc o severitate inutilă și permanentă, fără a înțelege importanța îndemnelor date de către apostol: „Căutați să mântuiți pe unii, smulgându-i din foc; de alții, iarăși, fie-vă milă cu frică” (Iuda 22,23). – 3T 269, 270 (1873)

Un om condus de pasiuni firești nu trebuie să lucreze cu mintea oamenilor. – Lipsa unei credințe statornice și a discernământului cu privire la lucrurile sfinte trebuie considerată ca fiind un motiv suficient pentru a îndepărta un om din orice domeniu al lucrării lui Dumnezeu. De asemenea, un temperament impulsiv și aspru și un spirit arogant reprezintă caracteristici care indică faptul că posesorul acestora nu trebuie să fie așezat în poziții care implică responsabilitatea de a decide în problemele serioase ce afectează poporul lui Dumnezeu.

Celui care este condus de pasiuni firești nu i se poate permite nici o participare în cadrul lucrării directe cu mintea omenească. Unui asemenea om nu i se poate încredința rolul de a-și exercita influența în activități care presupun o relație cu aceia pentru care Domnul Hristos a plătit un preț infinit. Dacă își asumă responsabilitatea de a se ocupa de oameni, o persoană impulsivă le va afecta și le va răni sufletele, deoarece nu are delicatețea și tactul pe care le oferă harul lui Hristos. Mai întâi, propria sa inimă are nevoie să fie sensibilizată și supusă de Duhul lui Dumnezeu; inima de piatră nu a devenit încă o inimă de carne. – SpT Seria A, No. 5, p 18, 1896. (TM 261)

Calități necesare în înțelegerea minții (sfat adresat colportoriilor). – Dificultățile existente în lucrarea de colportaj sunt mai numeroase decât în multe alte ramuri profesionale; dar tactul, disciplina și lecțiile învățate în această lucrare vă vor pregăti și vă vor face destoinici pentru a vă continua activitatea și în alte domenii de slujire a sufletelor. Aceia care își învață lecțiile cu dificultate și sunt neglijenți și lipsiți de sensibilitate în abordarea oamenilor ar manifesta aceeași lipsă de tact și de îndemnare în tratarea minții și dacă ar fi angajați în lucrarea de slujire pastorală. – Manual for Canvassers, pag. 41, 42, 1902. (CM 34)

Confruntarea cu atitudini caracterizate de impulsivitate, nerăbdare, mândrie, egoism și o apreciere de sine exagerată. – Cea mai delicată lucrare încredințată vreodată muritorilor este aceea de a se ocupa de mintea omenească și, pentru a fi capabili să-și îndeplinească misiunea într-o

manieră corectă, profesorii au o nevoie constantă de ajutorul Duhului lui Dumnezeu. Printre tinerii care frecventează școlile, există o mare diversitate de personalități și modele de educație. Profesorii se vor confrunta cu atitudini caracterizate de impulsivitate, nerăbdare, mândrie, egoism și o apreciere de sine exage-rată. Unii dintre acești tineri au trăit într-un mediu restrictiv, marcat de o severitate arbitrară, care a dezvoltat în ei un spirit de încăpățănare și răzvrătire. Alții au fost răsfățați de niște părinți excesiv de îngăduitori, care le-au permis să-și urmeze propriile lor înclinații. Defectele lor au fost tolerate atât de mult timp, încât au ajuns să le deformeze caracterul. – CT 264 (1913)

Necesitatea răbdării, a tactului și a înțelepciunii. – Pentru a avea succes în lucrarea cu aceste minți, profesorul va trebui să le trateze cu un tact deosebit și cu o mare delicatețe. Adesea, un mod principial de conducere va fi întâmpinat de către elevi cu ostilitate sau chiar cu un comportament răzvrătit. Unii își vor exercita ingeniozitatea pentru a evita măsurile administrative luate împotriva greșelilor lor, în timp ce alții vor afișa o atitudine de pasivitate și indiferență cu privire la consecințele actelor lor de indisciplină. Toate aceste manifestări necesită multă răbdare, stăpânire de sine și înțelepciune din partea celor însărcinați cu educarea acestor tineri. – CT 264 (1913)

O influență care poate produce daune morale ireparabile. – Deși este posibil ca un profesor să dețină calificarea școlară și cunoștințele științifice necesare pentru a se ocupa de instruirea elevilor, totuși se ridică următoarea întrebare: S-a stabilit dacă profesorul posedă tactul și înțelepciunea de care are nevoie pentru a lucra cu mintea umană? Dacă iubirea lui Hristos nu domnește în inimile instructorilor, ei nu sunt potriviți să poarte acea răspundere deosebit de serioasă, care le este încredințată tuturor celor ce se ocupă de educarea tinerilor. Întrucât ei înșiși sunt lipsiți de o educație înaltă, nu cunosc modul în care trebuie să trateze mintea omenească. Inimile lor, nesupuse lui Dumnezeu, luptă pentru supremație. A îngădui exercitarea unei asemenea influențe asupra minții fragile și asupra caracterelor ușor influențabile ale copiilor înseamnă a permite producerea unor răni, ale căror urme nu vor putea fi niciodată îndepărtate. – CT 193 (1913)

Necesitatea celei mai fine capacități de discernământ. – În numeroase ocazii și prin diferite căi, Domnul mi-a arătat cât de atent trebuie să fie realizată lucrarea cu tinerii – o lucrare ce impune exercitarea celei mai fine capacități de discernământ între bine și rău. Toți cei care sunt implicați în educarea și formarea tinerilor au nevoie de o viață trăită într-o relație atât de strânsă cu Marele Învățător, încât întreaga lor activitate să fie marcată de spiritul și de maniera Sa de lucru. Lecțiile pe care tinerii trebuie să le primească din partea educatorilor le vor afecta viața și caracterele pentru totdeauna. – GW 333 (1915)

Relația personală ca aspect esențial al activității de învățare. – În orice activitate de învățare a altora, relația personală constituie un aspect esențial. Ori de câte ori și-a prezentat învățăturile, Domnul Hristos S-a adresat oamenilor în mod individual. Cei doisprezece ucenici au fost educați în cadrul unei relații apropiate și personale. În Scriptură, cele mai prețioase îndemnuri au fost adresate în mod particular și, deseori, în prezența unui singur ascultător. În conversația cu onorabilului rabin, pe Muntele Fericirilor, în dialogul cu femeia disprețuită, la fântâna Sihar, Isus a deschis tezaurul celor mai impresionante comori, deoarece, înăuntrul acestor ascultători, El a descoperit o inimă sensibilă, o minte deschisă și un spirit receptiv. Nici chiar mulțimile care se îmbulzeau adesea pe urmele Lui nu reprezentau pentru Hristos o adunare ocazională de anonimi. El vorbea pentru fiecare minte în mod direct și apela la fiecare inimă. Privind chipurile ascultătorilor, Domnul Hristos căuta să observe, în expresia feței lor, acea lumină a înțelegerii și acea sclipire a răspunsului interior, care îi adevereau faptul că adevărul le atinsese inima; și când observa a-cestee expresii, inima lui Isus vibra de bucuria împreunei simțiri. – Ed 231 (1903)

Suprasolicitarea conduce la incapacitatea de a lucra pentru alții. – Pentru a exercita asupra elevilor lor o influență corectă, care să nu se manifeste doar prin învățături, ci și prin intermediul exemplului personal, profesorii ar trebui să acorde ei înșiși atenția cuvenită legilor sănătății, astfel încât puterile lor să fie păstrate în cele mai bune condiții. Profesorul ale cărui puteri fizice sunt deja slăbite prin boală și suprasolicitare ar trebui să acorde o atenție specială legilor vieții. El are nevoie de timp pentru recreare. Nici un profesor nu ar trebui să-și asume responsabilități care să depășească sfera activităților din cadrul școlii, deoarece acestea l-ar epuiza din punct de vedere fizic și intelectual și ar provoca un dezechilibru al sistemului său nervos. Ca urmare, el ar ajunge incapabil de a se ocupa de mintea elevilor, ceea ce nu ar fi corect nici față de el însuși și nici față de elevii lui. – CTBH 83, 1890. (FE 147)

Înțelegerea diferitelor categorii de nevoi. – Mi s-a arătat că medicii care lucrează în cadrul Institutului nostru de sănătate ar trebui să fie oameni ai credinței și ai spiritualității. Ei au nevoie să-și pună încrederea în Dumnezeu. Mulți dintre aceia care se adresează Institutului suferă de tot felul de boli pe care și le-au provocat ei înșiși, prin îngăduința față de propriile lor înclinații păcătoase. Această categorie de pacienți nu merită simpatia pe care de obicei o pretind. Și este nepotrivit ca medicii să-și dedice timpul și energiile unor asemenea oameni, degradați din punct de vedere fizic, mintal și moral.

Dar există și o altă categorie de pacienți, care au trăit o viață nesănătoasă, încălcând legile naturale ale sănătății din cauza ignoranței. Ei au fost necumpătați în muncă și în alimentație, deoarece au fost educați să trăiască astfel, în virtutea unor practici moștenite prin tradiție. Unii au suportat o serie de tratamente inadecvate, primite din partea multor medici, fără ca starea sănătății lor să se fi îmbunătățit, ci, dimpotrivă, s-a agravat în mod evident. În cele din urmă, acești oameni și-au pierdut orice posibilitate de a-și câștiga existența, fiind dați afară din servicii, izolați de societate și ignorați de familiile lor; iar singura soluție care le-a mai rămas a ajuns să fie aceea de a se adresa Institutului nostru de sănătate, cu o ultimă fărâmă de speranță pentru alinarea durerilor lor.

Pacienții din această categorie au nevoie de simpatie. Ei trebuie să fie tratați cu cea mai mare delicatețe, avându-se în vedere, cu multă atenție, necesitatea de a li se explica în mod clar legile ființei lor, pentru ca, prin încetarea practicilor nesănătoase și prin stăpânire de sine, să poată evita suferința și boala, care nu reprezintă altceva decât efectul încălcării legilor naturale ale sănătății. – 3T 178 (1872)

Adevărul nu trebuie întotdeauna prezentat. – Nu toți aceia care trăiesc în această societate și care înțeleg lucrurile prin prisma unui mod de gândire lumesc sunt pregătiți să accepte anumite argumente referitoare la situația propriilor lor persoane. Chiar dacă reprezintă adevărul, unele învățături nu trebuie prezentate fără a se lua în considerare circumstanțele. Există situații în care cuvintele pot ofensa. Medicii nu ar trebui să-și suprasolicite sistemul nervos prin supraaglomerare, deoarece, într-o asemenea stare fizică, nu vor putea să exercite o influență care să calmeze mintea, să liniștească nervii și să răspândească o atmosferă de mulțumire și fericire. – 3T 182 (1872)

Domnul Hristos înțelege. – Deoarece a luat asupra Sa natura umană, Mântuitorul înțelege și știe cum să-și exprime compasiunea față de suferințele omenirii. Isus cunoaște fiecare suflet în mod personal. El înțelege nu numai nevoile și încercările specifice ale aceluși suflet, ci și împrejurările care îl tulbură și îl înspăimântă. Brațele Sale divine sunt deschise pentru a strânge la pieptul Său, cu duioșie și milă, pe fiecare copil suferind. Cu cât durerea este mai mare, cu atât nevoia de simpatia și mila Sa este mai mare. Isus este mișcat de simțământul nostru de neputință, iar dorința Lui este ca noi să așezăm la picioarele Sale îngrijorările și temerile noastre și să le lăsăm pentru totdeauna acolo. – MH 249 (1905)

Compasiunea ne aduce într-o relație mai strânsă cu Domnul Hristos. – Faptele bune constituie rodul pe care Domnul Hristos îl așteaptă din partea noastră – cuvintele amabile, actele de

bunăvoință, sensibilitatea și mila față de cei săraci, nevoiași și suferinzi. Ori de câte ori inimile voastre simt împreună cu cei împovărați de descurajare și de durere, ori de câte ori mâinile voastre se întind în ajutorul celor nevoiași, ori de câte ori îi îmbrăcați pe aceia care sunt goi și ori de câte ori cel străin este binevenit în camera voastră de oaspeți și găsește un loc în inimile voastre, îngerii coboară foarte aproape de voi, iar glasul aprobării divine străbate cerul.

Fiecare act de dreptate, de milă și de bunăvoință răsună în cer asemenea unui cântec. De pe tronul Său, Tatăl privește spre toți aceia care îndeplinesc asemenea fapte de milă și îi așază printre comorile Sale cele mai prețioase. „Ei vor fi ai Mei, zice Domnul oștirilor, Îmi vor fi o comoară deosebită, în ziua pe care o pregătesc Eu” (Maleahi 3,17). Fiecare faptă de bunătate față de cel nevoiaș și față de cel suferind este considerată ca și cum ar fi fost îndeplinită pentru Isus personal. Când îi susțineți pe cei săraci, când simțiți împreună cu cei îndurerați și oprimați și când sunteți prietenoși cu cei orfani, relația dintre voi și Isus devine mai strânsă. – 2T 25 (1868)

Domnul Hristos pretinde compasiune și duioșie. – Duișia și compasiunea sinceră față de semenii reprezintă semnul distinctiv pe care Dumnezeu l-a rânduit pentru a face deosebire între aceia care Îl iubesc și se tem de El și cei care sunt nepăsători față de Legea Sa. Cât de mare a fost simpatia exprimată de Domnul Hristos, prin venirea Sa în această lume pentru a-Și da viața ca jertfă pentru o omenire muritoare! Religia lui Isus s-a concretizat în îndeplinirea unei veritabile lucrări misionare medicale. Existența Lui s-a manifestat ca putere vindecătoare. Cuvântul Său este: „Milă voiesc și nu jertfe”. În aceasta constă testul folosit de Marele Autor al adevărului pentru a distinge religia adevărată de cea falsă. Dorința lui Dumnezeu este ca misionarii Săi medicali să lucreze cu aceeași amabilitate și compasiune pe care și Domnul Hristos le-a manifestat atunci când a fost în lumea noastră. – SpTMM 8, 1893. (MM 251)

Lucrurile mărunte aduc fericirea în viață. Deși un intelect cultivat reprezintă o mare comoară, lipsit de influența sensibilizatoare a dispoziției de a simți împreună cu alții și fără o iubire sfințită, acesta nu deține cea mai înaltă valoare posibilă. Noi ar trebui să exprimăm mai des, prin cuvinte și fapte, o înțelegere duioasă a nevoilor semenilor noștri. Miile de gesturi mărunte ale mulțumirii și aprecierii celorlalți, manifestate prin cuvinte și expresii amabile și binevoitoare, se vor reflecta în cele din urmă asupra propriei noastre existențe. Acei creștini care dovedesc o atitudine indiferentă față de semenii lor nu se află în armonie cu Domnul Hristos. Este imposibil să fii în armonie și uniune cu Dumnezeu și, în același timp, să fii lipsit de spiritul iertării sau să ignori drepturile celorlalți. Mulți tânjesc cu ardoare după un gest de simpatie prietenoasă.

Toți oamenii au fost înzestrați de Dumnezeu cu o personalitate individuală. Aceste deosebiri caracteristice ale fiecăruia dintre noi fac dificilă dezvoltarea unei relații armonioase; dar, dacă suntem consacrați lui Hristos și dacă voința Lui s-a identificat cu dorințele noastre, aspectele caracterului nostru vor tinde să fie din ce în ce mai puțin evidente. Asemenea vieții Mântuitorului, existența noastră ar trebui să fie consacrată binelui și fericirii semenilor. Chiar și cele mai nesemnificative împrejurări trebuie să fie folosite ca ocazii în care să căutăm să ne exprimăm mulțumirea pentru favorurile pe care le-am primit din partea celorlalți și să veghem pentru a nu scăpa nici o posibilitate în care, prin fapte de bunătate amabilă și prin mici gesturi de iubire, putem să-i încurajăm pe cei necăjiți, să despovărăm pe cei apăsați și să alinăm durerile celor suferinzi. Un asemenea spirit de amabilitate, care izvorăște mai întâi în cadrul familiei, se va extinde în relațiile noastre sociale și va conduce la ceea ce înseamnă fericirea unei vieți. Dar neglijarea acestor lucruri mărunte poate conduce la dezvoltarea unei existențe care este caracterizată de amărăciune și durere. – 3T 539, 540 (1875)

SECȚIUNEA a III-a

Dezvoltarea minții

Capitolul 11

STUDIUL BIBLIEI ȘI DEZVOLTAREA MINȚII

Temelia tuturor studiilor. – Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să constituie temelia tuturor studiilor, iar cuvintele revelației, cercetate cu atenție, stimulează și fortifică atât intelectul, cât și inima. Pentru a înțelege descoperirea voinței lui Dumnezeu pentru noi, este necesară o cultivare a intelectului. Aceasta nu poate fi neglijată de nici unul dintre aceia care se consideră ascultători ai poruncilor lui Dumnezeu. Capacitățile minții nu ne-au fost dăruite de Dumnezeu pentru a fi dedicate unor îndeletniciri ieftine și frivole. – MS 16, 1896

O principialitate fermă. – Acceptarea adevărilor Bibliei va înnobila mintea și va înălța sufletul. Dacă ar acorda Cuvântului lui Dumnezeu o apreciere cuvenită, atât tinerii, cât și cei mai în vârstă ar avea o integritate morală și o principialitate fermă, care i-ar face capabili să reziste ispitei. – MH 459 (1905)

Singura călăuză adevărată. – Familiarizarea cu Scripturile dezvoltă capacitatea de discernământ între bine și rău și întărește sufletul împotriva atacurilor lui Satana. Biblia este o sabie a Duhului care nu va da greș niciodată în învingerea adversarului. Ea este singura călăuză demnă de încredere, în domeniul tuturor aspectelor legate de doctrină și practică. Motivul pentru care Satana deține o putere atât de mare în dominarea minții și a inimii oamenilor este faptul că aceștia nu au făcut din Cuvântul lui Dumnezeu sfătuitorul lor personal și nu și-au verificat conduita prin intermediul testului veritabil al Scripturii. Biblia este cea care ne va indica traseul precis, pe care trebuie să-l urmăm pentru a deveni moștenitori ai slavei. – RH, 4 ianuarie 1881 (HC 31)

Definiția înaltei educații. – Nu există o educație mai înaltă decât aceea de care au beneficiat primii ucenici și care ne este descoperită prin intermediul Cuvântului lui Dumnezeu. A dobândi o educație mai înaltă înseamnă, în mod implicit, a respecta acest Cuvânt; a umbla pe urmele pașilor lui Hristos și a practica virtuțile Sale. Ea înseamnă renunțare la egoism și consacrarea întregii vieți în slujba lui Dumnezeu.

O educație mai înaltă presupune ceva mai mare și mai divin decât cunoștințele care pot fi obținute prin simpla însușire a informațiilor aflate în cărți. Ea înseamnă o cunoaștere experimentală și personală a lui Hristos; eliberarea de ideile, obiceiurile și practicile care au fost dobândite în școala prințului întunericului și care se află în opoziție cu loialitatea față de Dumnezeu. Ea înseamnă biruință asupra încăpățânării, mândriei, egoismului, ambiției lumești și asupra scepticismului. Ea este mesajul eliberării din robia păcatului. – CT 11, 12 (1913)

Ce anume inspiră mintea. – În Cuvântul lui Dumnezeu se găsesc subiecte destinate celor mai profunde cugetări și teme ale celor mai înalte aspirații. Prin intermediul acestui Cuvânt, noi putem păstra legătura cu patriarhii și profeții și putem asculta mesajul adresat omului din partea Celui Etern. În Cuvântul Său, putem admira Maiestatea Cerului umilin-du-Se, pentru a deveni răscumpărarea și siguranța noastră, pentru a veni în ajutorul celui neputincios în lupta cu puterile întunericului și pentru a câștiga biruința în locul nostru. Contemplarea plină de reverență a unor asemenea teme ne va sensibiliza, ne va sfinți și ne va înnobila inima, oferind putere și vitalitate minții. – CT 52, 53 (1913)

Dezvăluirea sensului existenței. – Ceea ce ne determină să prețuim Biblia, mai presus de orice alte considerente, este faptul că în ea este revelată voința lui Dumnezeu pentru oameni. Ea ne dezvăluie atât obiectivul creării noastre, cât și mijloacele prin intermediul cărora poate fi împlinit sensul existenței. Biblia ne oferă înțelepciunea prin care putem face viața prezentă mai bună și ne învață cum să intrăm în posesia vieții veșnice. Nici o altă carte nu poate răspunde întrebărilor minții și nu poate satisface căutările inimii. Prin dobândirea unei cunoașteri a Cuvântului lui Dumnezeu și prin respectarea principiilor conținute de acesta, oamenii se pot ridica din cele mai mari adâncimi ale degradării, devenind în felul acesta copii ai lui Dumnezeu și împreună slujitori cu îngerii fără păcat. – CT 53, 54 (1913)

Parabolele impresionează și stimulează mintea. – Dumnezeu a prevăzut ca mintea noastră să fie impresionată, deșteptată și instruită prin intermediul parabolilor Sale sfinte. Natura creată de El contrazice încercările unora de a separa știința de creștinismul Bibliei. Dorința lui Dumnezeu este ca lucrurile din natură, care se adresează simțurilor noastre, să ne atragă atenția și să întipărească adevărurile cerești în mintea noastră. – YI, 6 mai 1897

Biblia este fără rival. – Din punct de vedere al influenței educative, Biblia este fără rival. Nici un alt domeniu de cercetare nu conferă capacităților minții o vigoare care să poată fi comparată cu puterea intelectuală generată în efortul de a surprinde și de a pătrunde adevărurile uimitoare ale revelației divine. Mintea are însușirea de a se adapta treptat la subiectele cu care i se îngăduie să se ocupe. Dacă este preocupată numai de lucruri banale și ignoră sau evită subiectele mari și înălțătoare, ea va ajunge pipernicită și slabă. Dacă niciodată nu i se cere să lupte pentru înțelegerea problemelor dificile și dacă nu este angajată în mod stăruitor în asimilarea adevărurilor majore, după o perioadă de timp, mintea își va pierde aproape total orice capacitate de a se dezvolta. – 5T 24 (1882)

Acceptarea Bibliei cu o credință simplă. – Dorința lui Dumnezeu este aceea ca omul să-și exercite capacitățile raționale, iar studiul Bibliei va înnobila și întări mintea, așa cum nici un alt domeniu de studiu nu o poate realiza. Cercetarea Bibliei constituie exercițiul cel mai bun pentru dezvoltarea minții umane, atât din punct de vedere spiritual, cât și din punct de vedere intelectual. Deși dezvoltarea capacităților raționale este în acord cu voința divină, noi trebuie să fim conștienți de pericolul idolatrizării acestei rațiuni, care este supusă slăbiciunii și infirmității omenescului.

Oricât de mare ar fi capacitatea noastră intelectuală, nici chiar cele mai simple adevăruri ale Scripturii nu pot fi accesibile înțelegerii, decât atunci când manifestăm simplitatea și credința unui copil, dispus să învețe și să primească ajutorul Duhului Sfânt. Conștiența puterii și a înțelepciunii lui Dumnezeu, precum și a incapacității noastre de a pricepe măreția Lui ar trebui să ne inspire o atitudine plină de umilință. Când deschidem Cuvântul lui Dumnezeu, noi trebuie să trăim același simțământ de reverență pe care l-am avea dacă am păși în mod personal înaintea prezenței Sale divine. Când ne apropiem de Biblie, rațiunea trebuie să recunoască o autoritate superioară ei înșiși, iar inima și intelectul trebuie să se închine în fața Marelui EU SUNT. – 5T 703, 704 (1889)

Nimic din ceea ce aduce confuzie asupra Cuvântului lui Dumnezeu nu ar trebui studiat. – Isus Hristos reprezintă standardul de evaluare a existenței noastre spirituale. El Îl descoperă pe Tatăl. Nimic din ceea ce ar putea aduce asupra minții o umbră de confuzie în înțelegerea Cuvântului lui Dumnezeu nu ar trebui să se afle printre lucrurile care constituie hrana oferită intelectului nostru. Nici o nebăgare de seamă sau neatenție nu are voie să fie îngăduită în procesul de cultivare a solului inimii. Mintea trebuie să fie astfel pregătită, încât să ajungă în stare să înțeleagă valoarea și semnificația lucrării și a cuvintelor lui Hristos, deoarece El a venit din cer pentru a renaște în om simțământul nevoii de mântuire și pentru a oferi pâinea vieții tuturor celor care tânjesc după cunoașterea spirituală. – MS 15, 1898

Scripturile recunosc alegerea morală a omului. – Când cercetăm Cuvântul lui Dumnezeu, îngerii Săi se află alături de noi, proiectând asupra paginilor lui razele strălucitoare ale înțelegerii. Scripturile apelează la inima omului, recunoscându-i puterea de a alege între bine și rău. Ele îi vorbesc prin avertismente, mustrări, cerințe imperative și încurajări. Dacă mintea omului nu va fi antrenată în cunoașterea adevărilor solemne ale Cuvântului lui Dumnezeu, ea va deveni din ce în ce mai firavă... Comparând scriptură cu scriptură, noi trebuie să ne cercetăm pe noi înșine, însușindu-ne în mod personal dovezile propriei noastre credințe. Luați Biblia în mână și, plecați pe genunchi, rugați-L pe Dumnezeu să vă ilumineze mintea. – RH, 4 martie 1884

Cea mai nobilă dezvoltare a minții. – Dacă Biblia ar fi studiată așa cum ar trebui să fie, oamenii ar deveni puternici din punct de vedere intelectual. Subiectele tratate în Cuvântul lui Dumnezeu, simplitatea demnă a expresiilor lui, temele nobile cu care este confruntată mintea conduc la dezvoltarea unor capacități în ființa umană care nu ar putea fi dobândite prin intermediul nici unei alte lecturi. În Biblie se deschide un domeniu nelimitat pentru imaginație. În urma contemplării marilor ei teme, a asimilării imaginilor ei înălțătoare, care nu au nici o semnificație pentru cei cu un caracter trivial, gândirea și sensibilitatea cercetătorului ajung mai curate și mai elevate decât dacă și-ar fi petrecut timpul cu citirea oricărei alte lucrări de origine omenească.

Mintea tinerilor nu va atinge niciodată nivelul celei mai nobile dezvoltări, dacă neglijează cea mai înaltă sursă a înțelepciunii – Cuvântul lui Dumnezeu. Motivul pentru care există atât de puțini oameni cu gândire profundă, atât de puțini oameni de o valoare autentică și stabilă, este lipsa de respect și iubire față de Dumnezeu și faptul că principiile religioase nu sunt aplicate în viață așa cum ar trebui să fie. – CTBH 126, 1890. (FE 165)

Cercetarea comorilor ascunse ale Scripturii. – În virtutea conținutului ei precis, Biblia a fost rânduită spre a constitui călăuză noastră. Studiul Bibliei reprezintă cel mai potrivit mijloc, prevăzut pentru a conduce la dezvoltarea minții și la fortificarea intelectului. Cercetarea scrierilor sfinte înobilează sufletul și conferă vigoare capacităților intelectuale, așa cum nici un alt studiu nu o poate realiza. Datorită faptului că au îngăduit ca mintea lor să fie preocupată numai cu lucruri obișnuite, fără a o solicita în mod stăruitor în descoperirea comorilor ascunse ale Cuvântului lui Dumnezeu, mii de slujitori ai Evangheliei au ajuns să aibă o gândire pipernicită. Dar, dacă mintea este preocupată cu studiul Cuvântului lui Dumnezeu, capacitatea de înțelegere devine mai vastă, iar puterile superioare ale intelectului se dezvoltă, în vederea asimilării unui adevăr înalt și înnobilitor. Factorul care decide, fie lărgirea și dezvoltarea capacității intelectuale, fie pipernicirea și limitarea ei, este determinat de caracterul subiectelor cu care este familiarizată gândirea. Dacă nu este provocată la un efort consecvent și serios în vederea cercetării și înțelegerii adevărului, prin compararea Scripturii cu Scriptura, mintea va ajunge în mod sigur la diminuarea puterilor și la pierderea perspicacității. În cercetarea adevărului, ar trebui să ne propunem un obiectiv care să nu rămână niciodată la nivelul unei cunoașteri superficiale. – RH, 28, 1897

Biblia călăuzește viața în mod corect. – Întreaga Biblie reprezintă revelația slavei lui Dumnezeu în Hristos. Dacă este primită, crezută și respectată, Biblia este instrumentul cel mai eficient în lucrarea de transformare a caracterului. Ea constituie o provocare stimulatorie și o forță constrângătoare, care trezește la viață puterile spirituale, mintale și fizice ale ființei și călăuzește viața pe căile cele drepte.

Motivul pentru care atât cei tineri, cât și cei ajunși la maturitate sunt atât de ușor conduși în păcat și ispită este faptul că aceștia nu studiază și nu meditează asupra Cuvântului lui Dumnezeu așa cum ar trebui. Lipsa de statornicie și de putere a voinței în luarea deciziilor, care se manifestă în caracter și în viață, este rezultatul neglijării îndrumărilor sfinte ale Cuvântului lui Dumnezeu. Ei nu exercită un efort stăruitor, pentru a-și orienta mintea spre acele lucruri care inspiră o gândire curată și sfântă și pentru a o abate de la ceea ce este necurat și lipsit de adevăr. – MH 458 (1905)

Biblia dezvăluie regulile unei vieți sfinte. – În marea Lui compasiune față de noi, Domnul ne-a descoperit în Scriptură legile, poruncile și regulile Sale, care ne călăuzesc în trăirea unei vieți sfinte. În paginile ei, Dumnezeu ne arată păcatele pe care trebuie să le evităm; ne explică planul de mântuire și ne indică drumul către cer. Dacă oamenii ascultă îndemnul Lui de a „cerceta Scripturile”, nici unul dintre ei nu va fi ignorant cu privire la toate aceste lucruri.

Progresul real al sufletului, în neprihănirea și în cunoașterea divină, este plănuit în cadrul unui proces de acumulare și creștere, o creștere constantă în darurile pe care Domnul Hristos le-a adus în mijlocul nostru cu prețul unui infinit sacrificiu. Noi suntem niște ființe limitate, dar am fost creați pentru a nutri simțământul infinitului.

Datoria noastră este aceea de a solicita întreaga capacitate intelectuală de care dispunem, în contemplarea lui Dumnezeu și a minunatului Său plan alcătuit pentru mântuirea noastră. În acest fel, sufletul va fi înălțat deasupra lucrurilor de natură trecătoare și va fi ancorat în mod ferm în lucrurile eterne.

Gândul că ne aflăm într-o lume care îi aparține lui Dumnezeu și conștiința faptului că trăim în prezența marelui Creator al Universului, care l-a făcut pe om după chipul și asemănarea Lui, constituie pentru minte un domeniu de meditație mai vast și mai nobil decât orice produs al ficțiunii umane. Gândul că privirile lui Dumnezeu sunt îndreptate asupra noastră, că El ne iubește și că a fost atât de preocupat de soarta omului decăzut, încât L-a dat pe iubitul Său Fiul ca preț de răscumpărare pentru ca nici unul dintre noi să nu moară asemenea unui nenorocit, este vrednic de cea mai mare considerație; și oricine își deschide inima pentru a accepta și pentru a contempla aceste teme mărețe va înceta să fie satisfăcut de informații senzaționale și triviale. – RH, 9 noiembrie 1886

O nouă inimă înseamnă o nouă minte. – Cuvintele „vă voi da o inimă nouă” înseamnă „vă voi da o minte nouă”. Schimbarea inimii este însoțită întotdeauna de o înțelegere limpede a aspectelor legate de conduita și învățătura creștină. Acuratețea convingerilor noastre cu privire la adevăr este direct proporțională cu înțelegerea Cuvântului lui Dumnezeu. Cel care, într-un spirit de rugăciune, acordă o atenție deosebită Scripturii dovedește o gândire mai clară și o logică mai precisă, ca și cum, prin întoarcerea la Dumnezeu, ar fi atins un grad mai înalt de inteligență. – RH, 10 noiembrie 1904

Citirea ocazională a Bibliei. – O citire ocazională a paginilor sfinte ale Scripturii nu constituie o practică sigură pentru noi... Hotărâți-vă să vă angajați mintea într-un efort bine determinat, cu scopul de a atinge dezideratul înalt care a fost așezat înaintea voastră și studiați Biblia cu un interes stăruitor, până când veți ajunge capabili să înțelegeți adevărul divin. Aceia care procedează astfel vor fi uimiți de nivelul pe care îl poate atinge propria lor gândire. – YI, 29 iunie 1893 (HC 23)

Educarea memoriei ajută mintea. – Mintea nu trebuie lăsată să hoinărească. Ea trebuie educată pentru a stăruia asupra Scripturilor și asupra unor subiecte nobile. Ați putea să vă propuneți să memorați fragmente din Biblie și chiar capitole întregi, care urmează a fi repetate atunci când Satana vă asaltează cu ispitele sale. Unul dintre pasajele cele mai recomandate în vederea realizării unui asemenea obiectiv este capitolul 58 din Isaia. Ridicați un zid de apărare în interiorul sufletului vostru, alcătuit din prescripțiile și îndrumările date prin inspirația Duhului lui Dumnezeu.

Când Satana va încerca să conducă mintea, ademenind-o la preocuparea cu lucruri lumești și frivole, cel mai eficient mod de a rezista asalturilor sale este răspunsul „Stă scris”... Când Satana va inspira îndoieli, îndemnându-ne să ne întrebăm dacă suntem cu adevărat poporul pe care Dumnezeu îl conduce și îl pregătește pentru a rămâne biruitor în ziua cea mare, noi trebuie să fim pregătiți să răspundem insinuărilor sale prin expunerea dovezilor clare ale Cuvântului lui Dumnezeu, care confirmă faptul că acesta este poporul rămășiței, care păzește poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus. – RH, 8 aprilie 1884

Studiul Bibliei produce o minte bine echilibrată. – Aceia care se află sub conducerea Duhului Sfânt vor fi capabili să expună adevărul într-un mod inteligent. Studiul însoțit de rugăciunea arzătoare după călăuzirea Duhului și de o consacrare totală a inimii, pentru a fi sfințită prin adevăr, constituie calea spre împlinirea făgăduințelor lui Hristos.

Rezultatul unui asemenea studiu va fi dobândirea unei minți bine echilibrate, deoarece puterile morale, mintale și fizice ale ființei vor fi dezvoltate în mod armonios. Atunci, nu se va mai produce nici o paralizare a capacității de cunoaștere spirituală. Puterile intelectuale vor fi întărite, perspicacitatea și intuiția vor fi trezite la viață, conștiința va deveni sensibilă, simțămintele și capacitatea împreunei simțiri vor fi sfințite, o atmosferă spirituală mai bună va fi creată și vor fi primite puteri noi, pentru a face față ispitei. – SpTEd 27, 12 iunie 1896. (FE 433, 434)

Un antidot pentru neutralizarea gândurilor otrăvitoare. – Când adevărurile Bibliei sunt asimilate de către minte, principiile ei sfinte prind rădăcini adânci în suflet, iar gustul și predilecțiile intelectului se atașează de adevăr. Într-o asemenea minte, nu va exista nici o dorință după acea literatură degradantă și excitantă, care slăbește puterile morale și diminuează capacitățile cu care a fost înzestrată mintea de către Dumnezeu, pentru a fi de folos. Cunoașterea Bibliei se va dovedi a fi antidotul pentru neutralizarea gândurilor otrăvitoare, strecurate în suflet prin intermediul unei lecturi fără discernământ. – RH, 9 noiembrie 1886, (HC 202)

Protecție împotriva superstiției. – Dacă învățăturile acestui Cuvânt ar exercita o influență dominantă asupra vieților noastre, dacă mintea și inima ar fi aduse în ascultare de puterea lui conducătoare, relele care există în prezent în bisericile și familiile noastre nu și-ar mai găsi locul. Învățăturile Cuvântului lui Dumnezeu trebuie să conducă mintea și inima, astfel încât viața de cămin să poată deveni o demonstrație a puterii harului lui Dumnezeu.

Dacă nu ar exista Biblia, teoriile false ne-ar deruta. Mintea ar fi supusă tiraniei superstiției și erorii. Dar, din moment ce cunoaștem istoria autentică a începuturilor lumii, nu ne putem permite să ne împovărăm mintea cu speculații omenești și cu teorii nevrednice de crezare. – RH, 10 noiembrie 1904

Biblia dezvoltă capacitățile intelectuale. – Dacă urmărim să ne însușim acea cunoștință ce poate fi obținută printr-un studiu al Bibliei, capacitățile noastre intelectuale vor fi dezvoltate. Mintea își lărgeste orizontul gândirii și devine cu mult mai echilibrată în cadrul unui studiu al Bibliei decât dacă ar fi ocupată cu dobândirea culturii generale, obținute prin intermediul unei literaturi care nu are nici o tangență cu Scriptura. Nici o cunoaștere nu este atât de temeinică, de consecventă și de vastă cum este aceea care poate fi dobândită din studiul Cuvântului lui Dumnezeu. Acesta este adevăratul izvor al oricărei cunoașteri.

Biblia este asemenea unei fântâni. Cu cât privești în ea mai mult, cu atât ți se pare că este mai adâncă. Marile adevăruri ale istoriei sacre conțin o putere și o frumusețe uimitoare și au implicații la fel de vaste ca și eternitatea. Nici o știință nu se poate compara cu acea știință care dezvăluie caracterul lui Dumnezeu.

Moise a fost educat în toată înțelepciunea egiptenilor și totuși a declarat: „Iată, v-am învățat legi și porunci, cum mi-a poruncit Domnul, Dumnezeul meu, ca să le împliniți în țara pe care o veți lua în stăpânire. Să le păziți și să le împliniți; căci aceasta va fi înțelepciunea și priceperea voastră înaintea popoarelor, care vor auzi vorbindu-se de toate aceste legi și vor zice: 'Acest neam mare este un popor cu totul înțelept și priceput!'” – RH, 25 februarie 1896. (FE 393)

Înzestrarea minții cu putere. – De ce nu am înălța și de ce nu am aprecia această carte, această comoară prețioasă, tratând-o ca și cum ar fi un prieten de valoare? Ea constituie harta care ne călăuzește în mijlocul mării furtunoase a vieții. Ea este ghidul care ne indică drumul către locașurile cerești și ne dezvăluie caracterele pe care trebuie să ni le însușim, pentru a deveni locuitorii lor. Nu există nici o altă carte a cărei cercetare să înnobileze și să întărească mintea, așa ca studiul Bibliei.

În ea se află subiecte de cea mai înaltă factură, destinate să trezească puterile intelectului. Confruntarea facultăților noastre intelectuale cu uimitoarele adevăruri ale revelației va înzestra mintea cu o putere pe care nimic altceva nu o poate inspira. Efortul de a înțelege și de a aprecia marile teme ale Scripturii va lărgi orizonturile gândirii. Noi putem pătrunde în profunzimile ascunse ale tezaurului adevărului și putem descoperi acele comori prețioase care vor îmbogăți sufletul. Aici putem învăța cum să trăim în adevăr și cum să murim în siguranța mântuirii. – RH, 4 ianuarie 1881 (HC 31)

Studiul Bibliei va lărgi orizontul gândirii. – Biblia este călăuză noastră pe căile sigure care conduc la viața eternă. Dumnezeu a inspirat oameni pentru a scrie acele învățături ce conțin adevărul de care avem nevoie. Dacă sunt practicate, aceste învățături atrăgătoare îl vor face capabil pe cel care le acceptă să obțină o putere morală care îl așază în rândul celor mai educate minți. Gândirea tuturor acelor care studiază Cuvântul lui Dumnezeu își va lărgi orizontul. Cu mult mai presus de orice alt domeniu de cercetare, influența studiului acestui Cuvânt divin are ca scop să dezvolte capacitatea de înțelegere și de a înzestra fiecare facultate a minții cu o nouă putere. În felul acesta, gândirea este confruntată cu principiile vaste și înnobilitoare ale adevărului. Mentea oamenilor este adusă într-o strânsă legătură cu cerul, primind inteligență, cunoștință și înțelepciune. – YI, 13 octombrie 1898. (SD 70)

Biblia, o revelație a lui Iehova. – Această Carte a constituit, de-a lungul tuturor timpurilor, instrumentul revelației lui Iehova. Scrierile divine au fost dedicate scopului de a reprezenta puterea lui Dumnezeu pentru ființele omenești. Adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu nu constituie exprimarea lipsită de valoare a unor opinii particulare, ci declarațiile temeinice ale Celui Prea Înalt. Acela care face din adevărurile Scripturii o parte a vieții sale devine o ființă nouă din toate punctele de vedere. Deși nu i se oferă puteri mintale suplimentare, care să nu fi existat mai înainte, întunericul care i-a învăluit gândurile, datorită păcatului și ignoranței, este îndepărtat. – RH, 10 noiembrie 1904

Capitolul 12

PERSEVERENȚA

Străduiește-te și realizează. – Ceea ce conduce la câștigarea victoriei este un studiu serios, o străduință fermă și un efort perseverent. Nu risipiți nici o clipă și nici o oră. Rezultatul muncii, al unei munci sârguincioase și conștiincioase, va fi observat și apreciat. Aceia care doresc să aibă o minte mai puternică o pot dobândi printr-o lucrare perseverentă. Mentea nu își dezvoltă capacitatea și eficiența decât prin utilizare. Iar gândirea devine mai perspicace doar dacă este tenace. Cel care își va utiliza puterile intelectuale și fizice în modul cel mai asiduu va atinge cele mai mari rezultate. Orice capacitate a ființei umane se dezvoltă prin acțiune. – RH, 10 martie 1903

Atingerea celei mai înalte dimensiuni a dezvoltării. – Adevăratul obiectiv al educației ar trebui cântărit cu multă atenție. Dumnezeu a încredințat fiecărui om capacități și puteri care să-I poată fi returnate, într-o măsură mai mare și mai bogată. Toate darurile Sale ne sunt oferite cu scopul de a fi folosite la maxima lor potențialitate. Dumnezeu ne cere tuturor să cultivăm puterile care ne-au fost dăruite, astfel încât să atingem cele mai înalte dimensiuni ale dezvoltării și să devenim capabili de a le utiliza în lucrarea Sa și pentru binecuvântarea omenirii. Fiecare talent pe care îl avem, indiferent dacă este manifestat prin capacitatea intelectuală, situația materială sau influența socială, vine de la Dumnezeu, iar noi putem să declarăm alături de David: „Totul vine de la Tine, și din mâna Ta primim ce-Ți aducem” (1 Cronici 29,14). – RH, 19 august 1884. (FE 82)

Calitățile nobile ale minții nu sunt produsul întâmplării. – Indiferent de domeniul de activitate în care se manifestă, adevăratul succes nu este rezultatul norocului, al întâmplării sau al destinului. El este rodul lucrării providenței lui Dumnezeu și răsplata credinței, a responsabilității, a virtuții și a perseverenței. Însușirile nobile ale minții și o atitudine morală înaltă nu sunt produsul întâmplării. Dumnezeu este Acela care creează ocaziile; dar succesul depinde de folosirea lor. – PK 486 (1917)

Cultura intelectuală reprezintă o însușire necesară. – Cultura intelectuală reprezintă o însușire de care avem nevoie atât ca oameni, cât și pentru a corespunde solicitărilor timpului în care trăim. Nici sărăcia, nici originea umilă și nici circumstanțele nefavorabile nu trebuie să împiedice cultivarea minții. Facultățile intelectuale trebuie să fie păstrate sub controlul voinței, iar minții nu trebuie să i se îngăduie să hoinărească în voie sau să fie absorbită de mai multe preocupări diferite în același timp, fără a se implica pe deplin în nici una.

Indiferent de studiul pe care îl întreprindeți, vă veți confrunta cu dificultăți, dar să nu renunțați niciodată la cercetare datorită descurajării. Căutați, studiați și rugați-vă; înfrunțați orice dificultate cu tenacitate și energie; exercitați puterea voinței și harul răbdării și apoi cercetați din ce în ce mai perseverent, până când mărgăritarele adevărului se vor dezvălui înaintea ochilor voștri în toată claritatea și frumusețea lor, cu atât mai prețioase, cu cât greutățile înfruntate pentru descoperirea lor au fost mai mari.

După ce ați ajuns la o înțelegere clară a unui aspect al adevărului, încetați să vă concentrați energiile asupra lui și să fiți preocupați în exclusivitate de el, aducându-l mereu în atenție, în defavoarea celorlalte; ci alegeți-vă un subiect nou și examinați-l cu aceeași asiduitate. Taină după taină se va dezvălui înțelegerii voastre. Procedând astfel, veți câștiga o dublă victorie. Nu numai că ați acumulat o cunoștință folositoare, dar, prin eforturile intelectuale depuse, ați realizat încă un pas pe calea dez-voltării puterilor minții. Fiecare descoperire care a contribuit la dezlegarea unei taine poate constitui punctul de plecare pentru cercetarea unor noi comori ale adevărului, rămase încă neexplorate. – 4T 414 (1880)

Legea minții. – Una dintre legile minții este aceea că intelectul își micșorează sau își mărește capacitatea, în raport direct proporțional cu calitatea preocupărilor cu care este familiarizat. Dacă nu sunt angajate în mod perseverent și energic în acțiunea de cercetare a adevărului, puterile minții își vor diminua, în modul cel mai sigur, capacitatea de a înțelege semnificațiile profunde ale Cuvântului lui Dumnezeu. Dar, dacă este solicitată în dezvăluirea și identificarea legăturilor dintre subiectele Bibliei, prin compararea Scripturii cu Scriptura și a lucrurilor spirituale cu lucrurile spirituale, mintea își va lărgi orizontul și se va dezvolta. Pătrundeți în adâncimile adevărului, nu rămâneți la suprafața lui; cele mai valoroase comori ale gândirii așteaptă să fie descoperite de către cercetătorul talentat și perseverent. – RH, 17 iulie 1888. (MYP 262)

Trezirea capacităților latente. – Pe cărările obișnuite ale vieții, mulți sunt asemenea unui trucidat lipsit de avânt, învârtindu-se în cercul strâmt al îndatoririlor lui zilnice, în timp ce nu-și dă seama de puterile sale latente care, dacă ar fi trezite la viață și angajate în acțiune, l-ar așeza printre marii conducători ai lumii. Pentru trezirea și dezvoltarea acestor însușiri inactive, este necesară atingerea unei mâini talentate. Isus a adunat în jurul Său oameni de felul acesta și le-a oferit binecuvântarea celor trei ani de instruire sub supravegherea Lui personală. Nici un curs de pregătire, desfășurat în școlile rabinilor sau în ucenicia filozofilor, nu se putea compara cu valoarea educației pri-mite în preajma lui Isus. – CT 511 (1913)

Mulți ar fi putut deveni giganți din punct de vedere intelectual. – Mulți dintre angajații noștri ar fi putut deveni până acum niște giganți din punct de vedere intelectual, dacă și-ar fi angajat cu perseverență gândirea și cercetarea spre domenii din ce în ce mai profunde și nu s-ar fi mulțumit cu atingerea unui nivel de pregătire scăzut. Mulți dintre tinerii noștri sunt pândiți de pericolul superficialității, pentru că renunță să se dezvolte și să ajungă la statura deplină de bărbați și femei

desăvârșiți în Hristos Isus. Ei cred că dețin o înțelegere suficientă a unor subiecte; și, dacă nu își găsesc plăcerea în studiu, nu se vor strădui să pătrundă în adâncimile adevărului, pentru a descoperi toate comorile pe care și le-ar putea însuși. – Lt 33, 1886

Necesitatea disciplinei de sine. – Dezvoltarea facultăților minții reprezintă o cerință divină. Capacitățile noastre trebuie să fi cultivate într-o asemenea măsură, încât să fim în stare să expunem adevărurile, pentru slava lui Dumnezeu, dacă va fi necesar, chiar și în fața celor mai înalte autorități omenești. Dar, în aceeași măsură, avem nevoie de puterea transformatoare a lui Dumnezeu, care să modeleze în fiecare zi inimile și caracterele noastre. Toți aceia care pretind că sunt copii ai lui Dumnezeu trebuie să exercite disciplina de sine; deoarece numai în felul acesta voința și intelectul nostru pot fi aduse în ascultare de voința lui Dumnezeu. O disciplină de sine fermă va contribui la înfăptuirea cauzei lui Dumnezeu mai mult decât elocvența și decât cele mai strălucite talente. Dacă este bine disciplinată, o minte obișnuită va îndeplini o lucrare mai nobilă și mai mare decât mintea care a beneficiat de cea mai înaltă educație școlară sau care este dotată cu cele mai mari talente, dar căreia îi lipsește stăpânirea de sine. – RH, 28 iulie 1896

Îngerii apără mintea umană. – Îngerii cerului se află la lucru pentru a apăra mintea omenească, iar puterea lor este mai mare decât puterea oștirilor întinericului. Există minți care se preocupă de lucrurile sfinte, dar care nu se află într-o legătură strânsă cu Dumnezeu și nu au capacitatea de a discerne influența Duhului Sfânt. Dacă harul Său nu le va modela caracterul după chipul și asemănarea lui Hristos, Duhul Sfânt le va părăsi inimile, asemenea apei care se scurge dintr-un vas fisurat. Singura lor speranță este aceea de a-L căuta pe Dumnezeu cu întreaga lor ființă – minte, inimă și suflet – și de a se strădui să exceleze în ascultarea de legile Sale. Este suficient să-i acordați o singură șansă și Satana nu va ezita să vă răpească imaginația și să câștige devotamentul. – MS 11, 1893

Cea mai nobilă și mai sfântă aspirație. – „Harul Meu îți este de ajuns” (2 Corinteni 12,9) reprezintă o asigurare venită din partea Marelui Învățător. Surprindeți inspirația cuvintelor și niciodată, dar niciodată nu vă lăsați copleșiți de îndoială și necredință. Fiți energici. În religia curată și nepătată, nu există nici un loc pentru un serviciu făcut pe jumătate. „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău, cu toată puterea ta” (Marcu 12,30). Acelora care cred în Cuvântul lui Dumnezeu, li se cere să nutrească cea mai nobilă și mai sfântă aspirație. – SpTED 30, 12 iunie 1898 (CT 360)

Afirmă-ți personalitatea dăruită de Dumnezeu. – Dumnezeu ne-a dăruit capacitatea de a gândi și de a acționa; și numai printr-o acțiune însoțită de precauție, căutând înțelepciune de la Dumnezeu, veți deveni capabili de a purta poveri grele. Afirmă-ți personalitatea dăruită de Dumnezeu. Nu fi niciodată umbra unei alte persoane. Ai certitudinea că Dumnezeu va lucra în tine, alături de tine și prin tine. – MH 498, 499 (1905)

Degradarea lumii afectează mintea (mustrare adresată unui pastor căruia îi plăcea speculația). – Tu nu ar fi trebuit să fii un învățător al adevărului. Măsura cunoașterii lui Dumnezeu și a experienței tale ar fi trebuit să fie departe de ceea ce este acum. Tu ar fi trebuit să fii un om al înțelepciunii, deoarece Dumnezeu ți-a dăruit capacități susceptibile de cea mai înaltă dezvoltare. Dacă ai fi renunțat la predilecțiile tale pentru speculație, dacă te-ai fi străduit să mergi în direcția opusă față de cea în care te-ai îndreptat deja, acum ai fi fost capabil să realizezi un serviciu acceptabil în slujba lui Dumnezeu.

Dacă ți-ai fi cultivat mintea în mod corect și ți-ai fi utilizat puterile pentru slava lui Dumnezeu, tu ai fi fost pe deplin calificat pentru a duce lumii un mesaj de avertizare. Dar degradarea lumii a afectat atât de mult intelectul tău, încât acesta a ajuns să fie lipsit de neprihănire. Tu nu ți-ai cultivat capacitățile care ar fi făcut din tine un lucrător plin de succes pentru cauza lui Dumnezeu. Ar fi bine ca, de acum înainte, să-ți corectezi lucrarea de educare a minții, îndrumând-o pe căile cele drepte. Dacă acum nu vei deveni înțelept în ceea ce privește adevărul, întreaga vină îți va aparține în exclusivitate. – Lt 3, 1878

Un progres continuu. – Ceea ce doresc de la tine este ca aspirațiile tale să fie niște aspirații sfinte, pentru ca îngerii lui Dumnezeu să poată inspira în inima ta un zel sfânt, care să te călăuzească pe calea unui progres continuu și temeinic și să te facă să devii o lumină strălucitoare. Dacă întreaga ta ființă – cuget, suflet și trup – este consacrată lucrării lui Dumnezeu, capacitățile tale intelectuale se vor dezvolta din punct de vedere al perspicacității și al puterii. Nu precupeți nici un efort, pentru ca, în și prin harul lui Hristos, să atinți cele mai înalte standarde care se află înaintea ta. Tu poți deveni tot atât de desăvârșit în sfera ta de activitate, precum Dumnezeu este desăvârșit în sfera Sa. Nu a declarat Domnul Hristos: „vor fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit” (Matei 5,48)? – Lt 123, 1904

Cultivarea tuturor puterilor. – Dorința lui Dumnezeu este ca noi să ne aflăm într-o continuă creștere în ce privește sfințirea, fericirea și valoarea. Toți oamenii au capacități pe care ar trebui învățați să le considere ca fiind niște însușiri sfinte. Dumnezeu dorește ca tinerii să cultive fiecare putere a ființei lor și să exercite fiecare însușire cu care au fost dăruți. El dorește ca tinerii să se bucure de tot ce este folositor și prețios în această viață; să fie buni și să realizeze binele, agonisindu-și o comoară cerească pentru viața viitoare. – MH 398 (1905)

Ocazii care se află la îndemâna oricui. – Ocaziile și avantajele necesare pentru dezvoltarea și întărirea puterilor morale și spirituale se află la îndemâna oricui. Minte poate fi dezvoltată și înnobilitată și trebuie să fie formată în așa fel, încât să se poată îndeletnici cu lucrurile cerești. Dacă însușirile noastre nu vor fi cultivate până la limita maximă a potențialului lor, noi nu vom atinge standardul pe care îl solicită Dumnezeu.

Dacă nu este orientată pe căile care duc către ceruri, mintea noastră va deveni o victimă sigură a ispitelor lui Satana și se va angaja în proiecte și întreprinderi lumești, care nu au nici o legătură cu Dumnezeu. Aceste lucrări vor absorbi tot zelul și devotamentul și vor consuma toate energiile și aspirațiile febrile, iar diavolul va sta și va râde, privind cum oamenii își risipesc interesul într-un efort atât de asiduu, în lupta pentru atingerea unor obiective pe care nu le vor putea realiza niciodată. Diavolul este mulțumit dacă reușește să alimenteze entuziasmul oamenilor prin iluzii lipsite de fundament, astfel încât aceștia să-și dedice puterile minții și ale trupului unor deziderate pe care nu le vor îndeplini niciodată, deoarece, astfel, capacitățile care Îi aparțin lui Dumnezeu și de care Dumnezeu are nevoie în lucrarea Sa sunt orientate într-o direcție greșită și în vederea atingerii unor scopuri greșite. – Lt 176, 1886

Vrăjmașul nu trebuie să împiedice creșterea zilnică. – Hotărâți-vă în mod categoric să atingeți un standard nobil și sfânt; puneți-vă ținte înalte; asemenea lui Daniel, acționați cu o voință bine determinată, în mod consecvent și perseverent și nimic din ceea ce stă în puterea vrăjmașului nu vă va putea împiedica să creșteți zilnic. În ciuda inconvenientelor, a schimbărilor și a încercărilor, voi puteți progresa fără încetare, atât din punct de vedere al capacității intelectuale, cât și al puterii morale.

Nimeni nu este nevoit să rămână un ignorant, afară de faptul că el însuși alege să fie astfel. Cunoștința trebuie acumulată în mod constant; ea este asemenea unei hrane a minții. Ca unii care așteaptă venirea lui Hristos, trebuie să luăm o hotărâre fermă de a ne așeza sub stindardul biruințelor spirituale, încetând în mod categoric să ne petrecem viața de partea celor învinși. Fiți de partea învingătorilor; fiți oameni ai lui Dumnezeu.

Posibilitățile cunoașterii se află la îndemâna tuturor celor care o doresc. Planul lui Dumnezeu este ca mintea să devină mai puternică, iar gândirea mai profundă, mai vastă și mai precisă. Umblați cu Dumnezeu asemenea lui Enoh și, dacă veți apela la Dumnezeu, considerându-L Sfătuitorul vostru personal, dezvoltarea voastră va fi sigură. – Lt 26d, 1887

Prindeți-vă cu putere de brațul lui Dumnezeu și mergeți înainte. – Deoarece Dumnezeu este Acela care i-a dăruit omului intelectul și l-a înzestrat cu capacitatea de dezvoltare, noi trebuie să ne

prindem cu putere de brațul Său, să îndepărtăm din viața noastră orice atitudine caracterizată de frivolitate, neseriozitate și imoralitate și să învingem toate defectele caracterului nostru.

Tendența naturală a firii umane este aceea de a se angaja pe căile decăderii, dar Dumnezeu a prevăzut o putere care se va uni cu eforturile perseverente ale omului în lupta contra păcatului. Înclinațiile firești pot fi anihilate prin exercitarea voinței. Dacă se va uni cu ajutorul divin, omul va reuși să reziste tentațiilor ispitorului. Este adevărat că ispitele lui Satana se află în armonie cu înclinațiile firești ale ființei umane și, prin intermediul acestora, omul este îndemnat la păcat. Din acest motiv, singura lui șansă este aceea de a se lăsa condus pe deplin de Isus Hristos, iar Isus îl va învăța cu exactitate ce are de făcut. Din înălțimile tronului Său ceresc, Dumnezeu ne invită să primim o cunună de slavă nepieritoare și ne îndeamnă să luptăm lupta cea bună a credinței, ducând până la capăt alergarea noastră, cu răbdare. Încredeți-vă în Dumnezeu în fiecare clipă. El este credincios și vă va călăuzi în înaintarea voastră, până la atingerea țintei finale. – Lt 26d, 1887

Idealul lui Dumnezeu pentru copiii Săi. – Idealul lui Dumnezeu pentru copiii Săi este mai înalt decât cele mai nobile idealuri care ar fi putut fi concepute vreodată de gândirea umană. A fi sfânt, a fi asemenea lui Dumnezeu, acesta este obiectivul care trebuie să fie atins. Înaintea cercetătorului este deschisă calea unui progres neconținut. Obiectivul pe care îl are de realizat, standardul pe care îl are de atins reprezintă chintesența binelui, a purității și a nobleței. În timp ce va avansa cât mai rapid și cât mai departe cu puțință în orice domeniu al adevăratei cunoașteri, eforturile sale vor fi orientate spre idealuri atât de înalte în comparație cu interesele trecătoare și egoiste, precum este cerul față de pământ. – Ed 18, 19 (1903)

Capitolul 13

HRANA MINTII

O dezvoltare înțeleaptă sau o utilizare greșită. – Dumnezeu nu ne binecuvântează cu talente pentru ca noi să le degradăm printr-o utilizare greșită. Datoria noastră este de a le dezvolta în mod înțelept. Educația nu este altceva decât pregătirea ce are scopul de a ne face capabili să utilizăm puterile morale, intelectuale și fizice, cu care am fost dotați, astfel încât să ne îndeplinim îndatoririle zilnice cu cea mai mare competență. O lectură nepotrivită are ca urmare o educație falsă. Rezistența și forța intelectuală a creierului pot fi diminuate sau dezvoltate, în funcție de maniera în care sunt utilizate. – 4T 498 (1880)

O hrană sănătoasă pentru minte. – O lectură curată și sănătoasă va reprezenta pentru minte ceea ce reprezintă o hrană sănătoasă pentru organism. În felul acesta, veți deveni mai puternici, atât pentru a rezista în fața ispitei, cât și pentru a vă forma obiceiuri corecte și pentru a acționa în conformitate cu principiile corecte. – RH, 26 decembrie 1882 (SD 178)

Păziți-vă căile de acces ale sufletului. – Pentru a rezista ispitei, este necesară îndeplinirea unei lucrări. Toți aceia care doresc să nu ajungă victime ale capcanelor pregătite de Satana trebuie să-și păzească bine căile de acces ale sufletului, evitând să citească, să privească sau să asculte ceva care le-ar inspira gânduri nesfinte.

Mintea nu ar trebui lăsată să rătăcească la întâmplare, oprindu-se asupra oricărei teme care i-ar putea fi sugerată de dușmanul sufletelor. „Încingeți-vă coapsele minții”, spune apostolul Petru, „fiți treji, ... nu vă lăsați târâți în poftele pe care le aveți altădată, când erați neștiutori. Ci, după cum cel care v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră” (1 Petru 1,13-15). Pavel zice: „Tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună și orice laudă, aceea să vă

însuflețească” (Filipeni 4,8). Respectarea acestei recomandări necesită rugăciune stăruitoare și o atitudine de veghere neconținută. Pentru ca mintea noastră să fie atrasă spre cer și pentru a găsi plăcere în preocuparea cu lucrurile curate și sfinte, noi avem nevoie de influența durabilă și temeinică a Duhului Sfânt. Iar Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie studiat cu atenție și perseverență. „Cum își va ține tânărul curată cărarea? Îndreptându-se după Cuvântul Tău.” „Strâng Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta”, spune psalmistul (Psalmii 119,9.11). – PP 460 (1890)

Caracterul descoperit prin alegerea lecturii. – Natura experienței religioase a unei persoane este dezvăluită de caracterul cărților pe care preferă să le citească atunci când se află în momentele sale de relaxare. Pentru a avea un tonus intelectual sănătos, tinerii trebuie să trăiască într-o continuă comuniune cu Dumnezeu, prin intermediul Cuvântului Său. Conducându-ne pe calea mântuirii, prin Domnul Hristos, Biblia reprezintă călăuză noastră spre o viață mai nobilă și mai bună. Paginile ei conțin cele mai interesante și cele mai instructive relatări istorice și biografice care ar fi putut fi scrise vreodată. Aceia a căror imaginație nu a fost pervertită prin citirea literaturii de ficțiune vor constata că Biblia reprezintă cea mai interesantă carte. – YI, 9 octombrie 1902. (MYP 273, 274)

Unele cărți dezorientează mintea. – Multe dintre cărțile îngrămădite în rafturile marilor biblioteci ale lumii contribuie mai degrabă la dezorientarea minții decât la dezvoltarea înțelegerii. Cu toate acestea, oamenii cheltuiesc sume de bani substanțiale pentru achiziționarea unor asemenea cărți și petrec ani de zile în studierea lor, în timp ce la îndemâna lor se află cuvintele Aceluia care este Alfa și Omega înțelepciunii. Timpul risipit în cercetarea acestor cărți ar putea fi folosit mult mai bine, dacă ar fi dedicat acelei cunoașteri despre care Scriptura spune că este chiar viața veșnică. Numai aceia care dobândesc o asemenea cunoștință vor auzi în cele din urmă cuvintele: „Voi aveți totul deplin în El” (Coloseni 2,10). – (Pamflet) *Words of Counsel* 1903. (CH 369)

O înțelegere confuză. – Când Cuvântul lui Dumnezeu este ignorat în favoarea altor cărți, care conduc departe de Dumnezeu, afectând și împiedicând înțelegerea principiilor Împărăției cerului, educația obținută reprezintă o pervertire a ceea ce înseamnă ea de fapt. Nici un cercetător nu-L poate cunoaște cu adevărat pe Dumnezeu, dacă mintea sa nu a fost alimentată cu o hrană intelectuală curată și în mod absolut necontaminată de așa-zisa înaltă educație, care este amestecată cu ideile necredinței. Numai aceia care cooperează cu cerul în planul de mântuire pot înțelege natura adevăratei educații, în sensul real al cuvântului. – CT 15 (1913)

Puterea despotică a autorilor necredincioși (cuvinte adresate din partea îngerului călăuzitor). – Mintea omenească este fermecată cu ușurință de minciunile lui Satana, iar lucrările lui produc neplăcere pentru contemplarea Cuvântului lui Dumnezeu care, dacă este primit și apreciat, va asigura viața veșnică celui ce îl acceptă. Voi sunteți produsul propriilor voastre obiceiuri și trebuie să vă amintiți că obiceiurile corecte constituie o binecuvântare, atât din perspectiva efectelor lor asupra propriului vostru caracter, cât și prin influența spre bine pe care o exercită asupra celor din jur; dar obiceiurile greșite, o dată înrădăcinate, constituie o putere despotică și duc mintea în robie. Dacă nu ai fi citit niciodată vreun cuvânt din aceste cărți [ale unui autor necredincios], astăzi, ai fi fost cu mult mai capabil să înțelegi acea Carte care, mai presus de orice alte lucrări, este vrednică de a fi studiată și oferă singurele concepții corecte cu privire la o educație mai înaltă. – 6T 162 (1900)

Lectura unor lucrări literare superficiale produce o imaginație bolnavă. – Mulți dintre tinerii noștri au fost înzestrați de către Dumnezeu cu capacități superioare. El le-a dăruit talentele cele mai nobile; dar puterile lor au fost degradate, mintea lor a devenit labilă și confuză și, ani de zile, nu au realizat nici o creștere în har și în cunoștință, deoarece s-au dedicat satisfacerii apetitului pentru o literatură ușoară. Ei au întâmpinat, în stăpânirea apetitului pentru aceste lucrări literare superficiale,

o dificultate la fel de mare cu aceea pe care o simte un bețiv, atunci când încearcă să-și stăpânească dorința după băuturile alcoolice.

Acești tineri ar fi putut deveni colaboratori ai caselor noastre de editură și ar fi putut fi lucrători eficienți în producerea și pregătirea materialelor pentru tipărire sau în lucrarea de corectură; dar talentele lor au fost pervertite atât de mult timp, până când ei au ajuns niște dispeptici intelectuali și, prin urmare, incapabili de a mai desfășura o activitate folositoare în vreunul dintre aceste domenii. Imaginația lor este bolnavă. Viețile lor plutesc în iluzii. Ei nu sunt în stare să-și aducă la îndeplinire nici măcar îndatoririle elementare ale vieții; iar ceea ce este cel mai trist și mai descurajator este faptul că și-au pierdut orice plăcere pentru o lectură serioasă.

Ei au ajuns să fie încântați și mulțumiți numai de o hrană intelectuală care se aseamănă povestioarelor intens excitante, aflate în lucrări literare cum ar fi *Coliba Unchiului Tom*. Această carte a avut un rol benefic pentru timpul în care a fost scrisă, deoarece s-a adresat unor oameni care aveau nevoie de o conștientizare a concepțiilor lor false cu privire la sclavie; dar noi ne aflăm la hotarele lumii eterne, unde asemenea povestiri nu sunt necesare în pregătirea noastră pentru viața veșnică. – 5T 518, 519 (1889)

Cărți care slăbesc puterile minții. – Romanele de dragoste și povestirile frivole și excitante constituie o altă categorie de cărți care reprezintă un blestem pentru toți cititorii. Este posibil ca autorul să fi introdus o morală pozitivă și să fi antrenat sentimente religioase pe întregul parcurs al lucrării; cu toate acestea, în cele mai multe cazuri, Satana se ascunde îmbrăcat în veșminte îngerești, fiind mai eficace în acțiunea de înșelare și rătăcire. Mintește este afectată într-o mare măsură de calitatea hranei intelectuale pe care o primește. Cititorii de literatură frivolă și excitantă ajung incapabili de a-și îndeplini responsabilitățile care le-au fost încredințate. Ei trăiesc o viață iluzorie și nu au nici o dorință de a cerceta Scripturile și de a se hrăni cu mana cerească. Mintește este slăbită și își pierde capacitatea de a medita asupra marilor teme ale datoriei și ale destinului. – 7T 165 (1902)

Ficțiunea și gândurile senzuale. – Hrana intelectuală pentru care [cititorii de ficțiune] nutresc o adevărată pasiune are un efect poluant și conduce la apariția gândurilor murdare și senzuale. Am simțit o milă sinceră față de aceste suflete, atunci când mi-am dat seama cât de mult pierd prin neglijarea ocaziilor de a ajunge la cunoașterea lui Hristos; cunoaștere în care este centrată speranța noastră pentru viața veșnică. Cât de mult timp prețios este risipit; cât de mult timp care ar fi putut fi petrecut în studiul Modelului absolut al adevăratei bunătăți! – CTBH 123, 1890. (MYP 280)

O minte care se prăbușește în nebunie (cuvinte de avertizare adresate unei femei invalide). – Ani de zile, mintea ta a fost asemenea unui canal plin de pietriș, reziduuri și plante, prin care se scurge tulbure apa murdară. Dacă puterile tale ar fi fost conduse de idealuri înalte, ai fi putut să nu fii invalida care ești în prezent. Pretenția de a fi tratată cu îngăduință în satisfacerea mofturilor și a preocupării tale excesive cu cititul este un capriciu.

Am văzut lampa aprinsă în camera ta în miezul nopții, în timp ce îți curgeau lacrimile citind cine știe ce povestioară fascinantă, stimulându-ți în felul acesta creierul deja supraexcitat. Acest obicei te-a rupt de viața reală și ți-a epuizat puterile fizice, mintale și morale. Tulburările tale de program au creat dezordine în casa ta și, dacă ai fi continuat să trăiești în felul acesta, mintea ți s-ar fi prăbușit într-o stare de nebunie. Harul pe care l-ai primit din partea lui Dumnezeu a fost în mod greșit folosit; timpul pe care ți l-a dat Dumnezeu a fost risipit. – 4T 498 (1880)

Drogați intelectual. – Cititorii de povestiri frivole și excitante devin oameni incapabili de a-și îndeplini responsabilitățile vieții de zi cu zi. Ei trăiesc într-o lume ireală. Am văzut copii cărora li s-a permis să-și facă un obicei din lectura unor asemenea povestiri. Acasă sau în altă parte, aceștia erau lipsiți de astâmpăr, visători și incapabili de a conversa pe vreo temă, cu excepția unor subiecte banale. Mintește lor era cu totul străină de ideile religioase. Datorită cultivării gustului pentru poveștile de senzație, apetitul intelectual este pervertit, iar mintea ajunge să nu mai fie satisfăcută

decât dacă primește în exclusivitate acest gen de hrană cu totul inconsistentă. Cred că pentru aceia care se complac în citirea acestui gen de lectură nu există o denumire mai potrivită decât cea de drogați intelectual. Obiceiurile dăunătoare în domeniul lecturii au asupra creierului un efect similar aceluia pe care obiceiurile nesănătoase în alimentație și băutură îl au asupra trupului. – CT 134, 135 (1913)

O îngăduință de sine excesivă este păcat. – O îngăduință de sine excesivă, în mâncare, băutură, somn sau lectură, constituie un păcat. Activitatea armonioasă și sănătoasă a tuturor puterilor trupului conduce la fericire... Exercițierea capacităților intelectuale ar trebui să fie orientată asupra acelor subiecte care au o legătură cu interesele noastre eterne. Aceasta va contribui la sporirea sănătății trupului și a minții. – 4T 417 (1880)

Suprasolicitarea minții. – Studentul care dorește să parcurgă materia din doi ani de studiu într-un singur an școlar nu ar trebui să fie lăsat să procedeze așa în virtutea propriei sale dorințe. Preluarea unei cantități duble de muncă intelectuală înseamnă, pentru mulți, o suprasolicitare a minții în detrimentul exercițiului fizic. Presupunerea că mintea deține capacitatea de a asimila o supradoză de hrană intelectuală este lipsită de o justificare logică. Suprasolicitarea minții cu informații constituie un păcat la fel de mare ca și acela al supraîncărcării organelor digestive cu hrană. – CT 296 (1913)

Cercetați hrana intelectuală care vă este servită în conversații. – Cel mai bun lucru pe care-l poate face un suflet este acela de a cerceta cu atenție calitatea hranei intelectuale care îi este servită în conversații. Când sunteți abordați de către aceia care își găsesc o preocupare substanțială a vieții în plăcerea de a vorbi și care sunt întotdeauna pregătiți cu tot arsenalul necesar pentru a vă determina să le spuneți ceea ce dorec, invocând formule de genul: „Spune-mi ce știi și îți voi spune și eu ceea ce știu”, opriți-vă un moment și întrebați-vă în sinea voastră dacă această conversație va conduce la întărirea spirituală și la dezvoltarea unei influențe spirituale în atmosfera căreia să puteți mânca trupul și să puteți bea sângele Fiului lui Dumnezeu. „Apropiați-vă de El, piatra vie, lepădată de oameni, dar aleasă și scumpă înaintea lui Dumnezeu” (1 Petru 2,4). Aceste cuvinte spun mult.

Nouă nu ne este permis să fim gâlcevitori, bârfitori sau amatori de povești de largă circulație; noi nu avem voie să fim purtătorii unei mărturii mincinoase. Dumnezeu ne interzice să ne angajăm în conversații ușurate și lipsite de sens, în gesticulări sau glume sterile sau în exprimarea unor cuvinte fără teme. El ne va cere să dăm socoteală pentru tot ce vorbim. Orice cuvânt care nu a adus nici un bine, nici pentru vorbitor și nici pentru ascultători, va fi sancționat la judecata lui Dumnezeu. Prin urmare, să ne angajăm în conversații care conduc la întărirea și zidirea noastră spirituală. Aduceți-vă aminte că voi sunteți prețioși în ochii lui Dumnezeu. Nici unei conversații ieftine și absurde și nici unui principiu greșit nu trebuie să i se îngăduie să se strecoare în formarea experienței voastre creștine. – MS 68, 1897. (FE 458)

O femeie a cărei inimă a fost pervertită de ceea ce a privit. – Sora __, deși are calități înnăscute excepționale, este atrasă în permanență departe de Dumnezeu de către prietenii ei și rudele necredincioase, care nu iubesc adevărul și nu acordă nici o apreciere spiritului de sacrificiu și de renunțare la sine, necesar pentru cauza adevărului. Sora __ nu a înțeles încă până acum importanța separării de lume, așa cum o cere porunca lui Dumnezeu. Inima ei a fost pervertită de imaginile pe care le-a privit și de cuvintele pe care le-a ascultat. – 4T 108 (1876)

Sunete, imagini și influențe care corup. – Aveți un motiv serios de îngrijorare pentru copiii voștri, deoarece sunt confrunțați la fiecare pas cu ispite. Ei nu pot evita contactul cu tovarășii rele... Copiii voștri vor vedea imagini, vor auzi sunete și vor fi supuși unor influențe imorale care, dacă nu sunt întru totul supravegheate, le vor corupe inima și le vor deforma caracterul într-un mod imperceptibil, dar sigur. – *Pacific Health Journal*, iunie 1890. (AH 406)

Unele tovărășii sunt asemenea unei otrăvi lente. – Dacă glasul meu ar putea ajunge la toți părinții care se află în țară, i-aș avertiza să nu fie îngăduitori față de preferințele copiilor lor în alegerea tovărășiilor și a prietenilor. Părinții acordă prea puțină importanță faptului că impresiile dăunătoare exercitate asupra copiilor lor sunt cu mult mai ușor acceptate decât impresiile divine; prin urmare, cercul de prieteni în care se integrează copiii trebuie să fie cel mai favorabil posibil, în vederea creșterii în har și a înrădăcinării, în inima lor, a adevărului revelat în Cuvântul lui Dumnezeu.

Dacă se află în compania acelor ale căror subiecte de conversație sunt lipsite de importanță și lumești, mintea copiilor se va coborî la același nivel. Dacă sunt martorii unor discuții în care principiile religioase sunt disprețuite și în care adevărul este atacat prin obiecții tăioase, toate acestea se vor infiltra în mintea lor și le vor influența caracterele.

Dacă mintea copiilor este umplută de povești facile, adevărate sau fictive, nu va mai rămâne nici un loc pentru informațiile și cunoștințele științifice de care ar trebui să fie preocupați. O, cât de devastatoare pentru intelect este această dragoste față de lectura ușuratică! Cât de mare este măsura în care aceasta distruge principiile sincerității și ale neprihănirii, principii care constituie însăși temelia unui caracter armonios! Tovărășiile rele sunt asemenea unei otrăvi lente care, o dată pătrunsă în organism, mai devreme sau mai târziu, își va manifesta efectele ei dăunătoare. O impresie negativă înscrisă în mintea tinerilor nu este doar o urmă trecătoare, lăsată pe nisip, ci o inscripție dăinuitoare, dăltuită în piatră. – 5T 544, 545 (1889)

Privirile ațintite spre Domnul Hristos. – Când a luat asupra Sa natura umană, Hristos a legat omenirea cu Sine printr-o legătură a iubirii care nu poate fi ruptă niciodată de către nici o putere, cu excepția faptului că omul alege în mod personal acest lucru. Satana se va strădui în mod neîncetat să ne determine, prin ademenirile sale înșelătoare, să rupem această legătură – să facem alegerea de a ne despărți de Domnul Hristos. Acesta este unul dintre aspectele esențiale asupra cărora trebuie să veghem, să luptăm, să ne rugăm, pentru ca nimic să nu ne poată amăgi să alegem un alt stăpân; deoarece avem o libertate permanentă de a face acest lucru. Prin urmare, să ne păstrăm privirile ațintite spre Domnul Hristos, iar El ne va apăra. Privind spre Hristos, noi suntem în siguranță. Nimic nu ne poate smulge din mâna Lui. Printr-o îndreptare constantă a atenției asupra lui Hristos, noi suntem „schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului” (2 Corinteni 3,18). – SC 72 (1892)

Capitolul 14

ACTIVITATEA FIZICĂ

Legea acțiunii bazate pe împlinirea supusă a rolului încredințat. – Toate ființele cerești se află într-o activitate continuă, iar Domnul Isus, în îndeplinirea responsabilităților practice ale vieții Sale de zi cu zi, a oferit un exemplu valabil pentru toți oamenii. Dumnezeu a instaurat în ceruri o lege a acțiunii bazate pe supunere și ascultare*. În mod tăcut, dar neconținut, obiectele creației Sale își îndeplinesc misiunea atribuită. Oceanul se află într-o neîncetată mișcare. Iarba verde, care „astăzi este, iar mâine este aruncată în cuptor”, își realizează menirea, îmbrăcând câmpul în frumusețe. Frunzele sunt spulberate de vânt, și totuși nu se vede nici o mână care să le atingă. Soarele, luna și stelele sunt necesare și pline de slavă în îndeplinirea lucrării încredințate lor. Iar omul, cu mintea și trupul său create după asemănarea lui Dumnezeu, pentru a-și ocupa locul care i-a fost desemnat, trebuie să fie activ. Omul nu a fost destinat pentru inactivitate și inutilitate. Lipsa activității constituie un păcat. – Lt 103, 1900. (SpT Seria B, Nr. 1, pp 29, 30)

Mașinăria trupului trebuie să funcționeze fără încetare. – Studiați planul lui Dumnezeu cu privire la Adam, care a fost creat sfânt, curat și sănătos. Lui Adam i s-a încredințat o lucrare pe care

trebuia să o îndeplinească. Toate organele pe care i le-a dăruit Dumnezeu urmau să fie puse în acțiune. Pentru Adam, lipsa activității ar fi fost ceva imposibil. Creierul lui nu avea să funcționeze automat, asemenea unei simple mașinării. De-a lungul întregii existențe, fiecare componentă, aflată în mecanismul complex al trupului, a fost rânduită pentru a-și îndeplini în mod continuu lucrarea încredințată. Asemenea unei locomotive cu aburi, inima pulsează ritmic, îndeplinind misiunea de a pompa fără încetare fluidul roșu în toate părțile corpului. Acțiune și iar acțiune; acțiunea se perpetuează în întreaga mașinărie vie. Fiecare organ își îndeplinește funcția stabilită. Dacă trupul își încetează activitatea, creierul va funcționa din ce în ce mai puțin. – Lt 103, 1900

Exercițiul fizic în aer liber. – Întregul organism are nevoie de influența înviorătoare a exercițiului fizic în aer liber. Câteva ore pe zi petrecute într-o activitate fizică vor tinde să reînnoiască vigoarea trupului și să aducă odihnă și relaxare minții. – 4T 264, 265. (1876)

Dacă veți permite pătrunderea lui profundă, aerul, prețiosul dar al cerului, care se află la dispoziția tuturor oamenilor, vă va binecuvânta cu influențele lui înviorătoare. Primiți-l bine, cultivați dragostea pentru el și se va dovedi un calmant valoros pentru nervi. Pentru a rămâne curat, aerul trebuie păstrat într-o continuă mișcare. Efectul aerului curat și proaspăt constă în producerea unei circulații sănătoase a sângelui în organism. Aceasta împrăștează trupul și tinde să îi confere putere și sănătate, iar influența sa este simțită în mod categoric asupra minții, inspirându-i un sentiment de mulțumire și seninătate. Aerul stimulează pofta de mâncare, face ca digestia hranei să fie mai bună și produce un somn plăcut și profund. – 1T 702 (1886)

Inactivitatea, o cauză sigură a bolilor. – Lipsa activității fizice constituie una dintre cauzele cele mai sigure ale bolilor. Exercițiul fizic accelerează și echilibrează distribuția circulației sanguine, în timp ce lipsa activității fizice face ca sângele să circule în mod neregulat, iar modificările din compoziția lui încetează să se producă. Impuritățile încetează să mai fie eliminate din organism, așa cum ar fi trebuit să fie, dacă circulația sangvină ar fi fost accelerată printr-un exercițiu fizic serios, dacă pielea ar fi fost expusă unei atmosfere sănatoase și dacă plămânii ar fi fost hrăniți cu aer curat și proaspăt din belșug. O asemenea condiție de stagnare a organismului așază o povară dublă asupra organelor excretorii, iar rezultatul care apare este boala. – MH 238 (1905)

O practicare regulată și judicioasă a exercițiului fizic. – Un exercițiu fizic bine coordonat, folosit în așa fel încât să se evite abuzul, se va dovedi un agent vindecător eficient. – Und MS 90

Prevenirea suprasolicitării mintale. – Munca fizică nu va constitui o piedică în calea cultivării intelectuale. Departate de a fi astfel. Avantajele dobândite prin intermediul activității fizice vor conduce la instaurarea echilibrului și vor preveni suprasolicitarea minții. Munca va antrena mușchii și va aduce odihnă creierului obosit. Multe tinere, care consideră că nu este demn ca o doamnă să muncească, sunt anemice și lipsite de puterea fizică necesară pentru a desfășura o activitate folositoare. Dar caracterele lor sunt prea transparente pentru a înșela o persoană inteligentă cu privire la adevărata demnitate a statutului lor de doamne...

Pentru a demonstra că ești o doamnă, nu este necesar să fii slabă, neajutorată, supravestimentată și să afișezi o timiditate naivă. Un intelect puternic are nevoie de un trup robust. Rezistența fizică și cunoașterea practică a modului în care trebuie să fie îndeplinite toate îndatoririle gospodărești nu vor constitui niciodată impedimente în calea unui intelect bine dezvoltat; ambele sunt de o importanță deosebită pentru a fi o doamnă. – 3T 152 (1872)

Fără exercițiu fizic, mintea încetează să funcționeze normal. – Pentru un tânăr, exercițiul fizic serios și perseverent constituie un mijloc de întărire atât a creierului, cât și a oaselor și a mușchilor. Acesta reprezintă un aspect esențial în pregătirea pentru profesia dificilă de medic. Dacă exercițiul fizic lipsește, mintea încetează să funcționeze normal. Ea își pierde precizia și rapiditatea care trebuie să se manifeste printr-un randament maxim și ajunge să fie lipsită de eficiență. Un tânăr care

nu practică exercițiul fizic nu va deveni niciodată ceea ce Dumnezeu a plănuit ca el să devină. El s-a complăcut atât de mult într-o atitudine delăsătoare, încât a devenit asemenea unui bazin cu apă stătută. Atmosfera care îl înconjoară este încărcată de miasma neplăcută a imoralității. – Lt. 103, 1900

Capacitatea de efort intelectual este diminuată atunci când exercițiul fizic este neglijat. – Aceia care sunt implicați într-o permanentă activitate intelectuală, indiferent dacă studiază sau predică, au nevoie de o schimbare a programului și de odihnă. Cercetătorul sânguinos suprasolicită prea adesea creierul, în detrimentul exercițiului fizic, iar rezultatul este că puterile fizice sunt epuizate, iar capacitatea de efort intelectual este diminuată. În acest fel, studentul eșuează tocmai în îndeplinirea acelei lucrări pe care ar fi putut să o realizeze, dacă ar fi acționat în mod înțelept. – GW 173 (1893)

Echilibrați efortul intelectual cu cel fizic. – Echilibrați efortul intelectual cu cel fizic, iar mintea studentului va fi înviorată. Adesea, exercițiul fizic va ajuta organismul bolnav să-și redobândească starea de sănătate. Când studenții trebuie să părăsească colegiul, la terminarea studiilor, sănătatea lor trebuie să fie mai bună și capacitatea lor intelectuală mai mare decât atunci când au intrat în școală. Sănătatea lor trebuie să fie supravegheată cu aceeași sfințenie cu care le este cultivat caracterul. – CTBH 82, 83, 1890. (CG 343)

Exercițiul fizic este un agent vindecător. – Dacă bolnavii nu au o preocupare pozitivă care să le absoarbă timpul și interesele, mintea lor va ajunge să se concentreze asupra propriilor lor persoane și va de-veni din ce în ce mai iritată și mai morbidă. Stăruind asupra simțămintelor lor nefaste, adesea, aceștia consideră că sunt într-o situație mai rea decât sunt în realitate și ajung întru totul incapabili de a face ceva.

De cele mai multe ori, un exercițiu fizic bine coordonat se va dovedi un agent vindecător eficient. În unele cazuri, acesta este chiar indis-pensabil în vederea redobândirii sănătății. Voința se va dezvolta o dată cu munca manuală, iar acești bolnavi au nevoie tocmai de stimularea voinței. Când voința este inactivă, imaginația se deformează și rezistența împotriva bolii devine imposibilă. – MH 239 (1905)

Sistemul „nu face nimic” este periculos. – Indiferent de situație, sistemul „nu face nimic” este periculos. Ideea că aceia care și-au suprasolicitat puterile minții și ale trupului sau care au suferit un colaps fizic sau intelectual trebuie să își suspende orice activitate, cu scopul de a-și redobândi sănătatea, constituie o mare eroare. Există cazuri de boală serioasă, în care este recomandată odihna totală pentru o perioadă de timp, dar în situația unor invalizi permanenți, aceasta este foarte rar necesară. – Und MS 90

Inactivitatea constituie cel mai mare blestem pentru majoritatea bolnavilor. – Inactivitatea constituie cel mai mare blestem pentru majoritatea bolnavilor. Aceasta este valabil în special pentru aceia ale căror necazuri au fost cauzate sau agravate datorită unor practici nesfinte.

Angajarea ușoară în activități utile, fără a solicita într-o măsură necorespunzătoare mintea sau trupul, are o influență binefăcătoare asupra ambelor. Aceasta întărește mușchii, îmbunătățește circulația și îi conferă bolnavului satisfacția de a ști că nu este întru totul nefolositor în această lume ocupată. Probabil că la început nu va fi în stare să realizeze decât puțin, dar curând va descoperi că puterile sale cresc, iar cantitatea de muncă îndeplinită va spori în aceeași măsură.

Adesea, medicii recomandă pacienților lor să plece într-o călătorie pe ocean, să pornească în căutarea unor ape minerale sau să viziteze diferite locuri pentru o schimbare a climei, cu scopul de a-și redobândi sănătatea, în timp ce, în nouă cazuri din zece, dacă s-ar alimenta în mod cumpătat și ar începe să se bucure de exerciții fizice aducătoare de sănătate, pacienții s-ar face bine și ar economisi timp și bani. – Und MS 90. (Vezi MH 240 [1905])

Exercițiul fizic trebuie să fie sistematic (sfat acordat unei mame bolnave). – Domnul ți-a încredințat o lucrare pe care nu intenționează să o îndeplinească în locul tău. Mișcarea fizică reprezintă un principiu în armonie cu legile naturale, pe care ar trebui să-l respecti fără a ține cont de simțămintele tale. Tu trebuie să acționezi în conformitate cu lumina pe care ți-a dat-o Dumnezeu. E posibil să nu fii în stare să realizezi acest lucru de la început, dar poți face mult, progresând în convingerea că Dumnezeu îți va veni în ajutor și te va întări.

Ai putea să începi exercițiul fizic prin mersul pe jos și prin îndeplinirea unor îndatoriri casnice care necesită o muncă ușoară, astfel încât să nu mai fii atât de dependentă de cei din jur. Simțământul că poți face ceva util îți va conferi o putere sporită. Dacă mâinile tale ar fi angajate în mai mare măsură într-o activitate practică și dacă mintea ți-ar fi mai puțin preocupată în realizarea unor planuri pentru alții, puterile tale fizice și mintale ar crește. Creierul tău nu este inactiv, dar lipsește o activitate corespunzătoare din partea celorlalte organe ale trupului.

Pentru a constitui un avantaj evident în ceea ce te privește, exercițiul fizic trebuie să fie sistematizat și orientat asupra organelor afectate, astfel încât, prin utilizare, acestea să fie fortificate. Cura de masaj este foarte benefică pentru acea categorie de pacienți care sunt prea slăbiți pentru efectuarea exercițiilor fizice. Dar faptul că toți bolnavii se bazează pe acest tratament, devenind dependenți de el, în timp ce neglijează să-și pună propriii lor mușchi în mișcare, reprezintă o mare greșală. – 3T 76 (1872)

Potopul actual de corupție rezultă din greșita utilizare a minții și a trupului. – Potopul de corupție care se revarsă asupra lumii noastre constituie rezultatul unei greșite și devastatoare utilizări a mașinării organismului omenesc. Bărbații, femeile și copiii trebuie educați pentru a munci cu propriile lor mâini. Atunci, creierul va înceta să fie supra-solicitat în detrimentul bunăstării întregului organism. – Lt. 145, 1897

Solicitarea minții și a trupului tinde să prevină gândurile imorale. – Solicitarea echilibrată și proporțională a puterilor minții și ale trupului va preveni tendința spre gânduri și acțiuni imorale. Profesorii trebuie să înțeleagă acest fapt. Ei trebuie să-i învețe pe studenți că acțiunile și gândurile curate sunt dependente de maniera în care își organizează programul de studiu. Acțiunile conștiințioase depind de o gândire conștiințioasă. Efortul depus în muncile agricole sau în diferite alte ramuri ale activității fizice constituie un minunat mijloc de apărare împotriva suprasolicitării nepermise a creierului. Nici un bărbat, femeie sau copil care nu-și folosește în totalitate capacitățile dăruite de Dumnezeu nu-și poate păstra sănătatea. Astfel de oameni nu sunt capabili să respecte în mod conștiințios poruncile lui Dumnezeu. Ei nu Îl pot iubi pe Dumnezeu mai presus decât orice și pe aproapele lor ca pe ei înșiși. – Lt 145, 1897

Munca fizică este necesară în fiecare zi. – Am văzut, conform luminii care mi-a fost dată, că pastorii noștri s-ar bucura de bine-cuvântările unei sănătăți sporite dacă ar face mai multă activitate fizică... A presta zilnic o muncă fizică este o necesitate cu urmări pozitive asupra sănătății și proapețimii intelectuale. Astfel, sângele va fi solicitat de la nivelul creierului în alte părți ale corpului. – Lt 168, 1899 (Ev 660, 661)

Fiecare student trebuie să practice exercițiul fizic. – Fiecare student trebuie să dedice o parte a programului său zilnic în vederea realizării unei munci fizice. Procedând astfel, tinerii vor dobândi îndemânare în îndeplinirea unor îndeletniciri utile, vor cultiva un spirit al renunțării la sine și vor fi scutiți de multe practici rele și degradante, care sunt atât de adesea rezultatul lipsei de ocupație. Toate acestea nu constituie altceva decât obiectivul primordial al educației, deoarece, prin stimularea unui spirit activ, a conștiințiozității și a curăției morale, noi ajungem în armonie cu Creatorul. – PP 601 (1890)

Pregătirea fizică și instruirea religioasă practicate în școlile evreilor sunt demne de a fi studiate. Valoarea unei asemenea educații nu este luată în considerare așa cum ar trebui. Între minte și trup

există o legătură intimă și, pentru a atinge un standard înalt al realizărilor intelectuale și morale, legile coordonatoare ale organismului nostru fizic trebuie respectate. Un caracter bine echilibrat și puternic poate fi dobândit numai prin exercitarea și dezvoltarea conjugată atât a capacităților noastre intelectuale, cât și a puterilor noastre fizice. Ce alt domeniu de studiu ar putea fi mai important pentru tineri, decât acela care tratează minunatul organism pe care ni l-a încredințat Dumnezeu și legile prin care acesta poate fi menținut sănătos? – PP 601 (1890)

Exercițiul fizic dă viață. – Dacă trupul este inactiv, sângele circulă în mod lent, iar mușchii descresc în putere și formă... Exercițiul fizic în aer liber, la soare – binecuvântări pe care Cerul ni le-a dăruit tuturor în mod abundent –, va da viață și putere multor bolnavi neputincioși...

Munca nu este un blestem, ci o binecuvântare. Munca sânguincioasă îi păzește pe mulți, tineri și vârstnici, ținându-i departe de capcanele aceluia care „găsește întotdeauna ceva rău de făcut pentru mâinile lipsite de ocupație”. Nimeni să nu se rușineze de muncă, deoarece munca cinstită este nobilă. În timp ce mâinile sunt angajate în îndeplinirea celor mai obișnuite lucrări, mintea poate fi umplută cu gânduri înalte și sfinte. – YI, 27 februarie 1902. (HC 223)

Capitolul 15

FACTORII EMOȚIONALI

Supunerea față de Dumnezeu ne eliberează de sub tirania și forța tendințelor pătimase. – Supunerea față de Dumnezeu înseamnă libertate față de sclavia păcatului, eliberare de sub tirania și puterea tendințelor pătimase ale naturii umane. În felul acesta, omul se poate înălța ca biruitor al sinelui, biruitor al propriilor lui înclinații, biruitor al pu-terilor, al stăpânirilor și al „domniilor întunericii acestei lumi” și ca bi-ruitor al „tainei nelegiurii, așezate în locurile prea înalte”. – MH 131 (1905)

Emoțiile pot fi controlate prin exercitarea voinței.* – Partea voastră este aceea de a vă pune voința de partea lui Hristos. Când voința voastră este supusă voinței Sale, Isus preia îndată conducerea ființei voastre și lucrează în voi atât dispoziția favorabilă, cât și înfăptuirea dorințelor Sale bune. Natura voastră firească este adusă în stăpânirea Duhului Sfânt. Până și gândurile voastre ajung să-I fie supuse.

Deși voi nu sunteți capabili de a vă controla impulsurile și emoțiile așa cum ați dori, totuși puteți să exercitați un control asupra capacității de a alege și astfel, în viața voastră, se poate realiza o schimbare totală. Când voința voastră este așezată la dispoziția voinței lui Hristos, viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Ea este aliată cu puterea care se află mai presus de orice domnie sau stăpânire a întunericii. Voi ajungeți în posesia unei puteri care vine din partea lui Dumnezeu și care vă unește într-o legătură fermă cu puterile Sale; și veți putea trăi viața cea nouă a credinței. – MS 121, 1898 (ML 318)

Emoțiile controlate de către rațiune și conștiință. – Puterea adevărului ar trebui să fie suficientă pentru a vă susține și pentru a vă încuraja în orice nenorocire. Religia lui Hristos își dezvăluie adevărata ei valoare tocmai prin faptul că îl face în stare pe cel care o trăiește să triumfe asupra oricărei suferințe și asupra oricărui necaz. Ea aduce poftele, pasiunile și emoțiile sub controlul rațiunii și al conștiinței și disciplinează gândurile, îndreptându-le pe o cale aducătoare de sănătate. În felul acesta, limba va înceta să mai fie întrebuițată spre dezonoarea lui Dumnezeu, prin exprimarea unor nemulțumiri și revendicări păcătoase. – 5T 314 (1885)

Îndeplinirea voinței lui Dumnezeu împotriva simțămintelor și emoțiilor (sfat adresat unui tânăr). – Nu sentimentele și emoțiile tale sunt cele care te fac să fii un copil al lui Dumnezeu, ci îndeplinirea voinței Sale. Dacă voința ta este unită cu voința lui Dumnezeu, înaintea ta se deschide perspectiva unei vieți pline de semnificație. În demnitatea nobleței dăruite de Dumnezeu, tu poți să te remarci ca un exemplu în fapte bune.

Dacă vei proceda astfel, în loc de a contribui la încălcarea regulilor de disciplină, vei ajuta la susținerea și afirmarea lor. Vei contribui la menținerea bunei rânduieli, în loc de a participa la disprețuirea ei și de a incita la o viață dezordonată, prin propriul tău model de comportament.

În temere de Dumnezeu, îți spun: Eu știu ce poți deveni, dacă voința ta este așezată de partea lui Dumnezeu. „Noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu” (1Corinteni 3,9). Tu poți să-ți îndeplinești lucrarea acum și pentru totdeauna într-o asemenea manieră, încât să reziste verificării la judecată. Nu ai dori să încerci? Nu ai dori să faci o schimbare fundamentală în viața ta acum? Tu ești obiectul iubirii și al lucrării de mijlocire a lui Hristos. Nu ai dori să te predai acum lui Dumnezeu și să vii în ajutorul celor care sunt rânduiți ca păzitori ai intereselor lucrării Sale, în loc de a le provoca tocmai lor durere și descurajare? – 5T 515, 516 (1889)

Disconfortul și insatisfacția, îndepărtate (cuvânt de asigurare adresat unuia care se află în cumpănă). – Când Îl vei primi pe Hristos ca Mântuitor al tău personal, în ființa ta se va produce o schimbare remarcabilă; vei fi convertit, iar Domnul Isus, prin Duhul Său cel Sfânt, va sta alături de tine. Disconfortul sufletească și simțământul continuu de insatisfacție pe care le ai vor dispărea. Îți place să conversezi. Dacă cuvintele tale ar fi îndreptate spre slava lui Dumnezeu, nu ar exista păcat în ele. Dar tu nu simți pace și mulțumire în slujba lui Dumnezeu. Cu siguranță, nu ești un om convertit și nu poți împlini voia lui Dumnezeu, prin urmare, nu poți primi influența înviorătoare și aducătoare de satisfacție a Duhului Său cel Sfânt.

Când îți vei da seama că nu este posibil să fii creștin și, în același timp, să faci tot ce dorești, când vei hotărî să-ți predai voința, supu-nând-o voinței lui Dumnezeu, atunci vei putea să răspunzi invitației Domnului Hristos: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina mea este ușoară” (Matei 11,28-30). – MS 13, 1897

Controlul emoțiilor . – Dacă vă veți exercita voința astfel, încât până și gândurile voastre să fie aduse în supunere față de voința lui Hristos, atunci veți ajunge să fiți întru totul satisfăcuți. Voi trebuie să vă cercetați propriile inimi fără nici o întârziere și să muriți față de sine în fiecare zi. Poate că vă întrebați: Cum aș putea să îmi stăpânesc propriile fapte și cum aș putea să îmi controlez emoțiile?

Mulți dintre aceia care, în mod declarat, nu au nimic comun cu iubirea față de Dumnezeu își stăpânesc spiritul într-o măsură considerabilă, fără nici un ajutor special din partea harului lui Dumnezeu. Ei cultivă stăpânirea de sine. Aceasta este o muștrare clară la adresa acelor care știu că pot obține din partea lui Dumnezeu putere și har și, cu toate acestea, nu manifestă darurile Duhului. Domnul Hristos este modelul nostru. El a fost smerit și blând. Învățați de la El și imitați-I exemplul. Dacă dorim să ne bucurăm de un loc la dreapta Mântuitorului, noi trebuie să biruim așa cum a biruit El, iar ținta noastră trebuie să fie desăvârșirea. – 3T 336 (1873)

Emoțiile sunt la fel de trecătoare ca norii cerului. – Să așteptăm noi oare până când vom simți că suntem curățiți? Nu. Domnul Hristos a promis că, „dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire” (1 Ioan 1,9). Argumentul care stă în favoarea voastră înaintea lui Dumnezeu este Cuvântul Său. Nu trebuie să așteptați să simțiți anumite emoții minunate pentru a crede că Dumnezeu a auzit rugăciunea voastră, deoarece emoțiile sunt tot atât de trecătoare ca norii cerului. Credința voastră trebuie să fie întemeiată pe o bază solidă. Cuvântul Domnului este cuvântul puterii infinite în care vă puteți încrede, iar El a zis:

„Cereți, și vi se va da”. Priviți spre Calvar. Oare nu a spus Domnul Isus că El este apă-rătorul vostru? Nu a declarat El că, dacă veți cere ceva în Numele Lui, veți primi? Voi nu trebuie să depindeți de propria voastră bunătate sau de propriile voastre fapte bune, ci să vă puneți încrederea în Soarele ne-prihănirii, în convingerea că Domnul Hristos a îndepărtat păcatele voastre și v-a atribuit neprihănirea Sa. – ST, 12 decembrie 1892 (ISM 328)

Emoțiile nu constituie un mijloc temeinic de supraveghere a poziției spirituale. – Simțămintele sunt adesea înșelătoare, emoțiile nu constituie un mijloc temeinic de supraveghere a poziției spirituale, deoarece sunt schimbătoare și depind de circumstanțele exterioare. Mulți sunt derutați datorită faptului că se bazează pe propriile lor răspunsuri emoționale. Testul de verificare a stării spirituale este: Ce anume *faci* pentru Domnul Hristos? Care sunt sacrificiile tale? Care sunt victoriile pe care le-ai câștigat? Egoismul predomină în viața ta, tendința de a-ți neglija datoriile este persistentă, controlarea pasiunilor și dispoziția de a te supune cu mulțumire față de voința lui Hristos sunt departe de a dovedi faptul că ești un copil al lui Dumnezeu, cu excepția unei pietăți ocazionale și a unei religiozități sentimentale. – 4T 188 (1876)

Creștinii nu trebuie să asculte de emoții.* – Copiii lui Dumnezeu nu trebuie să asculte de propriile lor simțăminte și emoții. Când aceștia oscilează între speranță și teamă, inima lui Hristos este rănită, deoarece El le-a oferit deja dovezi inconfundabile ale iubirii Sale... Isus dorește ca ei să îndeplinească lucrarea pe care le-a încredințat-o; iar atunci, inimile lor vor deveni în mâinile Sale asemenea unor harpe sfinte, ale căror corzi, atinse de El, vor vibra în sunetele laudei și ale mulțumirii față de Acela care a fost trimis de Dumnezeu pentru a îndepărta păcatele lumii. – Lt 2, 1914. (TM 518, 519)

Domnul Hristos oferă stăpânirea asupra înclinațiilor firești. – Domnul Hristos a venit în această lume și a trăit în ascultare de Legea lui Dumnezeu, pentru ca omul să poată ajunge la o stăpânire desăvârșită asupra înclinațiilor sale firești, care degradează sufletul. Marele Medic al trupului și al sufletului oferă biruință asupra poftelor ce se luptă pentru supremație. El a prevăzut și a pregătit toate condițiile favorabile, în virtutea cărora omul să poată ajunge la desăvârșirea caracterului. – MH 130, 131 (1905)

Extazul emoțional nu constituie o dovadă a convertirii. – Satana îi înșală pe oameni, determinându-i să creadă că, dacă au trăit un sentiment de extaz și răpire emoțională, sunt convertiți. Dar experiența lor nu produce nici o schimbare. Acțiunile lor sunt aceleași de mai înainte. În viețile lor nu se observă nici o roadă bună. Ei se roagă des și lung și fac referire în permanență la simțămintele pe care le-au trăit atunci și atunci. Dar ei nu trăiesc o viață nouă. Experiența lor nu depășește nivelul superficial al sentimentelor. Ei clădesc pe nisip, și când vânturile vor bate, clădirile lor spirituale vor fi spulberate. – YI, 26 septembrie 1901. (4BC 1164)

Simțămintele de neliniște sunt bune uneori. – Simțămintele de neliniște, de înstrăinare sau de singurătate ar putea fi spre binele vostru. Tatăl vostru cereșc dorește să vă ajute să descoperiți în El prietenia, iubirea și mângâierea, care vor satisface cele mai arzătoare căutări și năzuințe ale sufletului... Unica sursă de siguranță și fericire constă în a-L face pe Hristos Sfântuitorul vostru permanent. Voi puteți fi fericiți în El, chiar dacă nu ați avut niciodată vreun alt prieten în această lume mare. – Lt 2b, 1874. (HC 259)

Domnul dorește să neliniștească mintea. – Hristos vede cum oamenii sunt atât de absorbiți în griji lumești și în probleme profesionale, încât nu mai au nici un timp pentru a se apropia de El și pentru a se împrieteni cu El. Pentru ei, Cerul este un loc ciudat, deoarece l-au pierdut de mult din vedere. Nefiind obișnuiți cu lucrurile cerești, ei se plictisesc când aud vorbindu-li-se despre ele. Acestor oameni nu le face plăcere ca mintea să le fie deranjată cu lucrurile privitoare la nevoia lor de

mântuire, așa că preferă să se preocupe de ceea ce le produce amuzamentul. Dar Domnul dorește să le neliniștească mintea, astfel încât să fie determinați să ia în considerare realitățile eterne. El este preocupat în mod stăruitor de soarta lor. Fiecare om va ajunge să-L cunoască, foarte, foarte curând, indiferent dacă dorește sau nu. – MS 105, 1901

Nu vă lăsați absorbiți de examinarea emoțiilor personale. – Nu este înțelept să privim spre noi înșine, examinându-ne emoțiile personale. Dacă vom face acest lucru, vrăjmașul ne va confrunta cu dificultăți și ne va aduce în fața unor ispite care urmăresc să ne slăbească credința și să ne distrugă curajul. Examinarea propriilor emoții și supunerea față de simțămintele personale sunt foarte strâns legate de cultivarea îndoieli și de provocarea confuziei. Noi trebuie să ne îndepărtăm atenția de la noi înșine și să ne îndreptăm privirile spre Domnul Isus. – MH 249 (1905)

SECȚIUNEA a IV-a Dezvoltarea personalitatii

Capitolul 16

INFLUENȚE PRENATALE

Importanța influențelor prenatale. – Efectul influențelor prenatale este privit de către mulți părinți ca fiind o problemă trecătoare, dar Cerul nu îl consideră astfel. Mesajul transmis prin îngerul lui Dumnezeu și prezentat de două ori în maniera cea mai solemnă ne demonstrează că acestui aspect trebuie să i se acorde cea mai mare atenție din partea noastră. – MH 372 (1905)

Un spirit de mulțumire are efecte asupra fătului. – Indiferent de mediul sau circumstanțele în care se află, fiecare femeie care este pe cale de a deveni mamă trebuie să favorizeze o dispoziție sufletească de fericire, satisfacție și mulțumire continuă, știind că toate eforturile ei în acest sens îi vor fi răsplătite înzecit în caracterul fizic și moral al copilului pe care îl așteaptă. Printr-o cultivare atentă, ea se poate obișnui cu o gândire voioasă, încurajând în felul acesta buna dispoziție și răspândind propria ei stare de spirit asupra familiei și asupra tuturor celor aflați în preajmă.

Procedând astfel, sănătatea ei fizică va fi îmbunătățită. Organismul ei se va umple de viață, iar sângele nu va circula lent și insuficient, așa cum s-ar întâmpla dacă ar ceda unei stări depresive și triste. Atât sănătatea ei mintală, cât și cea fizică sunt înviorate de echilibrul și bucuria sufletului. – RH, 25 iulie 1899. (CH 79)

Simțămintele mamei modelează înclinațiile copilului nenăscut. – Gândurile și simțămintele mamei vor avea o influență puternică asupra moștenirii pe care o dă copilului ei. Dacă permite ca mintea să-i fie preocupată de simțămintele personale, dacă este îngăduitoare față de propriul ei egoism, dacă este irascibilă și capricioasă, înclinațiile copilului ei vor demonstra acest fapt. Pe această cale, mulți au primit ca patrimoniu ereditar o sumă de înclinații spre rău aproape de nebiruit. – ST, 13 septembrie 1910. (Te 171)

Dacă aderă în mod categoric la principii corecte, dacă este cumpătată și stăpână pe sine, dacă este bună, amabilă și altruistă, mama îi poate transmite copilului ei aceleași trăsături prețioase de caracter. – MH 373 (1905)

Influența prenatală a păcii sufletești. – Femeia care așteaptă să devină mamă ar trebui să-și păstreze sufletul în atmosfera iubirii lui Dumnezeu. Mintea ei are nevoie de pace; sufletul ei trebuie

să-și găsească liniștea în iubirea lui Isus, prin încrederea în cuvintele Domnului Hristos. Ea trebuie să-și amintească faptul că o mamă este o împreună lucrătoare cu Dumnezeu. – ST, 9 aprilie 1896. (AH 259)

Tatăl trebuie să cunoască legile sănătății. – Resursele fizice ale unei mame ar trebui menajate cu duioșie. În loc de a epuiza puterile ei prețioase în munci istovitoare, grijile și poverile ei ar trebui ușurate. Adesea, soțul și tatăl nu cunosc legile funcționării organismului uman, de înțelegerea cărora depinde bunăstarea și sănătatea familiei lui. Absorbit în lupta pentru existență sau prins în goana după avere și copleșit de dificultăți, el lasă în grija soției și mamei toate celelalte responsabilități care suprasolicitează capacitatea ei fizică în cele mai critice perioade, conducând-o la extenuare și boală. – MH 373 (1905)

Copii jefuiți de mobilitatea intelectuală. – Dacă mama este privată de purtarea de grijă și de înțelegerea de care are nevoie, dacă se îngăduie ca ea să-și epuizeze puterile, datorită suprasolicitării sau a unei atmosfere de anxietate și tristețe, copiii ei vor suferi de lipsa puterii vitale, a mobilității intelectuale și a echilibrului sufleteș pe care ar fi trebuit să le primească drept moștenire. Situația ar fi cu totul diferită, dacă viața mamei lor ar fi luminoasă și voioasă, dacă mama ar fi scutită de solicitări, de munci istovitoare și de îngrijorări, pentru a favoriza transmiterea unei constituții robuste copiilor, astfel încât, prin resursele de energie moștenite, aceștia să fie capabili să-și croiască drumul în viață. – MH 375 (1905)

Nevoile mamei nu trebuie să fie neglijate. – Este inadmisibil ca nevoile fizice ale mamei să fie neglijate. De ea depind două vieți, de aceea, dorințele ei ar trebui să fie privite cu amabilitate și nevoile ei, împlinite cu generozitate. Dar, în același timp, mai presus de orice altceva, ea însăși este obligată să evite, în dietă și în toate celelalte privințe, tot ce i-ar putea slăbi puterile fizice și mintale. Prin porunca lui Dumnezeu Însuși, viitoarei mame îi este încredințată responsabilitatea cea mai solemnă de a exercita stăpânirea de sine. – MH 373 (1905)

Responsabilitatea soției. – Femeile care țin la principii și care sunt bine instruite nu se vor îndepărta în această perioadă [a gravidității] de la stilul de viață simplu pe care l-au avut înainte. Ele vor înțelege în mod serios faptul că o altă viață este dependentă de viața lor și vor manifesta precauție în toate obiceiurile și în special în dietă. – 2T 382 (1870)

Odrasle nevinovate aflate în rândul celor suferinzi. – Mulți copii se nasc afectați de boli datorită satisfacerii poftelor nesănătoase ale părinților lor. Organismul nu are nevoie de toate acele alimente variate pe care mintea le solicită cu intensitate. O mare eroare, pe care femeile creștine trebuie să o evite, este concepția că tot ce le trece prin minte trebuie să ajungă în stomac. Nu trebuie să i se permită imaginației să decidă asupra nevoilor trupului. Aceia care manifestă îngăduință față de pretențiile gustului vor plăti prețul dureros al încălcării legilor sănătății, care conduc ființa umană. Iar problemele nu se vor opri aici; odraslele lor nevinovate se vor afla printre cei suferinzi. – 2T 383 (1870)

Unii sfătuitori lipsiți de înțelepciune vor recomanda mamei să-și satisfacă orice dorință și orice impuls, ca și cum acestea ar constitui o condiție esențială pentru bunăstarea copiilor lor. Un asemenea sfat este fals și înșelător. Prin porunca lui Dumnezeu Însuși, asupra viitoarei mame este așezată responsabilitatea cea mai solemnă de a exercita stăpânirea de sine. Care este vocea de care vom asculta – vocea înțelepciunii divine sau vocea superstiției omenești? – ST, 26 februarie 1902

O viitoare mamă trebuie să-și formeze obiceiul de a renunța la sine. – Mama care dorește să devină un bun educator al copiilor ei trebuie ca, înainte de nașterea lor, să-și formeze obiceiul autocontrolului și al renunțării la sine; deoarece ea le va transmite copiilor propriile ei trăsături de caracter, atât calități, cât și defecte. Vrajmașul sufletelor înțelege aceste aspecte cu mult mai bine

decât mulți părinți. El își va îndrepta atenția asupra mamei, știind că, dacă aceasta nu va reuși să reziste ispitelor lui, prin intermediul ei, îl va putea afecta pe copil. Singura speranță este în Dumnezeu. Orice mamă poate alerga la El pentru a primi har și putere. Iar rugăciunile ei nu vor fi în zadar. El o va face capabilă de a le transmite copiilor ei calitățile de care vor avea nevoie pentru a avea succes în viața aceasta și pentru a câștiga viața veșnică. – ST, 26 februarie 1902. (CD 219)

Temeliile unui caracter bun. – Temeliile unui caracter bun, care urmează să se manifeste în viitorul om, sunt așezate în mod decisiv, prin practicarea unei cumpătări stricte în viața mamei, încă înainte de nașterea copilului... Această lecție nu are voie să fie privită cu indiferență. – GH, februarie 1880. (AH 258)

Firea suspină sub povara blestemului acumulat. – Firea suspină fără încetare sub povara blestemului acumulat prin păcatele generațiilor trecute. Cu toate acestea, lipsiți de considerație și grijă, bărbații și femeile generației prezente sunt toleranți și necumpătați prin supraalimentare și prin consum excesiv de băuturi alcoolice, lăsând astfel drept moștenire generației viitoare o serie de boli, un intelect slăbit și o conștiință morală coruptă. – 4T 31 (1876)

Pofte nesatisfăcute, dorințe nesfinte transmise tinerilor. – Caracteristicile mintale și fizice, înclinațiile și gusturile le sunt transmise copiilor din partea ambilor părinți... Consumatorii de băuturi alcoolice și tutun pot să le transmită copiilor lor, și o fac, poftele lor mereu nesatisfăcute, sângele lor intoxicat și nervii iritați. Dorințele nesfinte și bolile respingătoare ale celor lipsiți de cumpătare și stăpânire de sine constituie adesea moștenirea ereditară pe care o primesc odraslele lor. Și, deoarece puterea copiilor de a rezista împotriva ispitelor este mai mică decât fusese aceea a părinților lor, fiecare generație tinde să decadă din ce în ce mai mult. – PP 561 (1890)

De regulă, fiecare om necumpătat care are copii transmite în constituția acestora propriile lui înclinații și tendințe rele. – RH, 21 noiembrie 1882. (Te 170)

Modul de viață al lui Samson a fost prescris de către Dumnezeu înainte de a se naște. – Cuvintele adresate soției lui Manoah conțin un adevăr pe care mamele din zilele noastre ar face bine să îl studieze. Vorbind acestei mame, Domnul li S-a adresat tuturor mamelor îngrijorate și întristate din acel timp și tuturor mamelor din generațiile următoare. Da, fiecare mamă are posibilitatea de a înțelege datoria care îi revine. Ea trebuie să știe că trăsăturile de caracter ale viitorilor ei copii depind într-o măsură cu mult mai mare de obiceiurile cultivate înainte de nașterea lor și de eforturile personale depuse după naștere decât de avantajele și dezavantajele de care aceștia vor avea parte pe parcursul vieții. – ST, 26 februarie 1902. (CD 218)

Dumnezeu avea o lucrare importantă pe care copilul fĂgăduit lui Manoah urma să o îndeplinească și, pentru a-i asigura calitățile necesare în vederea acelei misiuni, trebuia ca atât mama, cât și copilul să fie deosebit de atenți în respectarea prescripțiilor divine privitoare la stilul de viață... Copilul avea să fie influențat spre bine sau spre rău prin intermediul obiceiurilor mamei. Dacă dorea să contribuie la bunăstarea copilului ei, mama trebuia să fie principială și cumpătată și să exercite un spirit de renunțare la sine. – CTBH 38, 1890. (Te 90)

Atât tații, cât și mamele sunt implicați în asumarea acestei responsabilități. – În asumarea acestei responsabilități sunt implicați atât tatăl, cât și mama și, prin urmare, amândoi ar trebui să ceară cu ardoare harul divin, pentru ca influența exercitată de ei să poată fi aprobată de Dumnezeu. Întrebarea oricărui tată și a oricărei mame ar trebui să fie: „Ce să facem pentru binele copilului care urmează să se nască?” Mulți au privit influența prenatală cu indiferență, dar instrucțiunile pe care Cerul le-a adresat celor doi părinți evrei – și pe care le-a repetat de două ori în maniera cea mai explicită și mai solemnă – ne dezvăluie modul în care Creatorul tratează această problemă. – ST, 26, 1902

Pecetea pornirilor pătimase ale părinților este imprimată în caracterul copiilor. – Prin îngăduința de sine, unii părinți favorizează dezvoltarea propriilor lor înclinații firești, determinând astfel o slăbire a facultăților morale și intelectuale. Caracterul spiritual este sufocat de pornirile senzuale, iar copiii lor manifestă aceleași predispoziții accentuate ale firii, deoarece însușirile părinților sunt imprimate în caracterul copiilor încă de la naștere... Intellectul acestor copii este subdezvoltat, memoria lor este deficitară... Păcatele părinților vor apărea în viața copiilor datorită faptului că părinții le-au transmis pecetea propriilor lor porniri pătimase. – 2T 391 (1870)

Satana se străduiește să degradeze mintea. – Mi s-a arătat că Satana se străduiește să degradeze mintea celor căsătoriți, astfel încât caracterul lor detestabil să poată fi reprodus în personalitatea copiilor.

Satana poate afecta caracterul copiilor mai mult chiar decât caracterul părinților lor, deoarece, influențând mintea părinților, Satana va reuși să imprime în copiii lor propriile lui trăsături de caracter. În felul acesta, copiii se vor naște cu porniri firești extrem de accentuate, în timp ce capacitățile lor morale vor fi slab dezvoltate. – 2T 480 (1870)

Rațiunea trebuie să exercite un control în ce privește numărul de copii în familie. – Aceia care dau naștere unui număr din ce în ce mai mare de copii, în timp ce, dacă și-ar fi consultat rațiunea, ar fi trebuit să știe că labilitatea fizică și mintală constituie o moștenire ereditară inevitabilă, sunt niște călcători ai ultimelor șase porunci din Legea lui Dumnezeu... Ei contribuie la degenerarea progresivă a rasei umane și la decăderea societății și, în felul acesta, fac rău aproapelui lor. Dacă Dumnezeu este atât de exigent în privința respectului față de drepturile aproapelui, oare nu acordă aceeași considerație atunci când este vorba de o relație atât de apropiată și de sfântă cum este aceea din cadrul familiei? Dacă nici o vrabie nu cade la pământ fără a fi observată de El, oare este Dumnezeu indiferent față de situația copiilor care se nasc în această lume, suferind de boli fizice și mintale, într-o măsură mai mare sau mai mică, pe tot parcursul vieții lor? Nu le va cere El socoteală acestor părinți, cărora le-a dăruit capacitatea de a se controla, pentru faptul că s-au lăsat conduși de pasiuni firești, fără a-și exercita facultățile superioare ale minții, în timp ce, ca rezultat al comportamentului lor, generațiile ulterioare sunt obligate să poarte stigmatul tarelor lor morale, mintale și fizice? – HL (Partea a 2-a) 30, 1865. (2SM 424)

Transmiterea unor resurse vitale degradate. – Adesea, în relațiile intime din cadrul familiei, unii bărbați și femei care sunt bolnavi nu urmăresc altceva decât satisfacerea propriei lor plăceri egoiste. Ei nu tratează cu seriozitate această problemă, nu gândesc dintr-o perspectivă nobilă, în virtutea unor principii înalte, și nu iau în considerare rezultatele care pot apărea în existența urmașilor lor, ci își degradează puterile fizice și mintale, contribuind la decăderea treptată a societății. – HL (Partea a 2-a) 28, 1865. (2SM 423)

Boli transmise de la o generație la alta. – Adesea, unii bărbați suferinzi au câștigat sentimentele unor femei aparent sănătoase și, deoarece s-au iubit, aceștia s-au simțit pe deplin îndreptățiți să se căsătorească... Dacă aceia care se angajează în asemenea căsătorii ar fi rămas singuri, starea de degradare a lumii nu ar fi ajuns atât de avansată. Odraslele lor sunt condamnate la suferință datorită bolilor pe care li le-au transmis... Acești oameni au oferit societății un fond genetic degenerat, aducându-și contribuția la deteriorarea rasei umane prin transmiterea bolilor ereditare ce sporesc povara suferinței omenești. – HL (Partea a 2-a) 28, 1865. (2SM 423)

Diferențele de vârstă între parteneri. – Căsătoria între bărbați și femei care prezintă diferențe majore de vârstă constituie o altă cauză a degenerării manifestate în generația contemporană, în privința puterilor fizice și a capacităților morale... În multe situații, copiii rezultați din aceste căsnicii sunt dezechilibrați din punct de vedere mintal și au o constituție fizică slabă. Deseori, în acest gen de familii, apar trăsături ciudate și insuportabile de caracter. Mulți dintre copiii lor mor

prematur, iar cei care ajung la maturitate, în numeroase cazuri, sunt deficitari din punct de vedere al puterilor fizice, mintale și morale.

În felul acesta, este adusă pe lume o categorie de ființe care reprezintă o povară pentru societate. Iar părinții sunt într-o mare măsură răspunzători pentru caracterele dezvoltate în copiii lor, caractere care se transmit din generație în generație. – HL (Partea a 2-a) 29, 30, 1865. (2SM 423, 424)

Dumnezeu ne va considera răspunzători pentru neglijența din perioada prenatală. – În loc de a respecta sugestiile propriilor lor conștiințe, unele femei s-au lăsat adesea conduse de impulsuri firești. Dacă ar fi tratat cu considerație responsabilitățile înalte care le-au fost încredințate, s-ar fi implicat în relațiile intime ale căsătoriei într-o manieră care să prevină posibilitatea de a întipări în odraslele lor degradarea morală și predispoziția pasionată pentru satisfacerea poftelor denaturate, cu prețul sănătății și chiar al vieții. Dumnezeu le va cere socoteală în modul cel mai serios pentru caracterul moral și pentru constituția fizică transmisă în felul acesta generațiilor viitoare...

Foarte mulți din această categorie s-au căsătorit și au lăsat ca moștenire copiilor lor tarele propriilor lor debilități fizice și trăsăturile lor morale pervertite. Satisfacerea pasiunilor animalice și a senzualității grosolane a devenit o caracteristică a personalității urmașilor lor, care au decăzut din generație în generație, mărinind povara mizeriei umane până la un stadiu îngrozitor și grăbind degradarea rasei. – HL (Partea a 2-a) 27, 28, 1865. (2SM 422, 423)

Părinții pregătesc și transmit trăsăturile esențiale ale existenței copiilor. – Ceea ce sunt părinții, aceea vor fi și copiii lor, dar într-o măsură cu mult mai mare. Constituția fizică a părinților, predispozițiile și gusturile lor, înclinațiile lor mintale și morale sunt reproduse într-un grad mai mare sau mai mic în copiii lor. – MH 371 (1905)

Modelarea societății și a viitorului. – Cu cât idealurile părinților sunt mai nobile, cu cât însușirile lor mintale și spirituale sunt mai înalte și cu cât sunt mai bine dezvoltate puterile lor fizice, cu atât mai bună va fi înzestrarea pe care o oferă copiilor lor pentru viață. Prin cultivarea celor mai alese însușiri ale personalității lor, părinții exercită o influență care formează societatea și contribuie la progresul generațiilor viitoare...

Dacă energiile vitale sunt risipite prin îngăduirea gusturilor degradate și a pasiunilor firești, milioane de vieți sunt ruinate, atât pentru lumea prezentă, cât și pentru lumea viitoare. Părinții trebuie să-și aducă aminte că aceste tendințe firești cultivate vor asalta existența copiilor lor. De aceea, pregătirea copiilor pentru a rezista cu succes în bătălia împotriva răului trebuie să înceapă încă înainte de naștere.

Responsabilitatea îi este încredințată în mod special mamei. Mama, prin al cărei sânge aducător de viață este format și hrănit copilul, oferă nu numai elementele nutritive, ci și influențele mintale care contribuie la modelarea caracterului și a minții. – MH 371, 372 (1905)

Părinții le-au conferit copiilor pecetea propriului lor caracter. – Părinții le oferă copiilor amprenta propriului lor caracter; și dacă anumite trăsături sunt dezvoltate în mod inadecvat în personalitatea unuia dintre copii, iar un altul manifestă un aspect nedorit al caracterului, cine ar putea fi atât de răbdător, de înțelegător și de blând, dacă nu tocmai părinții? Cine ar putea fi la fel de stăruitor în cultivarea trăsăturilor prețioase ale caracterului dezvoltat în Isus Hristos, în caracterul copiilor, dacă nu tocmai părinții?

Mamele nu apreciază nici pe jumătate privilegiile și posibilitățile de care dispun. Ele nu par să înțeleagă faptul că pot fi, în cel mai înalt sens al cuvântului, niște misionare, împreună lucrătoare cu Dumnezeu în efortul de a imprima trăsături armonioase în caracterul copiilor lor. Aceasta este marea povară a lucrării încredințate lor de Dumnezeu. Mama este slujitorul lui Dumnezeu pentru încreștinarea familiei ei. – RH, 15 septembrie 1891

Responsabilitatea părinților cu privire la influențele prenatale. – Obiectivul principal care trebuie urmărit în creșterea copiilor este o constituție fizică robustă, care să pregătească într-o mare măsură calea pentru dezvoltarea mintală și morală. Sănătatea fizică și cea morală se află într-o relație extrem de strânsă. Cât de imensă este responsabilitatea care se află asupra părinților, dacă ne gândim la faptul că stilul de viață cultivat înainte de nașterea copiilor lor are o implicație foarte mare în dezvoltarea caracterelor acestora după naștere! – HL (Partea a 2-a) 32, 1865. (2SM 426)

Ce este de făcut în situația defectelor moștenite de copii. – Este posibil ca unii părinți să le fi transmis copiilor lor anumite înclinații... care vor face mai dificilă lucrarea de educare și formare a acestor copii pentru exigența în cumpătare și în cultivarea obiceiurilor curate și virtuozitate. Dacă gustul pentru hrana nesănătoasă și pentru narcotice le-a fost transmis din partea părinților lor drept moștenire, cât de solemnă și teribilă este responsabilitatea care le revine acestor părinți, de a contracara tendințele rele pe care le-au oferit copiilor lor! Cât de stăruitori și de perseverenți ar trebui să își îndeplinească acești părinți, în credință și speranță, datoria față de nefericitele lor odrasle! – 3T 567, 568 (1875)

O zi a judecării pentru părinți. – Ce scenă va fi aceea în care părinții și copiii lor se vor întâlni la judecata finală! Mii de copii, care au fost niște sclavi ai apetitului și ai viciilor degradante, ale căror vieți au fost ruinate moral, vor sta față în față cu părinții care i-au născut într-o asemenea stare. Cine altcineva va trebui să poarte responsabilitatea pentru această situație, dacă nu părinții? Oare Domnul i-a făcut pe acești copii atât de corupți? O, nu! Cine, deci, a realizat această lucrare îngrozitoare? Nu păcatele părinților au fost cele care s-au transmis în copii sub forma gusturilor și a pasiunilor pervertite? Oare nu tocmai aceia care și-au neglijat propria educare, în conformitate cu prescripțiile date de Dumnezeu, sunt cei care au realizat o asemenea lucrare? Cum este de sigur faptul că acești părinți există, tot atât de sigur este faptul că ei vor fi nevoiți să se prezinte la judecată înaintea lui Dumnezeu. – CTBH 76, 77, 1890. (FE 140, 141)

Este necesar ceva mai mult decât o înțelepciune omenească. – Părinții trebuie să își aducă aminte de faptul că urmașii lor vor fi nevoiți să se confrunte cu... ispite. Pregătirea copiilor pentru a fi capabili să lupte cu succes împotriva răului trebuie să înceapă încă înainte de naștere. – MH 371 (1905)

Ferice de părinții ale căror vieți reflectă caracterul divin. – Ferice de părinții ale căror vieți sunt reflectări veritabile ale caracterului divin, astfel încât fagăduințele și poruncile lui Dumnezeu să trezească în copiii lor respectul și închinarea; ferice de părinții ale căror duioșie, dreptate și îndelungă răbdare reprezintă pentru copil iubirea, dreptatea și îndelunga răbdare ale lui Dumnezeu și care, învățându-l pe copil să-i iubească, să-i asculte și să aibă încredere în ei, îl învață să-L iubească, să-L asculte și să aibă încredere în Tatăl ceresc. Părinții care îi oferă unui copil asemenea daruri îl înzestreză cu o comoară mai prețioasă decât bogățiile tuturor veacurilor – o comoară care rămâne pentru eternitate. – MH 375, 376 (1905)

Capitolul 17

EREDITATEA ȘI MEDIUL SOCIAL

Puterea eredității. – Gândiți-vă la puterea eredității, la influența tovarășilor și a împrejurărilor rele, la puterea obiceiurilor greșite. Oare ne mai putem mira de faptul că mulți ajung să fie degradați sub asemenea influențe? Oare ne mai putem mira de faptul că acești oameni răspund atât de greu la eforturile depuse pentru a fi salvați din starea în care se află? – MH 168 (1905)

Adesea, copiii moștenesc predispozițiile părinților. – De regulă, copiii moștenesc înclinațiile și predispozițiile părinților lor și imită exemplul acestora, iar ca urmare, păcatele părinților sunt repetate în viața copiilor, din generație în generație. Așa s-a întâmplat cu caracterul ofensator și lipsit de respect al lui Ham, care, reprodus în viața urmașilor lui, a adus blestemul asupra lor pe parcursul multor generații...

Pe de altă parte, cât de îmbelșugat a fost răsplătit respectul lui Sem față de tatăl său și cât de remarcabilă a fost linia genealogică a bărbaților sfinți care apar în rândul urmașilor lui! – PP 118 (1890)

Mamele trebuie să cunoască legile eredității. – Dacă mamele din generațiile trecute ar fi căutat să cunoască legile care guvernează ființa umană, ar fi înțeles faptul că atât capacitățile lor fizice, cât și starea lor morală și însușirile intelectuale sunt reproduse în copii într-o mare măsură. Dacă ne gândim la implicațiile pe care le are ereditatea, ignoranța cu privire la acest subiect constituie un păcat condamnabil. – HL (Partea a 2-a) 37, 1865. (2SM 431)

Boli transmise de la părinți la copii. – De-a lungul generațiilor care s-au succedat de la căderea în păcat, omenirea a urmat cursul unei degradări din ce în ce mai accentuate. Boala a fost transmisă de la părinți la copii, generație după generație. Până când chiar și copiii din leagăn au ajuns să sufere datorită afecțiunilor cauzate de păcatele părinților lor.

Moise, primul istoric, prezintă un raport destul de precis al vieții sociale și particulare a unor oameni care au trăit în perioada timpurie a istoriei lumii, dar nu găsim nici o mărturie cu privire la existența vreunui copil care să se fi născut orb, surd, malformat sau redus mintal. Nu este înregistrat nici un caz de moarte naturală care să fi survenit în perioada post-natală, copilărie sau tinerețe... Atât de rare erau cazurile în care un fiu murea înaintea tatălui său, încât o asemenea întâmplare a fost considerată suficient de neobișnuită, încât să fie vrednică de a fi înregistrată pentru posteritate: „Haran a murit înaintea tatălui său Terah”. Cu câteva excepții, toți patriarhii de la Adam la Noe au trăit aproape o mie de ani. Iar de atunci, media de vârstă a continuat să scadă.

În timpul primei veniri a Domnului Hristos, omenirea ajunsese atât de degenerată, încât, printre cei aduși la Isus pentru a fi vindecați de boli, nu erau numai vârstnici, ci și numeroși tineri și copii, veniți aproape din toate cetățile. – CTBH 7, 8, 1890. (CD 117, 118)

Copiii trebuie să evite obiceiurile greșite ale părinților. – Bolile nu apar niciodată fără o cauză. Călea este pregătită și bolile sunt invitate prin desconsiderarea legilor sănătății. Suferința multora este consecința păcatelor părinților lor. Deși copiii nu sunt răspunzători pentru păcatele părinților lor, fiecare om are datoria imperativă de a cunoaște practicile care constituie încălcări ale legilor sănătății. Copiii ar trebui să evite obiceiurile greșite ale părinților lor și, printr-o trăire corectă, să se străduiască să-și amelioreze condiția fizică. – MH 234 (1905)

Păcatele înaintașilor umplu lumea de boli. – Înaintașii noștri ne-au lăsat moștenire obiceiuri și preferințe care favorizează răspândirea bolii în lume. Prin intermediul gusturilor pervertite, păcatele părinților se răsfrâng cu o putere teribilă asupra copiilor, până în cea de-a treia și a patra generație. Modul greșit de alimentație, cultivat pe parcursul mai multor generații, obiceiurile tradiționale, caracterizate de lipsa stăpânirii de sine și de excese, aglomerează căminele de handicapați, închisorile și azilurile de bolnavi mintali din zilele noastre. Necumpătarea în consumul de ceai și cafea, de vin, bere, rom și coniac și folosirea tutunului, a opiumului și a altor narcotice au ca rezultat o degenerare majoră din punct de vedere mintal și fizic, iar această degenerare se află într-un proces de accentuare continuă. – RH, 29 iulie 1884. (CH 49)

Gustul moștenit pentru stimulente. – Există indivizi pentru care prezența în casă a vinului sau a cidrului constituie un pericol serios. Ei au moștenit gustul pentru asemenea stimulente, iar Satana îi provoacă în mod neîncetat să le folosească. Dacă cedează ispitei, acești oameni nu se vor mai putea

opri niciodată; apetitul pretinde îngăduință de sine și, dacă este satisfăcut, îi conduce la ruină. Creierul este paralizat și desensibilizat, rațiunea încetează să-și păstreze supremația, iar ei se afundă cu totul în viciu. – 5T 356, 357 (1885)

Viciul tutunului transmis la copii. – Folosirea tutunului produce ravagii în rândul copiilor și al tinerilor. Practicile nesănătoase din generațiile trecute afectează copiii și tineretul de azi. Incapacitatea intelectuală, slăbiciunea fizică, dezechilibrul nervos și tendințele nenaturale sunt transmise ca moștenire genetică de la o generație la alta. Și aceleași practici dăunătoare, continuate de către urmași, sporesc și perpetuează rezultatele negative asupra sănătății. Aceasta este cauza căreia i se datorează, și nu în mică măsură, degradarea morală prezentă, care a devenit un motiv de îngrijorare alarmantă. – MH 328, 329 (1905)

Copiii moștenesc înclinații diverse. – Copiii moștenesc înclinații spre rău, dar manifestă și multe alte trăsături de caracter plăcute. Acestea trebuie să fie încurajate și dezvoltate, în timp ce tendințele negative trebuie să fie observate cu atenție și reprimare. Copiii nu ar trebui să fie flatați niciodată, deoarece flatarea și lauda excesivă sunt asemenea unei otrăvi; cu toate acestea, părinții trebuie să manifeste față de ei o purtare de grijă sfântă, câștigându-le astfel încrederea și iubirea. – RH, 24 ianuarie 1907

Cuvinte potrivite de apreciere. – O mamă trebuie să adreseze cuvinte de apreciere pentru comportamentul bun al copiilor, ori de câte ori are ocazia. Ea trebuie să-i încurajeze prin cuvinte de aprobare și prin manifestări ale iubirii. Acestea vor fi asemenea unor raze de soare pentru inima copilului și vor conduce la cultivarea respectului de sine și a demnității caracterului. – 3T 532 (1889)

Moștenirea unui temperament impulsiv. – Unora le-a fost transmis ca moștenire genetică un temperament impulsiv, iar în copilărie nu au fost educați să exercite stăpânirea de sine. Adesea, un asemenea temperament iute este asociat cu invidia și gelozia. – 2T 74 (1868)

Satana profită de slăbiciunile noastre ereditare. – Prin propriile puteri, ne este imposibil să ne împotrivim pretențiilor firii noastre decăzute. Prin intermediul acesteia, Satana va aduce asupra noastră o mulțime de ispite. Domnul Hristos a știut că vrăjmașul sufletelor va veni la fiecare ființă umană, profitând de slăbiciunile ereditare și, prin insinuările lui mincinoase, îi va ispiti pe toți cei care nu își pun încrederea în Dumnezeu. Pășind înaintea noastră pe calea pe care noi înșine va trebui să umblăm, Domnul ne-a pregătit posibilitatea de a învinge. Dorința Sa este ca noi să nu ne aflăm pe o poziție dezavantajată în conflictul cu Satana... „Îndrăzniți”, spune El, „Eu am biruit lumea” (Ioan 16,33). – DA 122, 123 (1898)

Convertirea schimbă înclinațiile spre rău moștenite. – O convertire veritabilă schimbă înclinațiile spre rău, moștenite sau cultivate. Religia lui Dumnezeu este asemenea unei țesături rezistente, în care se împletesc cu tact și îndemnare fire nenumărate. Numai înțelepciunea care vine din partea lui Dumnezeu poate face ca această țesătură să fie desăvârșită. Există multe feluri de materiale care la prima vedere par deosebit de fine, dar nu pot rezista testului. Ele se deteriorează repede. Culorile nu sunt durabile. În arșița verii, își pierd prospețimea și în cele din urmă dispar. Hainele confecționate din aceste materiale nu sunt rezistente la purtare. – Lt 105, 1893. (6BC 1101)

A nu fi înrobite de tendințe ereditare. – Întrebarea pe care ar trebui să ne-o punem fiecare este: avem și noi atributele caracterului Domnului Hristos? Orice scuză este lipsită de temei. Omul temător de Dumnezeu nu are voie să fie dominat de circumstanțe, de poftă și de pasiuni, toate

acestea trebuie să fie supuse controlului de sine. Creștinul nu trebuie să fie înrobitor de nici un obicei cultivat și de nici o tendință ereditară. – SpT Seria A, nr. 9, p 56, 1897. (TM 421)

Îngerii ne ajută în lupta împotriva tendințelor ereditare. – Îngerii sunt întotdeauna prezenți acolo unde este cea mai mare nevoie de ei. Ei se află alături de toți aceia care au de dus lupte grele, alături de cei care trebuie să înfrunte înclinațiile și tendințele ereditare și care trăiesc în cele mai descurajatoare condiții sociale. – RH, 16 aprilie 1895. (ML 303)

Credința eliberează de imperfecțiunile moștenite. – Aceia care, înțelegând mesajul Scripturilor, privesc țință spre cruce și cred cu adevărat în Domnul Isus dețin cea mai sigură temelie a credinței lor. Ei au acea credință care lucrează prin iubire și eliberează sufletul de toate imperfecțiunile lui ereditare sau cultivate. – 6T 238 (1900)

Efectele îndepărtate ale mediului înconjurător. – Noi trăim într-o atmosferă a amăgirilor nevăzute ale lui Satana. Vrajmașul va genera un val de imoralitate pe care îl va răspândi în mediul fiecărui suflet care nu este protejat de harul lui Hristos. Ispitele vor veni; dar dacă noi veghem împotriva inamicului și ne păstrăm echilibrul stăpânirii de sine și curăția morală, spiritele seducătoare nu vor avea nici o influență asupra noastră. Aceia care nu vor acționa într-un mod care să încurajeze ispita vor primi puterea de a rezista atunci când vor fi asaltați, dar cei care se complac într-o atmosferă a răului, dacă vor fi învinși și dacă vor cădea de la credință, vor fi singurii vinovați pentru aceasta. În viitor, avem motive serioase de a adresa avertismente cu privire la spiritele seducătoare. Atunci, vom înțelege semnificația cuvintelor Domnului Hristos: „Voi, fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit” (Matei 5,48). – CT 257 (1913)

Fetele lui Lot au fost corupte moral de mediul rău în care au trăit. – Lot a locuit o perioadă în Țoar. Deoarece nelegiuirea domina și în această cetate, ca și în Sodoma, el s-a temut să rămână acolo, gândindu-se că cetatea ar putea fi nimicită. Nu mult timp după plecarea sa, Țoar a fost mistuită în flăcări, după planul lui Dumnezeu. Lot s-a îndreptat în zona munților și a căutat adăpost într-o peșteră, lipsit de toate bunurile materiale pentru care fusese atât de dispus să-și expună familia la influențele imorale ale Sodomei. Dar blestemul Sodomei l-a urmat chiar și aici. Caracterul nelegiuit al fetelor lui a fost rezultatul tovărășiilor rele de care au avut parte în acel loc păcătos. Corupția morală din Sodoma s-a înrădăcinat atât de profund în conștiința lor, încât au ajuns incapabile să discearnă între bine și rău. Singurii urmași ai lui Lot, moabiții și amoniții, au fost la rândul lor niște popoare idolatre, sălbatic, răzvrătite împotriva lui Dumnezeu și în vrăjmășie crâncenă cu poporul Său. – PP 167, 168 (1890)

Evitarea tovărășiilor rele. – Puțini înțeleg importanța evitării, pe cât posibil, a oricărei asocieri cu persoane ostile vieții religioase. Puțini sunt aceia care, în alegerea mediului social, așază pe primul loc criteriul bunăstării lor spirituale.

Mulți părinți preferă să locuiască împreună cu familiile lor în orașe aglomerate, deoarece doresc să beneficieze de un mijloc de câștigare a existenței mai ușor decât în mediul rural. Copiii acestora, lipsiți de ocupație în afara programului școlar, obțin o educație de stradă. Datorită tovărășiilor rele, ei deprind obiceiul viciului și al necumpătării. Părinții sunt conștienți de toate acestea; dar corectarea greșelii pe care au făcut-o ar presupune un sacrificiu, așa că rămân acolo unde sunt, până când Satana reușește să câștige controlul deplin asupra copiilor lor. Mai bine acceptați sacrificiul, oricât de mare ar fi, decât să puneți în pericol, datorită unor considerente pământești, sufletele prețioase care v-au fost date în grijă. – 5T 232 (1882)

A trăi în atmosfera cerului. – Noi trebuie să fim călăuziți de o teologie veritabilă și de bun simț. Sufletele noastre sunt destinate să trăiască în atmosfera cerului. Bărbații și femeile trebuie să vegheze asupra lor înșiși; ei trebuie să fie într-o permanentă stare de vigilență, neîngăduind nici un

cuvânt și nici o acțiune care ar putea pune sub semnul întrebării integritatea caracterului lor. Cei care pretind că sunt urmași ai lui Hristos trebuie să fie precauți în conduita lor personală și să se păstreze curați și fără pată în gândire, vocabular și faptă. Influența lor asupra celor din jur trebuie să fie înălțătoare. Viața lor trebuie să re-flecte razele strălucitoare ale Soarelui neprihănit. – CT 257, 258 (1913)

Mediul în care sunt educați copiii le modelează destinul veșnic. – Copiii sunt sensibili la influențele demoralizatoare încă din primii ani ai copilăriei, însă părinții care mărturisesc a fi creștini nu par să observe nici un aspect negativ în conduita lor personală. Oh, dacă ar înțelege ei faptul că mediul în care își cresc copiii în perioada cea mai timpurie a vieții este cel care le determină tendințele caracterului și le modelează destinul fie spre viață veșnică, fie spre moarte eternă! Copiii sunt foarte receptivi la impresiile morale și spirituale, iar aceia care sunt educați cu înțelepciune în perioada copilăriei, chiar dacă uneori trec prin eșecuri, nu vor ajunge să rătăcească definitiv. – ST, 16 aprilie 1896 (CG 198)

Părinții sunt într-o mare măsură răspunzători. – Părinții sunt într-o mare măsură răspunzători pentru modelarea caracterelor copiilor lor. Ei ar trebui să urmărească armonia și echilibrul. Motivul pentru care există atât de puține minți bine echilibrate în societate este că părinții au fost prea neglijenți în îndeplinirea datoriei de a încuraja dezvoltarea calităților copiilor lor și de a reprimă defectele caracterelor lor. Ei uită faptul că li s-a atribuit obligația cea mai solemnă de a veghea asupra înclinațiilor fiecărui copil, ceea ce presupune că este de datoria lor să își educe copiii în formarea unor obiceiuri bune și a unui mod de gândire sănătos. – 5T 319 (1885)

Încă din perioada timpurie a copilăriei. – Părinții trebuie să înceapă educarea copiilor încă din perioada cea mai timpurie, astfel încât caracterul acestora să poată beneficia de o influență pozitivă înainte ca lumea să-și pună amprenta asupra minții și inimii lor. – RH, 30 august 1881. (CG 193)

Importanța primilor trei ani de viață. – Mamelor, acordați o deosebită atenție educației corecte a copiilor în perioada primilor trei ani ai vieții lor. Nu le permiteți să-și impună propriile lor dorințe și preferințe. Mama este mintea copilului ei. Primii trei ani ai copilăriei constituie timpul în care încolțesc lăstarii deprinderilor conștiente. Mamele ar trebui să înțeleagă importanța atribuită acestei perioade, deoarece în ea se pun temeliile caracterului. – MS 64, 1899. (CG 194)

Primii șapte ani de viață au o mare influență în formarea caracterului. – Deși în perioada timpurie a copilăriei nu se poate acorda o importanță prea mare educării intelectuale, lecțiile care trebuie predate copiilor în primii șapte ani de viață au o mai mare influență în formarea caracterului decât tot ce învață în anii următori. – MS 2, 1903. (CG 193)

Primele lecții sunt rareori uitate. – Nici un sugar, copil sau tânăr nu ar trebui să audă vreun cuvânt necugetat din partea tatălui, a mamei sau a oricărui alt membru al familiei, deoarece aceștia sunt receptivi la toate impresiile încă din anii cei mai timpurii ai vieții și, în funcție de cum îi tratează părinții astăzi, așa vor fi copiii mâine și mai târziu. Primele lecții date copiilor rareori sunt uitate.

Impresiile lăsate asupra inimii în prima parte a vieții sunt urmate pe parcursul anilor de după aceea. Ele pot fi îngropate în adâncurile conștiinței, dar nu pot fi șterse decât foarte rar. – MS 57, 1897. (CG 193, 194)

Dezvoltarea fizică în perioada timpurie a copilăriei. – În perioada primilor șase, șapte ani de viață, este necesară acordarea unei atenții speciale dezvoltării fizice a copilului, mai mare decât cea acordată formării intelectuale. După această perioadă, dacă se află într-o condiție fizică bună, copilului i se poate oferi o educație echilibrată în privința ambelor aspecte. Prima parte a copilăriei

durează până la vârsta de șase sau șapte ani. Până la această vârstă, copilul trebuie lăsat să zburde asemenea unui mieluşel prin preajma casei și prin curte, în voioșia spiritului lui, zbenguindu-se și jucându-se liber de orice griji și necazuri.

Părinții, și îndeosebi mama, ar trebuie să fie singurele persoane care să se ocupe de educarea acestei minți fragede. Ea nu trebuie să fie învățată din cărți. În general, copiii vor fi curioși să cunoască despre lucrurile din natură. Ei vor pune întrebări cu privire la ceea ce văd și aud, iar părinții ar trebui să creeze ocazii pentru instruire și pentru a răspunde cu răbdare la aceste mici curiozități. În această manieră, părinții pot câștiga un avantaj asupra vrăjmașului sufletelor și pot pregăti mintea copiilor lor, semănând semințe bune în inimile lor, astfel încât să nu rămână nici un loc în care răul să prindă rădăcină. Îndrumările iubitoare ale ma-mei constituie tot ceea ce este necesar formării caracterului copiilor ei în această perioadă timpurie a vieții. – HL (Partea a 2-a) 44. (2SM 437)

Educarea specială a primului născut. – Primul copil al unei familii trebuie să fie educat cu mare atenție, deoarece el va contribui la educarea celor care vor urma. Copiii cresc în virtutea influențelor exercitate din partea celor din jur. Dacă sunt înconjurați de copii zgomotoși și indisciplinați, vor deveni zgomotoși și aproape insuportabili. – MS 64, 1899. (CG 27)

Un mediu diferit pentru copii diferiți. – Unii copii au nevoie de o disciplină mai răbdătoare și de o educare mai tandră decât alții. Ei au moștenit trăsături de caracter nepromițătoare și, din acest motiv, au nevoie de mai multă înțelegere și iubire. Printr-un efort perseverent, drumul vieții unora poate fi pregătit pentru a ajunge să ocupe un loc în lucrarea Domnului. Ei pot avea capacități latente care, dacă sunt stimulate și dezvoltate, îi vor face capabili de a îndeplini responsabilități cu mult mai mari decât alții, de la care s-ar fi așteptat mai mult. – CT 115, 116 (1913)

Obiceiuri care nu mai pot fi schimbate de-a lungul vieții. – Ceea ce văd și aud copiii lasă în mintea lor fragedă urme atât de adânci, încât nu vor mai putea fi pe deplin șterse, indiferent de circumstanțele ulterioare din viață. Intellectul prinde formă și afecțiunile încep să se orienteze și să devină temeinice. Acțiunile repetate într-un anumit mod devin obiceiuri. Acestea pot fi modificate printr-o disciplină severă pe parcursul vieții, dar rareori sunt întru totul schimbate. – GH, ianuarie 1880. (CG 199, 200)

Influența vindecătoare a bunătății. – Sub influența umilinței, a bunătății și a amabilității, se creează o atmosferă care va fi întotdeauna vindecătoare. – Lt 320, 1906. (ML 152)

Capitolul 18

ATMOSFERA DE SIGURANȚĂ DIN CĂMIN

Iubirea omenească trebuie să izvorască din iubirea divină. – Fidelitatea în căsătorie nu poate fi păstrată în siguranță decât în Hristos. Iubirea omenească trebuie să fie legată în modul cel mai strâns de iubirea divină.* O afecțiune profundă, adevărată și lipsită de egoism nu poate exista decât acolo unde domnește Hristos. – MH 358 (1905)

Atingerea idealului lui Dumnezeu. – Bărbații și femeile pot atinge idealul lui Dumnezeu pentru ei, dacă solicită ajutorul Domnului Hristos. Ceea ce nu poate realiza înțelepciunea omenească, harul Său va îndeplini în favoarea tuturor acelor care I se consacră pe ei înșiși într-o încredere iubitoare. Providența Sa poate uni inimile omenești prin legături a căror natură este cerească. Iubirea acestor persoane nu va fi un simplu schimb de complimente plăcute și tandre. Firele țesăturilor cerești vor fi împletite și modelate mai fin și mai rezistent decât orice lucrătură omenească. Iar produsul lor nu

va fi asemenea pânzei pentru batistele de unică folosință, ci asemenea unei stoffe rezistente, care va suporta orice intemperii și încercări. Inimile vor fi unite în legătura de aur a unei iubiri nepieritoare. – MH 362 (1905)

Cântăriți fiecare sentiment în perspectiva căsătoriei. – Fie ca aceia care se gândesc la căsătorie să cântărească fiecare sentiment și să observe cu atenție fiecare manifestare a caracterului celor cu care intenționează să-și unească destinul vieții. Fiecare pas spre căsătorie să fie caracterizat de modestie, simplitate și sinceritate și de o dorință stăruitoare de a fi după placul lui Dumnezeu și spre onoarea Lui. Căsătoria are implicații atât asupra vieții de pe acest pământ, cât și asupra vieții veșnice. Un creștin sincer nu va aduce la îndeplinire nici un plan care să nu poarte semnul aprobării lui Dumnezeu. – MH 359 (1905)

Adevărata unire este lucrarea anilor de căsnicie. – Oricât de prevăzător și de înțelept ar fi modul în care este realizată o căsătorie, puține sunt cuplurile care sunt pe deplin unite în momentul cununiei religioase. Adevărata unire a celor doi căsătoriți constituie lucrarea anilor de căsnicie de după aceea. – MH 359, 360 (1905)

Risipirea imaginii romantice a vieții de cămin. – Pe măsură ce viața, cu grijile și încercările ei, asaltează perechea proaspăt căsătorită, romantismul, pe care imaginația îl asociază atât de adesea concepției despre viața de cămin, se risipește. Soțul și soția ajung la o cunoaștere reciprocă a caracterului, care ar fi fost imposibilă în cadrul relației de prietenie. Aceasta este cea mai critică perioadă a experienței lor. Fericirea și rostul întregii lor vieți depind de direcția spre care se îndreaptă din acest moment. Adesea, ei observă unul la altul slăbiciuni și defecte la care nu s-ar fi așteptat, dar inimile pe care le-a unit iubirea vor descoperi și calități de excepție, la fel de surprinzătoare. Căutați să discerneți mai degrabă aspectele frumoase decât defectele. De cele mai multe ori, tocmai propria noastră atitudine și atmosfera pe care o creăm în jur decid ce anume se va dezvălui în caracterul și comportamentul partenerului.

Există multe persoane care consideră că exprimarea iubirii constituie o slăbiciune și care cultivă o reținere ce determină înstrăinarea celorlalți. Acest spirit împiedică manifestarea simpatiei și a împreunei simțiri. Dacă sunt reprimare, gesturile de generozitate și prietenie se răresc și inima devine din ce în ce mai distantă și mai rece. Noi ar trebui să fim conștienți de această eroare. Iubirea nu poate dăinui dacă nu este exprimată. Fie ca nici o inimă, care bate alături de voi, să nu tânjească după bunătațe și simpatie din partea voastră. – MH 360 (1905)

Iubirea stimulează dorința de a atinge idealuri nobile. – Iubirea poate fi doar dăruită, ea nu poate fi nici cântărită și nici pretinsă în schimb din partea celorlalți. Cultivați trăsăturile cele mai nobile ale caracterului vostru și fiți dornici să recunoașteți și să apreciați calitățile tuturor celor din preajmă. Simțământul că ești prețuit constituie un stimul și o satisfacție minunată. Simpatia și respectul încurajează efortul pentru atingerea excelenței, iar iubirea înobilează idealurile și sporește dorința de a le atinge. – MH 361 (1905)

Individualitatea nu trebuie să fie impusă. – Nici soțul, nici soția nu au voie să-și impună propria personalitate în formarea celuilalt. Fiecare are o relație personală cu Dumnezeu. El este Acela pe care trebuie să-L întrebe: „Ce este bine să fac?” „Ce este greșit?” „Cum aș putea să ating cel mai înalt scop al vieții mele?” Fie ca întreaga voastră afecțiune să se îndrepte mai întâi spre Acela care Și-a dăruit viața pentru voi. Faceți din Domnul Hristos cel dintâi, cel din urmă și cel mai prețios deziderat al existenței voastre. Și, pe măsură ce iubirea voastră față de El devine mai profundă și mai puternică, dragostea pe care o manifestați unul față de celălalt va fi purificată și întărită. – MH 361 (1905)

Fiecare are propria sa personalitate. Individualitatea soției nu trebuie să fie niciodată absorbită de personalitatea soțului ei. Dumnezeu este Creatorul nostru. Noi suntem făpturile mâinilor Sale și Îi aparținem prin răscumpărarea pe care a realizat-o în dreptul nostru. Tot ce dorim este să știm cum am putea să răspundem sacrificiului Său, deoarece El este Acela care ne oferă putere, ne înzestrează cu eficiență, ne dăruiește capacitățile intelectuale; și dorește ca noi să dezvoltăm în măsura cea mai înaltă aceste daruri prețioase, pentru slava Numelui Său. – MS 12, 1895

Supunerea totală este datorată în exclusivitate Domnului Isus. – Dumnezeu pretinde ca soția să aibă neîncetat în vedere respectul și slava care I se cuvin numai Lui. Singurul căruia I se datorează o supunere totală este Domnul Isus Hristos, care i-a răscumpărat viața și a făcut din ea un copil al Lui, cu prețul infinit al vieții Sale... Individualitatea ei nu trebuie să fie anulată de personalitatea soțului, deoarece ființa ei Îi aparține întru totul lui Dumnezeu. – Lt 18, 1891. (AH 116)

Gândul că unirea căsătoriei a fost o greșeală nu are voie să fie nutrit. – În ciuda dificultăților, a greutăților, a complicațiilor și a descurajărilor care pot apărea, nici un soț și nici o soție nu trebuie să-și permită să nutrească ideea că unirea lor în căsătorie ar constitui o greșeală sau un eșec. Hotărâți-vă să fiți unul pentru celălalt tot ce este posibil să fiți. Continuați micile atenții pe care ați obișnuit să vi le acordați în perioada de la început. Folosiți toate modalitățile pentru a vă încuraja reciproc în lupta cu greutățile vieții. Studiați și căutați să descoperiți căile prin care puteți contribui la sporirea fericirii celuilalt. Cultivați o atmosferă de iubire, înțelegere și răbdare unul față de altul. Atunci, în loc de a fi sfârșitul iubirii, căsătoria va fi doar începutul ei. Căldura unei prietenii adevărate, dragostea care unește inimă cu inimă nu sunt decât o pregustare a fericirii cerești. – MH 360 (1905)

Relațiile căminului conduse de îndemnurile nobile ale rațiunii. – Aceia care consideră căsătoria ca fiind o instituție sacră, consacrată de Dumnezeu și rânduită în virtutea principiilor Sale sfinte, se vor lăsa conduși de îndemnurile nobile ale rațiunii. Ei vor aprecia la adevărata valoare fiecare privilegiu pe care îl oferă relația căminului. Acești oameni îi vor privi pe copiii lor ca pe niște pietre prețioase, care le-au fost încredințate de Dumnezeu spre a fi prelucrate, îndepărtând prin educație impuritățile aflate la suprafața naturii lor, până când își vor căpăta strălucirea dorită. Ei vor nutri simțământul unei responsabilități extrem de solemne pentru formarea caracterului copiilor lor, astfel încât aceștia să fie capabili de a trăi o viață plină de folos, de a fi o binecuvântare pentru alții prin lumina pe care o răspândesc în jur, de a face ca lumea să fie mai bună datorită existenței lor și, în cele din urmă, de a fi vrednici să primească o viață mai înaltă într-o lume mai sfântă, strălucind veșnic în prezența lui Dumnezeu și a Mielului. – HL (Partea a 2-a) 48, 1865

O familie bine organizată. – Viața unei familii bine întemeiate ar trebui să fie organizată în mod corespunzător. Atât tatăl, cât și mama să-și cântărească bine responsabilitățile pe care și le asumă, astfel încât să poată lucra împreună pentru binele cel mai înalt al copiilor lor. Ei trebuie să evite discordiile și conflictele și să nu-și îngăduie niciodată să critice planurile sau să pună la îndoială părerile celuilalt în prezența copiilor. Dacă soția este lipsită de experiență, să se străduiască să înțeleagă și să identifice acele aspecte din activitatea sa care constituie o piedică în calea eforturilor depuse de soțul ei pentru mântuirea copiilor lor. Iar soțul trebuie să susțină eforturile mamei, oferindu-i sfaturi înțelepte și încurajări pline de iubire. – RH, 8 iulie 1902

Părinții trebuie să se conducă pe ei înșiși. – Părinții care doresc să-și conducă familiile cu succes trebuie să se conducă mai întâi pe ei înșiși. Dacă doresc ca în familia lor să fie rostite numai cuvinte plăcute, atunci trebuie să facă în așa fel, încât copiii să audă numai cuvinte plăcute ieșind de pe buzele lor. Orice seceriș este pe măsura calității semințelor cultivate. Lucrarea solemnă și sfântă a părinților este aceea de a realiza educația copiilor lor atât prin învățături, cât și prin exemplul lor

personal. Dumnezeu le-a încredințat responsabilitatea de a aduce înaintea Sa niște copii pregătiți pentru a asimila, încă de la cea mai fragedă vârstă, o cunoaștere inteligentă a ceea ce înseamnă să fii urmaș al lui Isus Hristos. Cele mai multe situații în care copiii celor care pretind a fi creștini adevărați nu-L respectă și nu-L iubesc pe Dumnezeu se datorează faptului că exemplul părinților a fost greșit. Semințele falsității și ale fățarniciei au avut ca rezultat un seceriș de măracini și spini. – MS 59, 1900

Cuvintele amabile și zâmbetele exprimate în familie. – Noi avem nu numai privilegiul, ci și datoria de a cultiva amabilitatea, de a avea în inimi pace cu Hristos și de a fi noi înșine împăciuitori, astfel încât să putem semăna semințe prețioase care să producă un seceriș pentru viața veșnică. Aceia care nu sunt cu adevărat urmași ai lui Hristos pot manifesta multe calități și multe însușiri pozitive, dar caracterele lor sunt în mare măsură afectate de un temperament lipsit de bunătate, nerăbdător, irascibil, predispus să caute numai greșeli și să critice cu asprime. Soții sau soțiile care cultivă suspiciunea și neîncrederea creează neînțelegeri și conflicte în familie. Cuvintele lor amabile și zâmbetele lor sunt păstrate doar pentru străini, în timp ce în cămin se comportă în mod iritant, alungând astfel pacea și mulțumirea. – Lt 34, 1894. (HC 179)

Evitarea unei vorbiri vulgare. – Tați și mame, soți și soții, vă implor, nu vă complaceți într-o atmosferă caracterizată de gânduri josnice și cuvinte vulgare. Expresiile murdare, gesturile indecente, lipsa de amabilitate în cămin vor avea o influență neplăcută asupra voastră și, dacă vor fi repetate frecvent, vor deveni a doua voastră natură. Căminul este un loc prea sfânt pentru a fi murdărit de vulgaritate, senzualitate și învinuiri reciproce. Există un Martor ceresc care declară: „Știu faptele tale”. Grădina inimii voastră să fie împodobită cu florile iubirii, ale adevărului, ale bunătății și ale răbdării. – Lt 18b, 1891

Un comportament brutal și lipsit de amabilitate. – Să nu manifestați niciodată, în cercul intim al familiei, un comportament brutal, lipsit de maniere, vulgar, neprietenos și nepolitic. Oricât de înalte ar fi idealurile religioase pe care le predicați altora, dacă în căminul vostru vă comportați într-un mod lipsit de amabilitate, sunteți niște călcători ai poruncilor lui Dumnezeu. – RH, 29 martie 1892

Prietenii nu trebuie să se amestece în viața unei familii (sfat adresat unui soț tânăr). – Cercul intim al familiei ar trebui să fie considerat un loc sfânt, un simbol al cerului, o oglindă în care ne reflectăm noi înșine. Putem avea diferiți prieteni și cunoștințe, dar acestora nu trebuie să li se permită să se amestece în viața familiei noastre. Atmosfera căminului trebuie să ne confere un simțământ profund al apartenenței, care ne inspiră încredere, siguranță, confort și odihnă.

Prietenia ta cu alte femei și fete constituie o sursă de ispite pentru ele și le încurajează în manifestarea unei atitudini libertine, care le face să încalce restricțiile impuse de statutul unei persoane căsătorite. Deși tu nu ești conștient de acest fapt, plăcerea ta de a te amuza și atmosfera pe care o crezi prin comportamentul tău nu sunt o mărturie în favoarea caracterului sfânt al căsătoriei. Trăirea vieții de familie reprezintă un mare test al caracterului. Manifestarea amabilității și înțelegerii în cămin, exercitarea răbdării, a bunăvoinței și a iubirii constituie calificative care indică valoarea caracterului unui soț. – Lt 17, 1895

Soții care tânjesc după cuvinte iubitoare. – Multe femei tânjesc după cuvintele iubitoare și pline de bunătate și după micile atenții și amabilități ce le sunt datorate din partea soților lor, care le-au ales ca tovarășe de viață. Cât de multă suferință, cât necaz și nefericire și cât de multe suspine ar putea fi evitate, dacă bărbații și femeile ar continua să cultive interesul, atenția, cuvintele plăcute de apreciere și micile gesturi de curtenie care au trezit dragostea partenerilor lor la început și pe care le-au considerat importante atunci când au căutat să cucerească inimile aleșilor și alesele lor.

Dacă nu ar face altceva decât să continue cultivarea acestor atenții minore, dar care hrănesc iubirea, soțul și soția ar fi fericiți în societatea prietenilor lor și ar exercita o influență sfântă în familiile acestora. În interiorul sufletului ar exista o oază de fericire pe care cu nici un chip nu ar dori să o părăsească în căutarea unor noi obiecte de atracție. Nevoia după cuvinte încurajatoare de simpatie și după o iubire manifestată prin expresii pline de bunătate a adus suferința, boala și moartea prematură asupra multor soții. – Lt 27, 1872

Soțul poate închide ușa în calea suferinței. – Soțul ar trebui să manifeste un interes deosebit față de bunăstarea familiei sale. Dacă temperamentul soției este sensibil, el ar trebui să fie înțelegător și atent la simțămintele ei. Printr-un asemenea comportament, soțul poate închide ușa în calea multor suferințe și boli. Cuvintele duioase, amabile și încurajatoare se vor dovedi un tratament mai eficient decât cele mai puternice medicamente. Acestea vor inspira curaj în inima deznădăjduită și vor aduce atâta strălucire și fericire în cămin, încât întregul efort depus în faptele binevoitoare și în cuvintele amabile și încurajatoare va fi răsplătit înzecit.

Soțul ar trebui să-și aducă aminte că cea mai mare parte a poverii educației copiilor lui se află pe umerii mamei și că ea este aceea care se preocupă de modelarea minții lor. Datorită acestui fapt, el trebuie să manifeste cele mai duioase simțăminte față de soția sa și să facă tot ce poate pentru a-i ușura poverile. El trebuie să se comporte în așa fel, încât soția să simtă că se poate baza pe afecțiunea și înțelegerea lui, îndreptându-și gândurile spre ceruri, acolo unde există putere, pace și odihnă deplină pentru cei oboșiți și împovărați.

Când vine acasă, orice întunecime de pe fața soțului trebuie să dispară, iar prezența lui să aducă lumină în familie și încurajare în inima soției, inspirând încredere și iubire față de Dumnezeu. Cu sufletele unite, ei pot repeta făgăduințele lui Dumnezeu, iar binecuvântările Sale prețioase se pot revărsa în căminul lor. Lipsa bunătații, mânia și nemulțumirea alungă prezența Domnului Isus din casele noastre. Am văzut îngeri ai lui Dumnezeu fugind din familii în care se auzeau cuvinte neplăcute, amenințări și certuri. – 1T 306, 307 (1862)

Soțul și tatăl este capul familiei. – Soțul și tatăl este capul familiei. Soția așteaptă din partea lui simpatie și ajutor în educarea copiilor; iar acest lucru este drept. Copiii nu sunt numai ai mamei, ci și ai lui, și de aceea tatăl este în egală măsură răspunzător pentru bunăstarea lor. Ei așteaptă de la tatăl lor călăuzire și sprijin; iar el are nevoie de o concepție corectă cu privire la viață și trebuie să poarte de grijă ca familia lui să fie înconjurată de prieteni care exercită o influență bună; mai presus de toate, viața lui trebuie să fie condusă de respect și iubire față de Dumnezeu și față de învățăturile cuvintelor Sale, astfel încât să poată îndruma pașii copiilor pe cărări drepte. – MH 390 (1905)

Soția este un „ajutor potrivit” pentru soț. – Dumnezeu Însuși este acela care i-a oferit lui Adam un tovarăș de viață. El a conceput „un ajutor potrivit pentru om”, un ajutor care să corespundă nevoilor lui și alături de care să poată deveni una în iubire și împreună simțire. Faptul că Eva a fost creată din coasta lui Adam înseamnă că ea nu urma să exercite rolul de conducător al vieții lui, dar nici să fie înjosită și considerată inferioară de către acesta, ci să stea alături de el, într-o relație de egalitate, pentru a fi iubită și protejată. Parte din bărbat, os din oasele lui, carne din carnea lui, Eva a fost destinată să reprezinte cel de-al doilea eu al lui Adam, ca expresie a unirii profunde și a legăturii afective care urma să existe întotdeauna în cadrul acestei relații. – PP 46 (1890)

Cum să creăm pacea în cămin. – Dacă un soț are caracterul nobil, inima curată și gândirea luminată, pe care trebuie să le dețină orice adevărat creștin, toate acestea se vor manifesta în cadrul relațiilor din familie... El va căuta să ocrotească sănătatea soției și să-i inspire curaj, străduindu-se să adreseze cuvinte de mângâiere și să creeze o atmosferă de pace în cămin. – MS 17, 1891. (AH 228)

Soții trebuie să studieze Epistola către Efeseni și să caute să înțeleagă atât contextul, cât și semnificația simbolului care Îl reprezintă pe Domnul Hristos ca susținător al bisericii. Soțul este asemenea unui mântuitor al familiei sale. Va fi el întotdeauna gata să își încurajeze soția și copiii, prin caracterul său ferm și statornic și prin bărbăția care i-a fost dăruită de Dumnezeu? Va răspândi el în jur o atmosferă plăcută și curată? Va cultiva el cu asiduitate iubirea Domnului Isus, făcând din aceasta un principiu temeinic în căminul său, atunci când își expune pretenția de a deține autoritatea în familie? – MS 17, 1891. (AH 117)

Soțul să nu insiste în pretenția de a fi capul familiei. – Faptul că un soț insistă în permanență asupra ideii că el deține poziția de cap al familiei nu constituie o dovadă a bărbăției. Citarea repetată a Scripturii, pentru a-și afirma autoritatea în cămin, nu va mări respectul față de el. Pretenția ca soția sa, mama copiilor lui, să acționeze întotdeauna în conformitate cu planurile sale, ca și cum acestea ar fi infailibile, nu îl va face să fie mai bărbat.

Domnul a prevăzut ca soțul să fie capul soției cu scopul ca el să fie protectorul ei; el este cel care unește familia printr-o legătură puternică, după cum Domnul Hristos este Capul bisericii și Mântuitorul trupului ei tainic. Fiecare soț care mărturisește că Îl iubește pe Dumnezeu trebuie să studieze cu atenție ce cere Dumnezeu de la el, ca deținător al unei asemenea poziții în cămin. Autoritatea lui Hristos este exercitată cu înțelepciune, însoțită de bunătate și blândețe; așa că fiecare soț trebuie să își exercite atribuțiile și să-și folosească puterile, imitându-L pe Acela care este Capul bisericii. – Lt 18b, 1891. (AH 215)

Soția să îl susțină cu bucurie pe soț să își păstreze demnitatea. – Mi s-a arătat, de asemenea, că soțiile comit adesea o mare greșală. Ele nu depun eforturi serioase pentru a-și stăpâni propriul temperament și pentru a aduce fericirea în cămin. De multe ori, soțiile sunt iritate și nemulțumite fără un motiv temeinic. Soțul se întoarce de la serviciu îngrijorat și obosit de trudă și, în loc să fie întâmpinat cu bucurie și cuvinte încurajatoare, găsește acasă o atmosferă încărcată și apăsătoare. Este și el doar un om, iar afecțiunile lui pot să se îndepărteze de la soția sa, dragostea față de familie se răcește, căile lui devin tot mai întunecate și curajul său secătuiește. Treptat, demnitatea și respectul de sine, pe care i le-a dăruit Dumnezeu, se pierd.

După cum Hristos este Capul bisericii, tot astfel soțul este capul familiei și orice atitudine prin care soția lui i-ar putea diminua influența și l-ar putea determina să-și piardă demnitatea și poziția de răspundere pe care o deține este neplăcută înaintea lui Dumnezeu. Este de datoria soției să renunțe la dorințele personale și să se supună soțului ei. Amândoi ar trebui să fie dispuși să cedeze la pretențiile lor, dar Cuvântul lui Dumnezeu oferă prioritate hotărârilor luate de către soț. Faptul că o soție se supune aceluia pe care ea însăși l-a ales să fie sfătuitoarea, protectorul și îndrumătorul ei nu reprezintă o pierdere a demnității ei personale. Soțul ar trebui să-și afirme poziția care îi revine în cadrul familiei într-un spirit umilit, dar ferm și statornic. – 1T 307, 308 (1862)

Omul ca ființă socială. – Nici una dintre ființele pe care Dumnezeu le-a adus la existență pe pământ nu putea egala omul. „Și Dumnezeu a zis: 'Nu este bine ca omul să fie singur; îi voi face un ajutor potrivit'” (Genesa 2,18). Omul nu a fost creat pentru a trăi în singurătate; el trebuia să fie o ființă socială. Oricât de minunate ar fi fost priveliștile Edenului și oricât de plăcută ar fi fost șederea în această grădină, acestea nu ar fi reușit să-l facă fericit cu adevărat, dacă ar fi fost lipsit de tovarășie. Nici chiar compania îngerilor nu ar fi putut satisface dorința sa după împreună simțire și prietenie. Pe atunci, încă nu exista nici o altă ființă de aceeași natură cu el, care să-l iubească și pe care să o poată iubi. – PP 46 (1890)

Armonia în familie este posibilă numai în prezența Duhului lui Dumnezeu. – Armonia în familie nu va putea fi obținută niciodată, dacă prezența Duhului lui Dumnezeu lipsește din inimile noastre. Atunci când este inspirată și călăuzită de Spiritul lui Hristos, soția va fi atentă la cuvintele

pe care le rostește și se va supune soțului ei, nu simțindu-se asemenea unei sclave, ci considerându-se un tovarăș de viață. Dacă este un slujitor al lui Dumnezeu, soțul nu-și va trata soția ca un stăpân arbitrar și sever. Când suntem nemulțumiți și îngrijorați, noi nu ne putem bucura de binecuvântarea căminului, dar, dacă Duhul Domnului sălășluiește în familia noastră, acesta devine o pregustare a cerului. – Lt 18, 1891. (AH 118)

Locul primordial acordat cercului intim al familiei. – Toate capacitățile noastre trebuie să fie folosite pentru Domnul Hristos. Aceasta este datoria fiecărui om față de Dumnezeu. Prin relația pe care o realizează cu Domnul Hristos, omul cel nou nu face altceva decât să revină la acea relație strânsă cu Dumnezeu, care a fost prevăzută încă de la creațiune. Omul este un reprezentant al lui Hristos și trebuie să cultive un spirit de rugăciune și veghere continuă. Înainte de orice alte obiective mărețe și îndepărtate, responsabilitățile lui încep cu aceia care se află în imediata sa apropiere. Datoria lui principală este față de propriii săi copii și față de rudele cele mai apropiate. Nu există nici o scuză pentru cel care, lucrând în favoarea celor din societate, își neglijează obligațiile față de cei aflați în cercul intim al familiei sale.

În ziua judecății finale, tații și mamele vor fi solicitați să dea socoteală pentru copiii lor. Părinții vor fi întrebați ce au făcut pentru mântuirea sufletelor celor pe care și-au asumat responsabilitatea de a-i aduce pe lume. Și-au neglijat ei micuții, lăsându-i în grija străinilor? Taților și mamelor, nu cumva copiii voștri cresc în mijlocul unui mediu imoral și păcătos, în timp ce voi tolerați în mod conștient lucrul aceasta? Oricât de mare ar fi binele pe care îl faceți pentru alții, datoria pe care o aveți înaintea lui Dumnezeu, de a purta de grijă copiilor voștri, nu va putea fi anulată. Bunăstarea spirituală a propriilor voastre familii este mai importantă decât orice. Conduceți-vă copiii spre crucea de pe Calvar și lucrați pentru ei, așa cum se cuvine să lucrați pentru cei pentru care va trebui să dați socoteală. – MS 56, 1899

Capitolul 19

INFLUENȚA PĂRINȚILOR

Conduși de principii divine. – Asupra părinților se află cea mai solemnă responsabilitate, și anume să-și educe copiii în respect și iubire de Dumnezeu. Păstrați în căminul vostru o atmosferă caracterizată de influențele morale cele mai curate și cultivați o ascultare strictă față de cerințele Bibliei. Faceți ca învățăturile Cuvântului lui Dumnezeu să călăuzească mintea și inima, așa încât viața familiei să poată constitui o demonstrare a puterii harului lui Dumnezeu. Principiile și îndrumările divine trebuie să modeleze caracterul fiecărui membru al familiei, iar copiii noștri să fie asemenea unor „stâlpi săpați frumos, care împodobesc casele împărătești” (Psalmii 144,12). – RH 10 noiembrie 1904

Părinții au nevoie să-și înțeleagă copiii. – Părinții nu ar trebui să uite de anii propriei lor copilării, amintindu-și cât de mult tânjeau după simpatie și dragoste și cât de nefericiți se simțeau atunci când erau respinși și certați cu asprime. Ei trebuie să se simtă din nou tineri și să se coboare la mintea copiilor lor, pentru a le înțelege nevoile. Modul în care solicită supunerea copiilor să fie ferm, dar plin de iubire. Cuvântul părintelui trebuie să primească o ascultare necondiționată din partea copiilor. – 1T 388 (1863)

Dumnezeu a rânduit o cale potrivită. – Îngerii lui Dumnezeu veghează cu cel mai profund interes asupra copiilor, pentru a vedea ce fel de caractere dezvoltă. Dacă noi am fi fost tratați de Domnul Hristos așa cum îi tratăm noi pe semenii sau copiii noștri, ne-am poticni și am cădea în descurajare. Am văzut că Domnul Isus cunoaște slăbiciunile și infirmitățile noastre și că El Însuși a împărțășit

experiența noastră în toate privințele, cu excepția păcatului; prin urmare, El a prevăzut deja o cale care să se potrivească propriilor noastre capacități și puteri și, asemenea lui Iacov, a călătorit cu pas domol, potrivindu-Și ritmul pe măsura puterii și a rezistenței copiilor Lui, pentru ca, însoțindu-ne pe calea experienței, să poată fi călăuză neîncetată a vieții noastre, mângâindu-ne și încurajându-ne prin prezența Sa. Domnul nu disprețuiește, nu neglijează și nici nu lasă în urmă mielușei turmei Sale. El nu ne îndeamnă să înaintăm, părăsindu-i pe cei care nu reușesc să țină pasul cu noi. El nu a mers atât de grăbit, încât noi și copiii noștri să rămânem în urmă, fără puțința de a merge alături de El. Oh, nu! Ci Domnul a făcut ca drumul spre viață să poată fi accesibil chiar și unor copii. Iar părinții sunt chemați, în Numele lui Isus, să-și îndrume copiii pe întregul parcurs al căii înguste. Dificultățile căii pe care a rânduit-o Dumnezeu pentru noi nu depășesc puterea și capacitățile copiilor. – 1T 388, 389 (1863)

Mânia trebuie să fie stăpânită. – Părinților, atunci când vă simțiți furioși, nu comiteți un păcat atât de mare, otrăvind întreaga familie prin manifestarea acestei nervozități periculoase. În asemenea situații, dublați efortul stăpânirii de sine și hotărâți-vă în inima voastră să vă exprimați într-un mod plăcut și binevoitor, evitând să jigniți prin rostirea unor cuvinte necugetate. Spuneți-vă în sinea voastră: „Nu voi îngădui să iasă de pe buzele mele nici un cuvânt care ar putea risipi fericirea copiilor mei”. Prin exercitarea stăpânirii de sine, veți deveni mai puternici. Sistemul nervos va înceta să mai fie atât de sensibil. Voința voastră va fi întărită de principiile drepte. Conștiința faptului că vă îndepliniți cu credincioșie datoria vă va conferi noi puteri morale. Îngerii lui Dumnezeu vor privi cu plăcere eforturile voastre și vă vor veni în ajutor.

Când simțiți că vă pierdeți răbdarea, adesea credeți că vina le aparține copiilor voștri și îi acuzați pe nedrept. Iar alteori, când copiii se comportă exact la fel ca și în situațiile în care v-ați enervat din cauza lor, voi reacționați complet diferit, ca și cum totul ar fi acceptabil și bun. Copiii observă și țin minte aceste inconsecvențe din partea voastră și încetează să mai fie constanți. Uneori, ei sunt oarecum pregătiți să întâmpine dispozițiile voastre sufletești schimbătoare, dar alteori, ei înșiși devin iritați și nervoși și nu mai pot suporta să fie certați...

Unii părinți au un temperament irascibil și, când sunt obosiți de muncă sau împovărați de îngrijorări, nu își pot păstra calmul, manifestând, tocmai față de aceia care le sunt cei mai dragi pe pământ, o iritare și o lipsă de răbdare care sunt neplăcute înaintea lui Dumnezeu și aduc nefericire în familie. La rândul lor, copiii trec prin dificultăți și neazuri și au nevoie să fie încurajați printr-o simpatie duioasă. Bunătatea și răbdarea reciprocă vor face căminul un paradis și vor atrage prezența îngerilor în intimitatea familiei. – 1T 386, 387 (1863)

Mintea paralizată a părinților. – Noi am ajuns să cunoaștem deja, într-o anumită măsură, maniera de lucru a lui Satana, precum și succesul pe care îl obține prin intermediul acesteia. Din ceea ce mi-a fost arătat, am înțeles că unul dintre obiectivele sale este acela de a paraliza mintea părinților. Ei nu reușesc să sesizeze la timp posibilele greșeli și păcate ale copiilor lor. Unii dintre acești copii poartă numele de creștini, iar părinții lor dorm liniștiți, fără să se teamă de vreun pericol, în timp ce mintea și trupul copiilor lor ajung din ce în ce mai degradate.

Unii părinți nici măcar nu se preocupă să-și supravegheze copiii, atunci când se află în casa lui Dumnezeu. Tinerele fete participă la adunări împreună cu părinții, dar, de cele mai multe ori, ocupă locurile din spate. Ele obișnuiesc să găsească un motiv pentru a pleca din adunare. Băieții observă acest obicei și ies afară, înainte sau după ieșirea fetelor, și apoi, la încheierea întâlnirii, le conduc acasă. Părinții nu știu nimic în legătură cu aceasta. Așa că băieții și fetele prind ocazia de a ieși la plimbare, adunându-se în grădini sau în alte locuri ferite, unde se joacă și fac tot ce doresc, fără ca vreun ochi matur să îi supravegheze. – 2T 481, 482 (1870)

Influența stilului de viață și a dietei părinților. – Dacă părinții ar fi cultivat un stil de viață sănătos, mulțumindu-se cu o dietă simplă, multe cheltuieli ar fi fost evitate. Tatăl nu ar fi fost nevoit să muncească peste măsura puterilor sale, pentru a asigura nevoile familiei. O alimentație simplă nu

ar fi influențat în mod negativ sistemul nervos, incitând pasiunile firești și favorizând o stare de tulburare și irascibilitate. Dacă părinții ar fi consumat în exclusivitate o hrană simplă, mintea lor ar fi fost limpede, nervii calmi și stomacul sănătos. Organismul lor curat nu ar fi fost afectat de un apetit degradat, iar generația prezentă ar fi beneficiat de o stare de sănătate mult mai bună decât este acum.

Dar, chiar și în situația actuală, există posibilitatea de a ne îmbunătăți condiția fizică. Pentru aceasta, este necesară o cumpătare în toate privințele. Un tată cumpătat nu se va plânge, dacă pe masa lui nu se află o mulțime de feluri de mâncare. Un mod sănătos de viață va contribui la îmbunătățirea stării familiei din toate punctele de vedere, iar mamele vor beneficia de un timp suplimentar, pe care îl pot dedica educării copiilor lor.

Obiectul cel mai înalt al cercetării părinților va fi acela de a afla cum pot oferi copiilor cea mai bună educație, pentru a trăi o viață folositoare pe acest pământ și pentru a moșteni viața veșnică. Ei se vor mulțumi să-și vadă copiii îmbrăcați cu haine curate, simple, dar confortabile, fără ornamente sofisticate și obiecte de podoabă. Acești părinți vor depune eforturi stăruitoare pentru a-și vedea copiii împodobiți cu podoaba lăuntrică a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț în ochii lui Dumnezeu. – HL (Partea a 2-a) 45, 1865. (2SM 437, 438)

Tatăl este cel care unește familia. – Un tată creștin este cel care își unește familia printr-o legătură profundă și o conduce mai aproape de tronul lui Dumnezeu. El nu este preocupat de copiii săi doar pentru a face impresie. Un asemenea tată nu va lăsa grija băieților săi neastâmpărați în exclusivitate în sarcina mamei. Aceasta ar însemna o povară prea grea pentru ea. El ar trebui să devină prietenul lor și să își asume răspunderea de a-i feri de societatea unor prieteni răi. Este posibil ca mamei să-i fie greu să-și exercite stăpânirea de sine. În aceste condiții, dacă tatăl observă că slăbiciunea mamei pune în pericol siguranța spirituală a copiilor săi, el trebuie să preia o parte mai mare din povara care apasă asupra ei, făcând tot ce îi stă în putință pentru a-și conduce băieții la Dumnezeu. – RH, 8 iulie 1902

Mamele să nu caute distracția și amuzamentul. – Mamele, care au responsabilitatea de a educa mintea și de a forma caracterele copiilor lor, nu ar trebui să apeleze la atracțiile lumii, pentru a se simți mulțumite și fericite. Ele au o menire importantă în viață și nu-și pot îngădui să-și petreacă timpul în chip nefolositor. Timpul constituie unul dintre cei mai valoroși talanți care ne-au fost încredințați de Dumnezeu și El ne va cere socoteală pentru modul în care l-am folosit. Risipirea timpului înseamnă risipirea capacităților intelectului. Puterile minții ne oferă posibilitatea unei mari dezvoltări. Iar datoria mamelor este aceea de a căuta orice mijloc posibil pentru a progresa din punct de vedere intelectual și moral, astfel încât să devină din ce în ce mai competente în lucrarea de cultivare a minții copiilor lor.

Părinții care își îngăduie predispoziția de a-și petrece timpul în compania prietenilor nu se vor simți confortabil decât dacă merg în vizite sau dacă primesc vizitatori. Ei nu au puterea de a acorda prioritate responsabilităților vieții, iar nevoile esențiale ale familiei și datoriile sfinte pe care le au față de aceasta li se par lipsite de importanță și neinteresante. Acestor părinți nu le face plăcere să-și analizeze propria conduită și să exercite stăpânirea de sine. Mintea lor este însetată de lucrurile distractive și atrăgătoare ale unei vieți lumești; copiii sunt neglijați în favoarea satisfacerii propriilor lor înclinații; iar îngerul raportor scrie în dreptul lor: „slujitori nefolositori și nevrednici”. Dumnezeu a prevăzut ca mintea noastră să nu fie lipsită de o preocupare temeinică, ci să urmărească atingerea unui obiectiv de valoare în viața aceasta. – 3T 146, 147 (1872)

Mama să cultive o stare de fericire. – Caracterul copilului este afectat într-o măsură destul de mare de natura îngrijirii primite din partea mamei, încă din perioada primelor luni de viață. Prin urmare, atunci când se ocupă de îngrijirea sugarului, este deosebit de important ca mamele să cultive un simțământ de fericire și un control desăvârșit asupra propriilor lor stări sufletești. Procedând astfel, laptele pe care îl oferă sugarului va fi sănătos, iar atitudinea calmă și temperată a

mamei va avea o mare influență în modelarea minții acestuia. Dacă sugarul este agitat și irascibil, maniera atentă și blândă în care îl va trata va avea un efect liniștitor asupra acestuia, iar sănătatea sugarului va fi mult îmbunătățită. – RH, 25 iulie 1889. (CH 80)

Mama trebuie să se străduiască să fie calmă și temperată. – Cu cât viața unui copil va fi mai simplă și mai liniștită, cu atât potențialul lui de dezvoltare fizică și intelectuală va fi mai mare. Mama trebuie să se străduiască să fie calmă, liniștită și temperată în mod permanent. Mulți sugari sunt foarte predispuși la o stare de agitație nervoasă, dar blândețea mamei și maniera atentă în care îl va trata pe copil vor avea un efect liniștitor, care se va dovedi o binecuvântare nespus de mare pentru el. – MH 381 (1905)

Inima sensibilă a micuților nu are voie să fie rănită prin indiferența părinților. – Copiii mici se simt atrași de compania altora. În general, ei nu se pot bucura în singurătate, iar mama trebuie să înțeleagă faptul că, de cele mai multe ori, locul potrivit pentru copilul mic, atunci când se află în casă, este în aceeași cameră cu ea. Astfel, mama poate să-l supravegheze, să stabilească mici reguli, dacă este nevoie; să îi corecteze obiceiurile greșite sau manifestările de egoism și poate să-i călăuzească mintea într-o direcție corectă. Ceea ce va produce o mare satisfacție copilului mic este simțământul că mamei îi face plăcere să fie în compania lui și este întru totul natural ca acesta să-și întrebe mama cu privire la micile lui nedumeriri sau probleme.

Mama nu are voie să rănească inima sensibilă a copilului mic, prin tratarea cu indiferență a solicitărilor lui mărunte sau prin refuzul de a se preocupa de problemele lui minore. Ceea ce mamei ar putea să i se pară lipsit de semnificație poate fi foarte important pentru cei mici. Iar un simplu cuvânt de îndrumare sau avertizare, spus la timpul potrivit, se va dovedi adesea de o mare valoare. O privire aprobatoare, un cuvânt de încurajare și apreciere din partea mamei, de cele mai multe ori, va fi ca o rază de soare în inimile micuțe, pentru tot restul zilei. – HL (Partea a 2-a) 46, 47, 1865. (2SM 438, 439)

Mamelor, tratați-i cu blândețe pe micuții voștri. – Mamelor, tratați-i cu blândețe pe micuții voștri. Domnul Hristos a fost cândva un copil mic. Respectați-vă copilașii de dragul Numelui Lui. Considerați că aveți față de ei o misiune sfântă, care v-a fost încredințată nu pentru a-i răsfăța într-o manieră permisivă și nici pentru a-i idolatriza, ci pentru a-i învăța să trăiască o viață curată și nobilă. Ei sunt proprietatea lui Dumnezeu; Domnul îi iubește și vă solicită să colaborați cu El, ajutându-i să își formeze caractere desăvârșite. – ST, 23 august 1899. (AH 280)

Copilul tău este proprietatea lui Dumnezeu. – Sora mea, ai fi surprinsă să afli că fiica ta este lipsită de respect față de cuvântul mamei sale? Tu ești cea care ai educat-o să fie neascultătoare; iar Domnul este supărat văzând cum unul dintre micuții Săi copii este condus pe o cărare greșită de către propria sa mamă. *Fetița ta nu este proprietatea ta particulară; tu nu poți face tot ce dorești cu ea, deoarece ea este proprietatea Domnului.* Manifestă o atitudine consecventă și perseverentă în educarea ei; învaț-o că ea Îi aparține lui Dumnezeu. Și dacă va beneficia de o asemenea creștere, va ajunge să fie o binecuvântare pentru cei din jurul ei. Dar, pentru a reprimă tendința ei de a te domina, de a-și urma propriile ei dorințe și propria ei cale și de a face tot ce vrea, va fi nevoie de un discernământ clar și precis. – Lt 69, 1896

O dispoziție voioasă și o atitudine plăcută. – Învățați-vă copiii încă din leagăn să practice renunțarea și stăpânirea de sine. Învățați-i să se bucure de frumusețile naturii și să-și utilizeze puterile minții și ale trupului în îndeletniciri folositoare. Creșteți-i astfel, încât să aibă o constituție fizică robustă și principii morale sănătoase, să cultive o dispoziție voioasă și o atitudine plăcută. Spuneți-le că a ceda ispitei înseamnă slăbiciune și degradare, iar a rezista înseamnă noblețe și demnitate. – CT 127 (1913)

Mamele sunt un exemplu. – Dacă mamele doresc ca fiicele lor să devină femei sănătoase și virtuose, trebuie să le ofere un exemplu prin propria lor viață, păzindu-le astfel de moda degradantă și nesănătoasă a acestui veac. Mamele creștine nu înțeleg responsabilitatea care le este încredințată. Ele ar trebui să-și educe copiii în așa fel, încât, în acest veac al corupției, aceștia să poată avea principii morale temeinice și sănătoase. – MS 76, 1900

Când dorința copilului este lege. – În unele familii, dorința copilului este lege. I se oferă tot ce pofteste. Este încurajat să respingă tot ce nu îi face plăcere. Se presupune că îngăduința îl va face pe copil fericit, dar, în cele din urmă, aceasta nu îl va face să fie decât lipsit de mulțumire și pace. Îngăduința i-a afectat gustul pentru o hrană sănătoasă și simplă, precum și dispoziția de a-și petrece timpul într-un mod simplu; satisfacerea sinelui i-a denaturat caracterul atât pentru viața aceasta, cât și pentru veșnicie. – RH, 10 mai 1898

Satana caută să pună stăpânire pe mintea copiilor. – Părinți, voi cunoașteți câteva dintre amăgirile prin care Satana încearcă să vă ducă în rătăcire copiii. El se străduiește cu toate puterile pentru a-i duce departe. Satana caută să pună stăpânire pe mintea lor și să anuleze orice influență a poruncilor lui Dumnezeu în viețile lor, cu o hotărâre și o tenacitate pe care mulți nici măcar nu le visează. – MS 93, 1909

Părinții să fie confidenții copiilor lor. – Nu le oferiți copiilor ocazia de a vă vedea copleșiți de supărare pe ei. Dacă ei cedează ispitei și după aceea își înțeleg greșeala și se pocăiesc, iertați-i cu aceeași ușurință cu care sperați că sunteți și voi iertați de către Tatăl vostru ceresc. Sfătuiți-i cu răbdare și legați-i de inimile voastre. Copiii trec prin perioade critice. Asupra lor vor fi exercitate influențe care urmăresc să-i înstrăineze de voi și pe care va trebui să le contracarați. Comportați-vă în așa fel, încât să vă facă să fiți confidentul lor. Îngăduiți-le să vă împărtășească încercările și bucuriile lor. Încurajând aceasta, veți putea să-i salvați din multe curse pe care Satana le-a pregătit în calea pașilor lor lipsiți de experiență.

Nu vă tratați copiii cu răceală, uitând de anii propriei voastre copilării și uitând că ei nu sunt altceva decât niște copii. Nu așteptați de la ei să fie desăvârșiți și nu le pretindeți să acționeze ca și cum ar fi deja oameni maturi. Procedând așa, veți închide o ușă spre inimile lor și îi veți determina să devină vulnerabili față de influențele nefaste din partea celor care le vor otrăvi mintea lor tânără, înainte ca voi să vă dați seama de pericolul în care se află. – 1T 387 (1863)

O disciplină fermă și serioasă. – Fericirea fiecărui copil poate fi asigurată prin intermediul unei discipline ferme și serioase. Adevăratele calități ale copilului sunt modestia și ascultarea – dispoziția atentă de a respecta cuvintele de îndrumare, picioarele și mâinile doritoare să meargă și să lucreze pentru îndeplinirea lucrurilor cerute. Iar adevărata bunătate a unui copil își va aduce răsplata chiar și în viața aceasta.

Primii ani sunt timpul potrivit pentru educație, nu doar pentru ca serviabilitatea și plinătatea darurilor și a adevărului să se manifeste în viața prezentă a copilului, ci și pentru ca el să poată avea un loc asigurat în căminul ceresc, pregătit pentru toți cei ascultători și buni. Atât în educarea propriilor noștri copii, cât și în educarea copiilor altora, noi am constatat și am dovedit faptul că ei nu își vor iubi mai puțin părinții și educatorii, dacă aceștia îi opresc de la săvârșirea unor fapte greșite. – RH, 10 mai 1898

Domnul Isus manifesta o atitudine deosebit de plăcută. – În copilărie, Domnul Isus era caracterizat de o atitudine aparte, deosebit de plăcută. Mâinile Sale binevoitoare erau întotdeauna gata să slujească nevoilor altora. El manifesta o răbdare pe care nimic nu o putea tulbura și o credincioșie a cărei integritate nu ar fi putut fi niciodată sacrificată. Principialitatea Lui era statornică, asemenea unei stânci, iar viața Sa dezvăluia harul unei amabilități lipsite de egoism.

Mama Domnului Isus urmărea cu profund interes dezvoltarea puterilor Lui și observa manifestarea desăvârșirii în caracterul Său. Cu câtă plăcere căuta ea să încurajeze acea minte strălucitoare și receptivă! Prin influența Duhului Sfânt, ea primea înțelepciune pentru a coopera cu agenții cerești în vederea dezvoltării acestui copil, care Îl considera pe Dumnezeu singurul Său Tată. – DA 68, 69 (1898)

Preocuparea minții alungă gândurile josnice. – Educați capacitățile intelectuale și preferințele celor dragi; căutați să le oferiți o preocupare care să nu lase loc pentru gânduri josnice, degradante, sau pentru satisfacerea pasiunilor. Harul lui Hristos constituie unicul antidot pentru prevenirea și anihilarea influențelor rele. Voi sunteți cei care pot alege dacă mintea copiilor voștri va fi ocupată de gânduri curate și sfinte sau de impresiile rele care sunt răspândite pretutindeni în preajma lor, de mândria lumească sau de spiritul iertător al Răscumpărătorului lor. – Lt 27, 1890. (CG 188)

Înconjurați de un zid de apărare care nu poate fi dărâmat cu ușurință. – Fiecare cămin creștin trebuie să își stabilească propriile lui reguli; iar părinții, prin cuvintele și faptele lor, ar trebui să le ofere copiilor un exemplu prețios, arătându-le ce anume doresc să fie. Curăția în vorbire și amabilitatea creștină sinceră ar trebui să fie practicate fără încetare. Orice încurajare a păcatului, orice gest aparent rău și orice vorbire nepotrivită să fie evitate.

Învățați-i pe copii și pe tineri să se respecte pe ei înșiși, să fie loiali față de Dumnezeu și față de principii; învățați-i să respecte și să asculte de Legea lui Dumnezeu. Atunci, aceste principii vor conduce viețile lor și vor fi manifestate în cadrul relațiilor lor cu alții. Ei își vor iubi aproapele ca pe ei înșiși. Vor crea o atmosferă curată și vor exercita o influență care va încuraja sufletele slabe pe calea care duce la sfințire și cer. Fiecare învățătură să aibă un caracter înălțător și nobil, iar rapoartele scrise în ceruri să fie de așa natură, încât să nu vă fie rușine să vă confrunțați cu ele la judecată.

Copiii care beneficiază de o asemenea educație nu vor fi o povară și un motiv de îngrijorare pentru cei care se ocupă de ei în cadrul instituțiilor noastre [școli, sanatorii, case de editură etc., ci vor fi un sprijin pentru aceia care poartă răspunderi în ceea ce îi privește. Ei vor fi pregătiți să ocupe funcții de încredere și, prin îndrumările și exemplul lor, vor constitui un ajutor permanent pentru cei care doresc să înfăptuiască binele. Prețuindu-și la adevărata valoare propriile lor talente, acești tineri vor oferi cea mai bună întrebuintare capacităților lor fizice, intelectuale și morale.

Asemenea suflete sunt mereu puternice în fața ispitei; ele sunt înconjurate de un zid de apărare care nu poate fi dărâmat cu ușurință. Caracterele lor sunt purtătoare de lumină, prin binecuvântarea lui Dumnezeu; influența lor îi atrage pe cei din jur la trăirea unei vieți creștine. Mintea poate fi atât de înnobilită, încât gândurile divine îi sunt inspirate într-un mod la fel de natural ca respirația. – Lt 74, 1896

Capitolul 20

ATMOSFERA CAMINULUI

Influențele căminului afectează societatea. – Biserica este inima societății, iar familia este inima națiunii. Bunăstarea unei societăți depinde de succesul bisericii, prosperitatea unei națiuni depinde de influența familiei. – MH 349 (1905)

Un mijloc eficient pentru formarea caracterului. – Dumnezeu a prevăzut ca familiile de pe pământ să constituie simbolul familiei cerești. Căminul creștin, întemeiat și condus în conformitate cu planul lui Dumnezeu, este unul dintre cele mai eficiente mijloace pentru formarea caracterului și pentru progresul lucrării Sale. – 6T 430 (1900)

Închinarea în familie. – Eu am avut parte de părinți pioși, care s-au străduit prin orice mijloace să ne apropie de Tatăl nostru ceresc. În fiecare dimineață și în fiecare seară, familia noastră se aduna la rugăciune. Intonom cântări de laudă la adresa lui Dumnezeu. Eram opt copii în familie și părinții noștri foloseau orice ocazie pentru a ne învăța să Îi dăruim inimile noastre lui Isus. – MS 80, 1903

Unitatea în cămin sporește influența familiei în exterior. – Cu cât membrii unei familii sunt mai uniți în activitatea pe care o desfășoară în cadrul căminului, cu atât mai înălțătoare și mai încurajatoare va fi influența pe care tatăl, mama, fiii și fiicele o vor exercita asupra celor din exterior. – Lt 189, 1903. (AH 37)

O autoritate consecventă. – Dacă nu va fi menținută printr-o severitate consecventă, autoritatea va fi privită de mulți cu dispreț și nemulțumire. Una dintre cele mai mari rele pe care un părinte sau un educator o poate aduce copiilor este așa-zisa bunătate, manifestată prin flatare și toleranță. În fiecare familie, fermitatea, consecvența, solicitarea unor servicii folositoare sunt esențiale. – PK 236 (1917)

Familia, o pildă vie. – Dumnezeu ar dori ca familiile noastre să constituie niște simboluri ale familiei cerești. Părinții și copiii trebuie să-și aducă aminte de aceasta în fiecare zi, comportându-se unii cu alții ca niște membri ai familiei lui Dumnezeu. Atunci, viețile lor vor avea un asemenea caracter, încât vor constitui pentru lume o pildă vie cu privire la ceea ce pot să devină acele familii care Îl iubesc pe Dumnezeu și păzesc poruncile Sale. Domnul Hristos va fi glorificat; pacea, harul și iubirea Sa se vor răspândi în atmosfera căminului ca un parfum prețios. – RH, 17 noiembrie 1896. (AH 17)

Principiul păcii. – Dacă pacea Domnului Hristos domnește în fiecare suflet, nu va exista nici o manifestare irascibilă în familie. Nu va exista nici o lipsă de amabilitate, nici o conversație tăioasă și necivilizată. De ce? Deoarece noi credem și acționăm ca și cum am fi membri ai familiei regale, copii ai Împăratului Ceresc, legați de Isus Hristos prin legătura puternică a iubirii – o iubire care lucrează prin credință și purifică sufletul. Iubirea față de Domnul Hristos ne determină să ne străduim fără încetare să biruim egoismul, să fim o binecuvântare, o mângâiere, un sprijin temeinic și un ajutor pentru sufletele pe care El le-a răscumpărat prin sângele Său.

Eu nu pot înțelege de ce nu încercăm noi într-un mod mai stăruitor să aducem pacea lui Hristos mai degrabă în căminele noastre decât să trudim pentru aceia care nu au nici o legătură directă cu noi; deoarece, dacă religia noastră se va manifesta mai întâi în familie, ea își va extinde apoi influența în exterior. Ea va fi purtată cu voi pretutindeni. O veți duce cu voi în biserică. O veți manifesta atunci când mergeți la muncă. Ea va fi cu voi oriunde veți fi. Lucrul de care avem noi nevoie este acel principiu al păcii care să domnească în spiritul, în viața și în caracterul nostru, modelându-le după exemplul pe care Domnul Hristos ni l-a oferit prin viața Sa. – MS 36, 1891

Iubirea demonstrată prin fapte. – Fiecare cămin creștin trebuie să fie o lumină pentru cei din afară. Faptele lui trebuie să constituie o demonstrație a iubirii. Aceasta trebuie să emane din toate activitățile desfășurate în cadrul familiei, manifestându-se prin bunătate și înțelegere, amabilitate neegoistă și tandrețe. Există familii în care acest principiu este respectat cu atenție – familii care se închină lui Dumnezeu și în care domnește adevărata iubire. Din aceste familii, rugăciunea de dimineață și seară se înalță spre Dumnezeu asemenea unei jertfe plăcute, iar harul și binecuvântările Sale coboară ca roua dimineții asupra slujitorilor Lui umili. – PP 144 (1890)

Creștinismul manifestat în cămin luminează pretutindeni în exterior. – Efortul de a atinge idealul căminului – ca simbol al căminului ceresc – ne pregătește pentru o lucrare care se va desfășura într-o sferă mai largă. Educația primită prin manifestarea unei atitudini amabile față de

membrii familiei ne va face să știm cum putem atinge inimile care au nevoie să învețe principiile unei religii adevărate. Biserica are nevoie de toate resursele spirituale cultivate care pot fi obținute, pentru ca toți membrii ei și în special tinerii familiei lui Dumnezeu să poată fi bine păziți de cel rău. Adevărul trăit în cămin se descoperă de la sine într-o activitate dezinteresată, în folosul celor din exterior. Cel care este un adevărat creștin în familie va fi o lumină strălucitoare pretutindeni unde se află. – ST, 1 septembrie 1898. (AH 38, 39)

Înnobilarea societății începe în familie. – Restaurarea și înnobilarea omenirii începe în cămin. Lucrarea părinților este mai importantă decât oricare alta. Societatea este compusă din familii și de aceea nu poate fi diferită de ceea ce sunt cei ce ocupă rolul de capi ai familiei. „Din inimă ies izvoarele vieții” (Proverbele 4,23). – MH 349 (1905)

Lucruri care fac căminul atractiv. – Manierele plăcute, conversațiile amabile și deschise și faptele iubitoare vor lega inimile copiilor de ale părinților lor cu funiile de mătase ale afecțiunii și vor contribui la efortul de a face căminul atractiv, mai mult decât cele mai rare bijuterii care ar putea fi cumpărate cu aur. – ST, 2 Oct. 1884. (ML 200)

Curățenia în cămin. – Legea principală a cerului este ordinea, iar Domnul așteaptă de la copiii Săi să ofere în căminele lor o reprezentare a ordinii și armoniei care domnesc în curțile cerului. Adevărul nu va păși niciodată cu picioarele lui delicate în locuri murdare și nespălate. Adevărul nu face din oameni niște ființe neîngrijite, dezordonate și respingătoare. El îi înnobilează pe toți aceia care îl acceptă, ridicându-i până la nivelul cel mai înalt al demnității. Influența lui Hristos determină progresul neconținut al rafinamentului manierelor personale...

Cel care a fost atât de pretențios, încât a poruncit copiilor lui Israel să înlăture orice urmă a practicilor necurate, nu va fi cu nimic mai îngăduitor față de lipsa de curățenie din căminele poporului Său din zilele noastre. Dumnezeu privește cu neplăcere la necurăția de orice natură. Cum îl putem invita noi pe Domnul în casele noastre, dacă nu este totul ordonat și curat? – RH, 10 iunie 1902. (CH 101)

Stabilirea locuinței. – Decât să le lăsați copiilor voștri drept moștenire averi, mai bine v-ați preocupa să le dăruiați un trup sănătos, o minte viguroasă și un caracter nobil. Aceia care înțeleg ce anume constituie adevăratul succes al vieții vor fi înțelepți la timpul potrivit. În deciziile pe care le vor lua cu privire la familiile lor, ei vor urmări cele mai înalte valori ale vieții.

În loc să alegeți să locuiți acolo unde nu se pot vedea decât lucrările mâinilor omenești, unde imaginile și sunetele sugerează fără încetare gânduri nelegiuite și unde tulburarea și confuzia produc neliniște și îngrijorare, stabiliți-vă în locuri în care puteți privi lucrurile create de Dumnezeu. Căutați odihna sufletului acolo unde se află frumusețea, liniștea și pacea naturii. Îngăduiți-le ochilor voștri să se delecteze cu imaginea câmpiilor verzi, a dealurilor și livezilor. Priviți cerul albastru, neîntunecat de praful și fumul orașelor și respirați aerul înviorător al cerului. Mergeți acolo unde, departe de distracțiile și agitațiile vieții citadine, puteți să le oferiți copiilor tovărășia voastră, unde puteți să-i învățați să-L cunoască pe Dumnezeu prin lucrările mâinilor Sale și educație pentru o viață folositoare și demnă – MH 366, 367 (1905)

Mobilele scumpe nu înseamnă un cămin. – Patru pereți și mobile scumpe, draperiile mătăsoase, oglinzile elegante și picturile rafinate nu înseamnă un „cămin”, dacă simpatia și iubirea lipsesc. Acest cuvânt sacru nu poate fi atribuit nici unei vile strălucitoare, dacă bucuria vieții de partășie este necunoscută...

În realitate, confortul și bunăstarea materială a copiilor sunt ultimele lucruri căutate într-o asemenea casă. Ei sunt neglijați de către mamă, al cărei timp este dedicat în întregime cu păstrarea aparențelor și satisfacerea pretențiilor societății moderne. Mintește acestor copii este lipsită de educație; ei deprind obiceiuri rele și devin irascibili și nemulțumiți. Negăsind în propriile lor case

nici o plăcere, în afara nenumăratelor restricții supărătoare, ei evadează din cercul intim al familiei cât mai repede cu putință, avântându-se în lumea cea mare, lipsiți de orice reținere, fără o educație întipărită prin influența căminului și fără vreo îndrumare iubitoare din partea familiei. – ST, 2 octombrie 1884. (AH 155)

Căutarea greșelilor deschide poarta pentru Satana. – Tați și mame, acordați o atenție deosebită comportamentului vostru în cămin. Conversația voastră să fie plăcută și încurajatoare. Vorbiți întotdeauna cu bunătate, ca și cum ați fi în prezența Domnului Hristos. Nu exprimați nici un cuvânt de acuzare, nu fiți căutători de greșeli. Cuvintele tăioase lovesc și rănesc sufletul. Oamenii au tendința de a rosti cuvinte aspre. Aceia care cedează acestei înclinații îi deschid lui Satana o ușă pentru a intra în inimile lor și pentru a-i face să fie dornici de a găsi și de a ține minte greșelile și erorile celor din jur. Ei sesizează și rețin deficiențele semenilor și cuvintele pe care le adresează produc o scădere a încrederii acelor care fac tot ce le stă în putere pentru a-și îndeplini cât mai bine datoriile pe care le au ca împreună lucrători cu Dumnezeu. Adesea, în inimile lor sunt semănate semințele descurajării, deoarece alții își exprimă părerea că, dacă ar fi avut ocazia de a fi însărcinați cu acele răspunderi, ei ar fi putut realiza o lucrare mai bună. – Lt 169, 1904

Influența defectelor părinților. – Unii oameni consideră că este ceva normal să fie egoiști, pretențioși, răutăcioși, aroganți și dictatoriali. Ei nu au învățat niciodată lecția stăpânirii de sine – nu se abțin de la manifestarea simțămintelor lor neplăcute – și se exteriorizează fără să țină cont de consecințe. Asemenea oameni vor suporta rezultatul comportamentului lor, fiind martori la nefericirea și suferința celor din jur și la preluarea în caracterul copiilor lor a propriilor trăsături deza-greabile. – HL (Partea a 2-a) 36, 1865. (2SM 430)

Îngerii nu se simt atrași de căminele în care domnește discordia. – Îngerii nu se simt atrași în acele cămine în care domnește discordia. Tații și mamele trebuie să renunțe la obiceiul de a căuta greșelile celorlalți și de a fi mereu nemulțumiți. Ei trebuie să-și educe copiii să spună cuvinte plăcute, care aduc lumină și bucurie. Nu suntem noi elevi în școala lui Hristos? Hotărâți-vă să manifestați o bunăvoință practică în cadrul căminului și atunci veți vedea că faptele și cuvintele voastre vor deschide porțile fericirii.

Părinți, începeți să manifestați darurile spirituale pe care le cultivați în biserică și în familiile voastre, deoarece, dacă vă veți comporta astfel, copiii voștri vor vedea că sunteți împreună lucrători cu îngerii cerului. Vegheați zi de zi pentru a vă asigura de realitatea convertirii în viețile voastre. Pregătiți-vă atât pe voi înșivă, cât și pe copiii voștri pentru viața veșnică din Împărăția lui Dumnezeu. Îngerii vă vor oferi un ajutor plin de putere. Chiar dacă sunteți ispitiți de Satana, nu vă lăsați înfrânți. Străduiți-vă să nu rostiți nici un cuvânt de care ar putea să profite Satana. – MS 93, 1901

Pledoarie pentru mai multă ospitalitate. – Manifestarea adevăratei ospitalități se vede într-o mică măsură, chiar și în rândul acelor care mărturisesc a fi creștini. Oportunitatea exprimării unui spirit de ospitalitate nu este considerată un privilegiu și o binecuvântare, așa cum ar trebui să fie. Există, de asemenea, în poporul nostru prea puțină sociabilitate, prea puțină dispoziție pentru întâlniri de familie, care să nu fie privite fie cu reținere, fie cu o dorință de a face impresie. Unii se scuză, afirmând că „se produce prea mult deranj”. Dar nu s-ar produce atâta deranj, dacă ați spune în mod deschis: „Noi nu am făcut pregătiri speciale, dar sunteți bineveniți în casa noastră, pentru a ne bucura de ce avem”. Primirea cu bunăvoință a unui oaspete neașteptat este mult mai apreciată decât cele mai bine organizate pregătiri. – 6T 343 (1900)

Lucrurile care aduc fericire în cămin. – Un ton plăcut în vorbire, amabilitatea și afecțiunea sinceră care își regăsesc expresia în fiecare faptă, alături de seriozitate, sânguință, ordine și

economie, fac ca până și o colibă să devină unul dintre cele mai fericite cămine. Creatorul privește cu aprobare un asemenea cămin. – ST, 2 octombrie 1884. (AH 422)

Cultivarea unor maniere cu adevărat frumoase. – În cămin, există o mare nevoie a cultivării unui comportament cu adevărat manierat. Aceasta constituie o mărturie puternică în favoarea adevărului. Indiferent în ce condiții ar putea să se manifeste, vulgaritatea limbajului și a comportamentului este un indiciu al unei inimi corupte. Adevărul care vine din cer nu îl degradează niciodată pe primitor, nu îl face niciodată să fie aspru și necivilizat. Adevărul exercită o influență care înobilează și educă manierele. Când este primit în inimă, el face ca tânărul să fie respectuos și politicos. Politețea creștină este cultivată numai ca rezultat al lucrării Duhului Sfânt. Ea nu constă în plecăciuni și gesturi simandicoase, artificiale și lipsite de sinceritate. Acest gen de politețe le aparține doar celor lumești, dar este mult inferioară și lipsită de succes în comparație cu politețea creștină veritabilă.

Adevăratul rafinament și adevărata politețe sunt dobândite numai prin cunoașterea și experimentarea practică a Evangheliei lui Hristos. Adevărata amabilitate înseamnă manifestarea bunătății și a bunăvoinței față de orice om, indiferent dacă acesta deține o poziție socială înaltă sau joasă, dacă este bogat sau sărac. – MS 74, 1900. (AH 422, 423)

Capitolul 21

PREOCUPAREA LUI HRISTOS PENTRU MINTEA OAMENILOR

Învățăturile Domnului Hristos constituie un ghid. – Învățăturile Domnului Hristos, asemenea compasiunii Sale, au cuprins lumea. Nu există nici o circumstanță a vieții, nici o criză a experienței umane care să nu fi fost anticipate în învățăturile Sale și pentru care principiile acestor învățături să nu conțină o lecție. În cuvintele Prințului învățătorilor, colaboratorii Săi vor descoperi un ghid care rămâne aplicabil până la încheierea timpului. – Ed 81, 82 (1903)

Domnul Hristos S-a identificat pe Sine cu preocupările ascultătorilor Săi. – El învăța într-o manieră care îi determina pe ascultătorii Săi să simtă profunzimea identificării Sale cu preocupările și dorința lor după fericire. Învățăturile Sale erau atât de directe, ilustrațiile Sale atât de potrivite, cuvintele Sale atât de pline de compasiune și încurajare, încât ascultătorii Săi erau încântați. – MH 24 (1905)

Domnul Hristos înțelege preocupările tainice ale minții omenești. – Cel care a plătit un preț infinit pentru răscumpărarea oamenilor cunoaște cu o acuratețe absolută toate preocupările tainice ale minții umane și știe cu precizie cum să trateze fiecare suflet. În preocuparea față de oameni, El a aplicat aceleași principii care se manifestă și în natură. – SpT Seria A, Nr. 3, p. 17, 1895. (TM 189, 190)

Dumnezeu Se folosește de acțiunea liniștită a legilor naturii. – Dumnezeu acționează în mod liniștit, conform legilor stabilite de El în natură. Tot astfel se întâmplă și în domeniul spiritual. Satana se străduiește în mod neîncetat să producă rezultate prin metode brutale și violente, dar Domnul Isus a descoperit accesul la mintea omului pe calea celor mai familiare asocieri, evitând cât mai mult posibil să tulbure modul obișnuit de gândire al oamenilor prin acțiuni surprinzătoare și prin reguli impuse. El l-a onorat pe om, acordându-i încrederea Sa, iar omul și-a regăsit astfel propria demnitate. Isus a prezentat adevăruri vechi într-o lumină nouă și prețioasă. Astfel că, pe când era doar de doisprezece ani, El i-a uimit cu întrebările Sale pe doctorii în teologie din templu. – MS 44, 1894. (Ev 139, 140)

Înconjurat întotdeauna de pace. – Compasiunea Sa duioasă era simțită de inimile împovărate și îngrijorate, asemenea unei atingeri vindecătoare. Chiar și în mijlocul tulburării provocate de vrăjmașii Săi furioși, Domnul Hristos era înconjurat de o atmosferă a păcii. Farmecul înfățișării Sale, frumusețea caracterului Său și, mai presus de toate, iubirea exprimată prin comportamentul și tonul vocii Sale atrăgeau la Sine pe toți cei care nu erau împietriți în necredință. Dacă nu ar fi existat spiritul înțelegător și plăcut, care se manifesta în fiecare gest și cuvânt, Domnul nu ar fi atras o mulțime atât de mare de oameni la Sine. Cei îndurerați care veneau la El simțeau că este preocupat de interesele și nevoile lor, asemenea unui prieten credincios și sensibil, și doreau să cunoască mai bine adevărurile pe care le prezenta. Cerul era simțit foarte aproape. Ei tânjeau să rămână cât mai mult în prezența Sa, pentru ca mângâierea dragostei Sale să fie neîncetat cu ei. – DA 254, 255 (1898)

Viața Sa era caracterizată de armonie. – Isus din Nazaret era diferit de ceilalți oameni. Întreaga Sa viață era caracterizată de bunăvoință dezinteresată și de frumusețea sfințeniei. În sufletul Său exista cea mai curată iubire, fără cea mai vagă urmă de egoism și păcat. Existența Sa era caracterizată de o armonie desăvârșită. El este unicul model veritabil al bunătății și al perfecțiunii. Încă din primele zile ale slujirii Sale, oamenii au început să înțeleagă mai clar caracterul lui Dumnezeu.

Până în timpul primei veniri a Domnului Hristos, omenirea se închinase unor zei cruzi și despotici. Nici măcar gândirea iudeilor nu era motivată de iubire, ci de teamă. Misiunea lui Hristos pe pământ a fost aceea de a descoperi omenirii că Dumnezeu nu este un despot, ci un Tată ceresc plin de iubire și milă pentru copiii Săi. – MS 132, 1902

El nu a fost lipsit de căldură, seninătate și voioșie. – Există mulți care au o idee greșită despre viața și caracterul Domnului Hristos. Ei cred că Domnul Isus a fost complet lipsit de căldură, seninătate și voioșie, că El a fost aspru, sever și trist. În multe cazuri, întreaga lor experiență religioasă este nuanțată de asemenea concepții întunecate. – SC 120 (1892)

Posibilități nelimitate în fiecare ființă umană. – Isus a identificat posibilități nelimitate în fiecare ființă umană. El i-a văzut pe oameni așa cum ar fi putut fi, transformați prin intermediul harului Său – în „frumusețea Domnului Dumnezeuului nostru” (Psalmii 90,17). Privind la ei cu speranță, Isus le-a inspirat speranță. Tratându-i cu încredere, El le-a inspirat încredere. Descoperindu-le în propria Lui viață adevăratul ideal pentru om, El a trezit în ei atât dorința, cât și convingerea că îl pot atinge. În prezența lui Isus, sufletele disprețuite și decăzute înțelegeau că încă mai sunt ființe umane și doreau insistent să se dovedească vred-nice de valoarea care le era acordată de El. În multe inimi care păreau moarte față de lucrurile sfinte, erau trezite noi impulsuri de viață. Pentru mulți dintre cei disperați, se deschidea calea unei vieți noi. – Ed 80 (1903)

Inima Sa era un izvor de viață. – Se spune că Isus a plâns adesea, dar nu a fost văzut niciodată râzând. Într-adevăr, Mântuitorul nostru a fost un Om al durerii și obișnuit cu suferința, deoarece El Și-a deschis inima față de toate necazurile oamenilor. Dar, cu toate că viața Sa a fost o viață a dăruirii de sine, umbrită de durere și grijă față de alții, starea spiritului Său nu era disperată. Înfățișarea Sa nu era marcată de expresia durerii, a tristeții și a nemulțumirii, ci de o seninătate plină de pace. Inima Sa era un izvor proaspăt de viață și, oriunde mergea, aducea cu Sine odihnă, liniște, pace, bucurie și voioșie. – SC 120 (1892)

Hristos nu a fost niciodată fanatic. – Domnul Hristos a aplicat în viața Sa propriile învățături divine. Zelul Său nu l-a determinat niciodată să devină fanatic. El a manifestat consecvență și precizie, fără a fi obsedat, bunăvoință, fără a fi lipsit de personalitate, duioșie și compasiune, fără a fi sentimental. Isus era deosebit de sociabil; dar avea o ținută demnă, care nu încuraja familiarități nepotrivite. Cumpătarea nu l-a condus niciodată la bigotism sau austeritate. Deși nu S-a conformat

lumii acesteia, El nu a rămas indiferent la nevoile, dorințele și preocupările oamenilor, chiar și ale celui mai neînsemnat dintre ei. El a fost receptiv la nevoile tuturor. – MS 132, 1902. (Ev 636)

Tact în abordarea minții dominate de prejudecăți. – Soliile Sale pline de har erau formulate astfel, încât să se potrivească nevoilor ascultătorilor Săi. El știa „cum să învioreze cu vorba pe cel doborât de întristare” (Isaia 50,4); deoarece harul se revărsa prin cuvintele rostite de buzele Sale, oferindu-le oamenilor bogățiile adevărului în maniera cea mai atrăgătoare. El a avut tactul de a aborda mintea dominată de prejudecăți și de a o surprinde prin ilustrații care îi cucerea atenția. – DA 254 (1898)

El a atins adâncurile necazului omenesc. – El a pășit pe fiecare cărare pe care se aflau sufletele rătăcitoare. El a atins adâncurile cele mai profunde ale necazului și nenorocirii umane. – Lt 50, 1897

El combate puterea lui Satana asupra minții. – Isus a înțeles puterea amăgitoare a lui Satana asupra minții umane și S-a angajat [prin legământ] să vină pe acest pământ; S-a dezbrăcat de haina regalității, a renunțat la coroana împărătească, a părăsit poziția înaltă de conducere, a coborât de pe tronul slăvit de Conducător suprem al tuturor cerurilor și a înlocuit propria divinitate cu natura omenească, pentru ca omenescul să poată veni în întâmpinarea omenescului. Pentru aceasta a venit El. Isus a venit chiar aici, pe pământul nostru, pentru a lua asupra Sa natura umană, pentru a trece prin toate încercările, prin toate ispitele și greutățile la care trebuie să fie expus omul, și S-a confruntat cu toate acestea, învingând acolo unde Adam a fost înfrânt, ca să poată răscumpăra eșecul nedorit și căderea lui Adam.

În natura Sa umană, în calitate de înlocuitor al nostru și ca asigurare pentru noi, Isus ne-a pus la dispoziție o speranță temeinică, în care avem privilegiul de a ne încrede și care înseamnă o infinită putere. Prin aceasta, Mântuitorul a învins ispitele vrăjmașului și a câștigat victoria. Pentru cine? De ce în locul nostru? De ce? Pentru ca nici unul dintre membrii familiei omenești să nu fie nevoit să se poticnească pe calea care duce la viața veșnică. Pentru că a parcurs această cale înaintea noastră, El cunoaște fiecare obstacol, fiecare dificultate cu care trebuie să se confrunte sufletele pe acest pământ. La botezul Său, când a înălțat rugăciunea spre cer, acea rugăciune a străpuns vălul întunecat pe care Satana l-a așezat în calea voastră și care este așezat în calea mea și, prin credință, a pătruns până „dincolo de perdeaua dinăuntrul Templului” (Evrei 6,19). – MS 18, 1895

Ajută pe cel care Îl caută să-și exercite credința. – Domnul Hristos cunoștea fiecare gând din mintea ei [al femeii care s-a atins de haina Sa] și s-a îndreptat direct spre locul care se afla ea. El a înțeles marea ei nevoie și a ajutat-o să-și manifeste credința. – MH 60 (1905)

Cunoașterea divină poate deveni cunoaștere omenească. – Cunoașterea divină poate deveni cunoaștere omenească. Fiecare slujitor al Evangheliei ar trebui să studieze mai atent metoda de învățare a Domnului Hristos. Ei ar trebui să își însușească lecțiile Sale. Nu există nici măcar unul din douăzeci care să cunoască frumusețea, esența reală a activității de slujire a Domnului Hristos. Aceasta trebuie să fie descoperită. Astfel, slujitorii Evangheliei vor deveni părtași ai roadelor bogate ale învățăturilor Sale. Le vor aplica și le vor experimenta atât de deplin în propria lor activitate și viață, încât ideile și principiile pe care Domnul Hristos le-a prezentat în lecțiile Sale vor fi reproduse în învățăturile lor. Adevărul va înflori și va aduce rodul cel mai ales. Inima lucrătorilor va fi înviorată și încălzită; da, în ea se va aprinde focul unei vieți spirituale vii, pe care îl va transmite și mintea altora. – MS 104, 1898

Abordarea diferitelor tipuri de oameni. – Toți cei care mărturisesc a fi copii ai lui Dumnezeu ar trebui să își amintească fără încetare că, în calitate de misionari, vor intra în legătură cu toate categoriile intelectuale. Există persoane rafinate, dar și necultivate, umile sau îngâmfate, religioase

sau sceptice; persoane educate, ignorante, bogați și săraci. Aceste tipuri diferite de oameni nu pot fi tratate la fel; dar toate au nevoie de bunătate și simpatie. Noi trebuie să ne dezvoltăm o educație și un rafinament intelectual, prin confruntări pline de înțelegere, care să se desfășoare în cadrul întâlnirilor noastre frățești. Noi suntem dependenți unii de alții și strâns uniți prin legăturile frățești. – MH 495, 496 (1905)

Mintea noastră trebuie să devină una cu mintea Sa. – Când ne consacram Domnului Hristos, inima noastră este unită cu inima Sa, voința noastră este absorbită de voința Sa, mintea noastră devine una cu mintea Sa, gândurile noastre sunt aduse la supunerea față de El; noi trăim viața Sa. Aceasta înseamnă să fii îmbrăcat cu haina neprihănilor Sale. Când privește spre noi, Domnul nu vede haina noastră de frunze, nici goliciunea și diformitatea păcatului nostru, ci mantia neprihănilor Sale, care reprezintă ascultarea și supunerea desăvârșită față de Legea lui Iehova. – COL 312 (1900)

Capitolul 22

ȘCOALA ȘI PROFESORUL

Trezirea puterilor minții. – Adevărata educație nu constă în asimilarea forțată a cunoștințelor, fără ca mintea elevilor să fie pregătită și receptivă. Mai întâi, trebuie să fie trezit interesul care stimulează capacitățile intelectului. Pentru aceasta, Dumnezeu a pus la dispoziție anumite metode de predare a cunoștințelor. Cel care a creat mintea și i-a stabilit regulile a prevăzut și legile dezvoltării intelectuale.

În cămin și în sanctuar, prin lucrurile din natură și prin opere de artă, în munca zilnică și în ocaziile de sărbătoare, prin imaginea clădirilor sfinte și a monumentelor de aducere aminte, prin ceremonii și nenumărate simboluri, Dumnezeu a oferit poporului Israel lecții care ilustrau principiile Sale și îi imprimau în memorie lucrările Sale minunate. Apoi, când copiii începeau să pună întrebări, învățămintele date le impresionau mintea și inima. – Ed 41(1903)

Educația este menită să confere putere de viață. – Menirea cea mai înaltă a educației nu este doar aceea de a comunica informații, ci de a conferi o putere de viață care poate fi primită numai prin intermediul contactului minții cu mintea și al sufletului cu sufletul. Numai viața poate inspira viață. – DA 250 (1898)

Cea mai înaltă dezvoltare a puterilor intelectuale. – Dorința tinerilor de a atinge cele mai înalte niveluri ale dezvoltării puterilor intelectuale este bună. Noi nu ar trebui să ne opunem unei educații în privința căreia Dumnezeu nu a stabilit nici o restricție. Dar realizările noastre nu sunt de nici o valoare, dacă nu sunt folosite pentru slava lui Dumnezeu și pentru binele omenirii. Nu este bine ca mintea să fie împovărată de studii care necesită eforturi intense, dar care nu sunt folositoare în sfera practică a vieții. – MH 449, 450 (1905)

Pericole legate de anumite școli. – Mulți tineri ies de pe băncile unor instituții de învățământ degradați moral și cu puterile fizice slăbite, neavând nici o cunoștință în domeniul practic al vieții și incapabili de a-și aduce la îndeplinire datoriile.

Privind la aceste rele, m-am întreat: Trebuie ca fiii și fiicele noastre să ajungă slabi din punct de vedere trupesc și moral pentru a obține o educație școlară? Aceasta nu ar trebui să se întâmple și nu s-ar întâmpla, dacă profesorii și elevii ar respecta legile naturii, care sunt de fapt legi ale lui Dumnezeu. Capacitățile intelectului și puterile trupului ar trebui să fie exercitate astfel, încât tinerii să devină oameni puternici și echilibrați. – ST, 29 iunie 1882. (FE 71)

Supravegherea educației. – Însușirile minții vor fi asemenea caracterului lucrurilor cu care este hrănită, secerișul va avea aceeași natură cu semințele semănate. Nu sunt suficiente aceste fapte pentru a demonstra necesitatea de a supraveghea educația tinerilor încă din primii ani? Nu ar fi mai bine ca tinerii să crească având un oarecare nivel de ignoranță în domeniul comun acceptat ca fiind educație decât să devină indiferenți față de adevărul lui Dumnezeu? – 6T (194) (1900)

Relația dintre om și Dumnezeu să fie înțeleasă cu claritate. – Este de cea mai mare importanță ca fiecare om, căruia Dumnezeu i-a oferit capacitatea de a gândi, să înțeleagă propria relație cu Dumnezeu. Pentru binele său prezent și veșnic, este necesar să se întrebe la fiecare pas: Este aceasta calea lui Dumnezeu? Trebuie să atragem atenția, cu cea mai mare ardoare, fiecărei ființe umane să își compare propriul caracter cu Legea lui Dumnezeu, unicul standard al caracterului cerut tuturor celor care vor intra în Împărăția Sa și vor deveni cetățeni ai țării cerești. – MS 67, 1898

Educația cea mai înaltă. – Cunoașterea cuprinzătoare, consecventă și adevărată a vieții creștine este dobândită prin studierea Cuvântului lui Dumnezeu. Aceasta este cea mai înaltă educație pe care o poate obține orice pământean. Acestea sunt lecțiile care trebuie să le fie predate elevilor din școlile noastre, pentru ca, la încheierea studiilor, aceștia să aibă gânduri nobile, o minte și o inimă curate, pregătite să urce pe treptele progresului și să practice virtuțile creștine. – MS 86, 1905

Obiceiurile profesorului exercită influență. – Principiile de viață și obiceiurile profesorului ar trebui să fie considerate ca având o mai mare importanță chiar decât pregătirea sa profesională. Dacă este un creștin sincer, profesorul va simți nevoia de a manifesta același interes în vederea educării fizice, intelectuale, morale și spirituale a elevilor săi. Pentru a exercita o influență corectă, profesorul trebuie să manifeste o stăpânire de sine desăvârșită, iar înfățișarea, cuvintele și faptele sale să dovedească o inimă plină de iubire. El trebuie să aibă tărie de caracter, astfel încât caracterul elevilor să poată fi format în aceeași măsură în care îi instruieste în domeniul științific.

În general, primii ani de educație a tinerilor le modelează caracterul pentru întreaga viață. Cei care se ocupă de tineri trebuie să fie deosebit de atenți pentru a descoperi înclinațiile lor intelectuale și pentru a-i învăța să-și orienteze mai bine capacitățile, astfel încât acestea să poată fi utilizate la cel mai înalt randament. – RH, 14 iulie 1885

Evidențierea capacităților înalte ale minții. – În educarea tinerilor, cea mai mare atenție trebuie să fie acordată diversificării metodelor de instruire, prin care pot fi evidențiate capacitățile nobile și înalte ale minții. Părinții și profesorii sunt în mod categoric descalificați pentru lucrarea de educare a copiilor, dacă nu au învățat mai întâi lecțiile autocontrolului, răbdării, blândității, amabilității și iubirii. Ce poziție importantă este aceea de părinte, educator și profesor! Foarte puțini sunt aceia care înțeleg nevoile esențiale ale minții și știu cum să călăuzească un intelect aflat în perioada de formare și dezvoltare a gândirii și a simțămintelor, așa cum este în cazul tinerilor. – RH, 14 iulie 1885

A fi inspirat de Duhul Sfânt. – Lucrul cu mintea oamenilor este cea mai delicată activitate care poate fi îndeplinită și, pentru a fi capabili de a-și realiza lucrarea în mod corect, profesorii au nevoie de inspirația Duhului lui Dumnezeu. – MS 8, 1899

Tratarea greșelilor. – Niciodată nu încercați să faceți educație prin evidențierea în public a erorilor sau greșelilor vreunui elev, deoarece ei vor considera că expunerea greșelilor altora este o virtute. Nu umiliți niciodată un elev, prezentând în mod public păcatele, defectele sau greșelile lui; nimic nu va fi mai eficient pentru împietrirea inimii lui și pentru înrădăcinarea în rău ca aceasta. Discuțați și rugați-vă cu el în particular și manifestați aceeași amabilitate pe care Domnul Hristos a arătat-o față de voi, care sunteți profesori. Nu încurajați niciodată un elev să critice sau să discute despre greșelile altora. Ascundeți numeroasele păcate prin orice modalitate posibilă, urmând modelul lui

Hristos în tratarea celui greșit. Acest fel de educație va fi o binecuvântare, menită să-i pregătească pentru viața aceasta, dar ale cărei rezultate se vor prelungi până în viața veșnică. – MS 34, 1893

Calificați pentru a se ocupa de educarea minții oamenilor. – Fiecare profesor trebuie să-L aibă pe Hristos în inima sa prin credință și să manifeste un spirit veritabil de renunțare și sacrificiu de sine pentru cauza lui Hristos. Este posibil ca cineva să aibă o educație și o cunoaștere științifică suficientă pentru a-i instrui pe alții, dar are el tactul și înțelepciunea necesare pentru a se ocupa de educarea minții oamenilor? Dacă în inimile educatorilor nu locuiește iubirea lui Hristos, ei nu sunt potriviți pentru a desfășura o activitate care presupune contactul cu copiii și pentru a purta responsabilitățile solemne legate de educarea copiilor și a tinerilor. Acestor profesori le lipsește o pregătire superioară și nu știu cum să trateze ființele umane. Propriul lor spirit de nesupunere și inimile lor firești luptă pentru supremație și a supune mintea maleabilă a copiilor unei asemenea influențe înseamnă a o predispuce la lovituri și a lăsa cicatrice sufletești, care nu vor fi șterse niciodată.

Dacă un profesor nu poate fi făcut să înțeleagă responsabilitatea și atenția pe care trebuie să le manifeste în relația cu mintea omenească, educația sa a fost în unele cazuri foarte deficitară. Influența căminului în care a crescut a fost dăunătoare pentru caracter și este un lucru trist ca acest caracter deficitar să fie reprodus în copiii aflați în grija sa. – CEd 145, 1893. (FE 260, 261)

Responsabilități care nu trebuie încredințate celor lipsiți de experiență. – Școala bisericii din Battle Creek constituie o parte importantă a viei care trebuie cultivată. În fiecare domeniu sunt necesari profesori cu o minte echilibrată și caractere armonioase. Nu încredințați această lucrare în mâinile unor tineri, care nu știu cum să trateze mintea oamenilor. Aceasta a fost o greșală dăunătoare pentru copiii și tinerii aflați în grija lor...

Copiii și tinerii prezintă tot felul de caractere. Mintea lor este ușor influențabilă. Orice manifestare impulsivă și nerăbdătoare din partea profesorului poate anihila influența spre bine pe care acesta o are în virtutea calității sale de educator. Va fi oare o asemenea educație folositoare pentru binele prezent și veșnic al copiilor și tinerilor? Pentru binele lor spiritual este necesară exercitarea unei influențe corecte. – MS 34, 1893

Sfat adresat unui profesor impulsiv. – Fiecare profesor are anumite particularități ale caracterului, asupra cărora trebuie să vegheze pentru ca Satana să nu îl folosească drept mijloc de distrugere a sufletelor, profitând de trăsăturile neconsacrate ale caracterului său. Singura cale de a fi în siguranță este aceea ca profesorul să învețe zilnic, în școala lui Hristos, umilința și smerenia inimii; astfel, eul va fi ascuns în Hristos și va purta cu credincioșie jugul lui Hristos, conștientizând faptul că poartă de grijă moștenitorilor lui Dumnezeu.

Trebuie să vă mărturisesc faptul că mi s-a descoperit că în tratarea greșelilor elevilor nu au fost aplicate întotdeauna cele mai bune metode și, ca urmare, sufletele au fost puse în pericol, iar unele s-au pierdut. Atitudinea greșită a profesorilor, acțiunile lipsite de înțelepciune și mândria au avut efecte negative. Nici o formă de viciu, spiritul lumesc sau alcoolismul nu produc o lucrare mai distrugătoare asupra caracterului, împietrind inima și deschizând calea unor rele care înving binele, decât cea cauzată de spiritul firesc și nesupus Duhului lui Dumnezeu. Accesele de mânie nu vor da niciodată rezultate bune.

Câți fii rătăcitori sunt ținuti la porțile Împărăției lui Dumnezeu, datorită caracterului nepotrivit al celor care pretind a fi creștini! Gelozia, invidia, mândria, lipsa de bunătate, îndreptățirea de sine, impulsivitatea, răutatea, asprimea, lipsa simpatiei – acestea sunt atributele lui Satana. Profesorii se vor confrunta cu manifestarea tuturor acestor trăsături în caracterele elevilor. Este un lucru teribil să fii nevoit să tratezi aceste lucruri, dar, în încercarea de a anihila răul, în multe situații, lucrătorul a rănit sufletul celui pe care îl trata. – Lt 50, 1893

Nevoia unei minți echilibrate. – Profesorii care lucrează în acest domeniu al viei Domnului au nevoie de stăpânire de sine, pentru a-și păstra simțămintele și firea sub control și în supunere față de Duhul Sfânt. Ei trebuie să evidențieze faptul că nu au doar o experiență unilaterală, ci o minte echilibrată și un caracter armonios. – CT 191 (1913)

Hotărârea de a progresa este importantă. – Deși este posibil ca realizările unui profesor să fi fost limitate și să nu dețină înalta pregătire profesională care s-ar fi cerut, totuși, dacă are o înțelegere profundă a naturii umane, dacă este motivat de o dragoste curată față de lucrare, de o înțelegere a măreției ei și de o dorință hotărâtă de a progresa, dacă este dispus să muncească în mod sârguincios și perseverent, va înțelege nevoile elevilor săi și, prin simpatia sa, în mod progresiv, îi va inspira să îl urmeze pe calea care îi conduce înainte și în sus. – Ed 279 (1903)

Capacitățile intelectuale nu sunt utilizate nici măcar pe jumătate. – Este important să avem licee și școli de nivel intermediar... Apelurile urgente pentru mai mulți lucrători vin de pretutindeni. Tinerii și tinerele, cei de vârstă mijlocie și toți cei care sunt capabili să se angajeze în lucrarea Maestrului trebuie să depună toate eforturile intelectuale pentru a se pregăti să răspundă acestor apeluri. Din lumina care mi-a fost dată de Dumnezeu, știu că noi nu utilizăm capacitățile minții noastre nici măcar pe jumătate din cât am putea, dacă am depune un efort perseverent pentru a ne pregăti să fim mai folositori. – CT 209 (1913)

Asocierea lucrurilor din natură cu învățăturile spirituale și atingerea celor mai înalte realizări intelectuale. – În cadrul studiilor din școlile noastre, lucrurile din natură trebuie să fie asociate cu învățăturile spirituale. Îndeletnicirile din agricultură ilustrează lecțiile Bibliei. Legile naturale ale pământului dezvăluie conducerea puterii supreme a unui Dumnezeu infinit. Lumea naturală și cea spirituală sunt guvernate de aceleași principii. Separați-L pe Dumnezeu și înțelepciunea Sa de cercetările științifice și veți obține o educație unilaterală și îngustă, moartă față de toate acele lucruri salvatoare, capabile să confere putere, iar omul ajunge incapabil de a dobândi nemurirea prin credința în Hristos. Autorul naturii este Autorul Bibliei. Creațiunea și creștinismul au același Dumnezeu.

Toți cei care se angajează în dobândirea cunoașterii trebuie să-și propună atingerea celui mai înalt nivel de dezvoltare intelectuală. Să progreseze până la limita posibilităților lor; domeniul lor de cercetare trebuie să fie extins până la limita capacităților lor intelectuale, făcându-L pe Dumnezeu înțelepciunea lor, depinzând de El, Cel care este infinit în cunoaștere, care poate dezvălui secretele ascunse timp de veacuri și poate rezolva cele mai dificile probleme în mintea celor ce se încred în El, singurul care are nemurirea și care locuiește într-o lumină de care nici un om nu se poate apropia. Progresând în cunoașterea lui Dumnezeu, adevăratul martor al lui Hristos trebuie să știe că lucrările Sale sunt pregătite încă dinainte. „Ceea ce seamănă omul, aceea va secera” (Galateni 6,7). Prin onestitate și perseverență, printr-o grijă corectă față de trup, prin exercitarea tuturor capacităților minții în vederea dobândirii cunoașterii și înțelepciunii lucrurilor spirituale, fiecare suflet poate ajunge desăvârșit în Hristos, Modelul perfecțiunii. – SpTEd 22 aprilie 1895. (FE 375, 376)

Adevăratele învățături nu pot impresiona mintea celor care nu cunosc adevărul Cuvântului lui Dumnezeu. – Dar omenirea decăzută nu va înțelege. Științele naturii ar trebui să fie subordonate Dumnezeului naturii. Adevăratele învățături nu pot impresiona mintea aceluia care nu cunosc adevărul Cuvântului lui Dumnezeu. Când inima și mintea sunt supuse lui Dumnezeu, când omul este dispus să primească învățătură asemenea unui copil, știința va fi descoperită în Cuvântul lui Dumnezeu. Înalta educație a lumii s-a dovedit a fi o farsă. Când profesorii și studenții coboară de pe picioroangele înălțării de sine și intră în școala lui Hristos pentru a învăța de la El, vor vorbi în mod inteligent despre înalta educație, deoarece vor înțelege faptul că aceasta este cunoașterea care îl face capabil pe om să înțeleagă profunzimile științei. – MS 45, 1898

Nevoia unor materiale didactice vizuale. – Utilizarea parabilelor, a tablei de scris, a hărților și imaginilor va fi de folos în explicarea lecțiilor spirituale și în fixarea lor în memorie. Părinții și profesorii ar trebui să caute în permanență metode de predare din ce în ce mai bune. – Ed 186 (1903).

Evitați o varietate prea mare de hrană intelectuală. – Dumnezeu dorește ca facultățile intelectului să fie păstrate curate. Dar mintea este adesea hrănită cu o varietate prea mare de informații. Această hrană nu poate fi asimilată și utilizată în mod corect. Creierul trebuie să fie eliberat de toate poverile inutile. În viața veșnică nu vor fi duse decât studiile care au fost cele mai utile atât pentru viața aceasta, cât și pentru veșnicie și care au oferit cea mai bună educație trupului și sufletului. – MS 15, 1898

Studiul și viața practică. – Nu este bine ca mintea să fie aglomerată cu studii care necesită un mare efort de asimilare, dar care nu sunt utilizate în viața practică. O asemenea educație va fi o pierdere pentru student, deoarece aceste studii îndepărtează dorința și înclinația față de alte studii, care l-ar fi pregătit pentru a fi folositor și capabil de a-și îndeplini responsabilitățile ce îi revin în calitate de conlucrător cu Dumnezeu, ajutându-i pe cei pe care, prin învățatură și exemplu, trebuie să-i conducă la dobândirea nemuririi. – MS 15, 1898

Nevoia pregătirii în domeniile practice al vieții. – Studiarea limbii latine sau grecești conduce la rezultate cu mult mai nesemnificative pentru noi înșine, pentru lume și pentru lucrarea lui Dumnezeu decât cunoașterea și utilizarea deplină a întregii ființe umane. A citi cărți, în timp ce neglijezi însușirea deprinderilor necesare pentru a fi de folos în diferite domenii practice ale vieții, constituie un păcat. Pentru unii, pasiunea pentru cărți este o risipă. Nefolosirea puterilor fizice conduce la o activitate excesivă a creierului. Acesta devine atelierul diavolului. O viață în care responsabilitățile practice legate de căminul în care trăim sunt neglijate nu va fi niciodată o viață plină. – Lt 103, 1897

Cărțile și modul de gândire.* – Vorbitorul a continuat cu o voce solemnă: „Consideri că acești autori [necredincioși] pot fi recomandați ca fiind esențiali pentru obținerea unei educații cu adevărat înalte? Îndrăznești să recomanzi lucrările lor unor studenți care nu sunt conștienți de adevărul lor caracter? O dată acceptate, practicile intelectuale greșite devin o putere despotică, ce încătușează mintea asemenea unei menghine de oțel. Mulți dintre cei care au acceptat și citit aceste cărți, dacă nu ar fi auzit niciodată de ele, ci ar fi primit în schimb cuvintele Divinului Învățător, ar fi fost cu mult mai avansați față de stadiul actual al cunoașterii adevărilor divine ale Cuvântului lui Dumnezeu, care îi face pe oameni înțelepți pentru mântuire. Aceste cărți au condus mii de oameni acolo unde Satana i-a condus pe Adam și Eva – la o cunoaștere pe care Dumnezeu le-a interzis-o. Datorită învățăturilor primite, studenții au renunțat la Cuvântul Domnului în favoarea unor povești.” – RH, 12 martie 1908

Principiile cuprinzătoare ale Bibliei menite să formeze concepțiile.** – În mintea fiecărui student trebuie să fie bine înrădăcinat gândul că, dacă intelectul nu a fost obișnuit să pătrundă în profunzimea adevărilor revelației divine și dacă inima nu acceptă învățăturile Evangheliei lui Hristos, educația dobândită constituie un eșec. Studentul care va accepta ideile lumești și va permite ca timpul și atenția să-i fie absorbite în lucruri trecătoare și josnice, în locul principiilor cuprinzătoare ale Cuvântului lui Dumnezeu, va constata că mintea sa a ajuns degradată și lipsită de putere; el își va pierde capacitatea de a se dezvolta. Mintea trebuie să fie antrenată în înțelegerea adevărilor importante care privesc viața veșnică. – Lt 64, 1909

Cea mai bună utilizare a diferitelor părți ce compun organismul uman. – Dacă profesorii și-ar fi însușit lecțiile pe care Domnul dorește ca ei să le cunoască, nu ar fi existat o categorie de studenți

ale căror taxe trebuie să fie achitate de către altcineva, pentru a nu pleca din colegiu împovărați de mari datorii. Educatorii nu își îndeplinesc nici pe jumătate din responsabilitatea pe care o au, atunci când știu un tânăr care urmează să dedice ani de zile studiului intens al cărților, fără a căuta să câștige mijloacele necesare pentru a plăti pe cont propriu, ei nefăcând nimic în această situație. Fiecare caz trebuie să fie cercetat, fiecare tânăr să fie întrebat în mod amabil și serios în acest sens, pentru a se stabili situația lui financiară.

Fiecare dintre materiile care îi sunt predate ca fiind deosebit de folositoare trebuie să constituie obiectul preocupărilor capacității intelectuale primite din partea lui Dumnezeu, în armonie cu puterile fizice, capul, trupul, mâinile și picioarele sale. Întrebuințarea corectă a tuturor capacităților reprezintă cea mai importantă lecție ce poate fi învățată. Noi nu trebuie să punem la lucru creierul și apoi să ne oprim aici; sau să facem exerciții fizice și să ne mulțumim cu atât; ci trebuie ca toate componentele care alcătuiesc organismul omenesc să ajungă la cea mai bună utilizare – creierul, oasele și mușchii, trupul, capul și inima. Nici un om nu este potrivit pentru lucrarea de slujire pastorală dacă nu înțelege și nu pune în practică acest lucru. – Lt 103, 1897

Profesori implicați în recrearea elevilor. – Am văzut aici, în Elveția*, unele lucruri care cred că sunt vrednice de a fi imitate. Profesorii obișnuiesc să iasă adesea în compania copiilor la joacă, învățându-i să se recreeze și fiind atenți pentru a preveni posibilele greșeli. Uneori, aceștia îi iau pe elevi și fac plimbări lungi împreună. Îmi place aceasta; cred că, astfel, posibilitățile copiilor de a cădea în ispită sunt mai reduse. Profesorii par să se implice în jocurile sportive ale copiilor, arbitrându-le.

Nu pot admite sub nici o formă ideea ca elevii să fie urmăriți în permanență cu neîncredere și împiedicați să se comporte ca niște copii. Dar este bine ca profesorii să li se alăture în momentele de distracție și recreație, să fie una cu ei, să le demonstreze că doresc ca ei să fie fericiți, iar acest lucru le va inspira copiilor încredere. Ei pot fi conduși cu iubire, și nu însoțindu-i la masă ori în recreații cu o severitate aspră și inflexibilă. – 5T 653 (1889)

Manifestarea încrederii în elevi. – În relațiile cu elevii, educatorul înțelept va căuta să încurajeze manifestarea încrederii și să întărească simțul onoarei. Copiii și tinerii se vor simți încurajați dacă li se acordă încredere. Mulți dintre ei, chiar și printre cei mai mici, au un profund simț al onoarei; cu toții doresc să fie tratați cu încredere și respect și este dreptul lor să fie tratați astfel. Ei nu trebuie făcuți să simtă că nu pot merge undeva fără a fi supravegheați. Suspiciunea demoralizează, determinând tocmai relele pe care dorim să le prevenim. În loc să-i urmărească în permanență, ca și când ar suspecta răul, profesorii trebuie să observe înclinațiile minții elevilor și să le ofere preocupări care vor contracara răul. Faceți ca elevii să simtă că li se acordă încredere și cei mai mulți dintre ei vor căuta să se dovedească demni de aceasta. – Ed 289, 290 (1903)

Încrederea elevilor este esențială. – Profesorul trebuie să aibă anumite aptitudini specifice activității sale. El trebuie să aibă înțelepciunea și tactul necesare în lucrul cu mintea. Oricât de vaste ar fi cunoștințele sale științifice, oricât de excelente ar fi calificativele sale în alte domenii, dacă nu câștigă respectul și încrederea elevilor, eforturile lui vor fi zadarnice. – Ed 278, 279 (1903)

Educarea celor lipsiți de maniere și de bun simț. – Dacă manifestați bunătate, iubire și amabilitate față de elevii voștri, veți culege aceleași roade în educarea lor. Dacă profesorii sunt severi, critici, aroganți și lipsiți de sensibilitate față de simțămintele altora, vor primi din partea elevilor același răspuns. Un om care dorește să își păstreze respectul de sine și demnitatea trebuie să fie atent pentru a nu sacrifica respectul de sine și demnitatea celorlalți. Această regulă ar trebui să fie respectată cu sfințenie în mod special în relațiile cu cei mai lipsiți de maniere, mai needucați și mai lipsiți de bun simț dintre tineri.

Voi nu știți ce intenționează să facă Dumnezeu cu acești tineri aparent ignoranți. În trecut, Dumnezeu a acceptat și ales tocmai astfel de oameni pentru realizarea unei mari lucrări. Lucrând

asupra inimii, Duhul Său a acționat asemenea electricității, punând în acțiune capacități aparent inexistente, care au generat acțiuni puternice și perseverente. În aceste pietre rudimentare, necioplite și lipsite de valoare, Dumnezeu a văzut metale prețioase, capabile să reziste testului furtunii, intemperiilor și căldurii toride. Planurile lui Dumnezeu nu sunt planurile omului și judecățile lui Dumnezeu nu sunt judecățile omului. El cercetează și cunoaște inima. – 2MS, 1881

Lucrul cu școlarii mai puțin înzestrați intelectual. – Profesorii trebuie să fie conștienți de faptul că au de-a face cu copii, nu cu oameni maturi. Copiii au foarte multe de învățat, iar unii sunt mai puțin receptivi decât alții. Școlarii mai puțin înzestrați intelectual au nevoie de o mai mare atenție decât li se acordă. Dacă profesorilor care se ocupă de aceste diferite tipuri de minți le place să dea ordine, să dicteze și să-și evidențieze autoritatea și dacă îi tratează pe elevi cu părtinire, având favoriți, față de care manifestă preferințe, în timp ce alții sunt tratați cu asprime și severitate, se va crea o stare de confuzie și nesupunere. – CEd 154, 1893. (FE 269, 270)

Atmosfera din sălile de clasă îi afectează pe elevi. – Viața religioasă a multora dintre cei care se declară a fi creștini este la fel ca a celor necredincioși. Trăsăturile rele de caracter, dobândite sau moștenite, sunt cultivate ca și cum ar fi niște calități prețioase, în ciuda faptului că, prin influența pe care o exercită asupra minții, sunt aducătoare de moarte. Altfel spus, ei trăiesc după bunul lor plac. Experiența lor religioasă este guvernată de circumstanțe. Dacă se întâmplă să fie îndrumați într-o direcție care corespunde înclinațiilor lor și nu există ceva care să deranjeze în vreun fel spiritul lor necreștin și nesupus, ei sunt plăcuți și înțelegători și vor fi foarte atrăgători. Dacă atunci când în relațiile din familie sau între prieteni apar incidente care le tulbură liniștea și îi face să devină nervoși, profesorii încredințează toate problemele înaintea lui Dumnezeu și apelează la harul Lui înainte de a se angaja în activitatea zilnică, și dacă experimentează ei înșiși sălășluirea puterii, a harului și a iubirii lui Hristos în inimile lor înainte de a-și începe lucrul, îngerii lui Dumnezeu îi însoțesc în sălile de clasă ale școlii.

Dar dacă profesorii vin la cursuri cu un spirit iritat și provocator, atmosfera morală care le învăluie sufletele se răspândește asupra copiilor pe care îi au în grijă și, în loc de a fi pregătiți să îi educe pe copii, ei înșiși au nevoie de cineva care să-i învețe lecțiile lui Isus Hristos. – CEd 149, 150, 1893. (FE 265, 266)

Nevoia de răbdare și maleabilitate (sfat adresat unui profesor). – Tu nu poți avea succes în activitatea ta ca profesor, deoarece îți lipsesc răbdarea și maleabilitatea. Tu nu știi cum să lucrezi cu mintea oamenilor și cum să împărtășești cunoștințele în modul cel mai eficient. Dacă așteptările tale nu sunt împlinite, devii nervos. Deși ai avut privilegiul de a primi o educație intelectuală, nu ești un profesor înțelept. Pentru tine, este foarte dificil să îi ajuți să asimileze învățăturile pe cei cu o minte mai greoaie. Ai fi avut nevoie de educație și disciplină în copilărie. Dar spiritul pe care l-ai manifestat atunci când ai fost muștrat ți-a stricat viața. – Lt 117, 1901

Colaborarea dintre părinți și profesori. – Neglijarea educației copiilor înseamnă neglijarea unei responsabilități. Părinții trebuie să înțeleagă acest fapt într-o lumină diferită. Ei trebuie să simtă că este de datoria lor să coopereze cu profesorul, să încurajeze disciplina, să se roage mai mult pentru cel care se ocupă de învățarea copiilor lor. Nu îi veți ajuta pe copii, descurajându-i, certându-i sau pedepsindu-i. Datorită spiritului care se dezvoltă prin aceasta, veți deveni părtași la dezvoltarea unei atitudini rebele, neascultătoare și lipsite de bunătate. – MS 34, 1893

Responsabilitatea comunității religioase. – Nici o altă lucrare nu este mai importantă decât buna educare a copiilor noștri. Noi trebuie să îi păzim, luptând împotriva lui Satana, pentru ca nu cumva să ajungă în mâinile sale. Când tinerii vin în colegiile noastre, nu trebuie lăsați să simtă că au ajuns în mijlocul unor străini, cărora nu le pasă de sufletele lor. Este nevoie de tați și mame în Israel, care să vegheze asupra sufletelor lor, ca și când ar trebui să dea socoteală pentru ele.

Frați și surori, nu vă îndepărtați de iubiții noștri tineri, ca și cum nu ați avea nici o responsabilitate sau obligație deosebită față de ei. Voi, cei care considerați că sunteți de multă vreme creștini, aveți o lucrare de făcut pentru a-i călăuzi cu răbdare și bunătate pe căile cele drepte. Voi ar trebui să le demonstrați că îi iubiți ca pe niște membri mai tineri ai familiei Domnului, răscumpărați prin sângele Său. – RH, 26 august 1884. (FE 89, 90)

Lucrarea cu inimile nesupuse și cu înclinațiile pervertite. – Răscumpărătorul nostru a avut o natură omenească deplină. Deoarece iubea copiii, inima Sa era întotdeauna sensibilă față de simțământul de neajutorare al micuților care erau victimele unui tratament aspru. Nici cel mai firav strigăt de suferință nu a ajuns vreodată în zadar la urechile Sale. Toți cei care își asumă responsabilitatea de a-i învăța pe copii se vor confrunta cu inimile nesupuse și cu înclinațiile pervertite, dar lucrarea lor este aceea de a coopera cu Dumnezeu, pentru restaurarea imaginii morale a lui Dumnezeu în fiecare copil. Isus, scumpul Isus – în sufletul Său a existat un adevărat izvor al iubirii. – CEed 149, 1893. (FE 265)

SECȚIUNEA a IV-a

Puterea invioratoare a vietii

Capitolul 23

IUBIREA – UN PRINCIPIU DIVIN ȘI VEȘNIC

Iubirea ca principiu activ. – Când principiul ceresc al iubirii eterne umple inima, influența lui se va revărsa asupra celor din jur, deoarece iubirea este un principiu activ, care schimbă caracterul, stăpânește impulsurile, controlează pasiunile, învinge răutatea, înalță și înobilează simțămintele. – 4T 223 (1876)

Iubirea este diferită de oricare alt principiu. – Adevărata iubire este simplă prin modul ei de a lucra și diferită de oricare alt principiu de acțiune. – 2T 136 (1876)

O plantă firavă trebuie cultivată și îngrijită. – Iubirea este o plantă firavă și de aceea trebuie cultivată cu multă grijă. Toate rădăcinile amărăciunii și răutății trebuie să fie smulse, pentru ca ea să aibă suficient spațiu de creștere și apoi va influența puterile minții, întreaga inimă, astfel încât să-L iubim pe Dumnezeu mai presus de orice și pe aproapele nostru ca pe noi înșine. – MS 50, 1894. (HC 173)

Substituția propusă de Satana – egoismul în locul iubirii. – Datorită neascultării, puterile omului au fost pervertite, iar egoismul a luat locul iubirii. Natura omului a devenit atât de degradată, încât a ajuns incapabilă de a rezista influenței răului, iar ispitorul și-a văzut împlinit scopul de a face să eșueze planul divin al creării omului și de a umple pământul de suferință și nenorocire. – CT 33 (193)

Când eul este supus lui Hristos, iubirea izvorăște în mod spontan. – Când eul este supus lui Hristos, adevărata iubire izvorăște în mod spontan. Ea nu este o emoție sau un impuls trecător, ci hotărârea fermă a unei voințe sfințite. Aceasta nu constă în simțăminte, ci într-o transformare deplină a caracterului, a inimii și a sufletului, care este mort față de eu și viu pentru Dumnezeu. Domnul și Mântuitorul nostru ne cere să ne dăruim pe noi înșine Lui. Supunerea eului față de

Dumnezeu este tot ce ne cere El, consacrandu-ne Lui pentru a fi folosiți după cum consideră El că este bine. Până când nu ajungem la o predare deplină, nu vom fi fericiți, folositori și plini de succes, indiferent de locul în care lucrăm. – Lt 97, 1898. (6BC 1100, 1101)

Iubirea nu este un impuls trecător, ci un principiu divin. – Iubirea supremă față de Dumnezeu și dragostea neegoistă pentru semenii sunt cel mai prețios dar cu care ne poate binecuvânta Tatăl nostru ceresc. O asemenea dragoste nu este un impuls trecător, ci un principiu divin, o putere permanentă. O inimă neconsacrată nu poate produce adevărata iubire. Ea se poate găsi numai în inima în care domnește Isus. „Noi Îl iubim pe El, pentru că El ne-a iubit întâi” (1 Ioan 4,19). În inima înnoită prin harul divin, iubirea este un principiu activ care conduce. – AA 551 (1911)

Iubirea – o putere morală și intelectuală. – Iubirea este o putere. Puterea morală și intelectuală este implicată în acest principiu și nu poate fi separată de el. Puterea bogăției are tendința de a corupe și de a distruge; puterea omenească, de orice natură, este foarte înclinată spre producerea suferinței, dar excelența și valoarea iubirii adevărate constă în eficacitatea ei în a face binele și nimic altceva decât binele. Tot ce este realizat dintr-o iubire adevărată, oricât de mic sau de neînsemnat ar fi în ochii oamenilor, este plin de valoare, deoarece Dumnezeu privește mai degrabă la iubirea cu care lucrează cineva decât la mărimea lucrării sale. Iubirea este de la Dumnezeu. O inimă neconvertită nu poate produce această plantă cerească ce crește și înflorește numai acolo unde domnește Hristos. – 2T 135 (1868)

Atmosfera înmiresmată a iubirii. – Fiecare suflet este înconjurat de propria lui atmosferă – o atmosferă ce poate fi plină de puterea dătătoare de viață a credinței, curajului și speranței, înmiresmată cu parfumul iubirii, sau poate fi grea, înțepătoare, încărcată de ceața apăsătoare a nemulțumirii, egoismului și otrăvită de miasmele păcatului cultivat. Fiecare persoană cu care venim în contact este, în mod conștient sau inconștient, influențată de atmosfera pe care o răspândim în jurul nostru. – COL 339 (1900)

Dezrădăcinarea egoismului și a certurilor. – Unind inimile credincioșilor, prin legăturile părtașiei, ale dragostei și ale unității cu Hristos și cu Tatăl, lanțul de aur al iubirii face ca întreaga legătură să fie desăvârșită și duce lumii o mărturie a puterii creștinismului, împotriva căreia nu pot exista argumente... Atunci, egoismul va fi smuls din rădăcină. Necredința va înceta să existe și nu vor mai fi certuri și dezbinări. Ambiția și încăpățânarea vor înceta să sălășluiască în inima care este legată de Hristos și nimeni nu va mai acționa asemenea unui copil încăpățânat care se smulge din mâna părintelui și pleacă de unul singur, pentru a cădea, mergând pe propriile lui căi. – Lt 110, 1893. (HC 173)

Roadele iubirii adevărate. – Tot ce voiți să vă facă vouă oamenii faceți-le și voi la fel” (Matei 7,12). Cât de binecuvântate ar fi roadele unui asemenea comportament! „Cu ce măsură măsurați, cu aceea vi se va măsura” (versetul 2). În aceste cuvinte, se află motive puternice care ar trebui să ne determine să ne iubim unii pe alții cu o inimă sinceră și arzătoare. Exemplul nostru este Domnul Hristos. El a căutat să facă binele. El a trăit pentru a-i binecuvânta pe alții. Toate acțiunile Sale au fost înfrumusețate și înnobilate de iubire.

Recomandarea care ne este adresată nu este aceea de a ne face *nouă înșine* ceea ce dorim să ne facă alții, ci de a le *face altora* ceea ce dorim să ni se facă nouă, dacă ne-am afla în aceeași situație. Măsura cu care măsurăm este întotdeauna cea cu care ni se va măsura și nouă...

Influența iubirii și dispoziția de a-i aprecia pe ceilalți poate produce o viață ordonată și adesea o conversație fără greșeli. Respectul de sine ne poate conduce la evitarea aparențelor rele. O inimă egoistă poate realiza acte generoase, poate înțelege adevărul prezent și se poate ascunde sub aparențele unui comportament umilit și afectuos; cu toate acestea, motivele interioare pot fi lipsite de curăție și sinceritate; acțiunile izvorâte dintr-o asemenea inimă înlocuiesc savoaarea și roadele

unei vieți cu adevărat sfinte, contrafacând principiile iubirii veritabile. Iubirea trebuie să fie cultivată cu atenție și prețuită, deoarece influența ei este divină. – 2T 136 (1868)

Iubirea face concesii. – Iubirea lui Hristos este profundă și statornică, revărsându-se asemenea unui izvor nestăvilit, pentru toți cei care o vor accepta. În iubirea Sa, nu există nici o urmă de egoism. Dacă iubirea cerească este principiul care guvernează inima, ea se va face cunoscută de la sine, nu numai față de aceia care ne sunt deosebit de dragi și cu care ne aflăm într-o relație sacră, ci față de toți cei cu care vom veni în contact. Ea ne va determina la nenumărate gesturi de amabilitate, la dispoziția de a face concesii, la săvârșirea de fapte bune și la simpatie față de cei ale căror inimi tânjesc după înțelegere și împreună simțire. – MS 17, 1899. (5BC 1140)

Iubirea guvernează motivațiile și acțiunile. – Nici chiar cea mai exigentă supraveghere a comportamentului nu este suficientă pentru a ascunde temperamentul impulsiv, spiritul de critică și vorbirea necugetată. Un comportament cu adevărat manierat nu va putea fi niciodată cultivat, atâta timp cât eul este considerat obiectul suprem al afecțiunilor. Iubirea trebuie să locuiască în inimă. Motivațiile acțiunilor unui creștin adevărat izvorăsc din adâncurile iubirii față de Maestrul său. Din rădăcinile simțămintelor sale față de Hristos, răsare un interes neegoist pentru frații săi. Iubirea îi conferă celui ce o are onestitate, bunătate și un comportament plăcut și atrăgător. Ea luminează expresia feței și modelează tonul vocii; ea rafinează și înalță întreaga ființă. – GW 123 (1915)

Iubirea interpretează în mod favorabil motivele celorlalți. – Iubirea „nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândește la rău” (1 Corinteni 13,5). Iubirea creștină interpretează faptele și motivele altora în lumina cea mai favorabilă. Ea nu caută să demaște greșelile în mod inutil; nu este dornică să asculte rapoarte nefavorabile, ci se străduiește mai degrabă să evidențieze calitățile celorlalți. – AA 319 (1911)

Iubirea înfrumusețează viața. – Cei care Îl iubesc pe Dumnezeu nu pot manifesta mânie sau invidie. Când principiul ceresc al iubirii veșnice umple inima, dragostea se va revărsa asupra altora...

Această iubire nu este atât de îngustă încât să încapă în ea doar „eu și al meu”, ci este suficient de largă încât să cuprindă întreaga lume, este înaltă precum sunt cerurile și se află în armonie cu iubirea îngerilor. Când este primită cu bucurie în suflet, ea înfrumusețează întreaga viață și răspândește o influență curată asupra tuturor celor din jur. Cei care o au nu pot fi decât fericiți, indiferent dacă le merge bine sau rău.

Dacă Îl iubim pe Dumnezeu cu toată inima, trebuie să Îi iubim și pe copiii Săi. Această iubire este Duhul lui Dumnezeu. Este podoaba cerească ce conferă adevărata noblețe și demnitate a caracterului și face ca sufletele noastre să devină asemenea Maestrului. Oricât de numeroase ar fi calitățile noastre, oricât de onorabili și educați ne-am considera, dacă sufletul nu este botezat cu harul iubirii cerești față de Dumnezeu și față de aproapele, suntem deficitari în ceea ce privește adevărata bunătate și nepotriviți pentru cer, unde totul este iubire și unitate. – 4T 223, 224 (1876)

Iubirea este spirituală. – Iubirea care se înalță mai presus de pasiune și de impulsuri trecătoare este de natură spirituală și se dezvoltă prin cuvinte și fapte. Un creștin trebuie să manifeste iubire și o delicatețe sfântă, în care nu există nici o urmă de nerăbdare sau iritabilitate; manierele necivilizate, aspre și brutale trebuie să fie șlefuite de harul lui Hristos. – 5T 335 (1885)

Iubirea se dezvoltă prin exercitare. – Iubirea nu poate fi durabilă dacă nu este exercitată. Fiecare act motivat de iubire o dezvoltă și o intensifică. Când certurile și spiritul autoritar sunt aduse la tăcere, dragostea învinge. Ea nu urmărește profitul sau răsplata; cu toate acestea, Dumnezeu a prevăzut mari binecuvântări ca rezultat al fiecărei lucrări realizate din iubire. Natura ei este blândă și acțiunile ei sunt liniștite, și totuși este plină de forță și fermitate în hotărârea de a învinge cele mai

mari rele. Iubirea modelează și schimbă caracterul, iar influența ei ia în stăpânire viețile păcătoșilor și le sensibilizează inimile chiar și în cazurile în care oricare alte metode s-au dovedit lipsite de succes.

Ori de câte ori se face apel la autoritate, la argumente intelectuale sau la forță, în locul unei manifestări vizibile a iubirii, simțămintele și voința celor pe care îi abordăm sunt determinate să ia o poziție defensivă și respingătoare, iar tendința de a se opune este tot mai accentuată. Isus a fost Prințul păcii. El a venit în lumea noastră pentru a învinge spiritul de autoritate și respingere. Isus ar fi putut să folosească inteligența și puterea omenească, dar mijloacele pe care le-a ales pentru a învinge forțele răului au fost înțelepciunea și puterea iubirii. – 2T 135, 136 (1868)

Evidențierea unui nou principiu de viață. – Când sunt uniți prin influența iubirii, și nu prin puterea intereselor egoiste, oamenii demonstrează lucrarea unei puteri care este mai presus de orice altă putere omenească. Acolo unde există o astfel de unitate, există o dovadă a faptului că imaginea lui Dumnezeu a fost refăcută în om și că a fost implantat un nou principiu de viață. Ea demonstrează faptul că există o putere de natură divină, care conferă capacitatea de a rezista influențelor supranaturale ale răului și că harul lui Dumnezeu supune egoismul moștenit de inima firească. – DA 678 (1898)

Capitolul 24

IUBIREA ÎN CĂMIN

Sursa unei prietenii adevărate. – Simțămintele pe care le avem unii față de alții izvorăsc din relația noastră comună cu Dumnezeu. Noi suntem o familie, ne iubim unii pe alții așa cum ne-a iubit El. Comparată cu această afecțiune sinceră, sfântă și demnă, curtoazia de suprafață și prietenia nestatornică și lipsită de semnificație a lumii sunt asemenea plevei față de bobul de grâu. – Lt 63, 1896. (SD 101)

A iubi așa cum a iubit Isus înseamnă a manifesta dăruire de sine în orice timp și în orice loc te-ai afla, printr-o înfățișare binevoitoare și prin cuvinte pline de bunătate... Iubirea veritabilă este o însușire prețioasă a cărei natură este cerească și a cărei mireasmă plăcută este din ce în ce mai intensă, pe măsură ce se răspândește asupra celor din jur. – MS 17, 1899. (SD 101)

Iubirea unește inimile. – Iubirea și răbdarea trebuie să fie reciproce. Atunci căsătoria, în loc de a fi sfârșitul dragostei, va fi ceea ce este de fapt, chiar începutul iubirii. Căldura adevăratei prietenii, iubirea care unește inimile este pregustarea bucuriilor cerului... În loc de a pretinde iubire, fiecare dintre cei doi trebuie să o dăruiască. – MH 360, 361 (1905)

Sentimentele pot fi sincere și totuși nedemne de încredere. – Sentimentele pot fi curate precum cristalul și frumoase în puritatea lor, dar, cu toate acestea, ele pot fi nedemne de încredere, deoarece nu au fost încă supuse testului încercărilor. Faceți din Hristos cel dintâi, cel din urmă și cel mai ales obiect al afecțiunii voastre. Priviți la El fără încetare și, pe măsură ce este supusă testului încercărilor, dragostea voastră față de El va deveni, pe zi ce trece, tot mai profundă și mai puternică și, o dată cu dragostea față de Dumnezeu, va crește și dragostea voastră unul față de celălalt. „Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă” (2 Corinteni 3,18) – 7T 46 (1902)

Iubirea nu poate dura fără a fi exteriorizată. – Dacă imboldurile de amabilitate și generozitate sunt reprimare, ele dispar, iar inima devine rece și însingurată... Iubirea nu poate dura multă vreme

dacă nu este exteriorizată. Nu lăsați ca inimile celor care sunt legați de voi să tânjească după amabilitate și simpatie. – MH 360 (1905)

Planta iubirii trebuie îngrijită cu gingășie. – Planta prețioasă a iubirii trebuie să fie îngrijită cu gingășie și ea se va dezvolta, devenind puternică, viguroasă și plină de roade și se va manifesta în toate aspectele caracterului. – Lt 50, 1893

Manifestarea iubirii nu trebuie să fie sufocată. – Încurajați exprimarea iubirii față de Dumnezeu și unii față de alții. Motivul pentru care există în lume atât de mulți oameni cu inimile reci și lipsite de sensibilitate este acela că manifestarea afecțiunii a fost considerată o slăbiciune și a fost descurajată și reprimată. Sensibilitatea naturală a acestor persoane a fost sufocată în copilărie; și, dacă iubirea divină nu va topi egoismul lor rece, fericirea le va fi pentru totdeauna spulberată. Dacă dorim ca spiritul amabil al lui Isus și simpatia pe care îngerii o manifestă față de noi să fie și ale copiilor noștri, trebuie să le încurajăm manifestările de generozitate și iubire încă din copilărie. – DA 516 (1898)

Iubirea nu este pasiune. – Iubirea este o însușire de natură cerească. Ea nu este irațională, nu este oarbă, ci este curată și sfântă. Pasiunea inimii firești este cu totul altceva. În timp ce iubirea curată Îl implică pe Dumnezeu în toate lucrările ei și se află într-o armonie desăvârșită cu Duhul lui Dumnezeu, pasiunea este încăpățânată, lipsită de rațiune, grăbită și refractară tuturor restricțiilor, făcând din obiectul afecțiunii un idol.

În toate manifestările comportamentului celui care iubește cu adevărat, se va vedea harul lui Dumnezeu. Fiecare pas pe calea ce duce la unirea căsătoriei, trebuie să fie caracterizat de simplitate, sinceritate, moralitate și spiritualitate. – RH, 25 septembrie 1888. (MYP 459)

Pregătirea pentru reușita căsătoriei. – Adevărata iubire este un principiu înalt și sfânt, având un caracter cu totul diferit de acea dragoste care răsare dintr-un impuls și moare îndată ce este serios încercată. Pregătirea tinerilor în vederea întemeierii propriei lor familii, încă din casa părintească, este o datorie creștină. Aici trebuie să învețe renunțarea la sine și manifestarea bunătații, a simpatiei și a unui spirit curtenitor. În felul acesta, iubirea va fi păstrată cu căldură în inimă și cel care va pleca dintr-un asemenea cămin pentru a deveni capul propriei sale familii va ști cum să-i aducă fericirea celei pe care a ales-o drept tovarășă de viață. În loc de a fi sfârșitul iubirii, căsătoria va fi doar începutul ei. – PP 176 (1890)

Iubirea și stăpânirea de sine conduc la unitatea familiei. – Părinții trebuie să exemplifice iubirea și bunăvoința Tatălui ceresc în propriul lor caracter și în viața de familie, astfel încât căminul lor să fie plin de lumină și căldură. Pentru copii, aceasta va fi o moștenire mai prețioasă decât pământurile sau banii. Iubirea căminului părintesc va rămâne vie în inimile lor și, când vor privi înapoi spre casa copilăriei, își vor aminti de ea ca de un lăcaș al păcii și fericirii, asemănător cerului. Fiecare membru al familiei are propriile lui trăsături de caracter și adesea există ocazii în care trebuie să învețe răbdarea și îngăduința; dar, prin iubire și stăpânire de sine, cu toții se pot uni într-o relație cât se poate de armonioasă. – PP 176 (1890)

Caracteristicile adevăratei iubiri (sfat adresat unui soț ambițios și neînțelegător). – Iubirea adevărată și curată este prețioasă, iar influența ei este cerească. Ea este profundă și statornică. Manifestările ei nu sunt ocazionale și spasmodice. Ea nu este o pasiune egoistă. Iubirea aduce roade și te va determina la un efort continuu de a face ca soția ta să fie fericită. Dacă ai o asemenea iubire, efortul ți se va părea normal. Atunci când vei pleca la plimbare sau la vreo întâlnire, ți se va părea la fel de natural precum respirația să îți iei soția cu tine și să încerci să o faci să se simtă bine în cercul tău de prieteni. Tu consideri că realizările ei spirituale sunt inferioare realizărilor tale, dar eu am văzut că Dumnezeu este mai mulțumit de spiritul ei decât de al tău.

Tu nu ești vrednic de soția ta. Ea este prea bună pentru tine. Ea este ca o floare sensibilă și fragilă ce are nevoie de o îngrijire atentă și tandră. Ea dorește cu sinceritate să împlinească voia lui Dumnezeu, dar are un spirit mândru și este timidă, temându-se de reproșuri. Expunerea la critică și observații este ca moartea pentru ea. Acordă-i respect, iubire și bunăvoință, împlinindu-ți legământul căsătoriei, și ea va renunța la atitudinea retrasă și timidă spre care este înclinată din fire. – 2T 416 (1870)

Sufletul tânjește după o iubire mai înaltă. – Soția ta ar trebui să facă eforturi serioase pentru a cultiva simplitatea și pentru a renunța la atitudinea ei retrasă. Dacă vei căuta trezirea și dezvoltarea unor însușiri mai înalte ale gândirii și spiritului tău, vei înțelege mai bine nevoile unei femei; vei înțelege că sufletul tânjește după o iubire mai curată și mai înaltă decât pornirile inferioare de natură animalică. Aceste pasiuni au fost încurajate și dezvoltate în tine prin practicare. Dorințele sufletului ei vor fi împlinite numai dacă vei căuta în temere de Dumnezeu să-ți stăpânești pornirile trupului și să te apropii de soția ta cu o iubire mai curată și mai nobilă. Dăruiește-i inima ta și acordă-i un respect înalt. – 2T 415 (1870)

Dragostea exprimată în cuvinte și fapte. – L__ trebuie să cultive dragostea față de soția sa; o dragoste care să-și găsească expresia în cuvintele și faptele sale. El ar trebui să cultive o afecțiune duioasă. Soția sa are o fire sensibilă și dependentă, iar nevoile sufletului ei trebuie să fie împlinite. Fiecare expresie amabilă, fiecare cuvânt iubitor de apreciere și încurajare va fi reținut de ea și va fi răsplătit prin binecuvântări ce se vor revărsa asupra soțului ei. Natura lui insensibilă are nevoie de o legătură strânsă cu Hristos, pentru ca spiritul său distant, inflexibil și rece să fie modelat de iubirea divină.

Exprimarea simpatiei și a tandreței față de soție, prin cuvinte și gesturi, nu constituie o slăbiciune sau un sacrificiu al bărbăției și demnității; iar aceasta nu trebuie să se limiteze doar la cercul familiei, ci să se extindă și asupra relațiilor cu ceilalți. L__ are o lucrare de făcut în ceea ce-l privește și nimeni altcineva nu poate realiza această lucrare. El poate deveni puternic în Domnul prin îndeplinirea unor mari responsabilități în lucrarea Sa. Simțămintele și iubirea lui au nevoie să fie orientate către Hristos și lucrurile cerești, iar caracterul lui să fie format pentru viața veșnică. – 3T 530, 531 (1875)

Mici gesturi care dezvăluie adevărata iubire. – Iubirea nu poate exista multă vreme dacă nu este exteriorizată prin fapte, tot așa precum focul nu poate rămâne aprins dacă nu este alimentat cu combustibil. Frate C, tu ai considerat că este nedemn să îți manifesti tandrețea prin gesturi amabile și să cauți ocazii de a-ți dovedi afecțiunea pentru soția ta prin cuvinte duioase și printr-o atenție binevoitoare. Simțămintele tale sunt schimbătoare și deosebit de influențabile, în funcție de circumstanțe... Când pleci de la locul de muncă, lasă acolo grijile, frământările și încurcăturile legate de afacerile tale. Adu în sânul familiei o înfățișare binevoitoare, simpatie, amabilitate și iubire. Aceasta va produce mai mult bine decât toți banii cheltuiți pentru soția ta pe medicamente și doctori. Va fi sănătate pentru trup și putere pentru suflet. – 1T 695 (1868)

Răbdarea, bunăvoința și iubirea trebuie să rămână strălucitoare în inimă, chiar dacă zilele pot fi uneori atât de înorate. – MH 393 (1905)

Puterea exemplului părintesc. – Cea mai bună cale de a-i învăța pe copii respectul față de tată și mamă este aceea de a le oferi ocazia să-l vadă pe tată manifestând gesturi amabile față de mamă și pe mamă acordându-i respect și onoare tatălui. Privind la iubirea părinților lor, copiii sunt călăuziți la păzirea poruncii a cincea și a implicațiilor ei: „Copii, ascultați de părinții voștri în Domnul: pentru că așa este bine”. – RH, 15 noiembrie 1892. (AH 198, 199)

Iubirea lui Isus oglindită în părinți. – Când le-a câștigat încrederea și i-a învățat să o iubească și să o asculte, mama le-a predat copiilor ei prima lecție de creștinism. Ei trebuie să Îl iubească pe

Mântuitorul și să se încreadă în El așa cum își iubesc părinții, se încred în ei și îi ascultă. Iubirea pe care părinții o manifestă prin buna educare și prin grija atentă față de copii oglindește iubirea lui Isus față de poporul Său credincios. – ST, 4 aprilie 1911. (AH 199)

Iubirea mamei este o ilustrare a iubirii lui Hristos. – În timp ce îi învață să o asculte pentru că o iubesc, mama îi învață pe copiii ei primele lecții de viață creștină. Iubirea mamei reprezintă pentru copil iubirea lui Hristos, iar micuții care se încred și ascultă de mama lor învață să se încreadă și să asculte de Mântuitor. – DA 515 (1898)

Influența căminului creștin nu este niciodată uitată. – Căminul care este înfrumusețat prin iubire, simpatie și amabilitate este un loc pe care îngerii îl vizitează cu plăcere și în care Dumnezeu este preamărit. Influența anilor copilăriei și ai tinereții, petrecuți într-un cămin creștin bine păzit, reprezintă cea mai sigură apărare împotriva corupției morale a lumii. În atmosfera unui asemenea cămin, copiii vor învăța să-și iubească atât părinții de pe pământ, cât și pe Tatăl ceresc. – MS 126, 1903. (AH 19)

Relațiile din familie trebuie să aibă o influență sfințitoare. Căminele creștine, întemeiate și conduse în armonie cu planul lui Dumnezeu, sunt un ajutor minunat pentru formarea unui caracter creștin... Părinții și copiii trebuie să se unească în slujirea iubitoare a lui Hristos, singurul care poate păstra iubirea omenească în curăție și noblețe. – MS 16, 1899. (AH 19)

Capitolul 25

IUBIRE ȘI SEXUALITATE ÎN EXPERIENȚA UMANĂ

Notă: Ellen White a trăit și a scris într-o perioadă în care exista o mare rețineră față de abordarea publică, vorbită și scrisă, a subiectelor privitoare la sex și la relațiile sexuale dintre soți și soții.

Ea s-a căsătorit cu James White la data de 30 august 1846, după ce s-a asigurat, prin rugăciune, că acesta este un pas corect. Trebuie subliniat că acest fapt a fost în acord cu activitatea ei de slujire, deoarece timp de douăzeci de luni a primit viziuni din partea Domnului. Ca rezultat al căsătoriei, s-au născut patru fii, în 1847, 1849, 1854 și 1880.

În perioada anilor 1860 – decada celor două viziuni fundamentale privitoare la reforma sănătății (6 iunie 1863 și 25 decembrie 1865) –, Ellen White a început să dezbată aspecte referitoare la sexualitate. Declarațiile din anii ulteriori au oferit anumite explicații suplimentare. Referin-du-se la relațiile sexuale din cadrul familiei, ea a folosit termeni ca „privi-legiul relației maritale”, „privilegiul relației familiale”, „privilegiile sexuale”.

Pentru a ne forma o concepție corectă și echilibrată cu privire la învățăturile date de Ellen White în acest domeniu delicat, afirmațiile trebuie înțelese în context și comparate între ele. Echilibrul descoperit în multe declarații este demn de luat în considerare și, de asemenea, trebuie să se acorde o atenție deosebită semnificației termenilor pe care îi utilizează.

Uneori sunt folosite expresii ca „pasiune” sau „înclinație – predispoziție”. Acestea sunt calificate adesea ca fiind *animalice, păcătoase, josnice, degradate, corupte, imorale*. Acest limbaj i-ar putea conduce pe unii cititori la presupunerea că toate pasiunile sunt condamnabile și că toate activitățile sexuale sunt rele. Următorul citat contrazice o asemenea idee:

Dumnezeu nu vă cere să vă controlați numai gândurile, dar și pasiunile și sentimentele... Pasiunea și sentimentul constituie instrumente puternice... Orientați-vă în mod pozitiv gândurile, pasiunile și sentimentele. Nu le lăsați să cadă în slujba răului. Înnobițați-le [pasiuni și sentimente] și dedicați-I-le lui Dumnezeu. – 2T 561, 564 (1870)

Toate înclinațiile animalice trebuie să fie supuse puterilor superioare ale minții. – MS 1, 1888. (AH 128)

În același context în care apar unele dintre expresiile la care s-a făcut referire mai sus, ea avertizează cu privire la faptul că pasiunile trebuie să fie controlate de către ceea ce numește „puterile mai înalte și mai nobile”, „rațiune”, „restricții morale” și „însușiri morale”. Ea scrie despre cumpătare și moderație și despre evitarea excesului. În căsătorie, acele pasiuni comune tuturor ființelor omeneste trebuie să fie controlate și stăpânite. O altă notă:

Aceia care privesc relația maritală ca fiind una dintre rânduielile sfinte ale lui Dumnezeu, stabilite prin preceptele Sale sfinte, se vor supune normelor rațiunii. – HL, Nr. 2, p. 48

Foarte puțini înțeleg că stăpânirea pasiunilor este o datorie religioasă... Legământul căsătoriei acoperă păcate dintre cele mai întunecate... Viața și sănătatea sunt sacrificate pe altarul pasiunilor josnice. Cele mai înalte și mai nobile puteri sunt subordonate predispozițiilor animalice... Iubirea este un principiu curat și sfânt, dar pasiunile josnice nu vor admite restricțiile, controlul și stăpânirea rațiunii. – 2T 472, 473 (1870)

Ea scrie despre relația maritală ca fiind o „instituție sacră” ce poate fi „pervertită” și vorbește despre „privilegii sexuale” de care se face „abuz”. Deci, nu pasiunea este condamnată, ci pasiunea „josnică” și „pătimașă”. Este vrednic de observat că Ellen White descrie intimitatea căsătoriei ca fiind „un privilegiu”. Deși a avertizat împotriva comportamentului sexual brutal în căsătorie, ea a scris despre un timp în care afecțiunile reținute în mod corespunzător pot fi „eliberate”. Iată o altă declarație iluminatoare, vrednică de o examinare mai atentă:

Cu privire la căsătorie, eu aș recomanda: Citiți Cuvântul lui Dumnezeu. Chiar în aceste timpuri, în aceste ultime zile ale istoriei lumii, au loc căsătorii între adventiștii de ziua a șaptea... Ca popor, noi nu am interzis niciodată căsătoria, cu excepția cazurilor în care au existat dovezi evidente că, pentru ambele părți, căsătoria ar fi un dezastru. Chiar și atunci, noi nu am făcut decât să avertizăm și să sfătuim. – Lt 60, 1900

O singură dată, când se aflau la o distanță de o jumătate de continent, datorită nevoilor lucrării în care erau implicați atât ea, cât și soțul ei, ea i-a mărturisit într-o scrisoare soțului ei James:

În fiecare zi simțim cea mai stăruitoare dorință după o apropiere mai sfântă de Dumnezeu. Aceasta este rugăciunea mea când mă culc, când mă trezesc noaptea și când mă scol dimineața, tot mai aproape de Tine, Doamne, tot mai aproape de Tine... Dorm singură. Aceasta pare să fie atât preferința Mariei, cât și a mea. Pot avea condiții mai bune de a medita și de a mă ruga. În lipsa favorii de a mă bucura de prezența ta, m-am dedicat întru totul mie însămi. Doresc să împart patul meu numai cu tine. – Lt 6, 1876

Niciodată nu a participat și nici nu a consimțit la învățăturile care impun în cadrul căsătoriei un fel de relație platonică, asemenea celei dintre frate și soră. Când îi întâlnea pe unii care stăruiau în învățături de acest gen, Ellen White depunea o mărturie contrară, denunțând astfel de concepții. Cultivarea lor, scria ea, deschide calea lui Satana de a lucra „asupra imaginației” și, ca rezultat, „necurăția” ia locul curăției. – Lt 103, 1894

Pentru fiecare privilegiu legitim dăruit omului de Dumnezeu, Satana a prevăzut o contrafacere. El caută să înlocuiască gândurile sfinte și curate cu gânduri necurate. El dorește să substituie sfințenia iubirii din căsătorie cu permisivitatea, necredincioșia, excesul și perversiunea; cu sexul premarital, adulterul, animalismul în și în afara căminului și cu homosexualitatea. În acest capitol, se face referire la toate acestea.

(A) Aspecte pozitive
(Sfaturi și drepturi legitime)

Isus și relația familială. – Domnul Isus nu a impus celibatul nici unei categorii de bărbați. El nu a venit pentru a nimici relația sfântă a căsătoriei, ci pentru a o înălța și a-i restabili sfințenia de la început. Acolo unde domnește o iubire sfântă și neegoistă, El privește cu plăcere relația familială. – MS 126, 1903. (AH 121)

El [Hristos] a stabilit ca bărbatul și femeia să fie uniți prin legătura sfântă a căsătoriei, pentru a întemeia familii ale căror membri, încununați cu onoare, să fie recunoscuți ca membri ai familiei cerești. – MH 356 (1905)

Planul lui Dumnezeu împlinit în căsătorie. – Toți cei care intră în relația căsătoriei având o dorință sfântă – soțul de a primi sentimentele curate ale inimii femeii, soția de a îmbunătăți și de a sensibiliza caracterul bărbatului și de a-i completa personalitatea – împlinesc planul lui Dumnezeu pentru ei. – MS 16, 1899. (AH 99)

Privilegiul relației maritale. – Ei [creștinii care sunt căsătoriți] trebuie să aprecieze într-o manieră corectă rezultatul fiecărui privilegiu al relației maritale și principiul sfânt trebuie să fie temeiul fiecărei acțiuni. – 2T 280 (1870)

[Ea scria despre] „fortărețele care apără sfințenia intimității și privilegiile relației familiale.” – 2T 90 (1868)

Un timp în care afecțiunile pot fi eliberate. – Afecțiunile tinerilor trebuie reținute până la venirea perioadei în care vor avea suficientă maturitate și experiență de viață, pentru a-și putea elibera sentimentele în condiții onorabile și sigure. – AM 8, 1864. (MYP 452)

Pericolul de a face exces de ceea ce este legitim. – Nu este nici un păcat în a mânca, a bea sau în a te însura sau a te mărita. Căsătoria a fost legitimă în timpul lui Noe și este ceva legitim și drept și în zilele noastre, dacă ceea ce este legitim este tratat în mod corect și nu decade într-un exces păcătos...

Ceea ce a făcut din căsătorie un păcat înaintea lui Dumnezeu în zilele lui Noe a fost pasiunea excesivă față de ceea ce ar fi fost drept și legitim, dacă ar fi fost folosit în mod corect. Mulți își pierd sufletele în acest veac al lumii, deoarece se lasă absorbiți de gândul căsătoriei și de relația maritală în sine...

Dumnezeu a așezat oamenii pe pământ și este privilegiul lor să mănânce, să bea, să vândă și să cumpere, să se însoare și să se mărite; dar toate aceste lucruri pot fi făcute în siguranță numai dacă sunt făcute în temere de Dumnezeu. Noi trebuie să trăim în această lume gândindu-ne neîncetat la lumea veșnică. – RH, 25 septembrie 1888

Căsătoria nu legitimează domnia necontrolată a pasiunilor păcătoase. – Foarte puțini sunt aceia care înțeleg faptul că stăpânirea pasiunilor este o datorie religioasă. Ei s-au unit în căsătorie după propria lor plăcere și, prin urmare, cred că actul căsătoriei sfințește îngăduința pasiunilor josnice. Chiar și unii bărbați și femei care pretind că sunt credincioși se lasă în stăpânirea pasiunilor lor păcătoase și nu se gândesc nici o clipă la faptul că Dumnezeu îi consideră răspunzători pentru risipa de energie vitală care îi epuizează și le dezechilibrează întregul organism.

Legământul căsătoriei acoperă păcate dintre cele mai întunecate. Bărbați și femei care pretind că sunt creștini buni își degradează propriile lor trupuri prin îngăduința față de pasiunile corupte și astfel se coboară la nivelul unor creaturi inferioare. Ei abuzează de puterile pe care Dumnezeu li le-a dăruit spre a fi păstrate în sfințenie și onoare. Sănătatea și viața sunt sacrificate pe altarul patimilor. Puterile înalte și nobile sunt subordonate predispozițiilor animalice. Aceia care păcătuiesc astfel nu își dau seama care va fi rezultatul stilului lor de viață. – 2T 472 (1870)

Deosebirea dintre iubirea delicată și pasiunea josnică. – Iubirea care îl determină pe un bărbat să facă din soția sa un instrument în slujba poftelor sale nu este o iubire adevărată, ci o pasiune animalică ce dorește cu insistență să fie satisfăcută.

Cât de puțini sunt acei bărbați care își exprimă iubirea în maniera descrisă de apostol: „Iubiți-vă nevestele cum a iubit Hristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, după ce a curățit-o”... ca să fie „sfântă și fără prihană” (Efeseni 5,25-27)! Aceasta este iubirea din relația familială pe care Dumnezeu o recunoaște ca fiind sfântă.

Iubirea este un principiu sfânt și curat, dar pasiunea păcătoasă nu va admite să fie restrânsă, supusă și controlată de rațiune. Ea este oarbă față de consecințe și nu va gândi de la cauză la efect. Multe femei suferă de slăbiciuni și boli grave, deoarece legile care conduc trupurile lor au fost ignorate, legile naturii au fost încălcate. Sunt bărbați și femei care își risipesc puterile sistemului nervos, consumându-le în practici nenaturale, dedicate satisfacerii pasiunilor josnice; iar acest monstru hidos – pasiunea josnică – pretinde numele delicat de iubire. – 2T 473, 474 (1870)

Iubirea adevărată și pasiunea inimii firești. – Iubirea... nu este irațională, nu este oarbă, ci este curată și sfântă. Pasiunea inimii firești este cu totul altceva. În timp ce iubirea curată Îl implică pe Dumnezeu în toate lucrările ei și se află într-o armonie desăvârșită cu Duhul lui Dumnezeu, pasiunea este încăpățânată, lipsită de rațiune, grăbită și refractară la toate restricțiile, făcând din obiectul afecțiunii un idol. În toate manifestările comportamentului celui care are o iubire adevărată, se va vedea harul lui Dumnezeu. – RH, 25 septembrie 1888 (AH 50)

Controlul rațiunii. – Acela care consideră relația maritală ca fiind una dintre rânduielile sfinte ale lui Dumnezeu, stabilită prin preceptele Sale sfinte, va fi controlat de rațiune. – HL, Nr. 2, p 48, 1865. (2SM 440)

Păstrați confidența în cercul sacru al familiei. – În jurul fiecărei familii există un cerc sacru ce trebuie păstrat intact. În interiorul acestui cerc, nu are dreptul să pătrundă nici o altă persoană. Nici soțul și nici soția nu au voie să împărtășească nimănui lucrurile confidențiale care le aparțin în exclusivitate lor înșile. – MH 361 (1905)

(B) Aspecte negative (Avertismente și restricții)

Căsătoria nu are scopul de a acoperi senzualitatea și practicile josnice. – Dumnezeu nu a dorit niciodată ca instituția căsătoriei să acopere nenumăratele păcate care sunt săvârșite. Senzualitatea și obiceiurile josnice în relația maritală pregătesc mințile și simțul moral pentru practicarea imoralității în afara căsătoriei. – RH, 24 mai 1887

Excesele sexuale pun în pericol sănătatea și viața. – Iubirea care o determină pe soție să satisfacă predispozițiile animalice ale soțului ei, cu prețul sănătății și al vieții, nu este o iubire sfântă...

Este posibil să fie necesar ca ea să îl avertizeze în mod deschis, cu umilință și afecțiune, chiar cu riscul de a-i produce nemulțumire, că nu își poate permite să își înjosească propriul ei trup prin îngăduirea excesului sexual. Ea trebuie să îi amintească, într-o manieră amabilă și plăcută, că ființa ei este dăruită în întregime mai întâi lui Dumnezeu și că ea nu poate ignora acest fapt, deoarece va fi răspunzătoare înaintea Sa în marea zi a Domnului. – 2T 475 (1870)

Excesul sexual va distruge pur și simplu plăcerea de a petrece timpul în practici devoționale, va consuma substanțele necesare hrănirii creierului și sistemului nervos și, în modul cel mai sigur, va epuiza vitalitatea. – 2T 477 (1870)

Pervertirea unei instituții sfinte – Mulți cred că, dacă sunt căsătoriți, își pot permite să se lase în voia pasiunilor animalice. Ei sunt mânați de Satana, care îi înșală și îi conduce la pervertirea acestei

instituții sfinte. Satana este mulțumit văzând nivelul josnic în care se complăce mintea lor, deoarece el are mult de câștigat de pe urma acestui fapt.

Satana știe că, dacă poate stimula pasiunile inferioare și le poate face să fie din ce în ce mai intense, nu mai are nici un motiv să se teamă de experiența lor creștină, deoarece capacitățile morale și intelectuale vor fi înrobite, iar predispozițiile animalice vor domina din ce în ce mai mult; în timp ce pasiunile josnice sunt întărite prin exercitare, trăsăturile nobleței ajung din ce în ce mai slabe și mai șterse. – 2T 480 (1870)

Pervertirea privilegiilor sexuale în căsătorie. – Dacă sunt îngăduite și cultivate, pasiunile animalice devin foarte puternice, iar în viața de cămin vor apărea în mod inevitabil, ca rezultat, rele nespuse. În loc ca mintea să fie dezvoltată și să exercite o putere conducătoare, capacitățile nobile și înalte sunt subordonate predispozițiilor animalice. Care este rezultatul? Trupul delicat al femeii este înjosit și ajunge bolnav; nașterea copiilor devine periculoasă, privilegiile sexuale sunt pervertite.

Bărbații își degradează propriul lor trup, iar soțiile lor devin niște instrumente de satisfacere a poftelor lor josnice și anormale, ajungând să-și piardă treptat orice teamă de Dumnezeu. Viața de cămin a acestora este condusă de impulsurile care le degradează atât trupul, cât și sufletul. – MS 14, 1888

Influențe prenatale. – Satana caută să degradeze mintea celor care sunt uniți în căsătorie, pentru ca în felul acesta să își poată întipări propriul său chip hidos în copiii lor...

Satana îi poate influența pe copii chiar mai ușor decât pe părinții lor, deoarece, subjugând mintea părinților, el poate transmite prin ei propriile sale trăsături de caracter, care se vor manifesta în urmașii lor. În felul acesta, mulți copii se nasc cu tendințe animalice deosebit de dezvoltate, în timp ce capacitățile lor morale sunt reduse. Asemenea copii au nevoie de cea mai atentă educare pentru a pune în evidență, a întări și a dezvolta puterile morale și intelectuale, până când acestea vor ajunge să dețină controlul. – 2T 480 (1870)

Procesul de degradare. – Mintea nici unui bărbat sau a unei femei nu decade de la curăție și sfințenie, la degradare, corupție și păcat, într-o singură clipă. Pentru ca firea omenească să fie schimbată într-o fire divină sau pentru ca cei creați după chipul lui Dumnezeu să devină brutali și satanici, este nevoie de timp.

Privind, suntem schimbați. Deși a fost creat după chipul Creatorului, omul își poate educa mintea astfel, încât păcatul pe care l-a disprețuit cândva să devină o plăcere. Dacă încetează să vegheze și să se roage, încetează să-și păzească citadela inimii și se angajează pe calea păcatului și a fărâdelegii. Mintea se degradează și, atâta timp cât este învățată să așeze puterile morale și intelectuale în slujba pasiunilor josnice, este imposibil să fie eliberată de corupție.

Războiul împotriva firii pământești trebuie să fie neconținut; noi avem nevoie de influența înobilatoare a harului lui Dumnezeu, care atrage mintea către cele cerești și o învață să mediteze la lucrurile curate și sfinte. – 2T 478, 479 (1870)

Sfat adresat femeilor. – Scriu aceste rânduri cu o inimă îndurerată. Prea adesea, femeile timpului nostru, atât cele căsătorite, cât și cele necăsătorite, nu manifestă reținerea care se cuvine față de sexul opus. Ele atrag atenția bărbaților căsătoriți și necăsătoriți, iar cei care sunt slabi din punct de vedere moral vor fi ispitiți.

Dacă sunt îngăduite, asemenea atitudini slăbesc sensibilitatea morală și orbesc mintea, până când păcatul pare să nu mai fie atât de respingător. Gândurile care se nasc nu ar fi apărut niciodată, dacă femeia ar fi stat la locul ei, în modestie și seriozitate. Poate că ea nu a avut nici o intenție păcătoasă în sine, dar, prin comportamentul ei, a încurajat bărbații care sunt slabi și care au nevoie de sprijin moral din partea celor ce le sunt prieteni.

Printr-o atitudine circumspectă, rezervată, fără permisivități, prin respingerea unor atenții gratuite și prin păstrarea demnității și a unei înalte ținute morale, ar fi putut fi evitat foarte mult rău. – MS 4a, 1885. (AH 331, 332)

Femeile, mijloc de ispitire. – Oare femeile care se declară iubitoare ale adevărului nu se vor supraveghea pe ele însele în mod strict, pentru a nu fi încurajat nici cel mai vag gest de familiaritate necuvenită? Femeile pot închide multe uși ale ispitei, dacă sunt atente, pentru a păstra și cultiva în mod neconținut o atitudine rezervată și un comportament decent. – 5T 602 (1889)

Femeile sunt prea adesea un mijloc de ispitire. Prin diferite avansuri, ele atrag atenția unor bărbați, căsătoriți sau necăsătoriți, ademenindu-i, până când aceștia ajung să încalce Legea lui Dumnezeu, își distrug reputația și își pun în pericol sufletele. – 5T 596 (1889)

Simpatia pastorului. – Fiți oameni ai lui Dumnezeu, așezându-vă în rândul învingătorilor. Cunoașterea se află la îndemâna tuturor celor ce o doresc. Planul lui Dumnezeu este ca mintea să devină puternică, gândirea profundă, cuprinzătoare și limpede. Umblați cu Dumnezeu asemenea lui Enoh; *faceți din Dumnezeu sfătuitoarea voastră și nu veți avea decât de progresat...*

Există unii bărbați care pretind că păzesc poruncile lui Dumnezeu, dar care, vizitând turma ce le este încredințată, antrenează sufletele slabe în conversații care conduc la permisivități și familiarități necuviincioase...

În timp ce se află în casa unei familii, [un pastor] începe să pună întrebări cu privire la secrete ale relației de căsătorie: dacă trăiesc fericite cu soții lor, dacă se simt apreciate; dacă există armonie în relația lor conjugală. Prin aceste întrebări-capcană, femeile care nu sunt circum-specte sunt îndemnate să-și dezvăluie viața intimă, dezamăgirile, micile lor încercări și dureri, față de un străin, asemenea catolicilor față de preoții lor.

Apoi, acest pastor plin de simpatie deschide capitolul propriei sale experiențe, spunând că soția lui nu este femeia pe care și-ar fi dorit-o; că între ei nu există o afinitate reală, că nu își iubește soția, că ea nu îi împlinește așteptările. În felul acesta, bariera este înlăturată, iar femeile sunt seduse. Ele consideră că viața lor este o mare dezamăgire și că acest păstor are o mare simpatie față de turmă. Chiar dacă o asemenea lucrare nu conduce la încălcarea poruncii a șaptea, este încurajat un sentimentalism bolnav, iar sufletul și mintea sunt întinate.

Dacă sunt stimulate, gândurile necuviincioase devin un obicei, iar sufletul este afectat și întinat. O dată înfăptuită greșeala, în urmă rămâne o pată care nu mai poate fi ștearsă decât de sângele lui Hristos; iar dacă obiceiul nu este înlăturat printr-o hotărâre fermă, sufletul ajunge corupt și influența pe care o răspândește în jur este un mijloc de corupere a celorlalți. Influența acestui suflet este o ispită. Dumnezeu îi va nimici fără îndoială pe toți aceia care îndeplinesc o asemenea lucrare...

Noi trebuie să fim înnobilați, înălțați și sfințiți. În Hristos putem avea toată puterea necesară pentru a birui; dar, când caracterului îi lipsește curăția, când păcatul devine o componentă a acestuia, puterea lui de seducție este asemănătoare beției. Stăpânirea de sine și rațiunea sunt subjugate de practici care întinează întreaga ființă, iar dacă aceste practici sunt continuate, creierul este slăbit, îmbolnăvit și își pierde echilibrul. – Lt 26d, 1887

Bărbați, femei și tineri implicați în degradarea morală. – Pericolele imoralității la care sunt expuși atât tinerii, cât și cei mai în vârstă, cresc pe zi ce trece. Dezordinea morală pe care noi o numim depravare își găsește o sferă largă de acțiune prin influența exercitată de către unii bărbați, femei și tineri care pretind că sunt creștini, dar care sunt senzuali, josnici și demonici. – Lt 26d, 1887

Satana face eforturi imense pentru a implica în practici imorale femei și bărbați căsătoriți, tineri și copii. Ispitele sale sunt primite în multe inimi, deoarece aceste inimi nu au fost înălțate, înnobilate, curățite și purificate de adevărul sacru pe care pretind că îl cred. Nu puțini dintre aceștia s-au complăcut într-o gândire josnică și viciată, în conversații și într-un comportament lumesc, iar

când au venit ispitele lui Satana, nu au avut puterea morală de a le rezista și au ajuns o pradă ușoară. – Lt 26d, 1887. (HP 199)

Pași pe calea degradării. – Ispitele neîncetate ale lui Satana au scopul de a slăbi capacitatea de stăpânire a omului asupra propriei sale inimi și de a submina puterea autocontrolului. Satana îl determină pe om să rupă relația care îl leagă într-o unire sfântă și fericită cu Creatorul său.

O dată despărțit de Dumnezeu, pasiunile sale preiau controlul asupra rațiunii și impulsurile asupra principiilor. Omul devine păcătos în gândire și fapte, judecata sa este pervertită și rațiunea pare lipsită de putere. El are nevoie să-și regăsească demnitatea și să refacă relația cu Dumnezeu, printr-o corectă cercetare de sine în lumina Cuvântului lui Dumnezeu. – Lt 24, 1890

Evitarea citirii, privirii și ascultării unor lucruri imorale. – Cei care nu doresc să devină prada capcanelor lui Satana trebuie să-și păzească porțile sufletului; ei trebuie să evite citirea, privirea sau ascultarea unor lucruri care pot inspira gânduri imorale. Minte nu trebuie lăsată să rățească la întâmplare, oprindu-se asupra oricărui subiect care i-ar putea fi sugerat de vrăjmașul sufletelor. Dacă inima nu este supravegheată cu credincioșie, relele din afară vor trezi relele dinăuntru, iar sufletul va ajunge să rățească în întuneric. – AA 518 (1911)

Dacă dorești să fii stăpânul minții tale și să previi degradarea sufletului tău prin gânduri imorale și fără valoare, trebuie să fii o santinelă credincioasă a ochilor, urechilor și a tuturor simțurilor tale. Numai puterea harului poate aduce la îndeplinire o lucrare atât de importantă. – 2T 561 (1870)

Pornografia și povestirile senzuale. – Imaginile imorale au o influență degradantă. Mulți citesc cu nerăbdare povestiri care le întinează imaginația.

Fotografiile care reprezintă femei dezbrăcate sunt oferite frecvent spre vânzare în mașini. Asemenea imagini dezgustătoare sunt expuse de asemenea în saloanele fotografice și sunt agățate pe pereții celor care sunt pasionați de gravuri. Trăim într-un veac în care imoralitatea este întâlnită la orice pas.

Imaginile și lecturile trezesc pofta ochilor și pasiunile corupte... Minte își găsește plăcere în contemplarea scenelor care instigă pornirile josnice. Privite cu o imaginație întinată, asemenea scene detestabile degradează însușirile morale și pregătesc ființele ademenite și incitate, pentru a da frâu liber pasiunilor păcătoase. Apoi urmează păcatele și fărâdelegile care înjosesc ființele create după chipul lui Dumnezeu, coborându-le la nivelul animalelor și aruncându-le în cele din urmă în prăpastia pierzării. Evitați citirea și privirea lucrurilor care sugerează gânduri întinate. Cultivați puterile morale și intelectuale. – 2T 410 (1873)

Minte constituie un factor decisiv. – Pavel spunea: „Cu mintea, slujesc Legea lui Dumnezeu.” Dacă această minte este întunecată datorită îngăduinței față de apetit și de pasiunile animalice, puterile morale ajung atât de degradate, încât lucrurile sfinte și cele lumesti ajung să fie așezate la același nivel. – Lt 2, 1873

Masturbarea.* – Unii tineri – băieți și fete – au obiceiuri murdare [masturbare] și practică acest viciu dezgustător și distrugător pentru suflet și trup.

Mulți așa-zisi creștini sunt implicați atât de orbește în această practică, încât simțurile lor morale nu pot fi făcute să înțeleagă că este păcat și că, dacă este continuată, va duce în mod sigur la o ruină totală a trupului și a minții. Omul, cea mai nobilă ființă de pe pământ, creată după chipul lui Dumnezeu, se transformă într-un animal! Datorită propriilor lui obiceiuri, el devine josnic și imoral.

Fiecare creștin trebuie să învețe să-și stăpânească pasiunile și să fie guvernat de principii. Dacă nu procedează astfel, nu este vrednic să poarte numele de creștin.

Chiar și printre cei care se bucură de mari realizări profesionale, sunt unii care nu înțeleg păcatul excesului și rezultatele lui inevitabile. Obiceiul de multă vreme înrădăcinat le-a orbit priceperea. Ei nu conștientizează caracterul extrem de păcătos al acestui obicei degradant, care irită sistemul nervos și distruge puterea creierului.

Când se confruntă cu un obicei înrădăcinat, principiul moral este foarte neputincios. Mesajele solemne venite din cer nu pot lăsa o impresie adâncă asupra inimii care nu este fortificată împotriva îngăduinței față de acest viciu degradator. Nervii sensibili ai creierului și-au pierdut tonusul sănătos datorită satisfacerii morbide a dorinței nefirești după îngăduință senzuală. Nervii creierului, care comunică cu întregul organism, sunt singurul mijloc prin care Cerul poate comunica cu omul și prin care poate influența viața lui interioară.

Tot ceea ce perturbă circulația curenților electrici în sistemul nervos slăbește puterea vitală și rezultatul este o diminuare a capacităților minții. – 2T 347 (1870)

Unii copii încep să practice masturbarea încă de timpuriu; și, pe măsură ce cresc, cresc și pasiunile lor păcătoase și se întăresc o dată cu ei. Minte lor nu-și găsește odihna. Fetele caută compania băieților, iar băieții pe aceea a fetelor. Comportamentul lor este lipsit de rețineri și de modestie. Ei sunt îndrăzneți, fără respect și își permit libertăți indecente. Obiceiul masturbării le-a degradat mintea și le-a întinat sufletele. – 2 T 481 (1870)

Activitatea sexuală înainte de căsătorie (sfat adresat unui tânăr adventist de ziua a șaptea). – Nu există decât puține ispite care să fie mai periculoase și mai fatale pentru un tânăr ca ispita senzualității, dar nici una dintre acestea nu se va dovedi atât de devastatoare pentru suflet și trup, atât în viața aceasta, cât și pentru veșnicie...

Mi-ai fost arătat în compania ei [a lui N] la ore târzii din noapte; tu știi cel mai bine cum au fost petrecute aceste ore. Mi-ai cerut să-ți spun dacă ai călcat poruncile lui Dumnezeu. Eu te întreb ce părere ai, nu le-ai încălcat?

Cum ți-ai folosit timpul, noapte de noapte, alături de ea? Ai dori ca purtarea, atitudinea și afecțiunile tale să fie scrise toate în cărțile cerului? Am văzut și am auzit lucruri pe care îngerii s-ar rușina să le raporteze... Nici unui tânăr nu i se permite să-i facă unei fete ceea ce i-ai făcut tu lui N fără a fi căsătorit cu ea; am fost foarte surprinsă să văd că tu nu ai înțeles aceste aspecte cu mai multă claritate.

Motivul pentru care îți scriu este acela de a te implora, pentru binele tău, să încetezi să te joci cu ispita. Străduiește-te să pui capăt cât se poate de repede acestui comportament, ca și cum ai alunga un coșmar cumplit care s-a abătut asupra ta. Eliberează-te acum și pentru totdeauna, dacă dorești favoarea lui Dumnezeu...

Pentru că amândoi sunteți stăpâniți de pasiune, tu și N ați petrecut împreună multe ore din noapte. În Numele Domnului, încetează să-i acorzi atenție lui N sau căsătorește-te cu ea... Ai face la fel de bine dacă te-ai căsătorit cu ea, pentru a fi în compania ei, purtându-te cu ea așa cum numai un soț și o soție trebuie să se poarte unul cu altul...

Dacă dorești să te bucuri de compania lui N pentru tot restul vieții, așa cum pari să te bucuri acum și să fii fascinat de prezența ei, de ce nu ai face încă un pas, devenind protectorul ei legitim și deținând dreptul indiscutabil de a-i dedica timpul pe care-l petreci în compania ei? Faptele tale și conversația ta Îl supără pe Dumnezeu. – Lt 3, 1879

Homosexualitatea – păcatul specific Sodomei. – Cu toții știm că motivul distrugerii Sodomei a fost imoralitatea locuitorilor ei. În acest pasaj [Ezechiel 16,49], profetul numește relele care duc la decăderea moravurilor. În lumea în care trăim în aceste timpuri, ne confruntăm cu aceleași păcate care existau în Sodoma și care au adus asupra ei mânia lui Dumnezeu până acolo, încât a fost nimicită. – HR, iulie 1873. (4BC 1161)

Înmulțirea păcatelor existente în lumea antediluviană și în Sodoma. – Pretutindeni vedem degradarea umanității, neglijarea altarului familial și dezintegrarea familiilor. Există o abandonare

ciudată a principialității și o înjosire a standardelor morale; păcatele care au determinat venirea judecăților lui Dumnezeu asupra pământului prin potop și peste Sodoma prin foc se înmulțesc cu rapiditate. – 5T 601 (1889).

Păcatele din biserică contemporană. – Întinarea morală se răspândește în zilele noastre chiar și printre preținșii urmași ai lui Hristos. Patimile sunt nestăpânite; predispozițiile animalice devin tot mai predominante datorită îngăduinței de sine, în timp ce puterile morale sunt din ce în ce mai lipsite de influență...

Păcatele care au determinat distrugerea antediluvienilor și a cetăților din câmpie sunt la ordinea zilei – nu numai în țările păgâne, nu numai printre creștinii secularizați, ci chiar printre cei care pretind că sunt așteptători ai venirii Fiului omului. Dacă Dumnezeu ar dezvălui păcatele care apar înaintea ochilor Săi, v-ați umple de rușine și groază. – 5T 218 (1882)

Ochi închiși pentru lumină. – Îngăduința față de pasiunile josnice îi va face pe mulți să-și închidă ochii în fața luminii, deoarece se tem că le vor fi descoperite păcate la care nu doresc să renunțe. Toți cei care doresc să vadă pot înțelege adevărul. Faptul că aleg întunericul în locul luminii nu va face ca păcatele lor să fie mai puțin condamnabile.

Oare de ce nu citesc bărbații și femeile, pentru a cunoaște lucrurile acestea, care le afectează într-un mod atât de decisiv capacitățile fizice, intelectuale și morale? Dumnezeu i-a încredințat fiecăruia un organism pe care trebuie să-l îngrijească și să-l păstreze în cele mai bune condiții pentru folosul și slava Sa. Trupurile voastre nu vă aparțin. – 2T 352 (1885)

(C) Echilibru și Biruință (Făgăduințe și speranță)

Necesitatea unei pocăințe sincere și a unui efort serios. – Cei care își degradează propriile trupuri nu se pot bucura de favoarea lui Dumnezeu până când nu se pocăiesc în mod sincer și nu fac o reformă totală, pentru a fi sfințiți pe deplin în temere de Domnul. – AM 29 (1864)

Dacă pun vreun preț pe sănătatea lor actuală și pe mântuirea de apoi, singura speranță a celor care practică obiceiuri păcătoase este aceea de a le părăsi pentru totdeauna. Viciile care au fost îngăduite o perioadă mai lungă de timp necesită un efort serios pentru a rezista ispitei și pentru a respinge înclinațiile corupte prin îngăduință. – AM 27 (1864)

Stăpânirea imaginației. – Pentru ca pasiunile și simțămintele să fie aduse în supunere față de rațiune, conștiință și caracter, este necesară o stăpânire asiduă, pozitivă și permanentă a imaginației. – 2T 562 (1870)

Supunerea față de voința lui Dumnezeu. – Toți cei care înțeleg cu adevărat ce înseamnă să fii creștin știu că urmașii lui Hristos, asemenea ucenicilor Săi, au obligația de a aduce toate pasiunile, puterile fizice și capacitățile intelectuale la o supunere totală față de voința lui Dumnezeu. Cei care sunt stăpâniți de propriile lor pasiuni nu pot fi urmași ai lui Hristos. Ei sunt prea devotați în serviciul stăpânului lor, autorul tuturor relelor, pentru a părăsi obiceiurile corupte și pentru a alege să-I slujească lui Hristos. – AM 9, 10, 1864. (CG 445, 446)

Gândurile reprezintă un element crucial. – Gândurile rele conduc la acțiuni rele. Dacă subiectul meditației va fi Hristos, gândirea va fi total separată de orice idee care ar conduce la fapte întinate. Contemplând subiecte înalte, mintea va fi întărită. Ea va fi sănătoasă și viguroasă numai dacă este învățată să meargă pe căile purității și ale sfințeniei. Dacă este obișnuită să se preocupe cu lucrurile spirituale, mintea se va orienta în mod natural spre acestea. Dar o asemenea atracție către gândurile cerești nu poate fi dobândită fără exercitarea credinței în Dumnezeu și fără o dependență umilă și

statornică de El, pentru primirea acelei puteri și a acelui har care să fie îndeștător în timp de criză.
– 2T 408 (1870)

Păcatul fanteziei rătăcitoare. – Voi sunteți răspunzători pentru gândurile voastre înaintea lui Dumnezeu. Dacă vă lăsați antrenați în rătăcirile deșarte ale imaginației, îngăduind minții voastre să se ocupe cu subiecte păcătoase, într-o anumită măsură, voi sunteți la fel de vinovați înaintea lui Dumnezeu ca și când gândurile voastre ar fi fost aduse la îndeplinire. Tot ce îi lipsește înfăptuirii este lipsa ocaziei. – 2T 561 (1870)

Supunerea gândurilor. – Voi trebuie să vă controlați gândurile. Această lucrare nu este ușoară și nu poate fi realizată decât printr-un efort serios și atent.

Controlul gândurilor nu este necesar numai datorită faptului că vă este cerut de Dumnezeu, ci și datorită pasiunilor și simțămintelor voastre. Mântuirea voastră depinde de modul în care dețineți stăpânire de sine în acest domeniu. Pasiunile și simțămintele sunt niște instrumente puternice. Aplicate în mod greșit și puse în mișcare de motivații greșite, ele dețin o capacitate imensă de a vă ruina și de a vă aduce într-o stare nenorocită, fără Dumnezeu și fără speranță. – 2T 561 (1870)

Gândurile cultivate devin obiceiuri. – Gândurile păcătoase cultivate devin obiceiuri, iar sufletul este întinat și înjosit. O dată săvârșită greșeala, rămâne în urmă o pată ce nu poate fi curățată decât de sângele lui Hristos; iar dacă nu se renunță la obicei prin intermediul unei voințe ferme, sufletul ajunge corupt și influența lui devine o sursă de întinare a celorlalți. – Lt 26d, 1887. (HP 197)

Corecta stăpânire a gândurilor. – Trebuie să acordăm o mare valoare stăpânirii corecte a gândurilor noastre, deoarece o asemenea stăpânire a gândurilor pregătește mintea și sufletul pentru a lucra în mod armonios în slujba Domnului. Aceasta este necesară pentru pacea și fericirea noastră din viața prezentă, astfel încât gândurile noastre să fie centrate în Hristos. Omul este produsul propriilor sale gânduri. Progresul nostru pe calea curăției morale depinde de o gândire corectă și de o acțiune corectă...

Gândurile rele distrug sufletul. Puterile transformatoare ale lui Dumnezeu schimbă inima, purifică și înobilează gândurile. Dacă nu este depus un efort bine determinat, pentru a păstra gândurile concentrate asupra lui Hristos, harul Său nu se poate manifesta în viața noastră. Mintea trebuie să se angajeze într-un război spiritual. Fiecare gând trebuie să fie adus la ascultare de Hristos. Toate obiceiurile trebuie supuse guvernării lui Dumnezeu.

Avem nevoie de o permanentă conștientizare atât cu privire la puterea înălțătoare a unei gândiri curate, cât și cu privire la influența distrugătoare a gândurilor rele. Să ne îndreptăm gândurile asupra lucrurilor sfinte. Să le păstrăm în curăție și adevăr, deoarece o gândire corectă este singura sursă de siguranță a oricărui suflet. Mintea noastră trebuie să fie adusă în armonie cu mintea lui Dumnezeu. Adevărul Său ne va sfinți trupul, sufletul și spiritul și vom fi întăriți ca să învingem ispitele. – Lt 123, 1904. (HP 164)

Dieta constituie un factor important. – Avertismentul că tot ce este introdus în stomac afectează nu numai trupul, ci în cele din urmă și mintea nu este niciodată prea des repetat. O alimentație necumpătată și stimulatorie pentru apetit încarcă sângele, irită sistemul nervos și, foarte adesea, desensibilizează percepțiile morale până acolo, încât rațiunea și conștiința ajung sub stăpânirea impulsurilor senzuale. Pentru cineva care este necumpătat în dietă, este dificil sau mai degrabă aproape imposibil să manifeste răbdare și stăpânire de sine. – CTBH 134, 1890. (CG 461)

Carnea stimulează și întărește pasiunile josnice. – Carnea nu trebuie să fie așezată pe masa copiilor noștri. Ea stimulează și întărește pasiunile josnice și tinde să slăbească puterile morale. Hrana tuturor celor care pretind că se pregătesc pentru a fi strămutați în cer trebuie să fie constituită din cereale și fructe preparate fără grăsimi și în condiții cât mai naturale posibile. Cu cât dieta este

mai naturală, cu atât pasiunile pot fi controlate mai ușor. Gusturile nu trebuie satisfăcute fără a ține cont de sănătatea fizică, intelectuală și morală. – 2T 352 (1869)

Împotrivirea față de ispita. – Pasiunile josnice sălășluiesc în trup și acționează prin intermediul acestuia. Cuvintele *trup*, sau *trupesc*, sau *poftă trupești* se referă la natura degradată a omului; organismul sau trupul în sine nu poate acționa în contradicție cu voința lui Dumnezeu. Răstignirea trupurilor, care ne este poruncită de Dumnezeu, înseamnă răstignirea poftelor și a pasiunilor păcătoase. Cum putem realiza aceasta? Prin provocarea rănilor și a durerilor trupești? Nu, ci prin împotrivirea față de ispita care ne îndeamnă la păcat.

Gândurile corupte trebuie să fie alungate. Fiecare gând să fie adus în supunere față de Isus Hristos. Toate predispozițiile animalice să fie subordonate puterilor mai înalte ale sufletului. Dragostea de Dumnezeu trebuie să dețină supremația; iar tronul ocupat de Hristos în inima noastră să-I aparțină în exclusivitate. Trupurile noastre trebuie să fie considerate ca fiind proprietatea răscumpărată a Sa, iar membrele trupului, instrumente ale neprihănirii. – 1 MS, 1888. (127, 128)

Schimbarea gândurilor întinate cu gânduri curate și înălțătoare. – Minte trebuie să mediteze neconținut asupra unor subiecte curate și sfinte. Orice sugestie întinată trebuie să fie respinsă încă de la început, iar în locul ei să fie cultivate gânduri curate și înălțătoare. Prin antrenarea minții în contemplarea lucrurilor cerești, va fi dobândită o cunoaștere din ce în ce mai profundă a lui Dumnezeu. El pune la dispoziție mijloace simple și accesibile situației fiecărei persoane, care sunt suficiente pentru a asigura mântuirea sufletului.

Hotărâți-vă să atingeți un standard înalt și sfânt; acționați asemenea lui Daniel, cu o dorință sinceră, stăruitoare și perseverentă, și nici unul dintre obstacolele celui rău nu vor putea împiedica dezvoltarea voastră. Astfel, puteți progresa din punct de vedere al puterii intelectuale și morale, indiferent de circumstanțe, schimbări sau neazuri. – Lt 26d, 1887. (HP 197)

Nu generați situații de criză. – Pasiunile trebuie ținute sub controlul unei rațiuni sfințite, prin harul dăruit din abundență de către Dumnezeu în situații de criză. Dar nu permiteți derularea nici unui plan care să genereze situații de criză și în care cineva să fie așezat în calea ispitelor. Nu oferiți nimănui nici cea mai mică ocazie în care ceilalți să-l poată învinui de indecență. – Lt 18, 1891

Departa de marginea prăpastiei. – Nu încercați să vedeți cât de aproape puteți merge pe marginea unei prăpastii fără a cădea. Evitați pericolul încă de la primele semne. Curiozitatea sufletului nu este o joacă. Caracterul vostru este tezaurul vostru. Îngrijiți-vă de el ca și cum v-ați îngriji de o comoară prețioasă. Curăția morală, respectul de sine și o mare capacitate de a vă înfrâna trebuie să fie cultivate în mod ferm și constant...

Nimeni să nu creadă că poate birui fără ajutorul lui Dumnezeu. Aveți nevoie de energia, puterea și tăria unei vieți interioare care să se fi dezvoltat în voi. Numai astfel veți aduce roada sfințirii și veți simți o repulsie intensă față de viciu. Trebuie să luptați în mod neîncetat pentru a vă îndepărta de cele lumești, de conversațiile ieftine și de tot ce este senzual și să țintiți spre noblețea sufletului și spre un caracter curat și nepătat. Numele vostru poate fi caracterizat de o asemenea integritate morală, încât pur și simplu să nu poată fi asociat cu nici un lucru necinstit sau nesfânt. El poate fi respectat de toți oamenii buni și curați și poate fi scris în cartea vieții Mielului. – MS 4a, 1885. (MM 143, 144)

Sub stăpânirea lui Satana sau sub stăpânirea lui Hristos. – Când nu se află sub influența directă a Duhului lui Dumnezeu, mintea poate fi modelată de Satana după cum dorește. Satana va înjosi toate capacitățile raționale asupra cărora deține controlul și le va transforma în însușiri firești. Gusturile lui, preferințele, concepțiile, planurile și țintele lui sunt îndreptate în mod direct împotriva lui Dumnezeu; Satana nu are nici cea mai vagă înclinație spre lucrurile prețuite și aprobate de Dumnezeu, ci o plăcere deosebită pentru acelea pe care Dumnezeu le disprețuiește...

Dacă Hristos locuiește în inimile noastre, prezența Sa va fi reflectată în toate gândurile noastre. Cele mai adânci năzuințe ale sufletului nostru Îi vor fi dedicate în exclusivitate lui Hristos, iubirii și purității Sale. El va umple încăperile minții noastre. Sentimentele noastre vor fi absorbite de persoana lui Isus. Toate speranțele și așteptările noastre vor fi asociate cu El. Viața pe care o trăim acum prin credința în Fiul lui Dumnezeu, așteptarea și dorul după venirea Lui vor constitui cea mai intensă bucurie a sufletului. El va fi culmea fericirii noastre. – Lt 8, 1891. (HP 163)

O vigilență care durează o viață întreagă. – Supravegherea fermă a simțămintelor și pasiunilor este necesară până la încetarea vieții. Oricât de mare ar fi progresul lucrării lui Dumnezeu în sufletele noastre, există în noi o fire coruptă care se confruntă cu provocările exterioare, iar Satana aranjează circumstanțele vieții în așa fel, încât ispitele sale să năvălească asupra noastră cu o putere copleșitoare. Noi nu putem fi nici o clipă în siguranță, dacă nu suntem dependenți de Dumnezeu și dacă viața noastră nu este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. – Lt 8b, 1891. (2BC 1032)

Dumnezeu pregătește un popor. – Poporul lui Dumnezeu trebuie nu numai să cunoască voia Lui, ci și să o împlinească. Mulți vor fi scoși din rândul celor care cunosc adevărul, deoarece nu au fost sfințiți prin el. Adevărul trebuie să fie instaurat în inimile lor, sfințindu-le și curățindu-le de orice senzualitate și spirit lumesc până în cele mai intime aspecte ale existenței lor. Templul sufletului trebuie curățit. Chiar nevăzută de nimeni, fiecare faptă este săvârșită de noi ca și când ne-am afla în prezența lui Dumnezeu și a sfinților îngeri, deoarece lui Dumnezeu toate lucrurile Îi sunt cunoscute și nu există nimic care să-I poată fi ascuns...

Dumnezeu pregătește un popor care să aibă mâini și inimi curate, pentru a fi biruitor în ceasul judecării Lui. Standardele morale trebuie să fie înalte, imaginația să fie curată, obiceiul de a ne complăcea în tolerarea practicilor imorale trebuie părăsit, iar sufletul să fie înnobilit prin gânduri curate și practici sfinte. Toți cei care vor rezista marilor încercări, care se află chiar în fața noastră, trebuie să fie părtași ai naturii divine, după ce au fost eliberați de păcatele care înlănțuie lumea prin poftă. – RH, 24 mai 1887

Capitolul 26

IUBIREA FRĂȚEASCĂ

Iubirea aduce bucurie. – Doresc să mă adresez fraților mei de pretutindeni: Cultivați dragostea lui Hristos! Iubirea trebuie să se reverse din sufletele creștinilor asemenea unui izvor de apă în deșert, care înprospătează și înfrumusețează existența, aducând fericire, pace și bucurie atât în propria lor viață, cât și în viețile celorlalți. – 5T 565 (1889)

Exemplul unei iubiri neegoiste este irezistibil. – Cu cât caracterele noastre sunt mai asemănătoare caracterului lui Hristos, cu atât iubirea noastră față de aceia pentru care El s-a jertfit este mai mare. Creștinii care manifestă unii față de alții spiritul unei iubiri lipsite de egoism aduc pentru Hristos o mărturie, pe care necredincioșii nu o pot nega și în fața căreia nu pot rezista. Puterea unui asemenea exemplu este inestimabilă. Nimic nu va învinge cu un atât de mare succes planurile lui Satana și ale emisarilor lui și nimic nu va contribui într-o asemenea măsură la zidirea împărăției Răscumpărătorului, cum o va face iubirea lui Hristos, manifestată de către membrii bisericii. – 5T 167, 168 (1882)

Egoismul poate înăbuși dezvoltarea dragostei. – Iubirea este un principiu activ; ea face ca binele altora să reprezinte obiectivul nostru permanent, împiedicându-ne de la săvârșirea unor fapte negândite, care ne pot abate de la atingerea țintei de a câștiga sufletele pentru Hristos. Iubirea nu

caută binele ei propriu. Ea nu îi îndeamnă pe oameni să caute confortul și satisfacția personală. Ceea ce înăbușă adesea dezvoltarea iubirii este atenția pe care o acordăm eului nostru. – 5T 124 (1882)

Umilința este roada iubirii. – Iubirea nu caută înălțarea de sine. Ea este caracterizată de o atitudine umilă, care nu determină niciodată pe cineva la orgoliu și înălțare de sine. Iubirea față de Dumnezeu și față de semenii nu se manifestă niciodată prin gesturi lipsite de amabilitate și nici nu ne face să fim autoritari, căutători de greșeli sau aroganți. Iubirea nu este înfumurată. Inima în care domnește iubirea va tinde spre un comportament amabil, curtenitor și plin de compasiune în relațiile cu ceilalți, indiferent dacă aceștia sunt pe placul nostru sau nu și indiferent dacă ne respectă sau ne desconsideră. – 5T 123, 124 (1882)

Adevărata iubire se evidențiază de la sine. – Devotamentul pe care îl pretinde Dumnezeu se dezvăluie printr-o iubire neprefăcută față de sufletele pentru care Și-a dat viața Hristos. Locuirea lui Isus în inimă se va manifesta prin aceeași iubire pe care a arătat-o El Însuși față de ucenicii Săi. Adevărații Săi copii vor acorda întâietate celorlalți. Ei nu vor căuta *partea leului*, indiferent de circumstanțe, deoarece nu consideră că talentele lor sunt superioare talentelor altora. Când se întâmplă astfel, iubirea pe care Hristos a manifestat-o pentru sufletele oamenilor se va evidenția de la sine – o iubire fără egoism, fără prefăcătorie, care preferă binele altora în locul intereselor personale. – MS 121, 1899

Iubirea transformă caracterul. – Celor care nu cunosc adevărul, descoperiți-le iubirea lui Isus, iar aceasta va transforma caracterul lor asemenea unui aluat. – 8T 60 (1904)

O iubire egoistă. – Dumnezeu dorește ca toți copiii Săi să înțeleagă faptul că, pentru a-L glorifica pe El, afecțiunile lor trebuie să fie îndreptate spre aceia care au cea mai mare nevoie... Când ne ocupăm de asemenea oameni, noi trebuie să evităm orice urmă de egoism în cuvinte, fapte sau atitudini și să îi tratăm la fel, indiferent de situația lor socială sau materială. Iubirea, care ne face să le adresăm cuvinte amabile unora, în timp ce pe alții îi tratăm cu răceală și indiferență, nu este iubire, ci egoism. În nici un caz, aceasta nu va contribui la bunăstarea sufletelor sau la glorificarea lui Dumnezeu. Iubirea noastră... nu este destinată în exclusivitate unor persoane deosebite, în timp ce altele rămân neglijate. Sparge-ți vasul, și parfumul va umple casa. – MS 17, 1899. (HC 231)

Abilitatea nu este un substituent al iubirii. – Fariseismul și lauda de sine pot fi întâlnite din abundență, dar acestea nu vor câștiga niciodată suflete pentru Hristos. O iubire curată și sfântă, care să reprezinte iubirea exemplificată în viața și activitatea lui Hristos, este ca un parfum sfânt. Asemenea mirului de nard care a curs din vasul spart de Maria, parfumul iubirii se revarsă în întreaga încăpere. Dacă sunt impregnate de iubire, elocvența, cunoașterea adevărului și talentele deosebite sunt însușiri prețioase. Dar simpla abilitate și exercitarea talentelor în sine nu pot lua locul iubirii. – 6T 84 (1900)

Generozitatea este o dovadă a iubirii. – Un spirit creștin, dorința sinceră de a împărtăși altora binecuvântările primite din partea lui Dumnezeu, dispoziția de a renunța la sine și de a sacrifica pentru a contribui la progresul cauzei lui Dumnezeu și la alinarea suferinței umane, toate acestea constituie dovada iubirii noastre. Nu trebuie să neglijăm nici o ocazie de a ne manifesta generozitatea. Când lucrăm asemenea unor ispravnici credincioși ai harului lui Dumnezeu, noi dovedim că am trecut de la moarte la viață. Dumnezeu ne-a oferit binecuvântările Sale; El ne-a făgăduit că, dacă suntem credincioși în isprăvnicia noastră, vom aduna în cer comori nepieritoare. – RH, 15 mai 1900

Dovada uceniciei este iubirea veritabilă. – Oricât de impresionante ar fi declarațiile cuiva, dacă inima lui nu este plină de iubirea lui Hristos, el nu este un adevărat ucenic și urmaș al lui Hristos. Chiar dacă ar avea o credință atât de mare, încât să manifeste puterea de a face minuni, dacă nu are iubire, credința lui este lipsită de valoare. El poate fi foarte generos; dar, dacă își dăruiește bunurile celor săraci din alte motive decât din iubire, faptele lui nu vor fi răsplătite prin favoarea lui Dumnezeu. Zelul lui poate fi atât de mare, încât să sufere martirajul, dar, dacă nu este mânat de iubire, el va fi privit de Dumnezeu ca un ipocrit ambițios sau un entuziast înșelat. – AA 318, 319 (1911)

Inima în care guvernează iubirea. – O inimă în care guvernează iubirea nu se lasă copleșită de pasiunea răzbunării împotriva unor jigniri pe care mândria și iubirea de sine le consideră intolerabile. Iubirea nu este bănuitoare, ci interpretează întotdeauna în maniera cea mai favorabilă motivațiile și faptele altora. – 5T 168, 169 (1882)

Atacurile armatelor lui Satana și pericolele care pândesc sufletul necesită angajarea tuturor resurselor interioare ale lucrătorilor lui Dumnezeu. Orice manifestare de mânie trebuie să fie stăpânită. Degradarea și răutatea oamenilor trebuie să fie întâmpinate cu iubirea, răbdarea și îndelunga răbdare a lui Dumnezeu. – 6T 237 (1900)

Trăsăturile eului corectate. – Când omul este părtaș al naturii divine, iubirea lui Hristos va constitui principiul fundamental al sufletului lui, iar eul și trăsăturile lui vor înceta să mai fie manifestate. – 6T 52 (1900)

Numai iubirea lui Hristos poate vindeca. – Numai o iubire care izvorăște din inima lui Hristos poate aduce vindecarea sufletului. Sufletul celui degradat de păcat poate fi înnoit numai dacă iubirea lui Dumnezeu străbate ființa sa, asemenea sevei care se răspândește într-un copac sau asemenea sângelui care străbate trupul. – Ed 114 (1903)

Pregătit pentru orice încercare. – Toți cei care Îl iubesc pe Dumnezeu cu adevărat vor manifesta spiritul lui Hristos și o dragoste fierbinte față de frații lor. Cu cât relația unei persoane cu Dumnezeu este mai strânsă, cu atât simțămintele ei vor fi mai intens concentrate spre Hristos și va fi tot mai puțin tulburată de greutățile și încercările vieții. – 5T 483, 484 (1889)

O relație frățească nu poate fi niciodată realizată prin compromis. – Aceia care-L iubesc pe Isus și sufletele pentru care S-a jertfit El vor căuta lucrurile care aduc pacea. Dar, în eforturile lor de a preveni discordia, trebuie să fie atenți să nu sacrifice adevărul de dragul păcii și principiile de dragul evitării disensiunilor. Adevărata relație de frățietate nu poate fi menținută niciodată cu prețul compromisului. Pe măsură ce creștinii se apropie tot mai mult de modelul lui Hristos și pe măsură ce spiritul și faptele lor sunt tot mai curate, ei vor simți imediat veninul otrăvitor al șarpelui. Un creștinism autentic incită opoziția fiilor neascultării... Pacea și armonia care se realizează prin intermediul concesiilor tacite nu sunt vrednice de numele pe care îl poartă. Când este vorba de anumite deosebiri de nuanță în privința unor opinii omenești, uneori este bine să fie făcute concesii; dar în privința principiilor, nu trebuie sacrificată nici măcar o iotă, cu scopul de a realiza armonia. – RH, 16 ianuarie 1900

Imparțialitatea iubirii divine. – Hristos a venit în această lume, aducând un mesaj al iertării și milei. El a pus temelii unei religii prin care evreii și neamurile, albi și negrii, cei liberi și sclavii sunt uniți într-o relație de frățietate și recunoscuți ca egali în ochii lui Dumnezeu. Iubirea Mântuitorului pentru ființa umană nu cunoaște limite. El vede în fiecare o capacitate potențială de dezvoltare. Toți aceia pentru care Și-a dăruit viața sunt binecuvântați de Isus cu putere și speranță. – 7T 225 (1902)

Omenirea unită într-o relație de frățietate în familia lui Dumnezeu. – Iubirea de frați este o însușire sfântă. Recunoscând demnitatea pe care Dumnezeu a acordat-o ca drept al ființei umane, iubirea creștină – cu mult mai nobilă, mai statornică, mai amabilă, mai neegoistă decât orice manifestare de dragoste întâlnită până în prezent – integrează în această mare lucrare bunăvoința, delicatetea și amabilitatea creștină și unește omenirea într-o relație de frățietate, care se realizează în virtutea acceptării fiecăruia în familia lui Dumnezeu. Demnitatea creștină trebuie să fie cultivată neîncetat spre slava și onoarea lui Dumnezeu. – Lt 10, 1897. (5BC 1140, 1141)

Dragostea pentru suflete dovedește dragostea față de Dum-nezeu. – Iubirea manifestată în viața de renunțare la sine și sacrificiu a lui Isus trebuie să se vadă în viețile urmașilor Lui. Noi suntem chemați să „umblăm pe urmele Sale.”... A trăi în lumina călăuzitoare a cerului este un privilegiu de care ne bucurăm. Enoh a umblat cu Dumnezeu în același fel și nu a fost mai ușor de trăit o viață neprihănită în timpul său decât este pentru noi în aceste zile. Lumea din timpul lui Enoh nu era mai favorabilă decât acum pentru creșterea în har și sfințire... Trăim în timpul ultimelor zile ale istoriei și trebuie să primim putere din aceeași Sursă. Noi trebuie să umblăm cu Dumnezeu...

Dumnezeu vă cere să angajați în lucrare toate puterile voastre. Fiecare va trebui să dea socoteală pentru binele pe care l-ar fi putut face, dacă ar fi luat o atitudine corectă. Acesta este un timp în care sunteți chemați să fiți împreună lucrători cu Hristos și cu îngerii cerului. Sunteți gata? Există printre voi suflete care au nevoie de ajutor. Simțiți voi povara de a le aduce la cruce? Aduceți-vă aminte fără încetare că măsura dragostei pe care o aveți pentru Dumnezeu este dovedită de dragostea față de frați și față de sufletele care se pierd fără Hristos. – RH, 9 ianuarie 1990

Dorința lui Hristos este o iubire desăvârșită în biserică. – Isus ar fi putut face să strălucească lumina asupra celor mai întunecate mistere ale științei, dar El nu a dorit să irosească nici o clipă destinată descoperirii științei mântuirii. Timpul Său, cunoștințele Sale, capacitățile Sale intelectuale și întreaga Sa viață în sine au fost dedicate în exclusivitate mântuirii sufletelor. O, ce iubire, ce iubire fără asemănare!

Comparați eforturile noastre vagi, lipsite de entuziasm și pe jumătate paralizate cu lucrarea Domnului Isus. Ascultați cuvintele Sale rostite în rugăciunea către Tatăl: „Eu le-am făcut cunoscut Numele Tău, și li-L voi mai face cunoscut, pentru ca dragostea cu care M-ai iubit Tu, să fie în ei, și Eu să fiu în ei” (Ioan 17,26). Cât de profunde, de vaste și de cuprinzătoare sunt aceste cuvinte! Domnul Isus dorește să-Și manifeste iubirea prin intermediul fiecărui membru al trupului Său, biserica, pentru ca puterea de viață a iubirii să fie transmisă fiecărei părți a trupului și să locuiască în noi întocmai cum locuiește în El. În acest fel, Dumnezeu Își poate arăta iubirea față de omul căzut ca și când ar fi prezent în persoana propriului Său Fiu. Aceasta este ceea ce dorește Dumnezeu de la noi și nimic mai puțin nu L-ar putea mulțumi. – MS 11, 1892

Capitolul 27

IUBIREA LUI DUMNEZEU

Dumnezeu este iubire. – Dumnezeu este iubire (1 Ioan 4,16). Natura Sa, Legea Sa sunt iubire. Așa a fost și va fi pentru totdeauna. „Cel Prea Înalt, a cărui locuință este veșnică” (Isaia 57,15), Cel care „umblă pe cărări veșnice” (Habacuc 3,6), nu Se schimbă. La El „nu este nici schimbare, nici umbră de mutare” (Iacov 1,17).

Fiecare manifestare a puterii creatoare este o expresie a iubirii infinite. Suveranitatea lui Dumnezeu implică plinătatea binecuvântării tuturor ființelor create...

Istoria marelui conflict dintre bine și rău, de la începuturile sale în cer și până la nimicirea finală a răzvrătirii și la eradicarea totală a păcatului, este de asemenea o demonstrație a iubirii neschimbătoare a lui Dumnezeu. – PP 33 (1890)

Iubirea lui Dumnezeu demonstrată în natură. – Natura și revelația mărturisesc deopotrivă iubirea lui Dumnezeu. Tatăl nostru ceresc este sursa vieții, a înțelepciunii și a bucuriei. Priviți minunatele și frumoasele lucruri din natură. Gândiți-vă la miraculoasa lor adaptare la nevoile și fericirea nu numai a omului, ci și a tuturor ființelor vii. Strălucirea soarelui și ploaia, care încălzesc și îmbroscătează pământul, dealurile, mările și câmpiile, toate ne vorbesc despre iubirea Creatorului. Dumnezeu este Acela care poartă de grijă nevoilor de fiecare zi ale tuturor creaturilor Sale...

„Dumnezeu este iubire” stă scris pe fiecare boboc ce înflorește, pe fiecare fir de iarbă ce încolțește. Trilurile voioase ale păsărelelor, parfumul florilor delicat colorate, copacii înalți ai pădurii, cu veșmântul lor verde și bogat – toate mărturisesc despre grija părintească și duioasă a Dumnezeului nostru și despre dorința Sa de a-i face fericiți pe copiii Săi. – SC 9, 10 (1892)

Poruncile sunt întemeiate pe principiul iubirii. – Preceptele Decalogului se adresează tuturor oamenilor și au fost date pentru instruirea și conducerea tuturor. Zece porunci scurte, cuprinzătoare și pline de autoritate integrează totalitatea obligațiilor omului față de Dumnezeu și față de semenii; și toate sunt întemeiate pe marele principiu fundamental al iubirii. – PP 305 (1890)

Isus și legea iubirii. – Legea lui Dumnezeu are un caracter neschimbător și, prin urmare, Hristos S-a dăruit pe Sine ca jertfă în locul omului decăzut, iar lui Adam și urmașilor lui li s-a dat o ocazie de mântuire.

Dacă numai un singur precept al Legii lui Dumnezeu ar fi fost schimbat după alungarea lui Satana din cer, el ar fi câștigat pe pământ victoria pe care n-a reușit s-o câștige în cer. Satana ar fi obținut exact ce a dorit. Noi știm că nu s-a întâmplat așa... Legea... rămâne neschimbătoare, întocmai cum este tronul lui Dumnezeu, iar mântuirea fiecărui suflet este determinată de ascultare sau neascultare...

Prin legea iubirii, Isus a purtat păcatele noastre, a suportat pedeapsa noastră și a băut paharul mâniei, care era destinat călcătorilor de lege... El a îndurat în locul nostru crucea renunțării la sine și a sacrificiului, pentru ca noi să putem avea viață veșnică. Vom purta noi crucea pentru Isus? – Lt 110, 1896. (KH 289)

Natura plină de compasiune și iubire a lui Hristos. – Viața lui Isus, de la început și până în ultima ei clipă, a fost o viață de sacrificiu și renunțare la sine. Pentru ca întreaga lume să poată primi mântuirea, dacă dorește, El a realizat sacrificiul de sine cel mai mare pe cruce, în locul tuturor oamenilor. Viața lui Hristos era ascunsă în Dumnezeu, iar Dumnezeu S-a revelat pe Sine lumii, în caracterul Fiului Său...

În fiecare zi și în fiecare faptă a vieții Sale, era manifestată iubirea pentru o lume pierdută. Cei care sunt impregnați de spiritul Său vor lucra în același fel și pentru aceleași ființe pentru care a lucrat Hristos. În Hristos, lumina și iubirea lui Dumnezeu au îmbrăcat natura umană. Nici o ființă omenească nu a avut vreodată o natură atât de sensibilă ca Fiul cel sfânt și fără păcat al lui Dumnezeu, care a stat ca reprezentant al ceea ce poate deveni omenească prin părtășia cu natura divină. – YI, 16 august 1894. (KH 288)

Iubirea lui Dumnezeu este un izvor de viață. – Iubirea lui Dumnezeu este mai mult decât o simplă negare; este un principiu pozitiv și activ, un izvor de viață care se revărsă fără încetare spre binecuvântarea altora. Dacă iubirea lui Hristos sălășluiește în noi, nu vom manifesta nici cea mai vagă ură față de semenii, ci vom căuta să ne arătăm iubirea față de ei pe orice cale posibilă. – MB 58 (1896)

Universul exprimă iubirea lui Dumnezeu. – Cine ar putea cântări valoarea darului prețios pe care Tatăl ceresc l-a oferit lumii? Ucenicii s-au simțit incapabili de a exprima în cuvinte iubirea lui Hristos. Tot ce au putut spune a fost: „El este iubire”. Întregul univers abia reușește să ofere o imagine a acestei iubiri și bunăvoințe nelimitate a lui Dumnezeu.

Dumnezeu ar fi putut trimite pe Fiul Său în lume, pentru a o pedepsi. Dar ce har uimitor! Hristos nu a venit pentru a nimici, ci pentru a mântui. Apostolii nu au abordat niciodată acest subiect, fără ca inimile lor să nu fie copleșite de inspirația iubirii neasemuite a Mântuitorului. Ioan nu reușește să găsească cuvintele pentru a-și exprima simțămintele. El exclamă: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem. Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu l-a cunoscut nici pe El” (1 Ioan 3,1). Noi nu vom putea calcula niciodată dimensiunile iubirii Tatălui. Nu există nici un etalon cu care să poată fi comparată. – Lt 27, 1901

Satana este răspunzător pentru imaginea unui Dumnezeu aspru și sever. – Satana i-a determinat pe oameni să-și formeze o concepție despre Dumnezeu, în virtutea căreia principalul Său atribut este un spirit justițiar sever – un judecător aspru, un creditor nemilos și inflexibil. El a inventat imaginea unui Creator care pândește cu răutate greșelile oamenilor, pentru a-și putea revărsa judecățile împotriva lor. Isus a venit printre oameni tocmai pentru a îndepărta această imagine întunecată, dezvăluind lumii iubirea infinită a lui Dumnezeu. – SC 11 (1892)

Iubirea dintre Tatăl și Fiul este un model. – Oricât de mult și-ar iubi un păstor oile, el își iubește mai mult fiii și fiicele. Isus nu este numai Păstorul nostru; El este „Tatăl nostru cel veșnic”. El spune: „Eu îmi cunosc oile Mele, și ele Mă cunosc pe Mine, așa cum Mă cunoaște pe Mine Tatăl, și cum cunosc Eu pe Tatăl” (Ioan 10,14). Ce declarație sublimă! Unicul Fiu, Acela care este însăși inima Tatălui, Cel pe care Dumnezeu l-a numit „omul care îmi este tovarăș” (Zaharia 13,7); comuniunea dintre El și Dumnezeu cel veșnic este folosită pentru a reprezenta comuniunea dintre Hristos și copiii Săi de pe pământ! – DA 483 (1898)

Dumnezeu îi iubește pe urmașii lui Hristos întocmai cum Îl iubește pe unicul Lui Fiu. – MS 67, 1894

Iubirea lui Hristos este o putere vindecătoare. – Iubirea pe care Hristos o împărtășește și o inspiră ființei umane este o putere dătătoare de viață. Fiecare parte vitală a organismului – creierul, inima, sistemul nervos – este atinsă de puterea vindecătoare. Prin ea sunt puse în mișcare cele mai elevate energii ale ființei. Ea eliberează sufletul de vinovăția, supărarea, teama și îngrijorarea care epuizează resursele vieții. Ea aduce liniștea și sentimentul de siguranță. Ea inspiră în suflet o bucurie pe care nimic din ceea ce este pământesc nu o poate alunga – bucuria în Duhul Sfânt – o bucurie dătătoare de sănătate și viață. – MH 115 (1905)

Contemplarea iubirii lui Dumnezeu. – Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru imaginile luminoase prin care ne este reprezentat. Să așezăm laolaltă asigurările binecuvântate ale iubirii Sale și să privim la ele fără încetare: Fiul lui Dumnezeu părăsind tronul Tatălui; învăluirea naturii divine în veșmânt omenesc, pentru a-l salva pe om de puterea lui Satana; triumful pe care l-a obținut în locul nostru, deschizând astfel cerul pentru om și dezvăluind înaintea ochilor omenești lăcașul strălucirii slavei divine; înălțarea neamului omenesc din prăpastia ruinei în care fusese târât de păcat și reșezarea lui într-o relație armonioasă cu Dumnezeul cel infinit; absolvirea de către om a marelui examen divin și înălțarea lui până la tronul cerului, prin credința în Răscumpărătorul și prin îmbrăcarea lui în haina neprihănirii lui Hristos – acestea sunt scenele pe care Dumnezeu dorește să le contemplăm. – SC 118 (1892)

Iubirea ne face fericiți. – Iubirea lui Hristos ne aduce o fericire cerească. Nu avem cuvinte pentru a descrie o asemenea iubire. Ne gândim la viața Sa pe pământ, la sacrificiul Său pentru noi; ne gândim la lucrarea Sa cerească în calitate de Mijlocitor al nostru, la reședințele pe care le pregătește

pentru aceia care Îl iubesc; și tot ce putem face este să strigăm: „Cât de înaltă și cât de adâncă este iubirea lui Hristos!” Plecându-ne umili la piciorul crucii, întrezărim o imagine a iubirii lui Dumnezeu și rostim: „Și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre” (1 Ioan 4,10). Dar, în meditația noastră cu privire la Hristos, noi nu facem decât să ne apropiem de departe de înțelesul infinit al iubirii Sale. Dragostea Sa este asemenea unui ocean imens, al cărui adânc este de neatins și ale cărui țărături sunt imposibil de descoperit. – RH, 6 mai 1902

Iubirea lui Dumnezeu cea fără margini. – Toată dragostea părintească, adunată la un loc de-a lungul generațiilor și adusă în inimi, toate gesturile de duioșie care au luminat sufletele oamenilor, comparate cu iubirea infinită a lui Dumnezeu, sunt asemenea unei picături de apă așezată lângă un ocean fără margini. Limba omenească nu găsește cuvinte pentru a o descrie; penelul nu o poate picta. Chiar dacă meditați la ea toată viața; chiar dacă cercetați Scripturile literă cu literă pentru a o înțelege; chiar dacă vă angajați toate capacitățile cu care v-a înzestrat Dumnezeu în încercarea de a cuprinde cu mintea iubirea și mila Tatălui ceresc; după tot ce ați reușit să realizați, mai rămâne încă o infinitate necunoscută. Puteți studia această iubire timp de sute de ani, dar nu veți putea înțelege niciodată pe deplin lungimea, lărgimea, adâncimea și înălțimea iubirii lui Dumnezeu așa cum a fost exprimată în dăruirea Fiului Său ca jertfă pentru lume. Nici măcar veșnicia nu va putea revela pe deplin o asemenea iubire. Cu toate acestea, dacă studiem Biblia și medităm la viața lui Hristos și la planul Său de răscumpărare, aceste subiecte mărețe se vor dezvălui înțelegerii noastre din ce în ce mai mult. – 5T 740 (1889)

Progresivitatea iubirii de Dumnezeu. – Pe măsură ce se vor desfășura, anii veșniciei vor aduce o revelație tot mai bogată și mai glorioasă cu privire la Dumnezeu și Hristos. Pe măsură ce cunoașterea progresează, vor crește și dragostea, reverența și fericirea. Cu cât oamenii învață mai mult despre Dumnezeu, cu atât sporește admirația lor pentru caracterul Său. – GC 678 (1911)

SECȚIUNEA a IV-a Egoismul și respectul de sine

Capitolul 28

RESPECTUL DE SINE

Dezvoltarea respectului de sine. – Succesul nostru în lucrarea cu sufletele oamenilor va fi direct proporțional cu aprecierea pe care o manifestăm față de ei și cu convingerea pe care aceștia o au cu privire la încrederea noastră în ei. Respectul manifestat față de sufletul omenească care luptă cu păcatul reprezintă, prin Isus Hristos, metoda cea mai sigură pe care o putem folosi în vederea restaurării respectului de sine al omului decăzut. Ideile prestabilite cu privire la ceea ce ar putea deveni acest om constituie un suport sufletească, a cărui valoare nici măcar noi înșine nu o putem aprecia pe deplin. – MS c1893. (FE 281)

Respectul față de demnitatea omului ca om. – Ori de câte ori nu există pericolul de a încălca principiile, respectul față de ceilalți ne obligă să respectăm și obiceiurile lor tradiționale; dar adevărata amabilitate nu înseamnă sacrificarea principiilor de dragul regulilor convenționale de politețe. Adevărata amabilitate nu ține cont de rangurile sociale, ci ne învață respectul de sine,

respectul față de demnitatea omului ca om și considerația față de orice membru al marii familii omenești. – Ed 240 (1903)

Păstrarea respectului de sine. – Unii dintre cei cu care veți veni în contact pot fi aspri și lipsiți de amabilitate, dar voi să nu fiți, din acest motiv, mai puțin curtenitori și politicoși cu ei. Cel care dorește să-și păstreze respectul de sine trebuie să fie atent, pentru a nu răni în mod inutil respectul de sine al altora. Această regulă trebuie aplicată cu sfințenie chiar și față de cei mai neciopliți și mai needucați oameni. Voi nu știți ce intenționează Dumnezeu să facă din acești aparent nepromițători copii ai Săi. În trecut, persoane la fel de neînzestrate și de neatrăgătoare au fost primite de Dumnezeu pentru a realiza o mare lucrare. Influențând inimile, Duhul Său a trezit la viață toate capacitățile lor latente. În aceste pietre necioplite și dure, El a văzut un material prețios, care va fi capabil să reziste încercărilor furtunii, căldurii și presiunii. Dumnezeu nu privește la ceea ce privește omul. El nu judecă după aparențe, ci cercetează inima și judecă fără părtinire. – GW 122, 123 (1915)

Conștiinciozitatea dă naștere respectului de sine. – Oamenii principiilor nu au nevoie de încuietori și chei; ei nu au nevoie să fie supravegheați. Se vor comporta onorabil și corect în orice situație – indiferent dacă sunt singuri și nevăzuți sau dacă se află în public. Ei nu-și vor păta sufletele în schimbul nici unui câștig material sau avantaj personal. Ei dezaprobă faptele josnice. Și chiar dacă nu ar fi nimeni care să știe faptele lor rele, ei înșiși le-ar cunoaște, iar aceasta le-ar distruge respectul de sine. Aceia care nu sunt conștiincioși în lucrurile mici nu se vor comporta altfel nici în situațiile majore, în care sunt stabilite restricții, legi și pedepse. – SpTPH 62, 1879

Respectul de sine trebuie să fie cultivat cu consecvență. – Curăția morală, respectul de sine și împotrivirea fermă față de păcat trebuie să fie cultivate cu tenacitate și consecvență. Un singur gest de familiaritate, o singură indecență pot pune în pericol sufletul, deschizând ușa ispitei și slăbind capacitatea de a-i rezista. – HPMMW 26, 1885. (CH 295)

Respectul pentru alții este dovada respectului de sine. – Respectul de sine este degradat prin îngăduința față de păcat; iar când acesta dispare, se diminuează și respectul pentru ceilalți; deoarece noi credem despre ceilalți că sunt la fel de nelegiuți ca și noi. – 6T 53 (1900)

Elevii își degradează respectul de sine prin obiceiuri dăunătoare. – Tinerii își pot pierde respectul și stăpânirea de sine datorită unor obiceiuri dăunătoare. Ei nu sunt capabili să raționeze corect cu privire la anumite aspecte care îi privesc în mod personal. Modul în care își tratează propriul trup și propria minte este nesăbuit. Obiceiurile rele îi conduc la ruină. Datorită neglijenței în cultivarea unor principii curate și sănătoase, ajung să fie conduși de viciile care le risipesc pacea, iar fericirea lor este spulberată. Anii dedicați studiilor sunt iroșiți, deoarece și-au distrus propriile ființe. Ei și-au folosit greșit capacitățile intelectuale și fizice, iar templul trupului lor ajunge o ruină. Acești elevi sunt pierduți atât pentru viața aceasta, cât și pentru veșnicie. Ei au crezut că prin dobândirea cunoașterii pământești vor câștiga o comoară, dar, abandonând Biblia, au sacrificat o comoară mai valoroasă decât orice altceva. – COL 108, 109 (1900)

Cuvintele nesăbuite afectează respectul de sine. – Aceia care își permit să folosească un asemenea vocabular [cuvinte nesăbuite] își vor pierde respectul și considerația față de sine și, pentru faptul că și-au pierdut controlul de sine și s-au exprimat în acest fel, vor avea remușcări amare, regret și rușine. Cât de bine ar fi fost pentru ei, dacă nu ar fi rostit niciodată asemenea cuvinte! Cât de bine ar fi fost, dacă ar fi păstrat în inima lor uleiul harului, pentru a fi în stare să reziste tuturor provocărilor și să suporte totul cu umilința și răbdarea lui Hristos! – RH, 27 februarie 1913. (MYP 327)

Părinții să nu-și piardă niciodată respectul de sine prin cuvinte nechibzuite. – Niciodată să nu permiteți ca de pe buzele voastre să iasă vreun cuvânt aspru, amenințator și pățimaș. Harul lui Hristos este la dispoziția voastră, dacă îl cereți. Duhul Său vă va lua în stăpânire inima și conștiința, controlând cuvintele și faptele voastre. Niciodată să nu vă pierdeți respectul de sine prin cuvinte nesăbuite și aspre. Asigurați-vă că exprimarea voastră este curată și conversația voastră sfântă. Oferiți-le copiilor voștri exemplul a ceea ce doriți ca ei să devină... Păstrați-vă o înfățișare voioasă și roștiți cuvinte plăcute și calme. – Lt 28, 1890. (CG 219)

Degradarea respectului de sine prin practicarea onaniei.* – Efectul unor asemenea obiceiuri degradante nu este același asupra tuturor minților. Există copii care dețin capacități morale deosebit de dezvoltate, dar care, prin asocierea cu alți copii care practică auto-erotismul, sunt inițiați în acest viciu. Foarte adesea, ca urmare, asemenea copii devin melancolici, nervoși și răutăcioși; cu toate acestea, este posibil ca ei să nu-și piardă respectul față de închinarea religioasă și să nu manifeste un dezinteres evident față de lucrurile spirituale. Uneori, acești copii suferă intens datorită remușcărilor și se simt degradați în propriii lor ochi, pierzându-și respectul de sine. – 2T 392 (1870)

Nu distrugeți respectul de sine al altora. – Când cineva care a greșit devine conștient de starea sa, fiți atenți pentru a nu-i distruge respectul de sine. Nu-l descurajați prin indiferența și neîncrederea voastră. Nu spuneți: „Înainte de a-i acorda încrederea mea, voi aștepta să văd dacă se schimbă”. Adesea, această lipsă evidentă de încredere îl va face pe cel greșit să se poticnească și să rămână în greșeala lui. – MH 167, 168 (1905)

Autoîntreținerea crește respectul de sine. – Aceia care se luptă să iasă din sărăcie trebuie ajutați să-și găsească un loc de muncă. Nici un om care este capabil să muncească nu trebuie învățat să aștepte din partea altora mâncare, haine și adăpost gratuit. Pentru propriul lor bine și pentru binele celorlalți, este necesară găsirea unor modalități prin intermediul cărora aceștia să poată plăti echivalentul bunurilor pe care le primesc. Încurajați orice efort în vederea autoîntreținerii. Aceasta va întări respectul de sine și un spirit de independență nobile. Ocuparea minții și a trupului prin angajarea lor în activități folositoare este un element esențial în apărarea împotriva ispitelor. – MH 177 (1905)

Simțământul posesiunii îi ajută pe cei săraci să-și câștige respectul de sine. – Dacă cei săraci ar trăi simțământul de a fi proprietarii propriilor lor case, aceasta le-ar inspira o dorință puternică de a progresa. Ei ar dobândi foarte curând îndemânare în organizarea și administrarea bunurilor lor; copiii lor ar deprinde obiceiul de a fi harnici și economi, iar intelectul le-ar fi dezvoltat. Ei ar simți să sunt oameni, și nu sclavi, și ar fi capabili să-și regăsească în mare parte respectul de sine pierdut și independența morală. – HS 165, 166, 1886. (AH 373)

Autoeducația și demnitatea. – Este important ca slujitorii Evangheliei să înțeleagă necesitatea autoeducației pentru a-și dezvolta însușirile profesionale și pentru a-și păstra demnitatea. Dacă nu se vor angaja într-un proces continuu de formare intelectuală, vor cădea în mod sigur sub povara îndatoririlor lor. – 2T 500, 501 (1870)

Atenție la autocompătimire. – Noi nu avem voie să ne auto-compătimim. Nu vă îngăduiți niciodată simțământul că nu sunteți prețuiți așa cum ar trebui să fiți, că eforturile voastre nu sunt apreciate sau că munca voastră este prea dificilă. Faceți ca amintirea suferințelor îndurate de Hristos pentru noi să aducă la tăcere orice resentiment personal. Noi suntem tratați mai bine decât Domnul nostru. „Și tu umbli după lucruri mari? Nu umbli după ele!” (Ieremia 45,5). – MH 476 (1905)

Hristos restaurează respectul de sine. – Nu ar trebui să vă fie atât de greu să vă amintiți faptul că Domnul dorește să aduceți la picioarele Sale poverile și necazurile voastre și să le lăsați acolo.

Mergeți la El, spunând: „Doamne, poverile mele sunt prea grele pentru mine. Ai vrea să le porți Tu pentru mine?” Iar El va răspunde: „Le voi lua Eu, 'Mă voi îndura de tine cu o îndurare veșnică'. Voi lua păcatele tale și îți voi da pacea. Încetează să-ți distrugi respectul de sine; pentru că Eu am plătit pentru tine cu propriul Meu sânge. Tu ești al Meu. Voința ta lipsită de putere va fi întărită de Mine. Remușcarea ta pentru păcat va fi îndepărtată de Mine.” – Lt 2, 1914. (TM 519, 520)

Sfat adresat unei persoane care și-a pierdut respectul de sine. – Isus te iubește și mi-a dat un mesaj pentru tine. Inima Lui tânjește după tine cu o duioșie infinită. El îți trimite acest mesaj pentru ca tu să fii salvat de atacul veninos al vrăjmașului. Poți să-ți redobândești respectul față de tine însuși. Poți sta în locul în care consideri că ți se cuvine, nu asemenea unui învins, ci asemenea unui învingător, în și prin influența înălțătoare a Duhului lui Dumnezeu. Prinde-te de mâna lui Dumnezeu și nu-i mai da drumul niciodată. – Lt 228, 1903. (MM 43)

Cultivați respectul de sine. – Dumnezeu nu dorește să vă subapreciați meritele, înjosindu-vă. Voi trebuie să cultivați respectul de sine printr-o conduită care să fie aprobată atât de către propria voastră conștiință, cât și de către oameni și îngeri... Aveți privilegiul de a merge la Isus pentru a fi curățiți și de a sta în fața Legii fără pată și fără părere de rău. „Acum dar nu este nici o osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului” (Romani 8,1). Deși nu trebuie să avem o părere mai înaltă decât se cuvine despre noi înșine, Cuvântul lui Dumnezeu nu condamnă un respect de sine adecvat. Ca fii și fiice ale lui Dumnezeu, noi trebuie să avem un caracter demn, care nu are nimic comun cu mândria și înălțarea de sine. – RH, 27 martie 1888. (HC 143)

Capitolul 29

DEPENDENȚĂ ȘI INDEPENDENȚĂ

(A) Dependență față de Dumnezeu și independență față de oameni

Dependența față de Dumnezeu este o cerință absolută. – Dumnezeu dorește ca fiecare suflet pentru care a murit Hristos să devină o mlădiță a viței, aflată într-o legătură strânsă cu butucul divin din care își primește seva. Dependența noastră de Dumnezeu este o cerință absolută și trebuie să ne inspire o atitudine umilă; dar, datorită dependenței noastre de El, cunoașterea Lui trebuie să crească fără încetare. Dumnezeu dorește să înlăturăm orice gen de egoism și să ve-nim la El nu ca niște proprietari ai ființelor noastre, ci ca o proprietate răscumpărată a lui Hristos. – SpT Seria A, Nr. 8, pp 8, 9, 1897. (TM 324, 325)

Dependența față de Dumnezeu și independența față de oameni. – Dumnezeu dorește ca omul să trăiască într-o legătură directă cu Sine și recunoaște principiul responsabilității personale a acestuia în toate aspectele relației Sale cu ființele umane. Dumnezeu caută să încurajeze un simț al dependenței și să inspire nevoia unei călăuziri personale. El dorește ca asocierea umanului cu divinul să producă în oameni o transformare care să-i aducă la asemănarea cu chipul divin. Satana luptă împotriva acestui deziderat. El caută să încurajeze dependența de oameni. Când mintea Îl pierde din atenție pe Dumnezeu, ispititorul o poate aduce sub influența sa. Satana are puterea de a domina omul. – MH 242, 243 (1905)

Depindeți în exclusivitate de Dumnezeu. Dacă aveți tendința de a proceda altfel, este timpul să încetați. Opriti-vă exact în locul în care vă aflați și schimbați ordinea lucrurilor... În sinceritate și cu sufletul însetat, strigați către Dumnezeu. Luptați cu mesagerii cerești până când veți câștiga

biruința. Încredințați-vă întreaga ființă în mâna Domnului – suflet, trup și spirit – și hotărâți-vă să deveniți agenții Lui iubitori și consacrați, motivați de voința Sa, conduși de gândirea Sa și inspirați de Duhul Său; atunci, veți înțelege mai clar lucrurile cerești. – MS 24, 1891. (SD 105)

Faceți din Dumnezeu sfătuitorul vostru. – În loc de a aduce problemele voastre înaintea unui frate sau înaintea pastorului, aduceți-le înaintea lui Dumnezeu în rugăciune. Nu așezați pastorul în locul în care ar trebui să se afle Dumnezeu, ci mai degrabă rugați-vă pentru el. Cu toții am procedat greșit în această privință. Slujitorul lui Hristos este un om, asemenea tuturor celorlalți oameni. Este adevărat că el poartă responsabilități mai sfinte în comparație cu un om de afaceri obișnuit, dar pastorul nu este infailibil. El se confruntă cu propriile sale nedesăvârșiri și are nevoie de harul și iluminarea divină. Pentru a-și aduce la îndeplinire lucrarea cu succes și corectitudine și pentru a da dovadă de chemarea sa, el trebuie să primească ungera cerului. Cei care au nevoie de pastor sunt aceia care nu cunosc calea vieții și mântuirea, iar acesta îi va învăța ce trebuie să facă pentru a fi mântuiți.

Dacă cei care știu să se roage, cei care au ascultat invitațiile Evan-gheliei lui Hristos și care cunosc făgăduințele Lui neschimbătoare, așază asupra unor oameni limitați poverile lor personale, Îl dezonorează pe Dumnezeu. Întotdeauna este bine să ne sfătuim unii cu alții. Este bine să discutăm. Este bine să le împărtășim în mod deschis fraților noștri și pastorului dificultățile cu care ne confruntăm în orice activitate. Dar nu dezonorați pe Dumnezeu, depinzând de înțelepciunea oamenilor. Cereți lui Dumnezeu înțelepciunea care vine de sus. Solicitați-le fraților voștri să se unească în rugăciune cu voi și Domnul Își va împlini făgăduința: „Acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, voi fi și Eu în mijlocul lor” (Matei 18,20). – MS, 23, 1899

(B) Dependență și independență în relațiile dintre cei ce activează în lucrarea lui Dumnezeu

Mintea unui singur om. – Este greșit să-i faceți pe oameni să creadă că lucrătorii pentru Hristos nu pot întreprinde nici o acțiune în siguranță, dacă nu au căutat mai întâi să se consulte cu cineva care deține o poziție de răspundere. Oamenii nu trebuie învățați să privească la oameni ca și când ar privi la Dumnezeu. Deși consfătuirea și unitatea în acțiune este necesară între lucrători, mintea și judecata unui singur om nu trebuie să ocupe niciodată rolul de autoritate exclusivă. – RH, 7 august 1894

Sporirea eficienței. – Dumnezeu este conducătorul poporului Său, iar cei care își consacră mintea vor fi învățați de El să-și utilizeze capacitățile intelectuale. Pe măsură ce își vor exercita aptitudinile, eficiența lor va spori. Moștenirea Domnului este alcătuită din vase mari și vase mici, dar fiecare dintre ele are o lucrare personală de îndeplinit. Nici o lucrare nu trebuie să depindă de mintea unui singur om sau de mintea a doi sau trei oameni, ca și cum acestea ar constitui o călăuză infailibilă. Să privim la Dumnezeu, să credem în El și să ne punem deplina încredere în puterea Sa. Înjugați-vă alături de Hristos, nu alături de oameni, deoarece oamenii nu au nici o putere să vă păzească de cădere. – Lt 88, 1896

Sfat adresat unui conducător. – Trebuie să depinzi numai de Dumnezeu. Nu îngădui ca mintea ta să fie dominată de ideile altora. Nu trebuie să permiți ca insistențele persuasive ale altora să te conducă pe cărări greșite. Pune-ți toată încrederea în Cel care zice: „Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi” (Evrei 13,5). – Lt 92. 1903

Dependența de Dumnezeu întărește încrederea reciprocă a oamenilor. – Dacă oamenii ar înceta să depindă de oameni și ar privi numai spre Dumnezeu ca Sursă a succesului și a realizărilor lor, atunci ar manifesta mai multă încredere unii în alții. Credința noastră în Dumnezeu este mult prea

slabă și încrederea noastră unii în alții este mult prea săracă. – SpT Seria A, Nr. 3, p 48, 1895. (TM 214)

Dependența de sine conduce la ispită. – Prin rugăciune stăruitoare și dependență de Dumnezeu, Solomon a primit o înțelepciune care a atras admirația și uimirea întregii lumi. Dar când s-a despărțit de Sursa puterii sale și s-a îndepărtat, încrezându-se în propriile sale capacități, a căzut pradă ispitei. Astfel, însușirile minunate cu care a fost binecuvântat acest rege înțelept nu au reușit decât să facă din el o unealtă mai eficientă în slujba vrăjmașului sufletelor. – GC 509 (1911)

Dependența de alții poate însemna lipsă de maturitate. – Oameni care ar fi putut fi bărbați de cea mai mare nădejde și loialitate pentru perioadele de criză sunt ineficienți în lucrare, datorită eforturilor lor de a evita criticile și de a fugi de responsabilitate, motivați de teama de a nu greși. Bărbați cu un intelect gigantic se comportă asemenea unor copii, deoarece se eschivează în mod laș de la preluarea și purtarea poverilor care le revin. Ei neglijează datoria de a deveni eficienți și așteaptă prea mult timp ca cineva din conducere să gândească în locul lor, dictându-le un plan de activitate, pe care sunt foarte capabili să-l realizeze ei înșiși, în folosul cauzei lui Dumnezeu. La fiecare pas, ne confruntăm cu deficiențe la nivelul minții.

Aceia care se mulțumesc să-i lase pe alții să gândească în locul lor sunt lipsiți de maturitate. Dacă ar fi puși să-și alcătuiască singuri planurile, s-ar dovedi bărbați înțelepți și bine organizați. Dar, când se confruntă cu aspecte legate de cauza lui Dumnezeu, lucrurile se schimbă radical și își pierd întru totul această capacitate. Ei se mulțumesc să rămână incompetenți și ineficienți, pentru ca alții să fie nevoiți să plănuiască și să gândească în locul lor. Oare este necesar să se bazeze întotdeauna pe alții care să studieze, să plănuiască pentru ei și care să ia locul rațiunii și judecății lor? Lui Dumnezeu Îi este rușine de astfel de soldați. El nu este onorat de faptul că acești bărbați nu contribuie la înaintarea lucrării Sale și se mulțumesc să acționeze asemenea unor mașini. – 3T 495, 496 (1875)

Nevoia de oameni independenți. – În lucrarea lui Dumnezeu, este nevoie de oameni independenți și întreprinzători, și nu de oameni influențabili asemenea plastilinei. Aceia care pretind să li se stabilească o normă precisă și un salariu fix și care intenționează să nu realizeze nimic mai mult decât ce li s-a cerut, fără remanieri și fără adaptări la necesități, nu sunt oamenii pe care Dumnezeu îi cheamă să lucreze pentru cauza Sa. Un om care nu-și poate exercita aptitudinile în așa fel, încât să se adapteze solicitărilor locului în care își desfășoară activitatea, nu este potrivit pentru aceste timpuri.

Bărbații pe care Dumnezeu îi va implica în lucrarea Sa nu trebuie să fie anemici și lipsiți de tenacitate și putere morală. Ei pot fi formați pentru a purta poveri în lucrarea lui Dumnezeu numai printr-un efort continuu și perseverent. Acești oameni nu trebuie să se descurajeze nici dacă circumstanțele și împrejurările sunt dintre cele mai nefavorabile. Ei nu trebuie să renunțe la obiectivele lor, considerându-se total învinși, până când nu se conving, dincolo de orice umbră de îndoială, că au făcut absolut tot ce au fost capabili să facă pentru onoarea lui Dumnezeu și pentru binele sufletelor. – 3T 496 (1875)

O independență nesfinită izvorăște din egoism. – Efectele negative ale unei greșite imagini de sine și ale independenței nesfinte, care prejudiciază în modul cel mai grav capacitatea noastră de a fi folositori și care, dacă nu sunt biruite, vor conduce la propria noastră ruină, izvorăsc din egoism. Mesajul care mi-a fost repetat de nenumărate ori de îngerul lui Dumnezeu este: „Sfătuiți-vă unii cu alții!” Influențând mai întâi gândirea unui om, Satana va încerca să conducă deciziile, astfel încât acestea să fie pe placul lui. El va continua apoi să ducă în rătăcire două persoane; dar acolo unde există mai mulți care se consultă unii cu alții, există mai multă siguranță. Fiecare plan va fi criticat cu obiectivitate; fiecare pas pe calea progresului va fi studiat cu atenție. De aceea, va exista un pericol mult mai redus de a acționa în grabă și de a întreprinde acțiuni neînțelepte, care ar putea

aduce confuzie, încurcături și eșec. Puterea se află în unitate, dar dezbinările produc slăbiciune și înfrângere. – 5T 29, 30 (1882)

(C) Spiritul de independență

Pericolele independenței personale. – Amintiți-vă neîncetat că, în calitate de popor deosebit al lui Dumnezeu, aveți de adus o mărturie pentru credința voastră. Fiți cu băgare de seamă în exercitarea independenței personale, deoarece influența voastră ar putea lucra împotriva scopurilor lui Dumnezeu și astfel să contribuiți la realizarea planurilor lui Satana, devenind o piatră de poticnire tocmai în calea celor care sunt slabi și gata să cadă. Evitați pericolul de a le oferi vrăjmașilor noștri ocazia de a-L batjocori pe Dumnezeu și de a atrage disprețul asupra celor credincioși adevărului. – 5T 477, 478 (1889)

Un spirit de independență. – Întotdeauna, în biserică au existat unii care au înclinat în mod constant spre o atitudine independentă. Ei par incapabili să înțeleagă faptul că un spirit independent predispoze la o prea mare încredere în sine și în judecățile personale, în locul respectului și al unei înalte aprecieri a judecății fraților, îndeosebi a acelor pe care Dumnezeu i-a chemat în conducerea poporului Său. Dumnezeu a investit biserica Sa cu o autoritate și o putere speciale, pe care nimeni nu este justificat să le disprețuiască sau să le ignore, fără ca prin aceasta să disprețuiască însuși glasul lui Dumnezeu. – AA 163, 164 (1911)

Acțiune unită. – Există un aspect ce trebuie evitat, și anume spiritul de independență. Noi suntem asemenea unor soldați înrolați în armata lui Hristos și de aceea trebuie să existe o unitate de acțiune între diferitele departamente ale lucrării... Fiecare lucrător trebuie să acționeze în raport cu ceilalți. Urmașii lui Hristos nu vor acționa independent unii de alții. Puterea noastră vine din partea lui Dumnezeu și trebuie să fie utilizată în mod eficient, pentru a fi evidențiată într-o acțiune nobilă și unită. Nu este nevoie de acțiuni lipsite de sens care irosesc energiile. – 5T 534, 535 (1889)

Mulțumirea de sine ne expune la amăgirile lui Satana. – Trăim în miezul bătăliilor din zilele de pe urmă și, dacă nutrim un spirit de mulțumire de sine și de independență, vom fi expuși la amăgirile lui Satana și există pericolul de a fi învinși. – 3T 66 (1872)

(D) Independența morală

Principiul dependenței reciproce. – Cu toții suntem asemenea unor fire împletite în marea țesătură a omenirii și tot ce putem realiza pentru binele și înălțarea altora se va reflecta asupra noastră înșine. Principiul dependenței reciproce depășește granițele categoriilor și claselor sociale. Săracii nu sunt cu nimic mai dependenți de cei bogați decât sunt bogații de cei săraci. În timp ce aceia care sunt nevoiași cer o parte din binecuvântările pe care Dumnezeu le-a dăruit semenilor lor mai înstăriți, aceștia din urmă au nevoie, la rândul lor, de serviciul plin de credincioșie al celor săraci, al căror capital este reprezentat de puterea creierului, a oaselor și a mușchilor lor. – PP 534, 534 (1890)

Datoria de a respecta convingerile religioase personale. – Căile prin care Satana se folosește de influența oamenilor pentru a-și înrobi victimele sunt nenumărate. El își atrage de partea sa masele, unindu-le prin intermediul legăturilor dibace ale simpatiei și ale atracției față de cei care sunt dușmani ai crucii lui Hristos. Indiferent în ce ar consta aceste legături – relații de familie sau relații sociale –, efectul este același; cei care se opun adevărului își exercită puterea de a manipula conștiințele, iar sufletele aflate sub controlul lor nu au suficient curaj sau independență de a asculta de glasul conștiinței în ce privește propria lor datorie. – GC 597 (1911)

Anularea gândirii personale. – Deși rațiunea și conștiințele lor sunt convinse cu privire la adevăr, aceste suflete înșelate [aparținătorii bisericilor tradiționale] nu îndrăznesc să gândească altfel decât păstorul lor spiritual, iar judecata lor personală și interesele lor veșnice sunt sacrificate pe altarul necredinței, al mândriei și al prejudecăților altora. – CG 597 (1911)

Independent, de partea adevărului. – Pentru a vă ridica mai presus de standardele religioase ale lumii creștine, este nevoie de curaj și independență. Aceste standarde nu respectă exemplul renunțării la sine al Mântuitorului; ele nu presupun nici un sacrificiu și caută neîncetat să evite crucea pe care trebuie să o poarte ucenicii lui Hristos. – 5T 78 (1882)

Independență morală în confruntarea cu lumea. – Independența morală este absolut necesară în confruntarea cu lumea. Supunerea totală față de voința lui Dumnezeu ne va așeza în mod inevitabil în opoziție cu lumea și vom înțelege necesitatea de a ne separa în mod categoric de obiceiurile și practicile ei. Standardele noastre nu trebuie să fie înălțate doar cu puțin mai presus de standardele lumești, ci trebuie să fie trasată o linie de demarcație clară și evidentă față de acestea. – RH, 9 ianuarie 1894. (FE 289)

Independența morală este o virtute. – Singura noastră sursă de siguranță este aceea de a ne așeza într-o poziție bine definită ca popor special al lui Dumnezeu. Nu trebuie să cedăm nici măcar un centimetru în favoarea obiceiurilor tradiționale ale acestui veac decăzut, ci să ne delimităm într-o atitudine de independență morală, nefăcând nici un compromis cu practicile corupte și idolatre ale lumii veacului acestuia. – 5T 78 (1882)

(E) Independența intelectuală

Adevărata independență nu este încăpățânare. – Adevărata independență intelectuală nu este încăpățânare sau îngustime de minte. Ea îi motivează pe tineri să-și formeze propriile lor opinii privitoare la Cuvântul lui Dumnezeu, fără a depinde de ce ar avea de spus sau de făcut alții. Dacă se află în compania unui necredincios, a unui ateu sau a unui creștin neserios, adevărata independență îi va ajuta să înțeleagă și să-și apere propriile convingeri legate de adevărurile sfinte ale Evangheliei, împotriva glumelor și a obiecțiilor răutăcioase ale tovarășilor lor răi. Dacă sunt asociați cu persoane care consideră că este o virtute să expui greșelile celor ce se declară a fi creștini, pentru a râde apoi de religie și de moralitate, adevărata independență intelectuală îi va determina pe acești tineri să dovedească politicos, dar îndrăzneț, faptul că ridiculizarea este un înlocuitor jalnic al argumentelor întemeiate. Ea îi va face capabili să privească dincolo de cel care îi batjocorește, înțelegând că acesta este influențat de vrăjmașul lui Dumnezeu și al omului, și să reziste atacurilor lui. – RH, 26 august 1884. (FE 88, 89)

Nevoia de independență personală. – Unii se laudă, afirmând că, dacă ar fi avut parte de alte circumstanțe, ar fi realizat lucruri mari și frumoase, în ciuda faptului că posibilitățile de care deja dispun, în virtutea locului în care i-a așezat Dumnezeu, se dovedesc a fi complet nefolosite. Omul își poate face propriile circumstanțe, dar circumstanțele nu pot niciodată să facă un om. Omul ar trebui să considere circumstanțele ca pe niște instrumente de lucru. El trebuie să domine circumstanțele, dar să nu se lase niciodată dominat de ele. Independența și aptitudinile personale sunt calități de care este cea mai mare nevoie în prezent. Caracterul nu trebuie să fie sacrificat, ci modelat, înnobilit și perfecționat. – 3T 496, 497 (1875)

Cât de departe să înaintăm în independență. – Dumnezeu dorește ca poporul Său să fie disciplinat și unit într-o activitate atât de armonioasă, încât să se înțeleagă din priviri și să gândească întru totul la fel. Există multe de făcut pentru a ajunge la o asemenea stare a lucrurilor... Domnul nu dorește însă ca noi să renunțăm la propria noastră individualitate. Întrebarea care se

ridică este: Cine este acela care poate judeca în mod corect, pentru a decide cât de departe poate înainta cineva într-un spirit de independență personală?

Apostolul Petru își îndemna frații: „Tot așa și voi, tinerilor, fiți supuși celor bătrâni. Și toți, în legăturile voastre, să fiți împodobiți cu smerenie. Căci Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har”. Apostolul Pavel de asemenea îi sfătuiește pe frații săi filipeni la unitate și umilință: „Deci, dacă este vreo îndemnare în Hristos, dacă este vreo mângâiere în dragoste, dacă este vreo legătură a Duhului, dacă este vreo milostivire și vreo îndurare, faceți-mi bucuria deplină și aveți o simțire, o dragoste, un suflet și un gând. Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă; ci, în smerenie, fiecare să privească pe altul mai pe sus de el însuși”. – 3T 360 (1875)

Dependența noastră de puterea lui Dumnezeu. – Fraților, vă implor, acționați mânați de un singur gând, și anume acela de a aduce slavă lui Dumnezeu. Tăria Lui să fie unicul vostru sprijin, harul Său, unica voastră putere. Prin studiul Scripturilor și prin rugăciune stăruitoare, căutați să dobândiți concepții clare cu privire la datoriile voastre și apoi îndepliniți-le cu credincioșie. Cultivarea credincioșiei în lucrurile mici este esențială, pentru ca, procedând astfel, să vă formați obiceiul integrității, de care este nevoie în îndeplinirea unor responsabilități mai mari. Adesea, micile incidente de zi cu zi trec fără a fi observate, dar tocmai aceste lucruri sunt cele care formează caracterul. Fiecare eveniment petrecut în viață are o mare influență, fie spre bine, fie spre rău. Antrenați-vă în mijlocul provocărilor zilnice, pentru ca mintea voastră să acumuleze puterea de a rezista în orice situație dificilă. În marile zile de strâmtoare și încercare, veți avea nevoie de multă tărie pentru a sta de partea adevărului, independenți față de orice influență potrivnică. – 4T 561 (1881)

Capitolul 30

EGOISMUL ȘI ÎNĂLȚAREA DE SINE

Natura egocentrică a omului. – Prin natura noastră, noi suntem egocentrice și inflexibile în susținerea propriilor noastre păreri. Dar, când ne însușim lecțiile pe care Hristos dorește să le învățăm de la El, devenim părtași ai naturii Sale; astfel, ajungem să trăim viața Sa. Exemplul minunat al lui Hristos, duișia incomparabilă cu care El a înțeles simțămintele celorlalți, plângând împreună cu cei ce plâng și bucurându-se împreună cu cei ce se bucură, trebuie să aibă o influență profundă asupra caracterului tuturor celor care Îl urmează cu sinceritate. Prin cuvinte amabile și prin fapte binevoitoare, ei se vor strădui să ușureze povara celor obosiți pe cale. – MH 157, 158 (1905)

Egoismul reduce capacitățile intelectului. – Pretențiile egoismului nostru trebuie să fie aduse întotdeauna la tăcere, deoarece, dacă li se oferă satisfacție, ele devin o putere care ne domină, reduce capacitățile noastre intelectuale, ne împietrește inimile și slăbește puterea noastră morală. Apoi, urmează dezamăgirile. Omul care Îi întoarce spatele lui Dumnezeu și se dedică unor obiective lipsite de valoare nu poate fi fe-ricit, deoarece își pierde respectul de sine. El se înjosește în propriii săi ochi, iar dezvoltarea lui intelectuală este sortită eșecului. – MS 21, 1899

Egoismul este cauza vinovăției umane. – Egoismul este absența umilinței manifestate de Hristos, iar existența sa înseamnă ruina fericirii pe care omul o poate avea. Egoismul este cauza vinovăției umane și-i conduce pe aceia care-l nutresc la naufragiul credinței lor. – Lt 28, 1888

Egoismul aduce confuzie asupra minții. – Ca și în timpul Domnului Isus, în zilele noastre, Satana domină mintea multor oameni. Oh, această lucrare teribilă și înspăimântătoare poate fi demascată și

împiedicată! Egoismul pervertește principiile și îi face pe oameni incapabili de a raționa în mod logic, tulburându-le judecata. Deși nu manifestă o opoziție deschisă față de întreaga lumină ce strălucește în Cuvântul binecuvântat al lui Dumnezeu, ei ajung să susțină idei ciudate și se îndepărtează de spiritul adevărului și de o corectă aplicare a acestuia în practică.

Dorința de a câștiga salarii mari și dispoziția de a-i priva pe alții de drepturile care le-au fost acordate de Dumnezeu își au originea în mintea lui Satana. Lăsându-se conduși de voința lui, unii se așază de bunăvoie sub stindardul celui rău. Dacă cei care s-au lăsat biruiți de această ispită nu sunt pe deplin convertiți și transformați, nu putem avea o deplină încredere în ei; deoarece gândirea lor a fost distorsionată de principii greșite, ale căror efecte distrugătoare nici măcar nu le-au înțeles. – SpT Seria, Nr. 10, p. 26, 6 februarie 1896. (TM 392, 393)

Vorbește mai puțin despre tine însuși (sfat adresat unei persoane dictatoriale). – Inima ta trebuie să fi modelată de influența Duhului lui Dumnezeu și îmblânzită. Nu ar trebui să vorbești atât de mult despre tine însuși. Nu face din propria ta persoană centrul intereselor, imaginându-ți că nu ai altă datorie decât să-i porți de grijă și să-i obligi pe ceilalți să-ți acorde atenție. Îndepărtează-ți mintea de la tine însuși și orientează-o într-o direcție mai sănătoasă. Vorbește despre Isus și eul personal va dispărea. Eul tău personal trebuie să fie ascuns în Hristos, iar inima ta să spună: „Trăiesc, dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine” (Galateni 2,20). Domnul Isus va fi pentru tine un ajutor care nu lipsește în vreme de nevoie. El nu te va lăsa singur în lupta cu puterile întunericului. Oh, nu; pune-ți încrederea în ajutorul Celui care poate să aducă o biruință deplină. – 2T 320, 321 (1869)

Atenție la iubirea de sine. – Pune capăt iubirii de sine și adu-ți aminte de Răscumpărătorul lumii. Meditează la sacrificiul infinit pe care l-a făcut El în locul omului și gândește-te la dezamăgirea pe care a suferit-o când, după ce a adus o asemenea jertfă, omul a ales să se asocieze cu aceia care Îl urăsc pe Hristos și neprihănirea Sa și să se alăture celor care se lasă în voia apetitului lor pervertit, provocând ruina veșnică a sufletului lor. – 5T 508 (1889)

Trăirea pentru sine Îl dezonorează pe Dumnezeu. – Timpul marilor încercări ale sfârșitului a sosit. Aceia care trăiesc cu scopul de a satisface dorințele eului Îl dezonorează pe Dumnezeu. El nu poate lucra prin ei, deoarece ei Îl reprezintă în mod greșit înaintea celor care nu cunosc adevărul... Dumnezeu vede faptul că tu cultivi mândria și este posibil să considere că trebuie să îndepărteze de la tine binecuvântările pe care, în loc de a le administra pentru binele altora, le-ai folosit în scopul mulțumirii eului și a mândriei tale egoiste. – MS 24, 1904. (ISM 87)

Mulțumirea de sine indică sărăcia spirituală. – Unii nu sunt dispuși să se angajeze într-o lucrare care presupune sacrificiu de sine. Ei se simt foarte tulburați când li se cere să-și asume anumite responsabilități. „De ce să fie nevoie de mai multă experiență și pregătire?” întrebă ei. Aceste cuvinte vorbesc de la sine. Ei consideră că sunt suficient de „bogați, s-au îmbogățit și nu duc lipsă de nimic”, în timp ce Cerul îi declară ticăloși, nenorociți, orbi și goi. Acestora, Martorul credincios le spune: „Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești, și haine albe, ca să te îmbraci cu ele și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale; și doftorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi” (Apocalipsa 3,17.18). Tocmai mulțumirea de sine pe care o manifestă dovedește că au nevoie de toate acestea. Ei sunt bolnavi spiritual și au nevoie ca Isus să devină medicul lor. – 5 265 (1882)

Pericolele laudei de sine. – Este dificil să ne înțelegem pe noi înșine și să deținem o cunoaștere corectă a propriilor noastre caractere. Cuvântul lui Dumnezeu este clar, dar adesea aplicarea lui la propria noastră situație este greșită. Există o tendință de autoînșelare, considerând că avertismentele și muștrările lui nu ne sunt adresate nouă. „Inima este nespus de înșelătoare și de deznădăjduit de rea; cine poate s-o cunoască?” (Ieremia 17,9). Lauda și încrederea în sine pot să ne confere

siguranța că suntem buni, în timp ce, în realitate, suntem departe de așteptările și cerințele lui Dumnezeu. – 5T 332 (1885)

Influența distrugătoare a înălțării de sine asupra minții. – Înălțarea de sine este atât de adânc înrădăcinată în inima omenească și dorința de a deține putere este atât de intensă, încât multe minți, inimi și suflete ajung să fie absorbite de ideea de a-i domina și de a-i comanda pe alții. Această influență distrugătoare asupra minții nu poate fi învinsă decât cerând de la Domnul o înțelegere sfântă cu privire la sine. Numai puterea harului divin poate să-l ajute pe om să înțeleagă adevărata stare în care se află și să producă schimbarea care trebuie să aibă loc în inima lui. – Lt 412, 1907

Evitarea extremelor în încrederea în sine (sfat adresat unui conducător). – Dacă îți faci o părere prea înaltă despre tine însuși, vei considera că lucrătorii pe care îi ai în subordine sunt lipsiți de importanță și vei trata independența lor personală ca fiind o dovadă de aroganță. Dacă abordezi cealaltă extremă, formându-ți o imagine de sine prea slabă, te vei simți inferior, și acest simțământ îți va limita în mare măsură influența pe care ar trebui să o ai în determinarea lucrurilor bune. Trebuie să eviți ambele extreme; să nu te lași condus de simțăminte și să nu te lași afectat de circumstanțe. O corectă imagine de sine te va feri de a aluneca în extremă. Tu poți fi demn, fără a avea o falsă încredere în tine însuși; tu poți fi înțelegător și flexibil, fără a-ți sacrifica respectul față de tine sau independența personală, iar viața ta poate avea o mare influență atât asupra celor care îți sunt superiori, cât și asupra celor care sunt umili din punct de vedere al statutului social. – 3T 506 (1875)

Egocentrismul favorizează apariția bolilor (un mesaj personal). – Dacă dorești să ai succes, eforturile tale trebuie să fie intense și deosebit de perseverente. Ca urmaș al lui Hristos, trebuie să înveți să-ți stăpânești orice manifestare de nerăbdare și pasiune. Gândurile tale sunt prea ocupate cu propria ta persoană. Vorbești prea mult despre tine însuși și despre infirmitățile trupului tău.

Conduita ta zilnică și obiceiurile greșite sunt cauza bolilor tale. Apostolul îi sfătuiește pe frații săi să își consacre trupurile lui Dumnezeu. „Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu; aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească. Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită” (Romani 12,1.2). – Lt 27, 1872

Egocentrismul afectează înțelegerea Cuvântului (un alt mesaj personal). – Tu ne poți fi de folos, fratele meu, în multe feluri. Dar sunt însărcinată de Domnul să îți spun că nu ar trebui să fii egoist. Fii cu băgare de seamă la modul în care ascuți, înțelegi și aplici Cuvântul lui Dumnezeu. Domnul te va binecuvânta în asocierea cu frații tăi din toate punctele de vedere. Cei pe care îi trimite El ca să proclame întreita solie îngerească lucrează în unitate și armonie cu inteligențele cerești. Domnul nu îți încredințează o lucrare care să producă discordie în rândul credincioșilor. Repet, El nu conduce pe nimeni prin Duhul Sfânt în formularea unei teorii care să afecteze încrederea în mesajele solemne pe care le-a încredințat poporului Său, pentru a le duce întregii lumi. – MS 32, 1896. (2SM 115)

Lecția uitării de sine prezentată tuturor copiilor. – Una dintre trăsăturile care trebuie în mod special cultivate și stimulate în caracterul copiilor este acea dispoziție de a se uita pe sine, care conferă vieții un har neprețuit. Această trăsătură de caracter, altruismul, este cea mai importantă, cea mai semnificativă și mai frumoasă dintre toate calitățile necesare caracterului pentru viață. – Ed 237 (1903)

Uitarea de sine este temelia adevăratei măreții. – Nu era suficient ca ucenicii să fie învățați cu privire la natura Împărăției lui Dumnezeu. Ei aveau nevoie de o schimbare a inimii, care să îi aducă

în armonie cu principiile acestei împărății. Domnul a chemat un copil și l-a așezat în mijlocul lor; apoi, l-a luat cu duioșie în brațele Sale și a spus: „Dacă nu vă veți face asemenea unuia dintre acești micuți, nu veți intra în Împărăția cerurilor”. Simplitatea, uitarea de sine și iubirea fidelă a copiilor sunt calitățile pe care le prețuiește Cerul. Acestea sunt caracteristicile adevăratei măreții. – DA 437 (1898)

Iertarea pe baza meritelor personale, principiul rugăciunii în religiile false. – Păgânii privesc rugăciunile ca fiind, prin ele însele, un merit pentru ispășirea păcatului. Prin urmare, cu cât rugăciunea este mai lungă, cu atât meritul este mai mare. Considerând că pot fi sfințiți prin intermediul propriilor lor eforturi, ei își făuresc singuri motivele de bucurie și își construiesc un pedestal al înălțării de sine. Această concepție cu privire la rugăciune este un rezultat al principiului ispășirii prin merite personale, care constituie temelia tuturor sistemelor false de închinare religioasă. Fariseii au adoptat ideea păgână cu privire la rugăciune, iar această idee a persistat până în zilele noastre chiar și printre aceia care pretind că sunt creștini. Repetarea unui set de propoziții moștenite prin tradiție, în timp ce inima nu simte nici o nevoie de Dumnezeu, are același caracter cu „incantațiile inutile” ale păgânilor. – MB 86 (1896)

Nici o îndreptățire de sine în viața lui Hristos. – În viața lui Hristos nu a existat nici o declarație care să sugereze îndreptățirea de sine. Fiul lui Dumnezeu a fost într-un tot străin de cinstea pe care lumea o acordă poziției sociale, bogăției sau talentelor. El nu a folosit nici un mijloc omenesc de atragere sau de impunere a respectului. Renunțarea la sine pe care a manifestat-o Mântuitorul este exprimată în mod explicit în cuvintele: „El nu va striga, nu-și va ridica glasul, și nu-l va face să se audă pe ulițe. Trestia frântă n-o va zdrobi, și mucul care mai arde încă, nu-l va stinge.” – PK 692, 693 (1917)

Remediul lui Dumnezeu pentru egoism și înălțare de sine. – În om există o tendință care îl determină să se considere pe sine mai presus de fratele său, să urmărească satisfacerea eului și să caute locurile cele mai înalte; iar adesea, acest fapt conduce la bănuieli rele și la cultivarea unui spirit răutăcios. Rânduiala [spălării picioarelor] care precedă Cina Domnului are rolul de a alunga aceste neînțelegeri, de a smulge omul din egoismul său, de a-l coborî de pe picioaroangele înălțării de sine la umilința inimii care îl va îndemna să slujească fratelui său.

Acela care veghează în cer este prezent în această lucrare pentru a o transforma într-o ocazie de cercetare de sine, pentru a aduce convingerea cu privire la păcat și asigurarea binecuvântată a iertării. Domnul Hristos este prezent în toată plinătatea harului Său, pentru a schimba cursul gândurilor care se îndreaptă pe căi egoiste. Duhul Sfânt trezește conștiințele celor care urmează exemplul Domnului lor.

În timp ce comemorăm umilința manifestată față de noi de către Mântuitorul, gândurile se leagă între ele; un întreg lanț de amintiri se trezește, amintiri cu privire la marea bunătate a lui Dumnezeu și cu privire la amabilitatea și favoarea prietenilor noștri de pe pământ. Binecuvântări uitate, daruri nemeritate, gesturi de amabilitate peste care am trecut cu vederea ne revin în memorie. Rădăcinile amărăciunii, care au înăbușit floarea prețioasă a iubirii, sunt conștientizate. Defectele de caracter, datoriile neglijate, nerecunoștința față de Dumnezeu, atitudinea rece față de frați ne sunt descoperite cu claritate. Gândurile noastre nu sunt marcate de înălțare de sine și autocompătimire, ci de o severă remușcare și umilință. Minte este motivată să înlăture orice barieră care a produs înstrăinarea. Vorbirea de rău și gândurile răutăcioase sunt alungate. Păcatele sunt mărturisite și iertate. Harul lui Hristos pătrunde în suflet și preia conducerea, iar iubirea Sa atrage inimile una spre alta, într-o unitate binecuvântată. – DA 650, 651 (1898)

SECȚIUNEA a VII-a

Adolescență și tinerețe

Capitolul 31

PROBLEMELE TINERILOR

Tinerii sunt receptivi și plini de speranță. – Tinerii sunt receptivi, inventivi, zeloși și plini de speranță. O dată ce ajung să experimenteze binecuvântarea sacrificiului de sine, ei nu se vor mulțumi cu o cunoaștere ocazională a Marelui Învățător. Domnul va deschide căile înaintea celor care doresc să răspundă chemării Sale. – 6T 471 (1900)

Tinerii trebuie să-și aleagă destinul vieții. – Fiecare tânăr își decide propria istorie prin gândurile și simțămintele cultivate în anii timpurii ai vieții. Obiceiurile corectitudinii, cinstei și stăpânirii de sine deprinse în tinerețe devin o parte a caracterului lor și le vor marca întregul curs al existenței. Tinerii pot deveni vicioși sau virtuoși, după cum aleg. Ei se pot face remarcați fie prin fapte nobile și demne, fie prin răutate și păcate grele. – ST, 11 octombrie 1910. (CG 196)

O educație care produce slăbiciune morală și intelectuală. – Educarea severă a tinerilor – fără o orientare corectă spre un mod de a gândi și de a acționa, în virtutea propriilor lor capacități și a puterii voinței, astfel încât, folosindu-se de aceste însușiri, să-și dezvolte gândirea, simțământul respectului de sine și al încrederii în propriile aptitudini de realizare a binelui – va produce întotdeauna o categorie de oameni slabi din punct de vedere moral și intelectual. Când vor fi nevoiți să trăiască pe cont propriu în această lume, vor dovedi că au fost tratați ca niște animale și că, de fapt, nu au fost educați. În loc de a fi călăuzite pe o cale bună, dorințele lor au fost înăbușite printr-o disciplină aspră, aplicată de părinți și profesori. – 3T 133 (1872)

Mintea să fie educată pentru a fi un conducător al vieții. – Copiii dețin o voință inteligentă și trebuie învățați să fie stăpâni pe ei înșiși. Animalele neștiutoare nu au nevoie de educație, deoarece nu au rațiune și intelect. Dar mintea omenească trebuie să învețe stăpânirea de sine. Ea trebuie educată pentru a fi conducătorul întregii ființe. Animalele sunt conduse de un stăpân care le învață să i se supună. Pentru animal, stăpânul este minte, judecată și voință. Un copil nu trebuie educat asemenea unui animal, ca și când nu ar avea o voință proprie. Există pericolul ca personalitatea copilului să fie absorbită de personalitatea celui care îi supraveghează educația; iar voința lui, toate planurile și intențiile lui să fie dictate de voința profesorului.

Copiii care sunt educați în felul acesta vor fi întotdeauna deficitari din punct de vedere al puterii morale și al capacității de a-și asuma responsabilități. Ei nu au fost învățați să acționeze motivați de principii și rațiune; dorințele lor au fost determinate de altcineva, iar mintea lor nu a fost stimulată pentru a se dezvolta și întări prin exercitare. În îndrumarea și educarea acestor copii, nu s-a ținut cont de aspectele particulare, legate de constituția lor fizică și intelectuală, astfel încât capacitățile lor să poată fi dezvoltate și evidențiate în modul cel mai eficient, atunci când le vor fi necesare. Profesorii nu trebuie să se oprească aici, ci trebuie să acorde o atenție specială trăsăturilor deficitare ale minții copiilor, pentru ca, prin antrenare treptată, aceasta să se dezvolte pas cu pas și intelectul lor să atingă performanțele corespunzătoare. – 3T 132 (1872)

Incapacitatea de a gândi pentru sine. – Există multe familii ale căror copii par a fi bine educați, atâta vreme cât sunt supravegheați și supuși unei discipline severe; dar în momentul în care sistemul care le-a impus un anumit set de reguli încetează să exercite o influență directă asupra lor,

ei par incapabili de a gândi, de a acționa sau de a lua decizii pe cont propriu. Acești copii au fost conduși de o mână de fier prea mult timp – în acele situații în care ar fi fost spre binele lor să fie lăsați să-și urmeze propriile decizii, nu li s-a permis să gândească și să acționeze pe cont propriu – prin urmare, ei nu au deloc încredere în ei înșiși și nu sunt capabili de a acționa pe baza propriei lor judecăți și de a avea propria lor opinie.

Când pleacă din casa părinților și încep să acționeze pe cont propriu, acești copii se lasă ușor influențați de judecata altora care îi călăuzesc într-o direcție greșită. Ei nu au un caracter statornic. Deoarece nu au fost lăsați să-și folosească propria judecată pentru a se deprinde să ia decizii cât se poate de rapide și eficiente, mintea lor nu s-a dezvoltat și nu s-a fortificat în mod corespunzător. Ei au fost atât de multă vreme conduși de părinți, încât au ajuns să depindă întru totul de aceștia; părinții sunt minte și rațiune pentru ei. – 3T 132, 133 (1872)

Rezultatele disciplinei prin forță și teamă. – Acei părinți și profesori care se mândresc că dețin un control absolut asupra minții și dorințelor copiilor cărora le poartă de grijă ar înceta să mai fie atât de satisfăcuți dacă ar vedea viitorul acestor copii pe care îi disciplinează prin forță și teamă. Copiii educați astfel sunt aproape întru totul nepregătiți să poarte responsabilitățile grele ale vieții. Când încetează să fie sub influența părinților și a profesorilor lor și sunt nevoiți să gândească și să acționeze pe cont propriu, este aproape sigur că vor lua decizii greșite și vor ceda puterii ispitei. Acești copii nu au succes în viață, iar aceleași curențe se vor manifesta și în viața lor religioasă. – 3T 133, 134 (1872)

O disciplină care stimulează și inspiră putere. – Dincolo de educația primită în cămin și în școală, toți oamenii sunt nevoiți să suporte disciplina dură a vieții. De aceea, fiecare copil și fiecare tânăr trebuie să fie învățat cât se poate de bine cum să întâmpine provocările vieții cu înțelepciune. Este adevărat că Dumnezeu ne iubește, că El lucrează pentru realizarea fericirii noastre și că, dacă Legea Sa este respectată în mod consecvent, noi nu vom cunoaște niciodată suferința; dar nu este mai puțin adevărat că, în această lume – ca rezultat al păcatului –, în viața fiecăruia, apar suferința, necazul și poverile. Învățându-i pe copii să suporte cu curaj necazurile și poverile, noi le putem face un bine pentru tot restul vieții lor. Deși este necesar să le arătăm simpatie și înțelegere, acestea nu trebuie să fie manifestate în așa fel, încât să încurajeze compătimirea de sine. Ei au nevoie de o atitudine care să-i stimuleze și să le inspire putere, nu să-i facă mai slabi. – Ed 295 (1903)

Reacția față de regulile de fier. – Nu introduceți un accent de duritate și asprime în lucrarea de educare a tinerilor. Nu-i supuneți pe tineri la regulamente rigide. Aceste porunci și reguli de fier sunt cele care îi determină uneori pe tineri să simtă dorința și chiar să facă tocmai lucrurile care le-au fost interzise. Când le adresați avertizări sau muștrări, procedați ca unii care dovedesc un interes deosebit față de ei. Faceți-i să înțeleagă că aveți o dorință fierbinte ca rapoartele înregistrate în cărțile cerului în dreptul numelui lor să fie alcătuite numai din fapte bune. – Lt 67, 1902. (MM 180)

Greutăți dificil de purtat de către tineri. – Dacă vor renunța la mândrie și se vor consacra pe ei înșiși lui Dumnezeu, tinerii pot exercita o influență puternică; dar, în general, ei nu vor purta poverile altora. Fiecare trebuie să-și poarte propria lui povară. Trăim într-un timp în care Dumnezeu pretinde o schimbare în această privință. El cere atât de la tineri, cât și de la cei vârstnici să fie zeloși și să se pocăiască. Dacă vor persista în această stare de căldicea, El îi va vărsa din gura Lui. Martorul Credincios declară: „Știu faptele tale”. Tineri, faptele tale sunt cunoscute, indiferent dacă acestea sunt bune sau rele. Ești tu bogat în fapte bune? Isus ți Se adresează ca un sfătuitor: „Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești; și haine albe, ca să te îmbraci cu ele și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale; și doftorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii, și să vezi” (Apocalipsa 3,18). – 1T 485 (1867)

Gânduri ce devin obiceiuri. – Noi avem nevoie de o conștientizare permanentă a puterii înălțătoare pe care o dețin gândurile curate. Singura noastră posibilitate de a fi în siguranță este aceea de a cultiva un mod de gândire corect, deoarece omul este reflectarea gândurilor inimii sale (Proverbele 23,7 [KJV]). Capacitatea stăpânirii de sine se dezvoltă prin exercitare. Prin exerciții repetate și perseverente, ceea ce pare dificil la început devine ușor, până când gândirea și acțiunea corectă devin obiceiuri. În virtutea propriei noastre alegeri, ne putem îndepărta de tot ce este ieftin, inferior și ne putem ridica la un standard înalt; putem ajunge să fim respectați de oameni și iubiți de Dumnezeu. – MH 491 (1905)

Exemplele nefericite ale istoriei. – Caracterul lui Napoleon Bonaparte a fost într-o mare măsură influențat de educația pe care a primit-o în copilărie. Educatori lipsiți de înțelepciune i-au inspirat dorința de a cuceri, confecționându-i armate în miniatură și așezându-l în fruntea lor drept comandant. Aceea a fost perioada în care s-au pus temeliile carierei sale sângeroase și pline de războaie. Cât de diferită ar fi fost istoria vieții sale, dacă același efort și aceeași grijă ar fi fost investite cu scopul de a face din el un om bun.

Se spune că, în copilărie, scepticul Hume a avut o credință vie în Cuvântul lui Dumnezeu. Odată, pe când se afla într-un cerc de discuții, i s-a încredințat rolul de a prezenta argumente în favoarea necredinței. El a studiat cu zel și perseverență, iar mintea lui ascuțită s-a umplut de sofismele scepticismului. Nu după mult timp, a ajuns să creadă în acele învățături înșelătoare și întreaga sa viață de mai târziu a purtat amprenta întunecată a necredinței. – ST, 11 octombrie 1910. (CG 196)

Influența lecturii.* – Mulți tineri sunt atrași de cărți. Ei citesc tot ce le cade în mână. Adresez un apel pentru părinții unor asemenea copii, să coordoneze dorința lor de a citi. Nu îngăduiți pe mesele voastre reviste și ziare în care pot fi găsite povești de dragoste. Puneți în locul acestora cărți care îi vor ajuta pe tineri să așeze la temelie caracterul lor un material de cea mai bună calitate – iubirea și temerea de Dumnezeu și cunoașterea Domnului Hristos. Încurajați-vă copiii să acumuleze cunoștințe de valoare, să permită ca binele să fie cel care ocupă și conduce puterile sufletului lor. Limitați dorința lor de a citi cărți care nu oferă o hrană sănătoasă pentru minte. Poate că banii cheltuiți în librării nu par mulți, dar se irosește atât de mult pentru cărți care conțin o influență atât de mare spre rău și oferă în schimb atât de puțin bine. – CT 133 (1913)

Mintea se va ridica la nivelul lucrurilor pe care le cercetează. – Nivelul de înțelegere urcă sau coboară în raport cu lucrurile care devin familiare minții. Dacă toți ar face din Biblie* obiectul studiului lor, am avea un popor mult mai dezvoltat din punct de vedere intelectual, care ar gândi mai profund și ar manifesta un grad de inteligență mai înalt decât se poate dobândi prin intermediul celor mai stăruitoare eforturi depuse în studierea exclusivă a științei și istoriei lumii. Biblia îi conferă adevăratului cercetător o educație intelectuală avansată și, prin contemplarea lucrurilor divine, însușirile lui sunt îmbogățite; eul este umilit, iar Dumnezeu este înălțat, împreună cu adevărul Său revelat. – RH, 21 august 1888. (FE 130)

Valoarea experienței religioase personale. – Dumnezeu trebuie să fie obiectul cel mai înalt al gândurilor noastre. Meditația care are ca subiect persoana lui Dumnezeu și rugăciunile adresate Lui înnobilează sufletul și trezesc simțămintele. Neglijarea meditației și a rugăciunii va conduce în mod sigur la un declin al interesului religios. Apoi se va manifesta neglijența și superficialitatea. Religia nu este doar o simplă emoție, un simțământ. Ea este un principiu ce se integrează în toate datoriile zilnice și în toate afacerile vieții. Nici o acțiune întreprinsă și nici o afacere în care ne angajăm nu va putea exclude acest principiu. Pentru a trăi o viață religioasă curată și necompromisă sunt necesare eforturi serioase și perseverente.

Aceasta este ceea ce trebuie să realizăm noi înșine. Nimeni nu poate face lucrarea care ne revine nouă. Nimeni nu poate realiza în locul nostru ceea ce ni se cere să împlinim cu seriozitate și teamă, în vederea mântuirii noastre. Domnul ne-a lăsat nouă această lucrare. – 2T 505, 506 (1870)

Tinerii au nevoie de disciplina care se obține prin munca fizică. – Acum, ca și în zilele lui Israel, fiecare tânăr trebuie să fie instruit, astfel încât să poată îndeplini datoriile practice ale vieții. Fiecare trebuie să învețe o meserie prin care, dacă este necesar, să-și poată câștiga existența. Acest lucru este esențial nu doar pentru siguranța în fața vicisitudinilor vieții, ci și datorită influenței pe care munca o are asupra dezvoltării fizice, intelectuale și morale. Chiar dacă este sigur că nu va fi nevoit niciodată să practice o meserie pentru a se întreține, omul trebuie totuși să fie învățat să muncească. Fără exercițiu fizic, nimeni nu poate avea o constituție robustă și o sănătate bună; iar disciplina care se obține prin munca bine organizată nu este cu nimic mai puțin importantă pentru dezvoltarea unei minți active și puternice și a unui caracter nobil. – PP 601 (1890)

Inutilitatea este un păcat. – Ideea că necunoașterea unei meserii este o caracteristică distinctivă a adevăraților domni și doamne din înalta societate este contrară planului lui Dumnezeu în crearea omului. Inutilitatea este un păcat, iar incapacitatea de a îndeplini datoriile obișnuite, legate de viața de zi cu zi, este rezultatul unei lipse de înțelepciune, care va oferi din plin ocazia unor regrete amare în ziua de apoi. – ST, 29 iunie 1882. (FE 75)

Îndeplinirea îndatoririlor gospodărești. – Educația școlară din perioada copilăriei și a tinereții trebuie asociată cu instruirea în domeniul lucrurilor practice. Copiii trebuie obișnuți să-și aibă partea lor în îndeplinirea datoriilor gospodărești. Ei trebuie instruiți pentru a ști cum să-și ajute tatăl și mama prin micile lucrări pe care le pot face. Este necesar ca mintea lor să fie stimulată să gândească și memoria lor să fie exersată prin reținerea sarcinilor încredințate și prin formarea obiceiului de a se face utili, realizând anumite lucruri practice, potrivite vârstei lor. Dacă beneficiază de o educație corectă în cămin, copiii nu vor hoinări pe străzi, primind o instruire la voia întâmplării, așa cum se întâmplă cu mulți dintre ei. Părinții care își iubesc copiii într-un mod înțelept nu le vor îngădui să deprindă obiceiul leneviei și să rămână ignoranți în domeniul datoriilor casnice. – CT 149 (1913)

Ce trebuie să cunoască fiecare femeie? – Multe doamne considerate a fi educate, care au absolvit instituții de învățământ cu diplome de onoare, sunt rușinos de ignorante în privința datoriilor practice ale vieții. Ele sunt complet lipsite de deprinderile necesare întreținerii corespunzătoare unei familii, lucru esențial pentru fericirea căminului lor. Deși vorbesc despre drepturile și emanciparea femeii în sfere sociale înalte, ele însele se află mult sub nivelul statutului legitim al unei femei obișnuite.

Dreptul fiecărei fiice a Evei este acela de a-și cunoaște toate datoriile ce îi revin în întreținerea gospodăriei și de a fi învățată să le aducă la îndeplinire. Fiecare tânără trebuie să fie educată în așa fel încât, atunci când este chemată să ocupe poziția de soție și mamă, să fie capabilă de a-și îndeplini atribuțiile asemenea unei regine în regatul ei. Ea trebuie să fie pe deplin competentă pentru a-și educa și instrui propriii copii...

Este dreptul ei de a înțelege funcționarea organismului omenesc, regulile de igienă, principiile privitoare la dietă și îmbrăcăminte, muncă și recreație și nenumărate alte aspecte legate de bunăstarea căminului ei. Este dreptul ei de a dobândi cunoașterea celor mai bune metode de tratare a bolilor, pentru a-și putea îngriji copiii atunci când aceștia se îmbolnăvesc, în loc de a-și lăsa prețioasele comori pe mâinile unor surori medicale sau medici necunoscuți. – ST, 29 iunie 1882. (FE 75)

Femeile care au neglijat educarea minții. – Majoritatea femeilor care pretind că sunt religioase neglijează educarea minții. Însușirile lor intelectuale sunt necultivate și lăsate la voia întâmplării.

Aceasta este o mare greșeală. Multe dintre aceste femei par a nu deține nici o capacitate intelectuală. Deoarece nu și-au educat mintea, pentru a o învăța să gândească, și deoarece nici măcar nu au încercat să o facă, ele se consideră incapabile de a realiza un efort intelectual susținut. Creșterea în har presupune meditație și rugăciune.

Motivul pentru care nu există mai multă stabilitate în atitudinea femeilor este tocmai faptul că ele beneficiază de o cultivare prea restrânsă a intelectului și de o preocupare prea mică pentru gândire. Deoarece mintea lor se complăce într-o stare de inactivitate, ele se bazează pe alții, așteptând ca aceștia să facă efortul de a gândi și de a face planuri în locul lor și astfel ajung din ce în ce mai lipsite de eficiență. Unele dintre ele au nevoie de o disciplinare a minții. Ele trebuie să facă eforturi serioase pentru a reuși să gândească. Dacă vor continua să depindă de altcineva, care să gândească pentru ele și să le rezolve problemele, incapacitatea lor de a reține informațiile și de a cântări posibilitățile viitorului va deveni din ce în ce mai pronunțată. Fiecare trebuie să depună un efort personal, pentru a-și educa și folosi mintea. – 2T 187, 188 (1868)

Îmbrăcămintea femeii constituie un indiciu al dezvoltării intelectuale. – Îmbrăcămintea este o reflectare a minții și inimii. Ceea ce este expus în exterior constituie un indiciu cu privire la ceea ce se află în interior. Împodobirea excesivă nu necesită o minte și un intelect cultivat. Faptul că sunt capabile să expună atât de multe obiecte vestimentare inutile dovedește că ele nu pot avea timp pentru a-și cultiva trăsăturile intelectuale și pentru a acumula în mintea lor cunoștințe folositoare. – MS 76, 1900

Nevoia de curăție în gânduri și acțiune. – Vă avertizez cu privire la necesitatea curăției în fiecare gând, în fiecare cuvânt și în fiecare acțiune. Noi avem o responsabilitate personală înaintea lui Dumnezeu și o lucrare individuală, pe care nimeni nu o poate realiza în locul nostru. Exemplul nostru, învățăturile și eforturile personale au darul de a realiza o lume mai bună. Deși este necesar să manifestăm un comportament sociabil, acesta nu trebuie cultivat doar de dragul unei companii plăcute, ci cu un scop bine definit. Există suflete care au nevoie să fie salvate. – RH, 10 noiembrie 1885. (Ev 495)

Masturbarea degradează mintea.* – Unii copii încep să practice masturbarea încă de timpuriu; și, pe măsură ce cresc, cresc și pasiunile lor păcătoase și se întăresc o dată cu ei. Mintea lor nu-și găsește odihna. Fetele caută compania băieților, iar băieții pe aceea a fetelor. Comportamentul lor este lipsit de reținere și de modestie. Ei sunt îndrăzneți, fără respect și își permit libertăți indecente. Obiceiul masturbării le-a degradat mintea și le-a întinat sufletele. Gândurile murdare, lecturile depravate, poveștile de dragoste și cărțile imorale stimulează imaginația lor și se potrivesc cu gândirea lor degradată.

Acestor copii nu le place să muncească și, dacă sunt puși la treabă, se plâng de diferite boli; îi doare spatele sau au migrene. Oare cauzele sunt justificate? Sunt ei bolnavi datorită muncii? Nu, nu! Cu toate acestea, părinții sunt îngăduitori față de scuzele acestor copii și îi scutesc de muncă și responsabilitate. Acesta este cel mai mare rău pe care l-ar putea face pentru ei, deoarece astfel îndepărtează aproape orice barieră care îl împiedică pe Satana să aibă acces la mintea lor slabă. O muncă folositoare constituie, într-o mare măsură, un mijloc de apărare în fața stăpânirii necruțătoare a lui Satana asupra lor. – 2T 481 (1870)

Tinerii își vor folosi energiile. – În bisericile noastre sunt necesare talente tinere dezvoltate și bine organizate. Într-un fel sau altul, tinerii își vor folosi energiile nestăvilite pe care le au. Dacă aceste energii nu sunt orientate într-o direcție bună, ele vor fi investite într-un mod care le va afecta negativ spiritualitatea și se vor dovedi un mijloc de influențare spre rău a acelorora cu care se asociază. – GW 211 (1915)

Tinerii au nevoie de activitate. – Tinerii manifestă o dorință naturală după activitate și, dacă la încheierea programului de cursuri din sălile de clasă, nu găsesc un obiectiv legitim în care să-și investească energiile reprimite, devin nerăbdători și greu de stăpânit, fiind astfel determinați să se angajeze în sporturi neprincipiale, care aduc dezonoare asupra multor școli și colegii și care îi antrenează în manifestări excesive și imorale. Mulți tineri, care pleacă de acasă având un caracter curat, sunt corupți prin influența tovarășiiilor de la școală. – ST, 29 iunie 1882. (FE 72)

Receptivitatea la îndemnuri. – Nici o activitate recreativă în sine nu se va dovedi o binecuvântare atât de mare pentru copii și tineri, cum sunt acelea care îi fac să fie folositori altora. Prin firea lor, tinerii sunt entuziaști, ușor influențabili și deosebit de receptivi față de orice îndemn. De aceea, când planifică activități legate de cultivarea plantelor, este bine ca profesorii să caute să trezească interesul elevilor pentru înfrumusețarea grădinilor și a sălilor de clasă ce aparțin școlii. Beneficiul rezultat va fi dublu. În primul rând, copiii vor fi mai puțin tentați să distrugă ce s-au străduit să înfrumusețeze. În al doilea rând, prin asemenea îndeletnicire, vor cultiva un gust rafinat, dragostea pentru ordine și obiceiul de a îngriji locul în care se află; iar dezvoltarea spiritului de echipă și de colaborare se va dovedi o binecuvântare pentru tot restul vieții. – Ed 212, 213 (1903)

Tinerii nu reușesc uneori să Îl înțeleagă pe Dumnezeu ca pe un părinte iubitor. – Majoritatea tinerilor se comportă ca și când ceasurile prețioase ale încercării, aflate chiar înainte de încheierea harului, ar fi o mare vacanță și ca și cum singurul scop al existenței lor în această lume ar fi distracția și satisfacerea sinelui într-o petrecere fără sfârșit. Satana depune eforturi deosebite și neîncetate, pentru a-i ajuta să se simtă fericiți în distracții lumești și în același timp să se îndreptățească în ce fac, argumentând că aceste distracții sunt inofensive, inocente și chiar importante pentru sănătate. Unii medici au lăsat să se creadă că spiritualitatea și consacrarea față de Dumnezeu sunt dăunătoare sănătății. Această idee se potrivește foarte bine intereselor vrăjmașului sufletelor. – 1T 501 (1867)

O imaginație bolnavă care Îl reprezintă greșit pe Dumnezeu. – Există unele persoane cu o imaginație bolnavă, care nu reprezintă în mod corect religia lui Hristos; asemenea oameni nu cunosc adevărata religie a Bibliei. Unii își torturează sufletele toată viața, deplângându-și propriile păcate; tot ce cunosc este un Dumnezeu justițiar supărat. Ei nu reușesc să-L înțeleagă pe Hristos și puterea răscumpărătoare prin meritele sângelui Său. Prin urmare, le lipsește credința. În general, creștinii din această categorie nu au mintea bine echilibrată.

Datorită bolilor care le-au fost transmise ereditar și datorită unei educații deficitare în tinerețe, ei și-au format obiceiuri greșite, care le afectează organismul și creierul, provocându-le slăbirea laturii morale și făcându-i incapabili de a gândi și de a acționa în mod rațional, în anumite situații. Mintea lor este dezzechilibrată. Religiozitatea și neprihănirea nu au un efect distructiv asupra sănătății, ci dimpotrivă, aduc sănătate trupului și putere sufletului. – 1T 501, 502 (1867)

Nevoia stăpânirii gândurilor. – Acționați întotdeauna conduși de principii și nu vă lăsați în voia impulsurilor. Temperați-vă tendințele impulsive prin cultivarea umilinței și a amabilității. Nu vă permiteți nici un gest trivial și ușuratic. Nu îngăduiți cuvinte de critică pe buzele voastre. Nici măcar gândurile nu trebuie lăsate să rățăcească la voia întâmplării. Ele trebuie să fie luate în stăpânire și subordonate ascultării de Hristos. Îndreptați-vă gândurile asupra lucrurilor sfinte și astfel, prin harul lui Hristos, ele vor deveni curate și valoroase. – MH 491 (1905)

Evitarea sentimentalismului. – Vă aflați în perioada studenției; faceți ca mintea voastră să fie preocupată în mod perseverent de subiectele spirituale. Îndepărtați orice sentimentalism din viața voastră. Dedicăți-vă unei autoeducații vigilente și exercitați stăpânirea de sine. Acum este perioada de formare a caracterului; nu vă lăsați atrași de nimic din ceea ce ar putea fi considerat josnic sau lipsit de importanță și care vă poate distra de la interesele voastre cele mai înalte și mai sfinte și

vă poate diminua eficiența în pregătirea pentru realizarea lucrării pe care v-a încredințat-o Dumnezeu.

Cultivați simplitatea în toate acțiunile pe care le întreprindeți, dar țintiți spre un standard înalt al dezvoltării armonioase a capacităților voastre intelectuale. Fiți hotărâți să vă corectați orice greșeală. Înclinațiile ereditare pot fi învinse – prin harul lui Hristos, izbucnirile violente și nestăpânite ale temperamentului pot fi schimbate într-o asemenea măsură, încât asemenea manifestări să fie biruite în totalitate. Fiecare dintre noi trebuie să înțeleagă faptul că se află în atelierul de prelucrare al lui Dumnezeu. – Lt 23, 1893

Atitudinea față de sfaturi. – Tinerii nu trebuie lăsați să gândească și să acționeze în mod independent de judecata părinților și a profesorilor lor. Copiii au nevoie să fie învățați să respecte experiența părinților și a profesorilor și să se lase călăuziți de aceștia. Ei trebuie să fie educați în așa fel, încât gândirea lor să se afle în armonie cu gândirea părinților și a profesorilor și ajutați să înțeleagă faptul că se cuvine să asculte sfaturile lor. Ca rezultat, atunci când se vor desprinde de mâna călăuzitoare a părinților și a profesorilor, caracterele lor nu vor fi asemenea unor trestii bătute de vânt. – 3T 133 (1872)

Cea mai înaltă educație. – Domnul dorește să obținem cea mai înaltă educație școlară posibilă, având ținta de a împărtăși altora cunoștințele noastre. Nimeni nu poate ști unde și când ar putea fi chemat să lucreze și să dea mărturie pentru Dumnezeu. Numai Tatăl nostru cereșc știe ce poate face din oameni. În fața noastră, se află posibilități pe care credința noastră limitată nu le întrezărește. Minte noastră trebuie să fie educată în așa fel, încât, dacă este necesar, să putem prezenta adevărurile Sale înaintea celor mai înalte autorități pământești într-o asemenea manieră, încât Numele Lui să fie glorificat. Noi nu trebuie să îngăduim să ne scape nici o ocazie de a obține calificative intelectuale distinse cu scopul de a lucra pentru Dumnezeu. – COL 333, 334 (1900)

Continua activitate a minții. – Minte se află într-o continuă activitate. Ea este receptivă la orice fel de sugestii, bune sau rele. Gândurile și impresiile întipărite în mintea copiilor sunt asemenea chipurilor omenești ce se fixează pe placa fotografică a artistului; indiferent dacă aceste impresii sunt lumești sau morale și religioase, ele vor fi aproape imposibil de șters.

Când copiii încep să gândească, mintea lor este mai receptivă decât în oricare altă perioadă și de aceea primele lecții pe care le primesc sunt de o importanță deosebită. Aceste lecții au o influență puternică în formarea caracterului. Dacă amprenta pe care o lasă este corectă și dacă, o dată cu trecerea anilor, sunt urmate cu răbdare și perseverență, destinul pământesc și veșnic al copiilor va fi orientat spre bine. Cuvântul Domnului spune: „Învață pe copil calea pe care trebuie să o urmeze și când va îmbătrâni nu se va abate de la ea” (Proverbele 22,6). – SpTEd 71, c1897. (CT 143)

Tineretea, un timp al posibilităților. – Inimile tinerilor sunt ca ceara ușor modelabilă, iar voi le puteți călăuzi în așa fel, încât să admire caracterul creștin; dar nu vor trece mulți ani până când ceara ar putea să devină granit. – RH, 21 februarie 1878. (FE 51)

Tinerii sunt cei care manifestă sentimentele cele mai entuziaste, au memoria cea mai receptivă și inima cea mai deschisă pentru influența divină; iar perioada tinereții este aceea în care capacitățile fizice și intelectuale trebuie investite în vederea celor mai mari realizări posibile, atât pentru viața aceasta, cât și pentru aceea care va urma. – YI, 25 octombrie 1894. (SD 78)

Capitolul 32

DRAGOSTEA OARBĂ ȘI PASIUNEA*

Perioada de curtenie – nevoia de luciditate și înțelepciune. – Tinerii se lasă influențați aproape întru totul de impulsuri. Ei nu ar trebui să cedeze sau să se lase captivați atât de ușor și atât de repede de înfățișarea exterioară a acelora de care s-au îndrăgostit. Curtenia din zilele noastre se desfășoară după niște obiceiuri ipocrite și înșelătoare, care au de-a face mai degrabă cu vrăjmașul sufletelor decât cu Domnul Hristos. Dacă a existat vreun timp în care să fie nevoie de luciditate și înțelepciune, atunci acesta este timpul curteniei. Dar adevărul este că asemenea trăsături sunt prea puțin prezente în practica actuală. – RH, 26 ianuarie 1886. (MYP 450)

Nevoia de a cultiva trăsături nobile de caracter. – Practicile legate de curtenie își au rădăcinile într-o concepție greșită cu privire la căsătorie. Ele se ghidează după impulsuri și pasiuni oarbe. Curtenia se desfășoară într-un mod care seamănă mai mult cu flirtul. Partenerii ignoră adesea principiile modestiei și ale decenței și se fac vinovați de imprudență, chiar dacă nu încalcă Legea lui Dumnezeu. Ei nu discern și nu înțeleg planul înalt și nobil pe care Dumnezeu îl are cu privire la instituția căsătoriei; prin urmare, cele mai curate simțăminte ale inimii și cele mai nobile trăsături ale caracterului rămân necultivate. – MS 4a, 1885. (MM 141)

Simțăminte curate de natură cerească. – Nu trebuie să roștiți nici un cuvânt și nu trebuie să aduceți la îndeplinire nici o faptă pe care nu ați dori ca îngerii sfinți să o privească și să o scrie în cărțile de sus. Unica voastră țintă să fie slava lui Dumnezeu. Inima trebuie să nutrească numai simțăminte curate, sfinte și vrednice de urmașii lui Isus Hristos, cultivând natura cerească. Tot ce este diferit de acestea este degra-dator și înjositor în cadrul curteniei; iar căsătoria nu poate fi considerată demnă și onorabilă în ochii sfinți și curați ai lui Dumnezeu, dacă nu este realizată în spiritul principiilor Bibliei. – MS 4a, 1885. (MM 141)

Pericolele orelor târzii. – Obiceiul ca, în perioada curteniei, tinerii să stea împreună până târziu noaptea a devenit o practică tradițională; dar acest obicei nu Îi este plăcut lui Dumnezeu, chiar dacă amândoi tinerii sunt creștini. Orelle târzii dau naștere unor aparențe rele, sunt dăunătoare sănătății și fac ca mintea să fie nepregătită pentru datoriile zilei următoare. Fratele meu, sper că tu ai suficient respect de sine pentru a pune capăt acestui gen de curtenie. Dacă urmărești slava lui Dumnezeu mai presus de orice, va trebui să acționezi cu mai multă atenție. În felul acesta, nu vei ajunge să suferi de un sentimentalism bolnav, care să-ți orbească atât de mult mintea, încât să nu poți discerne așteptările înalte pe care Dumnezeu le are de la tine, în calitate de creștin. – 3T 44, 45 (1872)

Pasiunea este o temelie șubredă pentru căsătorie. – În acest veac al imoralității, de cele mai multe ori, orele de distracție din noapte duc la ruina ambilor parteneri logodiți. Când bărbații și femeile se dezonorează pe ei înșiși, Satana tresaltă, iar Dumnezeu este dezonorat. Numele bun și onoarea sunt sacrificate pe altarul pasiunii, iar căsătoria unor asemenea persoane nu poate fi sfințită prin aprobarea lui Dumnezeu. Ele s-au căsătorit mânațate de pasiune și abia când perioada romantică a îndrăgostirii va ajunge la capăt vor începe să înțeleagă ce au făcut. – RH, 25 septembrie 1888. (AH 56)

Dragostea contrafăcută este incontrollabilă. – Acea iubire care nu are o temelie mai bună decât satisfacția simțurilor este oarbă, de necontrolat și nestăpânită. Onoarea, adevărul și toate capacitățile înalte și nobile ale minții sunt aduse în sclavia pasiunii. Prea adesea, omul care este legat în lanțurile acestor simțăminte iraționale este surd față de vocea rațiunii și a conștiinței; nici

argumentele și nici amenințările nu-l pot face să înțeleagă nebunia acestei situații. – ST, 1 iulie 1903. (AH 51)

Sentimentele nesfinte sunt derutante. – Sentimentele omenești nesfinte sunt întotdeauna derutante, deoarece îndrumă pe alte căi, diferite de calea pe care a indicat-o Dumnezeu. – Lt 34, 1891

Repetarea păcatului slăbește puterea de a-i rezista. – Cel care a cedat o dată ispitei va ceda mult mai ușor a doua oară. Fiecare repetare a păcatului slăbește puterea de a-i rezista, orbește mintea și risipește convingerea. Fiecare sămânță a îngăduinței de sine semănată va aduce roade. Dumnezeu nu face nici o minune pentru a preveni secerișul. – PP 268 (1890)

Pasiunea distruge totul. – Amintiți-vă fără încetare cuvintele lui Hristos: „Ce s-a întâmplat în zilele lui Noe, se va întâmpla și în zilele Fiului omului: mâncau, beau...” (Luca 17,26.27). În acest veac, mintea și conștiința sunt subjugate de poftă. Excesul în mâncare și băutură, alcoolismul și folosirea tutunului sunt predominante, dar urmașii lui Hristos vor fi cumpătați. Ei nu vor îngădui ca apetitul să le afecteze sănătatea și creșterea spirituală.

„Se însurau și se măritau, până când a intrat Noe în corabie; și a venit potopul și i-a prăpădit pe toți” (versetul 27). Asistăm la aceeași manifestare cu privire la căsătorie. Tinerii și chiar bărbații și femeile care ar trebui să fie înțelepți și cu discernământ acționează în această privință ca și când ar fi mânați de o putere irațională. O putere satanică parcă ar fi pus stăpânire pe ei. Au loc cele mai neînțelepte căsătorii. Dumnezeu nu este întrebat. Simțămintele, dorințele și pasiunile omenești doboară totul în calea lor, până când se sting. Rezultatul acestei stări de lucruri este o nenorocire de nespus, iar Dumnezeu este dezonorat. Legământul căsătoriei acoperă tot felul de păcate respingătoare. Nu ar trebui să se producă o schimbare categorică în această privință? – Lt 74, 1896. (SpTMWI 41)

Dragostea oarbă afectează toate capacitățile. – Dragostea oarbă subjugă toate capacitățile celor care ajung să fie afectați de această boală. Ei par lipsiți de rațiune, iar comportamentul și acțiunile lor sunt dezaprobat de toți cei care asistă la ele. Fratele meu, ai ajuns un subiect de discuție și te-ai înjosit în ochii acelor a căror apreciere ar trebui să o prețuiești.

În cazul celor mai mulți, criza acestei boli se declanșează abia după ce căsătoria prematură a avut loc, iar când romantismul este de domeniul trecutului și când farmecul relațiilor intime încetează să-și exercite puterea de influență, unul sau ambii parteneri se trezesc la realitate și își dau seama de adevărata situație. Ei constată că sunt nepotriviți, dar sunt deja uniți pentru tot restul vieții.

Legăți prin jurământul cel mai solemn al căsătoriei, acești oameni privesc cu inimile prăbușite la viața nenorocită care îi așteaptă. Unii se străduiesc să-și îmbunătățească pe cât posibil situația; dar mulți nu vor face nici măcar atât. Aceștia fie vor fi neloiali legământului căsătoriei, fie vor face ca jugul care apasă asupra umerilor lor să devină atât de insuportabil, încât nu puțini dintre ei vor pune capăt existenței lor în mod laș. – 5T 110, 111 (1882)

Dragostea din perioada timpurie a adolescenței. – În general, Satana are putere să influențeze mintea celor tineri. Fiicele voastre nu sunt obișnuite cu stăpânirea de sine și renunțarea. Ele sunt răsfățate, iar mândria lor este încurajată. Deoarece li s-a îngăduit să-și îndeplinească dorințele, ele ajung încăpățânate și răuvoitoare, iar voi vă frământați până la epuizare, neștiind cum să puneți capăt comportamentului lor și să le salvați de la ruină. Satana le face de răs în fața celor necredincioși, astfel încât aceștia le vorbesc de rău și le oferă ca exemplu de îngâmfare și lipsă de modestie și decență care se cuvin unei femei.

Tinerii, de asemenea, sunt lăsați să-și urmeze căile lor. Abia au intrat în perioada adolescenței și deja se află în compania fetelor de vârsta lor, conducându-le acasă și îndrăgostindu-

se de ele. Iar părinții sunt atât de orbiți de o iubire greșit înțeleasă și de îngăduința față de copiii lor, încât nu îndrăznesc să pună capăt în mod categoric acestui comportament și să producă o schimbare, înfrânându-și copiii prea grăbiți să se angajeze într-o relație nepotrivită cu vârsta lor. – 2T 460 (1870)

Curtenie secretă. – Tinerii au multe lecții de învățat, dar cel mai important lucru este să învețe să se cunoască pe ei înșiși. Ei trebuie să aibă o idee corectă cu privire la obligațiile și datoriile pe care le au față de părinți și să învețe fără încetare umilința și smerirea inimii în școala lui Hristos. Deși este important să-și respecte și să-și iubească părinții, ei trebuie să respecte și judecata oamenilor cu experiență cu care vin în legătură în cadrul bisericii.

Un tânăr care se bucură de compania unei tinere și-i cucerește prietenia, fără ca acest lucru să fie cunoscut de părinții ei, nu se comportă ca un creștin nobil nici față de ea, nici față de părinții ei. El poate exercita o influență asupra minții ei prin mesaje și întâlniri secrete; dar, procedând astfel, nu manifestă integritatea și demnitatea sufletească pe care trebuie să le aibă fiecare copil al lui Hristos. Pentru a-și atinge scopurile, acești tineri pot acționa într-o manieră care nu este cinstită, sinceră și aprobată de standardele Bibliei și se dovedesc neloiali față de aceia care îi iubesc și încearcă să le fie niște păzitori credincioși. Căsătoriile întemeiate în asemenea circumstanțe nu sunt în acord cu Cuvântul lui Dumnezeu. El [tânărul], care împiedică o fată de la îndeplinirea datoriilor ei și îi inspiră idei confuze cu privire la poruncile pozitive și clare prin care Dumnezeu solicită ascultarea și respectul față de părinți, nu este un tânăr de la care se poate aștepta să fie loial față de obligațiile căsătoriei. – RH, 26 ianuarie 1886. (FE 101, 102)

Nu vă jucați cu inimile. – A te juca cu inimile nu constituie un păcat neînsemnat în ochii unui Dumnezeu sfânt. Cu toate acestea, unii își vor manifesta atracția față de tinerele fete și vor stârni afecțiunile lor, iar apoi vor pleca, uitând toate cuvintele pe care le-au rostit și efectele lor. Când sunt atrași de un nou chip, ei repetă aceleași cuvinte, dedicându-și atențiile unei alte fele. – RH, 4 noiembrie 1884. (AH 57)

Conversații care reflectă preocupările inimii. – Pentru multe tinere, băieții constituie tema conversațiilor; iar pentru tineri, fetele. „Din prisosul inimii vorbește gura” (Matei 12,34). Ei discută despre acele subiecte care constituie preocuparea minții lor. Îngerul raportor scrie cuvintele acestor tineri așa-zisi creștini. Cât de încurcați și plini de rușine se vor simți, când se vor confrunta cu toate acestea în ziua Domnului! Mulți copii sunt niște ipocriți pioși. Tinerii care nu s-au dedicat unei vieți religioase se poticnesc de cei ipocriți și sunt împietriți împotriva oricărui efort al celor care le doresc mântuirea. – 2T 460 (1870)

De ce tinerii preferă compania tinerilor. – De ce tinerii se simt în largul lor atunci când se află în compania celor de vârsta lor, iar cei mai bătrâni sunt absenți? Deoarece fiecare se crede la fel de bun ca și ceilalți. Toți au eșuat în atingerea țintei, dar se compară unii cu alții, se evaluează în raport cu ceilalți și neglijează unicul standard desăvârșit și adevărat. Adevăratul model este Isus. Viața de sacrificiu de sine a lui Isus este exemplul nostru. 1T 154, 155 (1857)

O tânără sfătuită să vegheze asupra propriilor sentimente. – În general, ești mult prea îngăduitoare față de sentimentele și dorințele tale și, dacă vei continua în acest fel, vei face o greșală ale cărei urmări le vei suporta toată viața. Nu te oferi ca pe o marfă ieftină de pe piață. Nu fi deschisă față de orice tânăr student. Gândește-te că te pregătești să faci o lucrare pentru Domnul, că, pentru a îndeplini partea ce îți revine, pentru a-I înapoia talanții pe care ți i-a încredințat El și pentru a auzi prețioasele cuvinte de apreciere de pe buzele Lui: „Bine, rob bun și credincios” (Matei 25,23), tu trebuie să te conduci cu băgare de seamă și să nu fii neglijentă în alegerea prietenilor. Pentru a-ți îndeplini partea în slujba lui Dumnezeu, trebuie să folosești avantajele pe care le ai, progresând cât mai mult posibil în educația intelectuală. Pentru a fi un adevărat lucrător al lui

Dumnezeu, ai nevoie de o dezvoltare echilibrată a capacităților tale intelectuale, a bunăvoinței, a spiritului creștin și a unei culturi multilaterale. Este necesar ca gustul și imaginația ta să fie rafinate și înnobilate și toate aspirațiile tale să fie curățite prin cultivarea obiceiului stăpânirii de sine. Acțiunile tale trebuie să fie determinate de motivațiile cele mai înalte. Adună-ți toate energiile de care dispui, folosind la maximum ocaziile de care beneficiezi pentru educația ta intelectuală și pentru formarea caracterului, astfel încât să poți ocupa orice poziție pe care Dumnezeu ar putea să ți-o încredințeze. Ai o nevoie atât de mare de echilibru și de o îndrumare corespunzătoare! Nu disprețui sfatul. – Lt 23, 1893

Disciplinează-te pe tine însăși. – Vei fi înclinată să accepți atenția celor care îți sunt inferiori din toate punctele de vedere. Prin harul lui Hristos, trebuie să devii mai înțeleaptă. Să reflectezi asupra fiecărui pas, în lumina [faptului] că nu îți aparții; tu ești răscumpărată cu un preț. Domnul să fie Sfătuitorul tău. Nu acționa în așa fel, încât să-ți distrugi eficiența. Fii corectă cu tine însăși; disciplinează-te prin eforturi stăruitoare și dureroase. Harul lui Isus Hristos te va ajuta la fiecare pas, dacă vei fi atentă la nevoile altora și dispusă de a te lăsa învățată.

Îți scriu aceste cuvinte acum și ți le voi scrie mereu și mereu, deoarece mi-a fost arătată greșeala pe care ai făcut-o în trecut și nu îndrăznesc să mă abțin de la cele mai serioase muștrări, îndemnându-te să te supui unei discipline severe...

Nu te lăsa atrasă pe căi false și nu-ți manifesta preferințele față de compania băieților, deoarece nu numai că îți vei prejudicia propria reputație și perspectivele de viitor, dar vei trezi speranțe și așteptări în mintea celor față de care îți manifesti preferințele, iar aceste speranțe vor deveni atât de puternice, încât îi vor atrage în vraja unui sentimentalism bolnav și le va afecta viața de student. Și tu, și ei vă aflați la școală cu scopul de a obține o educație care să vă dezvolte intelectul și caracterul, pentru a fi de mare folos atât în viața aceasta, cât și pentru viața veșnică. Nu comite greșeala de a accepta atenția și de a încuraja nici un tânăr. Domnul a prevăzut o lucrare specială pentru tine. Propu-ne-ți ca unicul obiectiv care să te motiveze să fie acela de a răspunde gândurilor și voinței lui Dumnezeu și nu-ți urma propriile tale înclinații, care îți vor lega viitorul cu niște legături asemenea lanțurilor de oțel. – Lt 23, 1893

Atașamentele greșite pot afecta capacitățile intelectuale (sfat adresat unei fete de optsprezece ani). – Nu ai nici un drept de a-ți dedica simțămintele vreunui băiat, fără aprobarea deplină a tatălui și a mamei tale. Tu nu ești decât un copil și a-ți manifesta preferințele față de vreun tânăr, fără cunoștința deplină și aprobarea tatălui tău, înseamnă a-l dezonora. Atașamentul tău față de acest tânăr îți răpește pacea sufletului și îți tulbură somnul. Îți umple mintea cu vise naive și inima cu sentimentalism. Îți încetinește studiile și îți afectează în mod grav capacitățile fizice și intelectuale. Dacă ți se opune cineva, devii nervoasă și te descurajezi. – Lt 9, 1904

Regulamentele școlare. – Regulile acestui colegiu [College City din nordul Californiei] interzic în mod strict asocierea dintre tineri și tinere pe perioada studiilor. Tinerilor domni li se permite să însoțească tinerele doamne pe drumul către și de la o întâlnire publică numai atunci când aceste reguli sunt suspendate, în funcție de situație.

Colegiul nostru din Battle Creek are un regulament asemănător, deși nu este atât de sever. Asemenea reguli sunt absolut necesare pentru a-i feri pe tineri de pericolul unei curtenii premature și al unor căsătorii neînțelepte. Tinerii sunt trimiși la școli de către părinții lor pentru a obține o educație, și nu pentru a flirta cu sexul opus. Binele societății, precum și interesele cele mai înalte ale studenților impun ca ei să nu încerce să-și aleagă partenerul de viață atâta timp cât propriul lor caracter nu a ajuns încă la maturitate și atâta timp cât sunt privați de grija și călăuzirea părinților. – ST, 2 martie 1882. (FE 62)

Factorii vârstei, circumstanțelor și gradului de maturitate. – În lucrarea noastră cu studenții, este necesar să ținem cont de vârstă și de caracter. Nu-i putem trata pe tineri așa cum îi tratăm pe cei

maturi. Există circumstanțe în care unor bărbați și femei cu o experiență grăitoare și cu un statut bun li se pot permite anumite privilegii care nu pot fi acordate tinerilor studenți. Trebuie avute în vedere vârsta, circumstanțele și gradul de maturitate. Noi trebuie să fim înțelegători în toate situațiile. Dar, în lucrarea cu studenții, indiferent de vârstă, nu trebuie să ne diminuăm fermitatea și vigilența sau să devenim mai puțin severi în interzicerea asocierilor inutile și neînțelepte ale studenților tineri și lipsiți de maturitate. – CT 101 (1913)

Pericolele pasiunii. – Unii dintre tinerii care frecventează colegiul nu își folosesc în mod corect timpul. Mânați de zburdălnicia tinereții, ei încalcă restricțiile care le-au fost impuse. Ei se revoltă în special împotriva regulilor care le interzic tinerilor să-și orienteze atențiile spre tinere. Efectele rele ale unui asemenea comportament, obișnuit în veacul nostru degenerat, sunt pe deplin cunoscute. Într-un colegiu în care sunt asociați atât de mulți tineri, imitarea obiceiurilor din lume în această privință le-ar îndrepta gândurile într-o direcție ce i-ar împiedica să se dedice dobândirii cunoașterii și interesului pentru lucruri religioase. Pasiunea, manifestată atât de tineri, cât și de tinere, în simțămintele nutrite unii față de alții în timpul școlii dovedește o lipsă de judecată. Așa cum se întâmplă în situația cu care vă confrunțați, impulsurile oarbe domină rațiunea și judecata. Sub influența acestor pasiuni înșelătoare, simțămintele de responsabilitate trăite de orice creștin sincer sunt ignorate, spiritualitatea moare, iar judecata și pierzarea veșnică își pierd semnificația. – 5T 110 (1882)

Când dragostea față de oameni este pe primul loc. – Pentru mulți, dragostea față de oameni eclipsează iubirea față de divin. Primul pas pe calea alunecării este îndrăzneala de a ignora porunca explicită a Domnului, iar rezultatul este, prea adesea, apostazia totală. Dintotdeauna, s-a dovedit că îndeplinirea dorințelor personale împotriva cerințelor lui Dumnezeu este periculoasă pentru oameni. Cu toate acestea, oamenii învață greu lecția care spune că Dumnezeu Se ține de cuvânt. De regulă, aceluia care-și aleg drept prieteni și tovarăși persoane care Îl resping pe Hristos și calcă în picioare Legea lui Dumnezeu, li se întâmplă să ajungă la aceleași concepții și să împărtășească același spirit. – ST, 19 mai 1881. (SD 165)

Căsătorii mixte. – Dacă tu, fratele meu, te-ai lăsat amăgit de intenția de a-ți uni viața cu o tânără lipsită de experiență, care este realmente deficitară în educația privitoare la lucrurile practice și la datoriile zilnice, ai făcut o greșală; dar această deficiență a ei este mică în comparație cu lipsa de interes față de îndatoririle pe care le are față de Dumnezeu. Ea nu a fost lipsită de posibilitatea de a cunoaște lumina; a beneficiat de privilegii religioase și, cu toate acestea, nu a simțit starea păcătoasă și degradată în care se află datorită lipsei lui Hristos din viața ei. Dacă, în pasiunea ta oarbă, poți să te întorci de fiecare dată acasă de la adunările de rugăciune – unde Dumnezeu Se întâlnește cu poporul Său – pentru a te bucura de compania unei persoane care nu are nici o dragoste pentru Dumnezeu și care nu simte nici o atracție față de viața religioasă, cum poți aștepta ca Dumnezeu să binecuvânteze o asemenea unire? – 3T 44 (1872)

Căsătoria dintre credincioși și necredincioși. – În lumea creștină, există o indiferență uimitoare și alarmantă față de învățătura Cuvântului lui Dumnezeu cu privire la căsătoria dintre credincioși și necredincioși. Mulți dintre aceia care pretind că Îl iubesc pe Dumnezeu și se tem de El aleg să urmeze îndemnurile propriei lor minți, în loc să primească sfat din partea Înțelepciunii Infinite. Rațiunea, judecata și temerea de Dumnezeu sunt ignorate, iar impulsurile oarbe și dorințele iraționale și încăpățânate sunt lăsate să conducă într-o problemă care privește în mod vital fericirea și bunăstarea fiecăruia, atât pentru viața aceasta, cât și pentru veșnicie.

Bărbați și femei, care de altfel sunt oameni inteligenți și conștiincioși, își astupă urechile la auzul sfaturilor; ei sunt surzi la apelurile și îndemnurile prietenilor, rudelor și ale slujitorilor lui Dumnezeu. Avertismentele sunt considerate drept încercări obraznice de a se implica în treburile altuia, iar prietenul care este suficient de loial pentru a-și exprima dezacordul este privit ca un

dușman. Aceasta este tot ce-și dorește Satana. El își exercită influența asupra sufletului, iar acesta ajunge fermecat și plin de pasiune. Rațiunea detronează guvernarea stăpânirii de sine și se supune jugului poftelor; pasiunile nesfințite câștigă supremația, până când, prea târziu, victima se trezește într-o viață de sclavie și nenorocire. Aceasta nu este o scenă izvorâtă din imaginație, ci este o prezentare a faptelor. Aprobarea lui Dumnezeu nu este acordată acelor uniri pe care El le-a interzis în mod explicit. – 5T 365, 366 (1885)

Definiția unui necredincios. – Deși tovarășul pe care îl alegi ar putea fi demn din toate punctele de vedere (ceea ce nu se întâmplă în cazul lui), totuși el nu a acceptat adevărul prezent; este un necredincios, iar ție îți este interzis de către Cer să te unești în căsătorie cu el. Tu nu poți ignora porunca lui Dumnezeu, fără a-ți pune în pericol sufletul. - 5T 364 (1885)

Terenul interzis al fanteziilor nesfinte (sfat adresat unui pastor). – Mi-a fost arătat faptul că te afli într-un mare pericol. Satana este pe urmele tale și, uneori, îți șoptește povești plăcute și îți prezintă imaginile încântătoare ale unei persoane pe care ți-o recomandă ca fiind o companie mai potrivită pentru tine decât soția ta din tinerețe și mama copiilor tăi.

Satana lucrează în mod subtil și perseverent, pentru a te face să cazi în ispitele sale înșelătoare. El este decis să devină îndrumătorul tău, iar tu trebuie să te așezi într-o poziție în care să poți primi puterea de a-i rezista. El dorește să te atragă în labirintul spiritismului și intenționează să-ți abată afecțiunile de la soția ta și să le atașeze de o altă femeie. Dorește ca tu să-i îngădui minții tale să se preocupe de această femeie până când, prin intermediul unor sentimente nesfinte, aceasta să devină un dumnezeu al tău.

Vrăjmașul sufletelor a câștigat deja mult prin faptul că a reușit să inspire, în imaginația unuia care este un veghetor ales al lui Iehova, idei referitoare la o posibilă asociere, în lumea care vine, cu o anumită femeie pe care o iubește și cu care să întemeieze o familie acolo. Tu nu ai nevoie de asemenea idei fanteziste. Toate aceste concepții își au originea în mintea ispititorului...

Mi s-a arătat că poveștile spiritiste reușesc să captiveze mulți oameni. Mintea lor este firească și, dacă nu se produce o schimbare, aceasta le va aduce ruina. Tuturor celor care își îngăduie asemenea fantezii nesfinte, le-aș spune: Opriti-vă, pentru Numele lui Hristos, opriti-vă acolo unde sunteți! Voi călcați pe un teren interzis. Vă îndemn, pocăiți-vă și fiți convertiți. – Lt 231, 1903. (MM 100, 101)

Relații intime libere. – Am văzut că aceste concepții fanteziste [spiritiste și panteiste] despre Dumnezeu conduc la apostazie, spiritism și relații libere. Înclinația spre relații intime libere a acestor învățători a fost atât de mascată, încât la început era dificil de înțeles în mod clar adevăratul lor caracter. Când Domnul mi-a prezentat-o, nici nu știam cum să-i spun, dar am fost învățată să o numesc iubire spirituală nesfântă. – 8T 292 (1904)

Iubirea nu este sentimentalism. – Iubirea și simpatia pe care Isus dorește să le manifestăm față de ceilalți nu poartă amprenta aceluia sentimentalism care ne otrăvește sufletul; este o iubire de origine cerească, pe care Isus o exemplifică atât prin învățături, cât și prin fapte. Dar cât de adesea suntem izolați și străini unii față de alții, în loc să manifestăm această iubire... Rezultatul este înstrăinarea de Dumnezeu, o experiență creștină paralizată și secătuită de putere. – YI, 20 octombrie 1892. (SD 147)

Demascarea falsității. – Apostolul ne avertizează: „Dragostea să fie fără prefăcătorie. Fie-vă groază de rău, și lipiți-vă tare de bine. Iubiți-vă unii pe alții cu o dragoste frățască. În cinste, fiecare să dea întâietate altuia” (Romani 12,9.10). Pavel dorește să facem deosebire între acea iubire curată, neegoistă, inspirată de Duhul lui Hristos și falsa iubire, lipsită de conținut și înșelătoare, care abundă în lume.

Această contrafacere josnică a înșelat multe suflete. Ea șterge distincția dintre bine și rău, influențându-ne să fim de acord cu călcătorul de lege, în loc de a ne îndemna să îi arătăm greșeala cu credincioșie. O asemenea atitudine nu este niciodată izvorâtă dintr-o prietenie adevărată. Spiritul care o inspiră provine din sălașurile inimii firești. Deși va fi întotdeauna binevoitor, înțelegător și iertător, creștinul nu poate fi de acord cu păcatul. El va demasca răul și va promova ce este bun, chiar cu prețul sacrificării prietenilor care se dovedesc a fi nelegiuiți. Spiritul lui Hristos ne va inspira ură față de păcat, dar ne va determina să facem orice sacrificiu posibil pentru salvarea păcătosului. – 5T 171 (1882)

Alegerea tovarășilor de viață. – O tânără nu trebuie să accepte ca tovarăș de viață decât un tânăr care manifestă trăsături de caracter demne și curate, este atent și sânguincios în dorința după mai bine, este cinstit și Îl iubește pe Domnul Hristos și se teme de El. Tânărul să caute o tânără care să fie capabilă să-și poarte partea ce îi revine în responsabilitățile vieții și a cărei influență să-l înobileze, să-l înalțe și să-l facă fericit prin dragostea ei. – MH 359 (1905)

Capitolul 33

PERICOLE CARE PÂNDESC TINERETUL

Obiceiurile decid viitorul. – În perioada copilăriei și a tinereții, caracterul este deosebit de influențabil. În această perioadă, copiii trebuie să învețe exercitarea puterii stăpânirii de sine. La gura sobei și la altarul familiei, pot fi puse bazele unor deprinderi ale căror rezultate vor dura până în veșnicie. Obiceiurile însușite în primii ani de viață vor decide, într-o măsură mai mare decât orice alte talente naturale, dacă în bătaia vieții copiii vor ajunge învingători sau învinși. Tinerețea este timpul semănatului. Ea determină caracterul secerișului atât pentru viața aceasta, cât și pentru viața viitoare. – DA 101 (1898)

Autodisciplina și îngăduința de sine. – Lumea trăiește sub domnia îngăduinței de sine. Erorile și tradițiile se găsesc pretutindeni. Cursele lui Satana care urmăresc distrugerea sufletelor sunt din ce în ce mai numeroase. Toți cei care își desăvârșesc sfințirea în temere de Dumnezeu trebuie să învețe lecțiile cumpătării și ale autodisciplinei. Autodisciplina este esențială pentru dobândirea capacităților de aprofundare intelectuală și spirituală care ne fac în stare să înțelegem și să aplicăm adevărurile sacre ale Cuvântului lui Dumnezeu. Din acest motiv, cumpătarea are un loc important în lucrarea de pregătire pentru cea de a doua venire a Domnului Hristos. – DA 101 (1898)

„Fiți oameni, întăriți-vă.” – Tinerii trebuie să aibă o viziune cuprinzătoare și planuri înțelepte, pentru a putea folosi cât se poate mai bine toate ocaziile vieții și pentru a fi inspirați de curajul și spiritul apostolilor. Ioan spune: „V-am scris tinerilor, fiindcă sunteți tari, și cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi, și ați biruit pe cel rău” (1 Ioan 2,14). În fața tinerilor se află un standard înalt, iar Dumnezeu îi invită să se angajeze în mod concret în slujba Sa. Tinerii sinceri, care au plăcerea de a fi elevi în școala lui Hristos, pot îndeplini o mare lucrare pentru Maestrul lor, dacă vor asculta în exclusivitate de porunca adresată de Comandantul lor în cuvintele: „Fiți oameni, întăriți-vă!” (1 Corinteni 16,13). – RH, 16 iunie 1891. (MYP 24)

Pericolul neglijării instruirii și a unei pregătiri speciale. – Tinerii care doresc să intre în lucrare în calitate de pastori, colportori sau conducători trebuie să dobândească mai întâi o instruire intelectuală corespunzătoare, precum și o pregătire specială în domeniul chemării lor. Aceia care sunt lipsiți de educație, instruire și specializare nu sunt pregătiți pentru a-și desfășura activitatea într-un domeniu în care influențele celor mai talentați și educați oameni sunt reunite pentru a

combate adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu. Ei nu vor avea succes în confruntarea cu formele ciudate ale erorii, ale combinației dintre religie și filozofie și nu vor reuși să expună învățături care necesită atât cunoașterea adevărului biblic, cât și pregătirea științifică. – 5T 390 (1885)

Talentul nu este o garanție a succesului. – Concepția că tinerii cei mai talentați vor avea cel mai mare succes este neadevărată. Cât de adesea s-a întâmplat ca oameni considerați talentați și educați să fie așezați în poziții de răspundere, iar acest fapt să se dovedească a fi un eșec. Strălucirea lor oferea aparența aurului, dar când aurul a fost încercat, s-a dovedit a fi tinichea lipsită de valoare. Ei au dat greș în lucrarea care le-a fost încredințată datorită lipsei de credincioșie.

Acești oameni nu au fost perseverenți și sânguincioși și nu au pornit de pe o poziție umilă. Ei nu au fost dispuși să înceapă de jos și, printr-o muncă răbdătoare, să urce treaptă cu treaptă, până la vârf. Ei s-au bazat pe strălucirea talentului lor și nu au depins de acea înțelepciune pe care nu o poate oferi nimeni în afară de Dumnezeu. Eșecul lor nu s-a datorat faptului că nu au beneficiat de circumstanțe favorabile, ci faptului că nu au fost motivați de intenții serioase. Acești oameni nu au înțeles valoarea avantajelor pe care le oferă educația și nu au progresat atât cât ar fi putut în cunoașterea religioasă și științifică. Minte și caracterul lor nu au fost echilibrate și ordonate de principiile înalte ale binelui. – RH, 8 decembrie 1891. (FE 193)

Ignoranța nu este o virtute. – V-am învățat că obținerea unei educații în domeniul științific este de cea mai mare importanță. Nu există nici o virtute în ignoranță, iar cunoașterea nu afectează în mod obligatoriu dezvoltarea experienței creștine; dimpotrivă, dacă vă străduiți să acumulați cunoștințe în lumina principiilor, având un obiectiv corect și simțământul că sunteți responsabili înaintea lui Dumnezeu pentru folosirea capacităților voastre în scopul de a face bine altora și de a-I aduce slavă Lui, cunoștințele dobândite vă vor ajuta să vă exercitați în modul cel mai eficient toate puterile și însușirile pe care le-ați primit de la Dumnezeu și să le angajați în slujba lucrării Sale. – 3T 223 (1872)

A alege să stai de partea necredinței. – În marea zi de pe urmă, fiecare dintre noi va fi judecat de Cuvântul lui Dumnezeu. Unii tineri discută despre știință și se consideră mai înțelepți decât cuvântul scris; ei încearcă să explice modalitățile prin care lucrează Dumnezeu, astfel încât să se potrivească înțelegerii lor limitate, dar toate străduințele lor constituie un eșec lamentabil.

Adevărata știință și adevărata inspirație se află într-o armonie desăvârșită. Dar falsă știință este ceva independent de Dumnezeu. Este o ignoranță cu pretenții de știință. Această putere înșelătoare a captivat și a înrobit mintea multor oameni care au ales întunericul în locul luminii. Ei s-au așezat de partea necredinței, ca și când acest act ar fi constituit o virtute și o dovadă a unei minți superioare care își permite să se îndoiască, în timp ce, de fapt, este un semn al unei minți prea înguste și prea slabe pentru a înțelege lucrările creației lui Dumnezeu. Ei nu pot pricepe providența Sa tainică, pe care ar fi trebuit să o cerceteze de-a lungul unei vieți întregi, investindu-și toate capacitățile intelectuale. Deoarece lucrările lui Dumnezeu nu pot fi explicate de mintea limitată, Satana țese în jurul lor plasa teoriilor lui speculative și le răstălmăcește, învăluindu-le în confuzia necredinței. Dacă acești necredincioși s-ar așeza într-o relație mai strânsă cu Dumnezeu, El le-ar descoperi planurile Sale cu claritate, astfel încât să poată fi accesibile înțelegerii lor. – 4T 584, 585 (1881)

Puterea distrugătoare a îndoielii. – Nu există nici o scuză pentru îndoială și scepticism. Dumnezeu a pus la dispoziția tuturor oamenilor suficiente date care să constituie o temelie solidă a credinței lor, cu condiția ca ei să decidă, acceptând numeroasele dovezi evidente. Dar, dacă ezită să creadă, așteptând ca mai întâi să fie elucidat orice aspect care li se pare a fi discutabil, ei nu vor ajunge niciodată să fie înrădăcinați, statornici și întemeiați în adevăr. Dumnezeu nu va îndepărta niciodată din calea noastră toate aparentele dificultăți de înțelegere. Aceia care doresc să se

îndoiască pot găsi suficiente motive; aceia care doresc să creadă vor descoperi nenumărate dovezi pe care să-și întemeieze credința.

Atitudinea unora este inexplicabilă chiar și în propriii lor ochi. Ei plutesc în derivă, rătăcind în ceața nesiguranței. Satana pune stăpânire îndată pe cârmă și conduce fragila corabie a concepțiilor lor oriunde dorește. Ei devin supușii voinței sale. Dacă nu ar fi ascultat de Satana, aceștia nu ar fi fost niciodată înșelați de ideile lui speculative; dacă s-ar fi așezat de partea lui Dumnezeu, nu ar fi ajuns niciodată confuzi și rătăcitori. – 4T 583, 584 (1881)

Greșeala de a nu folosi cunoștințele acumulate. – Dacă ajungeți vreodată să acumulați atât de multe cunoștințe, încât să nu reușiți să le transpuneți în practică, ați eșuat în atingerea obiectivului. Dacă, în obținerea unei educații, sunteți atât de absorbiți de studiile voastre, încât ajungeți să neglijați rugăciunea și privilegiile religioase și deveniți indiferenți față de bunăstarea sufletului, încetând să învățați în școala lui Hristos, voi vă vindeți dreptul de întâi născut pe o ciorbă de linte. Nu trebuie să pierdeți din vedere nici măcar o singură clipă scopul pentru care vă străduiți să obțineți o educație. Capacitățile voastre trebuie să fie cultivate și dezvoltate în așa fel, încât toate însușirile de care dispuneți să fie dedicate binecuvântării celorlalți.

Dacă, pentru obținerea educației, nu faceți altceva decât să vă exacerbați iubirea de sine și să vă dezvoltați tendința de a vă eschiva de la îndeplinirea unor responsabilități care vă revin, ați fi fost mai buni fără educație. Dacă iubiți și idolatrizați cărțile și le permiteți să se interpună între voi și datoriile voastre, astfel încât să simțiți că nu sunteți dispuși să întrerupeți lectura și studiul pentru a îndeplini o lucrare importantă, obligându-i pe alții să o realizeze în locul vostru, atunci este necesar să vă diminueți pasiunea pentru studiu și să cultivați dorința de a realiza tocmai acele lucruri față de care, în momentul de față, nu simțiți nici o atracție. Cel care este credincios în lucrurile mici va fi credincios și în lucrurile mari. – 3T 223, 224 (1872)

Efectele negative ale inactivității fizice asociate cu efortul intelectual intens. – Întregul organism este conceput pentru activitate. Dacă beneficiem de un organism sănătos, fără ca energiile sale fizice să fie consumate printr-o exercitare activă, puterile intelectului nu vor putea fi utilizate la maxima lor capacitate o lungă perioadă de timp. Inactivitatea fizică ce pare să fie inevitabilă în sălile de clasă ale școlilor, alături de alți factori de mediu nesănătoși, face ca aceste săli să devină un loc chinător, în special pentru copiii cu o constituție precară.

Nu este de mirare faptul că multe dintre bolile care se manifestă pe parcursul unei vieți întregi își au originea în sălile de clasă ale școlii. Iar cele mai mari daune le suferă creierul, cel mai sensibil dintre toate organele corpului, dar care constituie sursa de energie nervoasă a întregului organism. Deoarece creierul este suprasolicitat printr-o activitate prematură și excesivă, în condiții de mediu nesănătoase, capacitatea sa este diminuată și, adesea, efectele negative sunt permanente. – Ed 207, 208 (1903)

Evitarea intenționată a responsabilităților și a muncii (experiența a doi tineri). – Acești tineri trec cu vederea datoriile gospodărești pe care le au. Ei nu au învățat să preia anumite responsabilități pe care ar fi fost datori să le ducă la îndeplinire în casă. Mama lor este o femeie practică și credincioasă și poartă multe poveri, pe care acești tineri nu ar fi trebuit să le lase niciodată pe umerii ei. Prin aceasta, ei au încălcat porunca referitoare la respectul față de mamă. Ei nu împărtășesc nici poverile tatălui lor, deși ar fi datorii să o facă, și neglijează să-i acorde cinstea pe care ar trebui să o manifeste față de el. În loc de a-și îndeplini îndatoririle, ei își urmează propriile înclinații.

Prin evitarea intenționată a responsabilităților și a muncii, acești tineri și-au dezvoltat un mod de viață egoist și nu au reușit să dobândească acea experiență valoroasă, fără de care nimeni nu poate avea succes. Ei nu au înțeles importanța credincioșiei în lucrurile mici și nici nu au simțit că sunt datori față de propriii lor părinți să-și aducă la îndeplinire în mod conștiincios datoriile

mărunte, ce le revin în mod personal. Acești tineri ignoră cunoașterea unor lucruri obișnuite, dar atât de necesare pentru îndeplinirea nevoilor practice ale vieții. – 3T 221, 222 (1872)

Recreație și distracție. – Între recreație și distracție există o deosebire fundamentală. Recreația, atunci când se conformează numelui ei – recreație –, reface organismul și îl întărește. Îndepărtându-ne atenția de la ocupațiile și grijile obișnuite, ea permite înmprospătarea puterilor minții și ale trupului și, în felul acesta, ne face în stare să revenim la datoriile vieții cu o dorință și o putere de muncă mai mari. Pe de altă parte, distracția este destinată plăcerilor și conduce adesea la excese; ea consumă energiile necesare unor activități folositoare și se dovedește astfel o piedică în calea succesului. – Ed 207 (1903)

Ilaritatea stupidă. – Scenele de veselie și de ilaritate stupidă și lipsită de sens nu trebuie să constituie pentru noi un mijloc de recreare. Noi ne putem recrea într-o manieră care înobilează și aduce o binecuvântare asupra celor cu care ne asociem și care ne pregătește pentru a avea un mai mare succes în realizarea datoriilor ce ne revin, în calitate de creștini. – HR, iulie 1871. (AH 493)

Dansul. – Faptul că David a dansat înaintea lui Dumnezeu într-o ocazie de bucurie sfântă a fost citat drept scuză pentru iubitorii de plăceri, care participă la petrecerile dansante contemporane. Dar acest argument este lipsit de orice fundament. În zilele noastre, dansul este asociat cu distracțiile nocturne zgomotoase și stupide. Sănătatea și principiile morale sunt sacrificate în favoarea plăcerii. Nu Dumnezeu este obiectul gândurilor și al respectului participanților din sălile de dans; iar rugăciunea și cântecele de laudă ar fi ceva cu totul străin în reuniunile lor.

Acesta este testul decisiv. Distracțiile care au tendința de a diminua plăcerea față de lucrurile sfinte și de a micșora bucuria de a-I sluji lui Dumnezeu nu trebuie să fie căutate și practicate de creștini. Muzica și dansul, însoțite de o laudă plină de bucurie la adresa lui Dumnezeu, așa cum se regăsesc în manifestarea lui David cu ocazia aducerii chivotului, nu au nici cea mai vagă asemănare cu petrecerile și dansul din zilele noastre. În primul caz, scopul era acela de a comemora și de a înălța Numele sfânt al lui Dumnezeu. Cel de-al doilea este o invenție al lui Satana, prin care oamenii să fie determinați să uite și să dezonzoreze Numele lui Dumnezeu. – PP 707 (1890)

Căutarea satisfacțiilor în distracții și plăceri. – Vrăjmașul sufletelor se străduiește prin orice mijloace să ne distragă mintea de la studiul Cuvântului. Mulți sunt îndemnați de Satana să caute satisfacții în plăceri și distracții ce par atrăgătoare pentru o inimă firească. Dar copiii lui Dumnezeu nu-și caută fericirea în această lume; ei doresc bucuria veșnică a căminului lor din cetatea eternă, în care locuiește Hristos și în care cei răscumpărați își vor primi răsplata ascultării de poruncile lui Dumnezeu. Copiii lui Dumnezeu nu privesc spre distracțiile ieftine și trecătoare ale acestei vieți, ci caută fericirea netrecătoare a cerului. – MS 51, 1912. (HC 284)

Gânduri ieftine și conversații fără sens. – De ce nu vă păstrați gândurile ațintite spre bogățiile inestimabile al lui Hristos, pentru a le putea prezenta și altora comorile adevărului? Acest lucru este imposibil de realizat, dacă vă permiteți un spirit inactiv și dezorientat, aflat într-o continuă căutare după ceva care să satisfacă doar simțurile, care să vă amuze și să vă provoace o stare de veselie absurdă. Mintea noastră nu trebuie să fie preocupată de asemenea lucruri, în timp ce la dispoziția ei există comori inimaginabile. Veșnicile nesfârșite nu vor fi suficiente pentru a înțelege bogățiile slavei lui Dumnezeu și ale Domnului nostru Isus Hristos.

Dar mintea care este ocupată cu lecturi ușoare și povești incitante și care caută fără încetare distracția și amuzamentul nu se poate concentra asupra lui Hristos și nu se poate bucura de plinătatea dragostei Sale. Mintea care își găsește plăcerea în gânduri ieftine și în conversații lipsite de sens este atât de departe de bucuria lui Hristos, precum sunt înălțimile din Ghilboa de binecuvântarea ploii. – RH, 15 martie 1892

Vârtejul plăcerilor și al distracțiilor. – Orașele zilelor noastre ajung tot mai repede asemenea Sodomei și Gomorei. Vacanțele sunt numeroase; mii de oameni sunt absorbiți de la datoriile serioase ale vieții, de vârtejul distracției și al plăcerilor. Sporturile pasionante, cursele de cai, jocurile de noroc, băuturile, poveștile de senzație și teatrele stimulează toate înclinațiile pătimase ale ființei.

Tinerii sunt atrași de curentul modei. Aceia care se obișnuiesc să cultive plăcerile de dragul distracției deschid porțile unui potop de ispite. Ei se lasă influențați de prieteni și se complac în conversații triviale și lipsite de conținut, trăind într-o continuă distracție, până când atât dorința, cât și capacitatea de a trăi o viață folositoare dispar cu desăvârșire. Aspirațiile lor religioase sunt înghețate; viața lor spirituală este întunecată. Toate trăsăturile nobile ale sufletului și orice legătură a ființei cu lumea spirituală sunt degradate. – 9T 89, 90 (1909)

Petrecerile dedicate plăcerii. – Mulți părinți le îngăduie tinerilor să frecventeze petrecerile dedicate plăcerii, considerând că distracția este o necesitate esențială pentru sănătate și fericire, dar puțini știu ce fel de pericole se ascund dincolo de aceste lucruri. Cu cât dorința după plăcere este mai des îndeplinită, cu atât devine mai intensă și mai adânc înrădăcinată. Experiența vieții este în mare parte determinată de satisfacerea sinelui prin distracții. Dumnezeu ne avertizează să fim atenți: „Astfel dar, cine crede că stă în picioare, să ia seama să nu cadă” (1 Corinteni 10,12). – CT 347 (1913)

Pericolul frivolității. – Cum sunt viețile tinerilor, în comparație cu modelul divin al vieții Domnului Hristos? Sunt alarmată să văd pretutindeni manifestarea frivolității în comportamentul tinerilor și al tinerelor care pretind că sunt credincioși adevărului. Dumnezeu nu pare a fi în gândurile lor. Minte este plină de lucruri lipsite de sens. Conversațiile lor sunt doar niște vorbe goale. Ei au urechi muzicale foarte bine dezvoltate, iar Satana știe care sunt simțurile cărora să li se adreseze și pe care să le degradeze pentru a le amăgi mintea, determinând-o să-și piardă interesul față de Hristos. Lipsesc dorințele spirituale după cunoaștere divină și după creștere în har. – 1T 496, 497 (1867)

Permisivitatea privează creierul de puterea sa. – Același Martor, care a asistat și a raportat actul profanator al lui Belșatar, este prezent alături de noi oriunde am merge. Tinerilor și tinerelor, poate că nu conștientizați faptul că Dumnezeu vă privește; poate că vă simțiți liberi să vă urmați impulsurile inimilor voastre firești și să vă permiteți un comportament ușuratic și frivol, dar va trebui să dați socoteală pentru toate aceste lucruri. Ceea ce semănați, aceea veți secera. Dacă, prin distracție și îngăduință față de apetit și pasiune, surpați temelia căminului vostru, dacă vă privați creierul de hrana corespunzătoare și nervii de puterea lor, va trebui să răspundeți în fața Aceluia care spune: „Știu faptele tale”. – RH, 29 martie 1892

Satisfacerea neselectivă a plăcerilor degradează mintea. – Așa cum consumul grăbit de alimente la masă este dăunător sănătății fizice, tot astfel absorbirea lăcomă a tot ceea ce pare să producă plăcere degradează mintea, determinând-o să refuze hrana spirituală care îi este oferită. Minte este înclinată să caute plăcerea, asemenea unui alcoolic care tânjește după un pahar de lichior. Această ispită pare imposibil de biruit. O gândire serioasă este neplăcută, deoarece nu ar satisface simțurile firești. Nu există nimic plăcut în ideea de a citi și de a studia cuvintele vieții veșnice. – Lt 117, 1901

Distracții periculoase. – Orice formă de distracție, care răpește dispoziția sufletească pentru rugăciune tainică, pentru devoțiune, pentru altarul familiei sau pentru participarea la adunările de rugăciune, nu prezintă siguranță, ci este o distracție periculoasă. – 3T 223 (1872)

Îngăduirea apetitului pune în pericol sănătatea trupului și a sufletului. – Tinerilor, vă gândiți voi oare la faptul că, prin alegerea principiilor pe care le aplicați în acțiunile voastre și prin

expunerea minții voastre la diferite influențe, vă formați caracterul pentru veșnicie? Lui Dumnezeu nu puteți să-I ascundeți nimic. Deși puteți practica în secret obiceiuri rele, acestea nu sunt ascunse de Dumnezeu și de îngeri. Dumnezeu nu este mulțumit de voi; El pretinde să fiți mult mai avansați din punct de vedere al cunoașterii spirituale decât sunteți în prezent.

Realizările voastre nu sunt pe măsura tuturor privilegiilor și ocaziilor pe care vi le-a oferit Dumnezeu. Voi aveți o datorie față de semenii, iar o datorie care nu este bine înțeleasă nu poate fi bine îndeplinită. Practicile voastre greșite nu vă afectează numai pe voi înșivă, ci și pe aceia pe care îi influențați în mod negativ prin exemplul vostru. Obiceiurile voastre necumpătate, datorate îngăduirii apetitului, vă pun în pericol atât sănătatea trupului, cât și a sufletului. Voi aveți obiceiuri care se aseamănă practicilor lumești, iar creierul vostru este intoxicat. Dacă aceste obiceiuri și practici nu sunt corectate în raport cu legile pe care Dumnezeu le-a instituit în natură, nu veți putea cultiva niciodată gânduri curate și nobile. – Lt 36, 1887

Evitarea ispitelor. – Nu vă așezați pe terenul ispitei. Când sunteți expuși unor circumstanțe pe care nu le puteți controla și vă simțiți asaltați de ispite, apăsați la făgăduința lui Dumnezeu și exclamați cu încredere și curaj: „Pot totul în Hristos, care mă întărește” (Filipeni 4,13). La Dumnezeu există suficientă putere pentru fiecare. Dar, dacă nu aveți simțământul păcătoșeniei și al neputinței, nu veți simți niciodată nevoia după acea putere unică ce vă poate salva.

Isus, scumpul vostru Mântuitor, vă somează acum să luați o poziție fermă de partea adevărului etern. Dacă suferiți cu El, Isus vă va încununa cu slava Împărăției Sale veșnice. Dacă sunteți dispuși să sacrificați totul pentru El, atunci El va fi Mântuitorul vostru. Dar dacă alegeți propriile voastre căi, veți înainta în întuneric, până când va fi prea târziu să mai obțineți răscumpărarea eternă. – 3T 45, 46 (1872)

O ambiție sfântă. – Iubiți binele pentru că este bine și cercetați-vă propriile simțăminte și impresii în lumina Cuvântului lui Dumnezeu. O ambiție greșit orientată vă va conduce în mod sigur la durere și amărăciune. Mă străduiesc să folosesc cele mai potrivite cuvinte și expresii, iar stiloul meu ezită pentru o clipă, așteptând să-mi vină în minte cuvintele cele mai sugestive.

Cultivați o ambiție care să-I aducă slavă lui Dumnezeu, o ambiție sfințită de Duhul Sfânt. Faceți ca untdelemnul sfânt, care curge din cele două ramuri de măslin, să ardă cu o flacără sacră pe altarul sufletelor voastre. Cele două ramuri de măslin reprezintă cea mai abundentă revărsare a Duhului Sfânt. – Lt 123, 1904

Capitolul 34

CONȘTIINȚA

Autoritatea legitimă a conștiinței. – Dumnezeu i-a oferit omului o viață care se deosebește substanțial de aceea a animalelor. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.” El așteaptă ca aceia pentru care a făcut un sacrificiu atât de mare să-și manifeste aprecierea față de dragostea Sa, printr-o viață trăită în armonie cu voia Lui, urmând exemplul pe care li l-a dat Domnul Hristos. Dumnezeu așteaptă ca ei să răspundă iubirii pe care El le-a demon-strat-o, renunțând la interesele lor egoiste în favoarea nevoilor altora. El așteaptă ca ei să folosească puterile minții și ale trupului în slujba Sa. Dumnezeu le-a dăruit sentimente, pentru ca acest dar prețios să fie exercitat spre slava Sa. El le-a oferit o conștiință și le interzice să utilizeze în mod greșit acest dar, cerându-le mai degrabă să-i confere autoritatea legitimă pe care i-a desemnat-o Creatorul. – SW, 1 martie 1904

Supunerea față de îndemnul conștiinței și cultivarea unei dispoziții plăcute. – Noi trebuie să cultivăm o dispoziție sufletească plăcută și să ne supunem îndemnelor conștiinței. Bărbații și femeile care primesc în inimile lor spiritul adevărului vor deveni oameni mai buni. Acest spirit acționează asemenea aluatului, până când întreaga lor ființă este transformată în armonie cu principiile adevărului. El înmoaie inimile celor care sunt împietriți de avariție și le sensibilizează față de suferința umană, iar rodul acestei lucrări se va observa prin manifestarea bunătații și a binefacerii. – 4T 59 (1876)

O conștiință curată este o realizare minunată. – O conștiință liberă de remușcările provocate de ofensarea lui Dumnezeu și a oamenilor este o realizare minunată. – MS 126, 1897. (HC 143)

Reprimarea conștiinței este un pericol înspăimântător. – Zi de zi, bărbații și femeile își decid soarta pentru veșnicie. Mi s-a arătat că mulți oameni se află într-un mare pericol. Când cineva este dispus să spună și să facă orice pentru a-și atinge scopurile personale, numai puterea lui Dumnezeu îl mai poate salva. Caracterul unei asemenea persoane are nevoie să fie schimbat, altfel îi va fi imposibil să dobândească o conștiință curată și liberă de remușcările provocate de ofensarea lui Dumnezeu și a semenilor. Eul trebuie să moară, iar Hristos să ia în stăpânire templul sufletului său. Cei ce își calcă în picioare conștiința și îi reprimă îndemnul, respingând lumina pe care le-a oferit-o Dumnezeu, se află într-un pericol înspăimântător, deoarece este primejduită însăși viața lor veșnică. – Lt 162, 1903

Satana încearcă să înăbușe vocea conștiinței. – Satana își folosește influența pentru a înăbuși vocea lui Dumnezeu și vocea conștiinței, iar ca rezultat, lumea ajunge să acționeze sub îndrumările sale. Oamenii aleg să fie conduși de Satana. Ei se așază sub steagurile lui și nu vin la Hristos, ca să poată primi viața. Orbiți de dorința după plăceri și distracții, ei se străduiesc să obțină tocmai acele lucruri care le pun în pericol viața. – MS 161, 1897

Un singur pas greșit poate schimba întreaga viață. – Adesea, sfărâmarea unei singure bariere ridicate de conștiință, greșeala de a nu îndeplini cu conștiinciozitate o singură cerință expresă, venită din partea lui Dumnezeu, un singur pas înainte pe o cale greșită schimbă cursul întregii vieți... Noi suntem în siguranță numai dacă urmăm pas cu pas îndemnul Domnului Hristos. Calea pe care ne conduce El devine din ce în ce mai vizibilă, din ce în ce mai luminoasă și din ce în ce mai ușor de recunoscut, asemenea soarelui care este din ce în ce mai strălucitor, până la miezul zilei. – Lt 71, 1898

Încălcarea conștiinței micșorează puterea. – O singură încălcare a conștiinței îi micșorează în mare măsură puterea. Conștiința poate fi întărită numai printr-o veghere neîncetată, însoțită de rugăciune. – 2T 90, 91 (1868)

O conștiință încălcată devine nedemnă de încredere. – Cel care respinge adevărul pe care a avut ocazia să-l audă, deoarece acceptarea acestuia i-ar prejudicia succesul în afaceri, Îi întoarce spatele lui Dumnezeu și luminii. El își vinde sufletul ca pe o marfă ieftină, iar conștiința lui nu va mai fi niciodată demnă de încredere. Dacă, în loc de a face târg cu Satana, și-ar fi păstrat conștiința curată și fermă, ar fi rămas în posesia unui bun care are o valoare mai mare decât toate bogățiile lumii. Cel care întoarce spatele luminii mănâncă din fructul neascultării, asemenea lui Adam și a Evei în Eden. – MS 27, 1900

Pierderea integrității conștiinței paralizează voința. – Când vă pierdeți integritatea conștiinței, sufletul vostru devine câmpul de bătaie al lui Satana; îndoielile și temerile vă paralizează voința și vă conduc la descurajare. O dată ce simțământul aprobării lui Dumnezeu și mărturia Duhului Sfânt, care le conferă siguranță cu privire la faptul că sunt copii ai lui Dumnezeu, dispar, unii încearcă să compenseze golul sufletesc cu plăcerile și distracțiile lumești. – Lt 14, 1885

Conștiințele vinovate devin persecutoare. – Conștiințele vinovate devin persecutoarele altor conștiințe. – Lt 88, 1896

Satana stăpânește conștiințele amorțite de alcool. – Cei cărora le face plăcere să bea își vând rațiunea pe un pahar de otravă. Satana pune stăpânire pe gândirea, simțămintele și conștiința lor. Asemenea oameni distrug templul lui Dumnezeu. Consumul de ceai are același efect. Cu toate acestea, atât de mulți așază pe mesele lor asemenea elemente distrugătoare, sacrificându-și astfel însușirile care le-au fost dăruite de Dumnezeu. – MS 130, 1899. (Te 79, 80)

Dieta afectează conștiința. – O hrană excitantă și nesănătoasă crește temperatura sângelui, agită sistemul nervos și, foarte adesea, amorțește sensibilitatea morală, astfel încât rațiunea și conștiința ajung să fie dominate de impulsurile senzuale. – CTBH 134, 1890. (CD 243)

Sănătatea și conștiința. – Sănătatea este o binecuvântare inestimabilă, dar puțini își dau seama cât de strânsă este relația dintre sănătate, conștiință și religie. Acest fapt influențează în mod direct capacitatea omului de a-I sluji lui Dumnezeu. Fiecare slujitor al lui Dumnezeu trebuie să înțeleagă că, dacă dorește să fie un păstor credincios al turmei, trebuie să-și păstreze toate însușirile fizice și intelectuale în cea mai bună condiție, pentru a îndeplini un serviciu de calitate. – GW 175 (1893). (CH 566)

Conștiința este un factor determinant în restabilirea sănătății. – Dacă sunteți obosiți și împovărați, nu trebuie să vă lăsați secătuiți sufletește, asemenea unui copac uscat ale cărui crengi atârnă încovoiate și lipsite de frunze. Un spirit mulțumitor și o conștiință curată sunt mai bune decât medicamentele și vor constitui un factor determinant în restabilirea sănătății. – HR, iunie 1871. (ML 177)

Posibilitatea de a avea o conștiință greșită. – Mulți susțin ideea că un om poate face tot ce este aprobat de conștiința lui. Totuși, există o întrebare: Deține acest om o conștiință corect educată și orientată spre bine sau conștiința lui este degradată și denaturată de către propriile sale opinii preconcepute? Conștiința nu trebuie să ia locul unui „așa zice Domnul”. Nu toți oamenii sunt inspirați la fel de către conștiința lor și nu toate conștiințele se află în armonie. Există conștiințe moarte, însemnate cu fierul roșu. Oamenii pot avea conștiințe rele sau conștiințe bune. Pavel nu credea în Isus din Nazaret și îi urmărea pe creștini din cetate în cetate, crezând în mod sincer că realizează un serviciu pentru Dumnezeu. – Lt 4, 1889

Părerile și impresiile omenești sunt o călăuză nesigură. – „Ochiul este lumina trupului. Dacă ochiul tău este sănătos, tot trupul este plin de lumină; dar dacă ochiul tău este rău, tot trupul tău va fi plin de întuneric. Așa că, dacă lumina care este în tine este întuneric, cât de mare trebuie să fie întunericul acesta!” (Matei 6,22.23)

Aceste cuvinte au un dublu înțeles, literal și figurativ. Ele sunt pline de adevăr în privința ochiului fizic, cu care privim lucrurile exterioare. Dar exprimă un adevăr și cu privire la ochiul spiritual, conștiința, cu ajutorul căruia distingem binele și răul. Dacă ochiul sufletului, conștiința, se află într-o stare de sănătate perfectă, sufletul va fi îndrumat în mod corect.

Dar, dacă conștiința este călăuzită de impresii și păreri omenești, care nu sunt influențate și modelate de harul lui Hristos, mintea se află într-o condiție nesănătoasă. Lucrurile nu sunt înțelese în adevărata lor lumină. Imaginația intră în acțiune, iar ochiul minții vede lucrurile într-o lumină falsă și deformată.

Aveți nevoie de o viziune clară și profundă. Conștiințele voastre sunt împietrite și denaturate, dar, dacă veți merge pe calea cea bună, sensibilitatea voastră morală își va recăpăta acuitatea. – Lt 45, 1904

Când putem avea încredere în conștiință. – Unii spun: „Conștiința mea nu mă condamnă pentru nerespectarea poruncilor lui Dumnezeu”. Cu toate acestea, Cuvântul lui Dumnezeu ne descoperă că există conștiințe bune și conștiințe rele, iar faptul că cineva nu este muștrat de conștiință pentru încălcarea poruncilor lui Dumnezeu nu înseamnă că este nevinovat înaintea lui Dumnezeu.

Cercetați-vă conștiințele în raport cu Cuvântul lui Dumnezeu și vedeți dacă viața și caracterele voastre se află în armonie cu standardul neprihănit pe care l-a descoperit Dumnezeu. Astfel, puteți constata dacă aveți o credință corectă și o conștiință bună. Nici o conștiință nu poate fi demnă de încredere, decât dacă se află sub influența harului divin. Satana pune stăpânire pe conștiințele lipsite de lumină și în felul acesta îi conduce pe oameni în tot felul de rătăcirii, deoarece aceștia nu au urmat călăuzirea Cuvântului lui Dumnezeu. Mulți și-au inventat o evanghelie proprie, tot așa cum au înlocuit Legea lui Dumnezeu cu propriile lor legi. – RH, 3 septembrie 1901

Cuvântul lui Dumnezeu este standardul de evaluare a conștiinței. – Pentru ca un om să se poată considera în siguranță, nu este suficient să urmeze doar îndemnul propriei lui conștiințe... El trebuie să se întrebe astfel: „Este conștiința mea în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu?” Dacă nu este, atunci nu va fi în siguranță urmând îndemnul ei, deoarece o asemenea conștiință este înșelătoare. Conștiința trebuie să fie iluminată de Dumnezeu. Pentru ca rațiunea să fie întemeiată, demnă de încredere și sigură, este nevoie de un timp dedicat studiului Scripturilor și rugăciunii. – Lt 21, 1901. (HC 143)

Produce conștiința voastră o schimbare a vieții? – Puteți avea o conștiință care să vă inspire o anumită convingere, dar întrebarea este: În ce măsură realizează această convingere o schimbare a vieții voastre? A pătruns această convingere în profunzimile inimii și în adâncurile omului dinăuntru? S-a produs acolo o curățire a oricărei întinări a templului sufletului? Aceasta este lucrarea pe care o dorim, deoarece trăim într-un timp asemănător aceluia din zilele copiilor lui Israel; și dacă există vreun păcat în viețile voastre, nu trebuie să vă opriți, până când acesta nu va fi corectat și îndepărtat. – MS 13, 1894

Influența adevărului asupra conștiinței și inimii. – Psalmistul spune: „Descoperirea cuvintelor Tale dă lumină, dă pricepere celor fără răutate” (Psalmii 119,130). Când acționează doar la nivelul conștiinței, adevărul creează multe dificultăți; dar, când este invitat în inimă, întreaga ființă este adusă într-o stare de supunere față de Isus Hristos. Până și gândurile sunt îndrumate de El, deoarece gândurile lui Hristos lucrează în mintea care se supune voinței lui Dumnezeu. „Să aveți în voi gândul acesta, care era în Hristos Isus” (Filipeni 2,5). Acela pe care îl eliberează Hristos este un om cu adevărat liber și nu va putea fi înrobitor de păcat. – MS 67, 1894

Adevărul acceptat doar la nivelul conștiinței va tulbura mintea. – Toți iudeii onești față de ei înșiși au fost convinși în conștiința lor că Isus Hristos era Fiul lui Dumnezeu, dar inima lor, în mândria și ambiția ei, nu a dorit să cedeze acestei convingeri. Prin urmare, iudeii s-au opus luminii adevărului, pe care s-au decis să-l nege și să-l respingă. Când adevărul este acceptat ca atare doar la nivelul conștiinței, fără ca inima să fie mișcată și receptivă, acesta nu face decât să tulbure mintea. Dar când este primit în inimă, adevărul este transferat conștiinței, iar principiile lui curate cuceresc sufletul. Prin lucrarea Duhului Sfânt, frumusețea adevărului așezat în inimă influențează mintea și, prin puterea lui transformatoare, se va reflecta în trăsăturile caracterului. – MS 130, 1897

Dumnezeu nu forțează conștiința. – Dumnezeu nu forțează niciodată voința sau conștiința, dar Satana depune un efort neîncetat, folosind mijloacele cele mai dure, pentru a domina viața aceluia pe care nu îi poate înșela. El este gata să uzeze de forță și frică, în scopul de a subjuga conștiința și de a-și asigura supunerea. – GC 591 (1888)

Atunci când conștiința este o călăuză sigură. – Acela a cărui conștiință este sensibilă nu va ezita să ia decizii corecte atunci când Cuvântul lui Dumnezeu îi luminează mintea. El nu se va lăsa determinat de raționamente de ordin omenesc și nu va îngădui ca anumite afaceri lumești să constituie un obstacol pe calea ascultării, ci va da la o parte orice interes egoist și se va apropia de Cuvântul lui Dumnezeu, știind că de aceasta atâră tocmai destinul lui veșnic. – MS 27, 1900

Emoții și dorințe supuse rațiunii și conștiinței. – Dacă vrem să nu păcătuim, trebuie să ne sustragem ispitei îndată ce se ivesc primele semne. Fiecare emoție și dorință trebuie să fie verificată de rațiune și conștiință. Fiecare gând nesfânt trebuie să fie imediat alungat. Alergați în cămăruțele voastre. Rugați-vă cu credință și din toată inima. Satana vă urmărește pas cu pas. Dacă vreți să fiți salvați de capcanele sale, trebuie să primiți ajutorul ceresc. – 5T 177 (1882)

Dar stăpânirea emoțiilor și a pasiunilor și supunerea lor liniștită față de rațiune și conștiință constituie partea care vă revine în mod personal. În felul acesta, Satana își pierde puterea de subjugare a minții. – RH, 14 iunie 1892. (HC 87)

Cicatrice care rămân pentru totdeauna. – Ce a reușit să obțină acest bărbat prin politica sa lumească? Cât de mare a fost prețul pe care l-a plătit pentru succesul său? El și-a sacrificat noblețea caracterului și a pornit pe calea care duce la pierzare. Chiar dacă va fi convertit în viitor, chiar dacă va înțelege nelegiuirea nedreptăților pe care le-a săvârșit împotriva semenilor lui și chiar dacă va repara – atât cât va fi posibil – greșelile făcute, cicatricile conștiinței sale rănite vor rămâne pentru totdeauna. – ST, 7 februarie 1884. (3BC 1158)

Harul lui Hristos este îndestulător pentru o conștiință vinova-tă. – Când păcatul se luptă să stăpânească în inimă, când simțământul vinovăției vă copleșește sufletul și vă apasă conștiința, când necredința vă tulbură mintea, aduceți-vă aminte că harul lui Hristos este îndestulător pentru a învinge păcatul și pentru a risipi întunericul. Când intrăm în comuniune cu Mântuitorul, noi pășim pe tărâmul păcii. – MH 250 (1905)

Voi puteți deveni ce alegeți să fiți. – Vă avertizez din nou, ca una care știe că va trebui să se întâlnească cu aceste cuvinte în ziua aceea, în care se va rosti o decizie în dreptul fiecărui nume. Supuneți-vă lui Hristos fără nici o întârziere; numai El, prin puterea harului Său, vă poate salva din ruină. El este singurul care poate însănătoși capacitățile voastre morale și intelectuale. Inima voastră poate fi încălzită de iubirea lui Dumnezeu; înțelegerea voastră poate deveni limpede și matură; conștiința voastră poate fi luminată, sensibilă și curată; voința voastră ajunge sfântă și întărită, dacă este supusă conducerii Duhului lui Dumnezeu. Voi puteți deveni ceea ce alegeți să fiți. Dacă în momentul acesta, când vă aflați în fața unei decizii spre bine, încetați să mai săvârșiți răul și învățați să faceți ce este bine, veți ajunge cu siguranță la fericire; veți fi plini de succes în bătăliile vieții și veți învia în slavă și în mărire pentru o viață mai bună decât aceasta. „Alegeți astăzi cui vreți să-i slujiți” (Iosua 24,15). – 2T 564, 565 (1870)

Nu exercitați presiuni asupra conștiințelor altora. – Conștiința privitoare la lucrurile lui Dumnezeu este o posesiune sfântă și nici o ființă umană, indiferent de poziția pe care o deține, nu are dreptul să exercite presiuni asupra conștiinței. Nebucadnețar le-a oferit evreilor o a doua șansă, iar ei au respins-o. El a devenit extrem de furios și a poruncit ca focul din cuptor să fie încins de șapte ori mai mult decât ar fi fost necesar pentru a-i mistui. Dar ei au răspuns plini de încredere: „Dumnezeul nostru, căruia Îi slujim, poate să ne elibereze; și chiar dacă nu ne va elibera, noi ne sacrificăm pentru credința pe care o avem în El”. – Lt 90, 1897

Nu fi un etalon pentru alții. – Dumnezeu nu dorește să faceți din propria voastră conștiință un etalon pentru alții. Aveți datoria de a deveni plăcuți altora și de a cultiva dăruirea de sine într-o

asemenea măsură, încât cea mai mare plăcere a voastră să fie aceea de a-i face pe alții fericiți. – 4T 62 (1876)

Datoria părinților de a-și ajuta copiii să-și formeze o conștiință curată. – Am fost instruită să le spun părinților următoarele. Faceți tot ce vă stă în putere pentru a-i ajuta pe copiii voștri să-și formeze o conștiință curată. Învățați-i să se hrănească din Cuvântul lui Dumnezeu. Faceți-i să înțeleagă că ei sunt copilașii Domnului. Nu uitați că Dumnezeu v-a încredințat responsabilitatea de a veghea asupra lor. Dacă le veți oferi o hrană corespunzătoare și o îmbrăcăminte sănătoasă și dacă îi veți învăța cu răbdare din Cuvântul Domnului, frază cu frază, învățatură cu învățatură, puțin aici, puțin dincolo, cu multă rugăciune adresată Tatălui vostru ceresc, eforturile voastre vor fi pe deplin răsplătite. – MS 4, 1905

Conștiința are nevoie de curățire. – Fiecare încăpere a templului sufletului a ajuns într-o anumită măsură întinată și are nevoie de curățire. Cercetați-vă labirintul conștiinței. Închideți ferestrele sufletului față de cele lumești și deschideți-le larg spre cer, pentru ca razele luminoase ale Soarelui neprihănirii să poată pătrunde nestăvilite. Memoria trebuie împropătată de principiile Bibliei. Minte trebuie păstrată curată, pentru a reuși să distingă binele și răul. În timp ce repetați rugăciunea pe care a rostit-o Domnul Hristos în prezența ucenicilor Săi și în timp ce vă străduiți să răspundeți dorințelor Sale în viața voastră de zi cu zi, Duhul Sfânt va înnoi mintea și inima voastră și vă va da puterea de a aduce la îndeplinire planuri înalte și sfinte. – MS 24, 1901

O conștiință curată conferă o pace desăvârșită. – Pacea interioară și o conștiință care nu se simte vinovată înaintea lui Dumnezeu vor sensibiliza și vor înviora intelectul, asemenea apei care înviează florile delicate. În felul acesta, voința voastră va fi eliberată de tendințele rele, va deveni mai puternică și mai serios angajată în realizarea binelui. Gândurile inimii vor fi plăcute și sfinte. Liniștea minții și pacea pe care o veți dobândi vor constitui o binecuvântare pentru toți cei cu care sunteți asociați. Razele prețioase ale păcii interioare vor radia asupra tuturor celor din jur și se vor reflecta din nou asupra voastră. Cu cât gustați mai mult această stare de liniște a minții, cu atât acestea se vor extinde. Această atitudine calmă nu anihilează energiile morale, transformându-ne în ființe amorțite, ci le trezește la o nouă intensitate, generând o stare activă și plăcută. Pacea desăvârșită este însușirea cerească a îngerilor. Fie ca Dumnezeu să vă ajute să aveți pacea aceasta. – 2T 327 (1869)

SECȚIUNEA a IV-a

Principii calauzitoare în educație

Capitolul 35

INFLUENȚA PERCEPȚIILOR

O lege a lumii intelectuale și spirituale. – Noi suntem schimbați, privind. Ceea ce contemplăm ne transformă. Aceasta este o lege valabilă atât în domeniul spiritual, cât și în cel intelectual. Minte se adaptează treptat la subiectele asupra cărora i se îngăduie să stăruiască. Ea devine asemenea lucrurilor cu care se obișnuiește și pe care le îndrăgește și le respectă. – GC 555 (1888)

Contemplarea răului i-a degradat pe antediluvieni. – Contemplând răul, oamenii au fost schimbați după chipul lui, până când Dumnezeu n-a mai putut suporta nelegiuirea lor și ei au fost nimiciți de potop. – SpTEd 44, 11 mai 1896. (FE 422)

Schimbați în bine. – Privind la Isus, noi ne formăm concepții tot mai clare și mai luminoase cu privire la Dumnezeu și astfel suntem schimbați. Bunătatea și dragostea față de semenii devin pentru noi un instinct natural. Caracterul pe care îl dezvoltăm este o oglindire a caracterului divin. Iar dezvoltarea, în sensul asemănării cu Dumnezeu, ne mărește capacitatea de a-L cunoaște. Relația noastră de părtășie cu lumea cerească ajunge din ce în ce mai profundă, iar capacitatea noastră de a primi comorile cunoștinței și ale înțelepciunii veșnice devine din ce în ce mai mare. – COL 355 (1900)

Schimbați în rău. – Privind, suntem schimbați. Nu este de mirare faptul că trăirea pioasă din biserică prezintă un continuu declin, din moment ce mintea oamenilor este atrasă de învățături și teorii omenești, în timp ce principiile sfinte, în care Dumnezeu Își descoperă desăvârșirea și sfințenia caracterului Său, sunt neglijate. „Căci poporul Meu a săvârșit un îndoit păcat, M-au părăsit pe Mine, izvorul apelor vii, și și-au săpat puțuri, puțuri crăpate care nu țin apă” (Ieremia 2,13). – GC 478 (1911)

Viața este schimbată prin contemplare. – Cuvântul lui Dumnezeu este o candelă pentru picioarele noastre și o lumină pe cărarea noastră. „Strâng cuvântul Tău în inima mea ca să nu păcătuiesc împotriva Ta” (Psalmii 119,11). O minte preocupată de cercetarea Cuvântului lui Dumnezeu este întărită împotriva lui Satana. Aceia pentru care Domnul Hristos este un tovarăș zilnic și un prieten apropiat vor simți că în preajma lor se află puterile unei lumi nevăzute și, privind la Isus, ei vor deveni asemenea chipului Său. Contemplându-L, ei sunt schimbați după modelul divin; caracterul lor este educat, înnobilit și pregătit pentru Împărăția cerească. – 4T 616 (1881)

O percepție selectivă. – Dumnezeu nu dorește să ascultăm tot ce poate fi auzit și să privim tot ce poate fi văzut. Posibilitatea de a-ți astupa urechile ca să nu auzi și de a-ți închide ochii ca să nu vezi reprezintă o mare binecuvântare. Cea mai mare grijă a noastră trebuie să fie aceea de a ne vedea clar propriile lipsuri și de a auzi bine îndrumările și mustările de care avem nevoie. Altfel, neatenția și neglijența noastră le vor lăsa să treacă neobservate, iar noi vom deveni ascultători uituci, care nu-și îndeplinesc lucrarea. – 1T 707, 708 (1868)

Păstrarea capacităților perceptive într-o stare de vigilență. – Dacă sunteți invitați să luați parte la o întrunire unde au loc anumite dezbateri, întrebați-vă mai întâi dacă facultățile voastre perceptive se află într-o stare corespunzătoare pentru fi capabili să evaluați cu claritate dovezile ce urmează a fi prezentate. Dacă gândirea voastră este confuză și nu vă simțiți într-o stare corespunzătoare, nu aveți nici un drept să participați la acea întrunire. Sunteți o persoană recalcitrantă? Este temperamentul vostru plăcut și armonios sau este atât de dezagreabil și impulsiv, încât să fiți înclinați să luați decizii pripite? Vă simțiți ca și când ați dori să vă bateți cu cineva? Atunci, nu mergeți la întrunire; deoarece, dacă veți merge, Îl veți dezonora în mod sigur pe Dumnezeu.

Luați un topor și tăiați lemne sau angajați-vă într-o altă activitate fizică, până când simțiți să spiritul vostru devine blând și conciliant. Dacă stomacul îi creează neplăceri creierului, cuvintele voastre le vor crea neplăceri celor care participă la întrunire. Puțini își dau seama cât de multe neplăceri sunt cauzate de tulburările digestive. – MS 62, 1900. (MM 295)

Influența apetitului guvernat de conștiință și rațiune asupra însușirilor perceptive ale minții. – Aceia care doresc să aibă o minte trează, pentru a discerne cu claritate planurile înșelătoare ale lui Satana, trebuie să-și păstreze apetitul sub stăpânirea conștiinței și a rațiunii. Influența energetică a

însușirilor morale superioare ale minții este esențială în vederea desăvârșirii unui caracter creștin. Iar puterea sau labilitatea minții determină în mod direct atât capacitatea noastră de a fi utili în această lume, cât și mântuirea noastră veșnică. – RH, 8 septembrie 1874. (MYP 236, 237)

Exercițiul fizic dezvoltă capacitatea de pătrundere. – Dacă dorim să ne păstrăm vitalitatea și sănătatea, trebuie să urmărim o solicitare proporțională atât a puterilor trupului, cât și a energiilor minții. În felul acesta, tinerii pot aborda studiul Cuvântului lui Dumnezeu, având o stare psihică echilibrată și o capacitate de înțelegere sănătoasă. Ei vor fi capabili să rețină lucrurile prețioase pe care le descoperă în Cuvânt și vor avea o gândire profundă și vastă. Ideile vor fi cercetate în mod inteligent, iar mintea lor va fi în stare să discearnă adevărul. Apoi, când se ivește ocazia, ei vor putea să răspundă cu umilință și respect tuturor celor care le cer să aducă un argument în favoarea nădejzii care se află în inimile lor. – 6T 180 (1900)

Dezvoltarea morală mărește capacitatea de înțelegere. – Cu cât omul se apropie de desăvârșirea morală, cu atât sensibilitatea sa devine mai ascuțită, percepția păcatului devine mai acută, iar simpatia sa față de cei suferinzi mai profundă. – GC 570 (1911)

Durerea sufletească a afectat percepția Mariei. – Atunci, Maria s-a îndepărtat chiar din prezența îngerilor, gândind că trebuie să găsească pe cineva care să-i poată spune ce s-a întâmplat cu trupul lui Isus. O altă voce i s-a adresat, întrebând-o: „Femeie, pentru ce plângi? Pe cine cauți?” Privind cu ochii tulburi de lacrimi, ea a observat un chip omenesc și, crezând că era grădinarul, a spus: „Domnule, dacă L-ai luat de aici, spune-mi unde L-ai pus, ca să merg să-L aduc înapoi”. – DA 790 (1898)

Recunoașterea lui Isus după voce. – Dar, deodată, vocea cu-noscută a lui Isus i s-a adresat pe nume: „Maria”. Atunci, ea și-a dat seama că Cel care îi vorbea nu era un străin și, întorcându-se spre El, L-a văzut pe Hristos în viață, chiar înaintea ei. Tresăltând de fericire, a uitat că El fusese crucificat și, aruncându-se la picioarele Lui, a rostit: „Rabuni”. – DA 790 (1898)

Apetitul tocește sensibilitatea percepțiilor. – Răscumpărătorul lumii știa că îngăduința față de pofta a produs slăbiciunea fizică și tocirea sensibilității percepțiilor, astfel încât lucrurile sfinte și veșnice nu au mai putut fi recunoscute și înțelese. El știa că îngăduirea de sine a degradat facultățile morale și că cea mai mare nevoie a omului era convertirea inimii, a minții și a sufletului de la o viață de îngăduință de sine, la o viață de renunțare și sacrificiu de sine. – Lt 158, 1909. (MM 264)

Păcatele afectează percepția. – Păcatul ne întunecă mintea și ne afectează percepțiile. Pe măsură ce păcatul este curățat din inimile noastre, lumina cunoașterii slavei lui Dumnezeu, reflectată în chipul lui Isus Hristos, care strălucește în paginile Cuvântului Său și este revelată în natură, Îl descoperă pe El din ce în ce mai deplin, ca fiind „plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie” (Exodul 34,6).

În lumina Sa, noi vom vedea lumina, până când mintea, inima și sufletul sunt schimbate după chipul sfințeniei Sale. – MH 464, 465 (1905)

Capacitatea de percepție întunecată. – Mândria, iubirea de sine, egoismul, ura, invidia și gelozia au întunecat capacitatea lor de percepție. – 2T 605 (1871)

Cum a abordat Hristos mintea întunecată de păcat. – Hristos a renunțat la poziția Sa cerească și a coborât printre noi, luând asupra Sa natura umană, pentru ca, astfel, să poată ajunge într-o legătură directă cu neamul omenesc și să-l înalțe din starea decăzută în care se afla. Dar mintea oamenilor devenise atât de întunecată de păcat, însușirile lor intelectuale ajunseseră atât de degradate și capacitatea lor de a înțelege atât de confuză și insensibilă, încât nu au reușit să discearnă caracterul

Lui divin, învăluit în natura omenească. Această lipsă de discernământ a oamenilor a constituit un obstacol în calea lucrării pe care Isus dorea s-o realizeze pentru ei; iar pentru a face ca învățătura să aibă efect asupra minții lor, El a fost nevoit să le vorbească pe înțelesul lor.

Amintindu-le despre caracterul Său divin și tainic, Hristos a căutat să orienteze cursul gândurilor lor într-o direcție favorabilă puterii transformatoare a adevărului. Pentru a ilustra adevărul divin, Isus a folosit exemple din natură, cu care ei erau familiarizați. În felul acesta, ogorul inimii lor era pregătit pentru a primi sămânța cea bună. Ascultătorii simțeau că dorințele Lui se identificau cu dorințele lor și că inima Lui tresălta pentru bucuriile lor și se întrista pentru suferințele lor. În același timp însă, vedeau în Isus manifestarea unei puteri și a unei virtuți care depășeau cu mult calitățile celor mai respectați rabini.

Învățăturile lui Hristos erau caracterizate de o simplitate, o demnitate și o putere nemaîntâlnite de ei până atunci, iar buzele lor rosteau involuntar cuvinte de admirație: „Niciodată nu a vorbit cineva ca Omul acesta”. Oamenii îl ascultau cu plăcere și încântare. – 5T 746, 747 (1889)

Pasiunile nestăpânite afectează capacitățile perceptive. – Pasiunile inferioare trebuie să fie supravegheate cu strictețe. Degradarea suferită de capacitățile perceptive, datorită dezlănțuirii haotice a pasiunilor josnice, este teribilă. Satisfacerea acestor pasiuni face ca sângele să circule deficitar în anumite părți ale trupului și, în loc de a ușura inima și de a alimenta și limpezi mintea, acesta este solicitat în cantități nenaturale de anumite organe interne. Rezultatul este boala și, până când nu-și recunoaște și repară greșeala, omul nu-și va recăpăta sănătatea. – SpT Seria B, Nr. 15, p 18, 3 aprilie 1900 (CH 587)

Mintea poate fi educată să accepte păcatul. – Înainte ca un creștin să comită un păcat vizibil, în inima lui are loc un proces de pregătire, necunoscut celor din jur. Mintea nu cade dintr-o dată din starea de curăție și sfințire, într-o stare degradată, coruptă și imorală. Pentru ca reflectarea chipului lui Dumnezeu să se deformeze, luând un chip nemilos și satanic, este nevoie de timp. Privind, suntem schimbați. Prin îngăduirea gândurilor imorale, omul își poate educa mintea în așa fel, încât păcatul, care altădată îi era respingător, să devină o plăcere. – PP 459 (1890)

Puteri ale ființei ce devin jucăriile vrăjmașului. – Dumnezeu nu-i acordă omului nici un drept de a încălca legile proprii sale ființe. Dar, cedând ispitelor lui Satana care îl îndeamnă la necumpătate, omul permite ca poftele și pasiunile animalice să subordoneze însușirile superioare ale ființei sale. Când acestea preiau conducerea, omul, care a fost creat cu puțin mai prejos decât îngerii și ale cărui capacități intelectuale erau destinate unei dezvoltări nelimitate, se predă în mâinile lui Satana. Iar Satana deține un acces liber în viața celor care se află în sclavia apetitului. Prin necumpătate, unii sacrifică o jumătate, alții două treimi din puterile lor fizice, mintale și morale care devin jucăriile vrăjmașului. – RH, 8 septembrie 1874. (MYP 236)

Sfat adresat unei persoane care își imagina rele inexistente. – Sora D s-a înșelat cu privire la anumite lucruri. Ea a crezut că Dumnezeu o instruiește într-o manieră specială și amândoi ați manifestat încredere și ați acționat în conformitate cu părerile ei. Discernământul pe care ea considera că îl deține într-o manieră *specială* este o înșelăciune a vrăjmașului. Sora D este din fire înclinată să perceapă și să înțeleagă în mod pripit unele lucruri și să anticipeze, iar natura ei este extrem de sensibilă. Satana a profitat de aceste trăsături de caracter și v-a indus în eroare pe amândoi.

Frate D, tu te comporți de prea mult timp asemenea unui sclav. O mare parte din ceea ce sora D credea că este discernământ era de fapt gelozie. Ea este înclinată să privească totul prin prisma unui spirit de invidie, să fie suspicioasă și să bănuiască răul și nesinceritatea în aproape orice lucru. Acest fapt generează o stare de nefericire și de descurajare și o atitudine caracterizată de îndoială, în situații în care ar trebui să existe pace și încredere. Trăsăturile ei de caracter nefericite îi transformă

gândirea într-o sursă a disperării. Ea trăiește simțământul unei continue amenințări iminente, iar temperamentul ei extrem de sensibil o face să-și imagineze că este neglijată, ignorată și prejudiciată prin fapte care sunt inexistente...

Dacă aceste trăsături de caracter nedorite nu vor fi corectate și reformate printr-o voință puternică și bine determinată, este posibil ca amândoi să vă pierdeți credința. – 1T 708, 709 (1868)

Nu meditați la puterea lui Satana. – Privind, suntem schimbați. Prin meditația asupra iubirii lui Dumnezeu și a Mântuitorului nostru, prin contemplarea desăvârșirii caracterului divin și prin declararea neprihănirii lui Hristos ca fiind a noastră, în credință, noi suntem transformați după chipul Său. Așadar, să nu adunăm toate tablourile neplăcute – nedreptățile, corupția și dezamăgirile care reprezintă dovezi ale puterii lui Satana – și să le agățăm pe pereții memoriei noastre, discutând despre ele și deplângându-le, până când sufletele noastre se umplu de descurajare. Un suflet descurajat este o sursă a întunericii, care nu numai că nu reușește să primească pentru el însuși lumina lui Dumnezeu, dar o îndepărtează și de la ceilalți. Satana este deosebit de satisfăcut să vadă efectele scenelor care prezintă victoriile lui, aducând descurajarea și pierderea credinței în inimile oamenilor. – 5T 744, 745 (1889)

Influența mediului înconjurător. – Pacientul trebuie ajutat să iasă în aer liber. Cu cât va fi ținut mai puțin în spații închise, cu atât îngrijirea de care are nevoie va fi mai redusă. Cu cât mediul în care este îngrijit este mai plăcut, cu atât cazul lui va fi mai plin de speranță. Dacă este închis într-o casă, oricât de elegant ar fi mobilată aceasta, pacientul devine nervos și deprimat. Așezați-l în preajma lucrurilor frumoase ale naturii; duceți-l în locuri în care să poată vedea florile înflorind și să poată auzi cântecul păsărelelor, iar inima lui va izbucni în cântec, în armonie cu cântecele păsărilor. Trupul și mintea îi vor fi alinate. Intellectul lui se va trezi și imaginația îi va fi stimulată, iar mintea lui va fi pregătită să înțeleagă frumusețea Cuvântului lui Dumnezeu. – MH 265 (1905)

Mediul social influențează experiența religioasă. – Apoi, mi-a fost arătată o tânără... care se îndepărtase de Dumnezeu și fusese învăluită în întuneric. M-am adresat îngerului, întrebând: „Știam că merge bine într-o perioadă, ce anume a abătut-o de pe cale?” Atenția mi-a fost îndreptată spre un moment din trecut, în care mediul ei a suferit o schimbare. Ea s-a asociat cu un tânăr de vârsta ei, care era plin de neseriozitate, mândrie și dragoste de lume. Dacă ar fi ascultat cuvintele lui Hristos, ea nu ar fi ajuns să cedeze vrăjmașului. „Vegheați... și rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită”. Ispitele se pot afla pretutindeni în jurul nostru, dar nu înseamnă că este obligatoriu să ne lăsăm atrași de ele. Adevărul este prețios și valabil în orice situație. Influența lui nu este aceea de a ne înjosi, ci de a înălța, de a înnobila, de a curăți și de a pune în evidență valoarea nemuririi și a Împărăției lui Dumnezeu. Îngerul a spus: „Ce anume doriți să alegeți, pe Hristos sau lumea?” Satana prezintă lumea înaintea sărmanilor muritori în imaginile cele mai încântătoare, mai fascinante și mai amăgitoare, iar ei o admiră, în timp ce strălucirea ei de aramă eclipsează slava cerului și viața aceea a cărei temeinicie este tot atât de vrednică de încredere precum este însuși tronul lui Dumnezeu. Pacea, fericirea și bucuria inexprimabilă ale acelei vieți care nu cunoaște necazul, tristețea, durerea, suferința sau moartea sunt sacrificate pentru această viață scurtă și trecătoare a păcatului. – 2T 100, 101 (1868)

Ceea ce privim influențează personalitatea. – Inima ei a fost degradată de ceea ce i-au privit ochii și de ceea ce i-au ascultat urechile. – 4T 108 (1876)

Discernământul deteriorat prin alegerea avantajelor vremelnice. – Lot a ales Sodoma ca loc de reședință, deoarece a privit mai mult la avantajele vremelnice decât la influențele morale care aveau să fie exercitate de mediul social asupra sa și asupra familiei sale. Ce a avut de câștigat în cele din urmă, din punctul de vedere al lucrurilor acestei lumi? Bogățiile lui au fost nimicite, o parte dintre copiii lui au pierit o dată cu distrugerea cetății nelegiuite, soția lui a fost transformată într-un stâlp

de sare pe drum, iar el însuși a fost salvat „ca prin foc”. Dar rezultatele rele ale alegerii lui egoiste nu s-au oprit aici; corupția morală a acelui loc s-a înrădăcinat atât de profund în caracterul copiilor lui, încât n-au mai fost în stare să discearnă binele și răul, păcatul și neprihănirea. – ST, 29 mai 1884. (MYP 419)

Percepții lipsite de înțelegerea lucrurilor veșnice. – Acelora care au folosit în mod greșit mijloacele care Îi fuseseră dedicate lui Dumnezeu, li se va cere să dea socoteală pentru isprăvnicia lor. Unii au acumulat în mod egoist bunuri materiale, doar de dragul câștigului. Alții nu au o conștiință sensibilă, deoarece le-a fost însemnată cu fierul roșu, printr-o îndelungă cultivare a egoismului...

Mintea lor a fost atât de mult timp absorbită de interesele egoiste, încât nu mai poate înțelege valoarea lucrurilor veșnice. Ei nu prețuiesc mântuirea și pare a fi imposibil să le deschizi mintea pentru a aprecia în mod corect planul de mântuire și prețul ispășirii. Preocupările egoiste au pus stăpânire pe întreaga lor ființă; asemenea unui magnet, aceste preocupări le atrag gândurile și sentimentele, ținându-le legate de lucruri de mică valoare. Unele dintre aceste persoane nu vor atinge niciodată statura desăvârșirii caracterului lui Hristos, deoarece nu înțeleg importanța și necesitatea de a avea un asemenea caracter. Mintea nu poate fi trezită și înălțată într-o asemenea măsură, încât să fie atrasă de sfințire. Dragostea de sine și interesele egoiste au pervertit caracterul lor până acolo, încât nu mai pot face distincție între lucrurile sfinte și veșnice și lucrurile obișnuite. – 2T 519, 520 (1870)

Ce anume trezește capacitățile perceptive. – Când sunt curățite de egoism, inimile ajung în armonie cu mesajele pe care le primesc din partea lui Dumnezeu. Capacitățile lor perceptive sunt trezite, conștiințele lor sunt sensibilizate. Cine se aseamănă se adună. „Cine este din Dumnezeu ascultă cuvintele lui Dumnezeu” (Ioan 8,47). – 5T 696 (1889)

Capitolul 36

PRINCIPII MOTIVATOARE

Succesul necesită o țintă. – Succesul, indiferent de domeniu, necesită o țintă bine definită. Cel care dorește să-și asigure un adevărat succes în viață trebuie să păstreze cu fermitate înaintea ochilor o țintă vrednică de efortul său. O asemenea țintă este așezată înaintea tinerilor din zilele noastre. – Ed 262 (1903)

Țintește cât de sus posibil. – Locul specific, desemnat fiecăruia în viață, este determinat de propriile abilități și talente. Nu toți ating același nivel de dezvoltare și nu toți realizează cu aceeași eficiență o anumită lucrare. Dumnezeu nu așteaptă ca isopul să atingă dimensiunile cedrului sau ca măslinul să crească la înălțimea palmierului. Dar fiecare trebuie să aibă o țintă atât de înaltă, pe cât de sus poate ajunge natura omenească unită cu puterea divină. – Ed 267 (1903)

Necesitatea unei ținte reale pentru elevi. – Învățați-i pe elevi să-și folosească talentele pe care le-au primit din partea lui Dumnezeu, ținând spre cele mai înalte și mai sfinte obiective, pentru a fi în stare să realizeze astfel cel mai mare bine posibil în această lume. Elevii au nevoie să învețe ce înseamnă a avea o țintă reală în viață și să dobândească o înțelegere înaltă cu privire la semnificația adevăratei educații. – SpT Seria B, Nr. 11, p 16, 14 noiembrie 1905

Hristos încurajează țintele înalte. – El dorește să încurajeze cele mai înalte ținte ale noastră și să ofere siguranță celor mai valoroase alegeri pe care le facem. – COL 374 (1900)

Eșecul în atingerea realizărilor potențiale. – Mulți nu reușesc să devină ceea ce ar fi putut deveni, dacă și-ar fi folosit capacitățile pe care le au. Ei nu se bazează pe puterea divină, așa cum ar trebui. Mulți sunt atrași departe de domeniile în care ar fi putut atinge adevăratul succes. Căutând o onoare mai mare sau o lucrare mai plăcută, ei încearcă să realizeze lucruri pentru care nu sunt potriviți. De multe ori, un om ale cărui talente sunt potrivite pentru o altă ocupație se ambiționează să practice o anumită profesie; iar cel care ar fi putut avea succes în calitate de fermier, meșteșugar sau cadru medical ocupă în mod necorespunzător un post de pastor, jurist sau medic. Există alții, de asemenea, care ar fi fost capabili să îndeplinească lucrări înalte, dar care, din lipsă de energie, de voință și perseverență, se mulțumesc cu răspunderi mai ușoare. – Ed 267 (1903)

Marile posibilități ale vieții. – În privința posibilităților vieții, cine este capabil să deosebească ceea ce este mare de ceea ce este mic? De câte ori nu s-a întâmplat ca, prin înființarea unor agenții destinate binecuvântării lumii, un lucrător aflat pe căile umile ale vieții să aibă realizări pe care și regii le-ar fi putut invidia! – Ed 266 (1903)

„Ceva mai bun” – legea adevăratei vieți. – „Ceva mai bun” este cuvântul de ordine al educației, legea adevăratei vieți. Indiferent de lucrul la care ne-ar cere să renunțăm, Isus ne oferă în schimb ceva mai bun.

Adesea, tinerii manifestă atracție față de anumite obiecte, dorințe și plăceri care nu par a fi rele, dar care se dovedesc a fi insuficiente în raport cu binele cel mai înalt. Acestea le abat viețile de la atingerea celor mai nobile ținte. Măsurile arbitrare sau condamnările directe ar putea să nu aibă succes în a-i convinge pe acești tineri să renunțe la ceea ce le este foarte drag. Îndreptați-le atenția spre ceva mai bun decât epatarea, ambiția și îngăduința de sine. Aduceți-i în contact cu frumuseți veritabile, cu principii mai înalte și cu vieți mai nobile. Faceți-i să privească spre Acela care este „întru totul vrednic de dorit”.

Îndată ce privirea se oprește asupra Lui, viața își regăsește centrul. Entuziasmul, devoțiunea nestăvilă și simțămintele zeloase ale tinerilor își găsesc adevărata motivație în persoana lui Isus. Datoria devine satisfacție, iar sacrificiul, o plăcere. A-L onora pe Hristos, a deveni asemenea Lui și a lucra pentru El constituie cea mai nobilă ambiție a vieții și bucuria ei cea mai mare. – Ed 296, 297 (1903)

Dezvoltarea celor mai înalte motive în vederea progresului. – Aceia care se pregătesc să devină medici sau asistenți medicali trebuie să fie învățați să-și cultive cele mai înalte motivații pentru dezvoltare. Ei ar trebui să fie instruiți în colegiile și școlile noastre; iar profesorii care își desfășoară activitatea în aceste instituții de învățământ trebuie să își înțeleagă responsabilitatea pe care o au, de a lucra și de a se ruga împreună cu studenții. În aceste școli, studenții trebuie să învețe cum să devină adevărați misionari medicali, aflați într-o strânsă relație cu lucrarea de vestire a Evangheliei. – SpT Seria B, Nr. 11, p 12, 14 noiembrie 1905

Lipsa de ținte a bogatului nînțelept. – Țintele acestui om nu erau mai înalte decât cele ale animalelor pieritoare. El trăia ca și când nu ar exista nici un Dumnezeu, nici un cer și nici o viață viitoare; ca și când tot ceea ce posedă era al lui, fără să-I datoreze nimic lui Dumnezeu sau omului. Psalmistul îl descrie pe acest bogat în cuvintele: „Nebunul zice în inima lui: 'nu este Dumnezeu'.” – COL 257, 258 (1900)

O viață fără ținte este o viață pierdută. – O viață fără ținte este o viață pierdută. Minte trebuie să mediteze asupra subiectelor legate de interesele veșnice. Aceasta va avea un rol binefăcător pentru sănătatea trupului și a minții. – RH, 29 iulie 1884. (CH 51)

Lipsa țintelor produce o minte parazită. – Una dintre cauzele majore ale ineficienței intelectuale și ale slăbiciunii morale este lipsa concentrării asupra unor obiective demne de

încredere. Ne mândrim cu o distribuire pe scară largă a literaturii; dar multiplicarea cărților, chiar și a unor cărți care nu sunt dăunătoare prin conținutul lor, poate constitui o greșeală...

Revistele și cărțile ce se răspândesc în mare număr în țară, asemenea broaștelor din Egipt, nu sunt doar lipsite de valoare, inutile și supărătoare, ci imorale și degradante. Citirea lor nu numai că intoxică și distruge intelectul, dar corupe și nimicește sufletul.

Mintea și inima indolente și lipsite de ținte sunt o pradă ușoară în fața răului. Ele sunt asemenea organismelor parazite care produc boala. O minte inactivă și lipsită de preocupări serioase este atelierul de lucru al lui Satana. De aceea, faceți ca mintea voastră să fie orientată spre ținte nobile și înalte, spre obiective care să vă absoarbă și spre care să vă îndreptați cu tenacitate. În felul acesta, Satana nu își va mai găsi loc de desfășurare în ea. – Ed 189, 190 (1903)

Lipsa țințelor este o cauză premergătoare a necumpătării. – Pentru a ajunge la rădăcinile necumpătării, este necesar să privim dincolo de folosirea alcoolului sau tutunului. Cauzele care predispun și favorizează necumpătarea pot fi lipsa activității, lipsa țințelor și tovarășii rele. – Ed 202, 203 (1903)

Cele mai mari pericole. – Puține rele sunt atât de periculoase ca indolența și lipsa țințelor. Dar înclinația tinerilor spre practicarea multora dintre sporturile atletice constituie un motiv serios de îngrijorare al celor care doresc din toată inima bunăstarea lor... Aceste sporturi stimulează dorința după plăceri și distracții, făcând să nu mai existe nici o atracție față de activitățile utile și o predispoziție de a se sustrage de la îndeplinirea îndatoririlor și a responsabilităților de zi cu zi. Ele tind să-i rupă de realitățile serioase ale vieții și să-i facă insensibili față de satisfacțiile ei pașnice și liniștitoare. Astfel, se deschide o ușă pentru nelegiuire și lipsă de interes, iar rezultatele sunt teribile. – Ed 210, 211 (1903)

Nimeni nu este condamnat să trăiască o viață lipsită de sens. – Fiecare suflet este dedicat unei vieți de slujire. Toate capacitățile intelectuale, fizice și morale, sfințite de către Duhul, trebuie să fie angajate în lucrarea lui Dumnezeu. Toți oamenii sunt chemați să se consacre în mod activ și fără rezerve în slujba lui Dumnezeu. Ei sunt invitați să colaboreze cu Isus Hristos în marea lucrare de salvare a altora. Hristos a murit pentru toți oamenii. Oferind prețul propriei Sale vieți, pe care a sacrificat-o pe cruce, Isus a răscumpărat toate ființele omenești. Prin urmare, nici un om nu este condamnat să trăiască o viață egoistă și lipsită de sens, ci are posibilitatea de a trăi cu adevărat prin Hristos, care a murit pentru salvarea lui. Nu toți sunt chemați să fie pastori, cu toate acestea, toți sunt chemați la slujire. Ori de câte ori cineva alege o viață egoistă a slujirii de sine, nu face decât să aducă o ofensă la adresa Duhului Sfânt al lui Dumnezeu. – Lt 10, 1897. (4BC 1159)

Cultivarea unor motivații corecte. – Atât tinerii, cât și cei mai în vârstă au nevoie de motivații corecte pentru slujire. Studenții trebuie să fie educați într-o asemenea manieră, încât să devină bărbați și femei de valoare. Nu trebuie ignorat nici un mijloc de înnobilitare și înălțare. Ei trebuie sfătuiți să-și folosească la maximum toate capacitățile. Puterile fizice și intelectuale au nevoie de o solicitare echilibrată și este necesară cultivarea ordinii și a disciplinei. Puterea unei vieți curate și nobile trebuie să fie păstrată ca un obiectiv permanent înaintea tinerilor. Aceasta îi va ajuta să se pregătească pentru o viață folositoare. Prin harul lui Dumnezeu, ei vor deveni tot mai curați și mai puternici și vor fi din ce în ce mai bine pregătiți, iar studiul Cuvântului Său îi va face capabili să se opună cu îndârjire influențelor răului. – RH, 22 august 1912. (FE 543)

Acțiunile dezvăluie motivele. – Roadele multora, dintre cei care pretind că sunt mlădițe în via Domnului, îi dovedesc a fi spini și măracini. Chiar dacă ar fi posibil ca o întreagă biserică să justifice comportamentul greșit al unuia dintre membrii ei, această justificare nu face ca greșeala să fie transformată în bine. Nu poate determina măracinele să rodească struguri. – 5T 103 (1882)

Motivațiile vor fi judecate, nu aparențele. – Toți oamenii au o datorie importantă, și anume aceea de a fi conștienți care este nota dominantă care le caracterizează conduita de fiecare zi și care sunt motivațiile care le determină acțiunile. Ei trebuie să fie atenți la motivația specifică ce se ascunde în spatele fiecărei fapte, deoarece fiecare faptă adusă la îndeplinire în viață este judecată nu în funcție de aparență, ci de motivul care a dictat acțiunea. – 3T 507 (1875)

Urmașii lui Hristos descoperă noi motivații. – Nici o altă știință nu o poate egala pe aceea care face ca în viața elevului să se dezvolte caracterul lui Dumnezeu. Aceia care devin urmași ai lui Hristos descoperă că le sunt inspirate noi motivații de acțiune, în mintea lor se nasc gânduri noi, iar ca rezultat, trebuie să apară noi fapte. Cu toate acestea, ei nu pot face progrese decât înfruntându-se cu conflictul, deoarece există un vrăjmaș care luptă neîncetat împotriva lor, ispitindu-le sufletele la îndoială și păcat. Există tendințe spre rău, ereditare și cultivate, care trebuie învinse. Apetitul și pasiunile trebuie aduse în supunere față de Duhul Sfânt. Acest război nu va înceta niciodată în această parte a Universului. Dar fiecare nouă bătălie, la care sunt provocați, reprezintă o nouă biruință de câștigat; iar triumful asupra eului și asupra păcatului este de o valoare cu mult mai mare decât își poate imagina mintea cuiva. – CT 20 (1913)

Două puteri motivatoare antagoniste. – Biblia este propriul ei interpret. Scriptura trebuie comparată cu Scriptura. Cercetătorul trebuie să învețe să considere Cuvântul ca un întreg și să înțeleagă relațiile dintre părțile lui. El trebuie să ajungă la o cunoaștere de ansamblu a temei centrale a Bibliei, care descrie planul inițial al lui Dumnezeu pentru lume, apariția mării controversate dintre bine și rău și lucrarea de răscumpărare. În virtutea acestei perspective, el va înțelege natura celor două puteri care luptă pentru supremație și va discerne manifestarea lor pe întregul parcurs al rapoartelor istorice și profetice. Cercetătorul trebuie să observe modul în care se reflectă această controversă în fiecare etapă a experienței umane; modul în care aceste două principii antagoniste se manifestă până în cele mai mici amănunte ale propriei sale vieți și faptul că, indiferent dacă dorește sau nu, el însuși este cel care decide, chiar acum, de care parte se află în această luptă. – Ed 190 (1903)

Fiecare acțiune are un caracter dublu. – Fiecare acțiune are un dublu caracter și o dublă semnificație. Ea poate fi corectă sau greșită, morală sau imorală, în funcție de motivele care stau la temelia ei. Prin-tr-o repetare frecventă, o faptă greșită lasă în urmă o impresie profundă atât în mintea celui ce o face, cât și în mintea celor care se află în legătură cu el, indiferent dacă este vorba de domeniul spiritual sau obișnuit. Părinții și profesorii care nu acordă nici o atenție gesturilor mărunte, dar greșite, pun temelia obiceiurilor rele în caracterele tinerilor. – RH, 17 mai 1898. (CG 201)

Calitatea acțiunilor derivă din calitatea motivațiilor. – Calitatea fiecărei acțiuni este determinată de motivațiile care stau la temelia acesteia iar dacă motivațiile nu sunt nobile, curate și lipsite de egoism, caracterul și mintea nu vor ajunge niciodată într-o stare echilibrată. – YI, 7 aprilie 1898. (SD 171)

Motivele definesc caracterul faptelor. – Ceea ce definește caracterul faptelor noastre este motivația, care fie le conferă o înaltă valoare morală, fie le transformă într-o cumplită rușine. Lucrurile pe care Dumnezeu le consideră cele mai prețioase nu sunt acelea care par mărețe în ochii oamenilor și pe care aceștia le laudă. Adesea, îndeplinirea cu credincioșie a micilor îndatoriri ale vieții și gesturile mărunte și neobservate sunt considerate a fi de cea mai mare valoare înaintea lui Dumnezeu. O inimă credincioasă și iubitoare Îi este mai dragă lui Dumnezeu decât cel mai costisitor dar. Sărmana văduvă a sacrificat tot ce avea pentru a oferi puținul pe care l-a putut dăruia. Ea s-a lipsit pe sine însăși de hrană, pentru a susține o cauză pe care o iubea. Dar fapta ei a fost însoțită de credința că Tatăl ceresc nu va uita nevoile ei arzătoare. Această atitudine, caracterizată

de o credință copilărească și de un spirit neegoist, a câștigat aprecierea și aprobarea Mântuitorului. – DA 615 (1898)

Dumnezeu dezvăluie motivele inimii. – Dumnezeu Își călăuzește poporul pas cu pas. El îi conduce pe copiii Săi în situații anume prevăzute pentru a le dezvălui motivațiile inimii. Unii rezistă într-un anumit punct, dar se lasă învinși în altul. Cu fiecare pas făcut înainte, inima este încercată și cercetată tot mai îndeaproape. Când cineva descoperă că atitudinea lui se află într-o opoziție totală cu lucrarea lui Dumnezeu, trebuie să se lase convins de necesitatea de a se strădui să se schimbe. Deoarece, dacă nu va proceda astfel, va fi în cele din urmă respins de către Domnul Isus. – RH, 8 aprilie 1880. (HC 162)

Motivațiile noastre ascunse ne determină propriul destin. – Faptele noastre, cuvintele noastre și chiar și cele mai ascunse motive ale noastre își au propria lor semnificație în determinarea destinului nostru, spre binecuvântare sau spre blestem. Deși s-ar putea ca noi să le uităm, ele vor constitui o mărturie pe baza căreia vom fi îndreptățiți sau condamnați. – CG 486, 487 (1911)

Dumnezeu îi evaluează pe oameni în funcție de curăția motivelor. – Dumnezeu nu îi evaluează pe oameni în funcție de bogăția, educația sau poziția lor socială. El îi prețuiește după curăția motivelor și după frumusețea caracterelor lor. El Se uită să vadă cât au oamenii din Spiritul Său și cât din asemănarea cu El este revelată în viețile lor. A fi mare în Împărăția lui Dumnezeu înseamnă a fi asemenea unui copilăș în umilință, în simplitatea credinței și în sinceritatea iubirii. – MH 477, 478 (1905)

Dumnezeu judecă după motive. – În comportamentul unui pastor există multe aspecte ce pot fi îmbunătățite. Mulți își înțeleg propriile lipsuri, dar cu toate acestea par să ignore influența pe care o exercită. Ei sunt conștienți de acțiunile lor greșite în momentul în care le realizează, dar lasă ca timpul să șteargă amintirea acestora și nu se schimbă.

Dacă și-ar cerceta în mod deliberat și cu atenție acțiunile pe care le întreprind zilnic și și-ar propune să devină conștienți de propriile lor obiceiuri, pastorii ar ajunge să se cunoască mai bine pe ei înșiși. Printr-o analizare minuțioasă a vieții lor de zi cu zi, așa cum se desfășoară în diferitele situații care apar, ei și-ar descoperi propriile motivații și principiile care le determină faptele. Această revizuire zilnică a faptelor noastre, pentru a vedea dacă sunt aprobate sau condamnate de propria conștiință, este necesară tuturor celor ce doresc să ajungă la desăvârșirea caracterului creștin.

Adesea, după o cercetare atentă, se descoperă că multe dintre faptele considerate a fi bune au fost determinate de motive rele. Mulți primesc aplauze pentru virtuți pe care nu le au. Dumnezeu cercetează inimile și verifică motivele și, nu de puține ori, faptele mult laudate de oameni sunt înscrise în rapoartele cerului drept rezultate ale unor interese egoiste și ipocrite. Fiecare faptă a vieții noastre, indiferent dacă este excelentă și vrednică de laudă sau dacă este pasibilă de mustrare, este judecată de către Cercetătorul inimilor în raport cu motivele care au determi-nat-o. – 2T 511, 512 (1870)

Uneori ne este dificil să discernem motivele. – Uneori, în vârtoarea grijilor vieții, ne este dificil să discernem motivele acțiunilor noastre, dar acestea se desfășoară fie spre bine, fie spre rău. – 5T 420 (1889)

Adevărata convertire schimbă motivațiile. – O convertire adevărată presupune o schimbare categorică a simțămintelor și a motivațiilor; o atitudine de separare interioară și de degajare față de legăturile lumești și de atmosfera lor spirituală și o eliberare a minții de puterea de influență exercitată de ideile și opiniile acestora. – 5T 82, 83 (1889)

Marile puteri motivatoare ale sufletului. – Marile puteri motivatoare ale sufletului sunt credința, speranța și iubirea, iar studiul Bibliei, realizat în mod corespunzător, se adresează în mod direct acestor resorturi interioare. Frumusețea exterioară a Bibliei, frumusețea simbolurilor și a expresiilor ei nu reprezintă decât învelișul în care este oferită adevărata ei comoară – frumusețea sfințeniei. În rapoartele biblice privitoare la oamenii care au umblat cu Dumnezeu, putem descoperi scilipiri ale slavei lui Dumnezeu. În Acela care este „întru totul vrednic de primit”, noi Îl putem vedea pe Cel a cărui frumusețe este atât de impresionantă, încât toate frumusețile cerului și ale pământului la un loc nu sunt decât o vagă reflectare în comparație cu măreția Lui. „Și după ce voi fi înălțat de pe pământ”, spune El, „voi atrage la Mine pe toți oamenii” (Ioan 12,32). – Ed 192 (1903)

Capitolul 37

PRINCIPII REFERITOARE LA STUDIU ȘI INVATARE

Mintea și simțămintele au nevoie de educare. – Dumnezeu a înzestrat mintea omului cu facultăți intelectuale și rațiune; dar dacă acestea sunt lăsate necultivate și needucate, ele se diminuează într-o asemenea măsură, încât omul ajunge asemenea unui sălbatic feroce. Mintea și simțămintele au nevoie de educația și îndrumarea profesorilor. Mintea trebuie să asimileze învățătura după învățătura și principiu după principiu, pentru ca însușirile sale morale să poată fi educate și modelate astfel, încât să acționeze în armonie și cooperare cu Dumnezeu. Dumnezeu influențează intelectul uman prin lumina adevărului Său. O minte iluminată înțelege adevărul în contrast cu eroarea. – Lt 135, 1989

Cea mai înaltă cultură intelectuală primește o deplină apreciere din partea lui Dumnezeu. – Mintea umană este capabilă să atingă cele mai înalte niveluri ale dezvoltării intelectuale. O viață dedicată lui Dumnezeu nu trebuie să fie o viață caracterizată de ignoranță. Mulți își exprimă opoziția față de educația intelectuală, motivând că Isus a ales, în lucrarea de predicare a Evangheliei Sale, niște pescari fără școală. Ei susțin că Isus a manifestat o preferință pentru aceia care erau lipsiți de educație intelectuală. Cu toate acestea, mulți bărbați onorabili și învățați au crezut în învățăturile Sale. Dacă acești bărbați ar fi fost onești față de convingerile propriilor lor conștiințe, ei L-ar fi urmat pe Mântuitorul. Și dacă și-ar fi pus la dispoziția Sa talentele și abilitățile lor, ei ar fi fost acceptați și folosiți în slujba lui Hristos. Dar ei nu au avut puterea morală de a înfrunța disprețul preoților și invidia conducătorilor, pentru a-L mărturisi pe Hristos și pentru a-și risca reputația în favoarea relației lor cu umilul Galilean...

Isus nu a disprețuit educația intelectuală. Dumnezeu manifestă o deplină apreciere față de cultura cea mai înaltă a minții, dacă aceasta este sfințită prin iubirea și teama de El. Bărbații umili care au fost aleși de către Domnul Hristos au petrecut trei ani alături de El și, în acest timp, au fost supuși influenței înălțătoare a Maiestății cerului. Domnul Hristos a fost cel mai mare educator care a existat vreodată pe pământ.

Dumnezeu îi acceptă pe tinerii care I se consacră cu toate talentele și cu toată bogăția sufletului lor. Ei pot atinge cele mai înalte culmi ale măreției intelectuale și, dacă educația lor este echilibrată prin însușirea principiilor religioase, ei pot duce înaintea lucrării pe care Hristos a venit din cer să o îndeplinească, devenind astfel conlucrători cu Domnul și Maestrul lor. – RH, 21 iunie 1877. (FE 47, 48)

Nu vă mulțumiți cu rezultate de mâna a doua. – În realizarea lucrării sale, adevăratul profesor nu se mulțumește cu rezultate de mâna a doua. El nu se mulțumește să își îndrume elevii spre atingerea unui standard care să fie mai prejos decât cel mai înalt nivel de dezvoltare pe care aceștia ar putea să-l atingă. El nu se poate limita numai la transmiterea unor cunoștințe de ordin tehnic, astfel încât

aceștia să ajungă doar niște contabili mai isteți, doar niște meșteșugari mai îndemânatici sau niște comercianți mai prosperi. Ținta sa este aceea de a le inspira principiile adevărului, ale ascultării, ale onoarei, integrității și curăției – principii care îi va face să devină o forță a binelui, ce va contribui la stabilitatea și progresul societății. Iar mai presus de toate, adevăratul profesor dorește ca elevii săi să învețe marea lecție a vieții, și anume lecția slujirii neegoiste. – Ed 29, 30 (1903)

Un nivel mai înalt pentru minte. – Am fost instruită cu privire la faptul că trebuie să conducem mintea elevilor noștri spre niveluri de dezvoltare mai înalte decât acelea pe care mulți le consideră posibile în prezent. Inima și mintea trebuie să fie educate astfel, încât să-și păstreze curăția, primind zi de zi noi puteri din izvoarele adevărului veșnic. De-a lungul veacurilor, Mintea și Mâna divină au asigurat transmiterea nealterată a unui raport autentic privitor la creația lumii noastre. Acest Cuvânt este menit să fie obiectivul primordial al studiilor din școlile noastre. Prin El, putem păstra o comunicare directă cu profeții și patriarhii și putem descoperi prețul răscumpărării noastre, care a fost plătit de Acela care este egal cu Tatăl încă de la începuturile existenței și care Și-a sacrificat propria viață pentru ca oamenii să poată sta înaintea Lui, eliberați de lucrurile fără valoare și lumești și înnoiți după chipul lui Dumnezeu. – Lt 64, 1909

Adevărata educație asociază capacitățile intelectuale cu puterile morale. – Domnul așteaptă de multă vreme ca profesorii noștri să umble în lumina pe care le-a trimis-o El. Există o nevoie a umilirii sinelui, pentru ca Hristos să poată reface chipul moral al lui Dumnezeu în om. Caracterul educației oferite trebuie schimbat într-o mare măsură, dacă dorim ca aceasta să facă din instituțiile noastre un mediu bun de dezvoltare. Standardul Cuvântului lui Dumnezeu poate fi atins numai printr-o asociere a capacităților intelectului cu puterile morale. – RH, 3 septembrie 1908. (FE 527)

Adevărata evlavie înaltă și înnobilează. – Frații noștri de pretutindeni sunt prea nepăsători cu privire la nivelul de dezvoltare a intelectului lor, mintea lor gândește într-o măsură prea redusă și urmează idei înguste. Ei permit ca planurile omenești și spiritul lumesc să le modeleze concepțiile, în loc de a se lăsa conduși de planurile și spiritul lui Hristos. Sunt instruită să transmit poporului Său îndemnul de a privi dincolo de cele pământești, înălțându-și gândurile spre cele cerești. Cifrele nu reprezintă o dovadă a succesului; dacă ar fi așa, Satana ar putea avea cele mai mari pretenții. Elementul care conferă un caracter distinctiv instituțiilor, școlilor și bisericilor noastre este nivelul puterii morale. Cea mai mare bucurie a tuturor celor care se află în mijlocul nostru, de la cel mai mic și până la cel mai mare, trebuie să fie aceea de a-L reprezenta pe Hristos și adevăratele virtuți creștine. Profesorii noștri trebuie să știe că adevărata evlavie și iubirea manifestate prin ascultarea de Dumnezeu vor avea o influență care înalță și înnobilează. – Lt 316, 1908

Desăvârșirea este necesară. – Pentru a avea succes în zidirea caracterului, este necesară desăvârșirea fiecărui detaliu. Este nevoie de o dorință stăruitoare de a duce la îndeplinire planurile Maestrului Ziditor. Materialele folosite trebuie să fie de calitate; nici o lucrare iresponsabilă și neglijentă nu poate fi acceptată; întreaga zidire s-ar putea năruia. Toate resursele ființei trebuie să fie angajate în această lucrare. Este nevoie de putere și energie; nici o resursă nu poate fi irosită prin îndeplinirea unor lucruri lipsite de importanță. Puterea omenească trebuie să fie investită cu hotărâre în conlucrarea cu Maestrul Divin. Este necesar un efort perseverent și statornic, pentru ca orice influență a tradițiilor, a concepțiilor și a relațiilor lumești să fie înlăturată. Gândirea profundă, un obiectiv urmărit cu tenacitate și integritatea statornică reprezintă elementele esențiale ale reușitei. Nici o clipă nu este voie să fie irosită. Viața este un capital sfânt și fiecare clipă trebuie folosită în mod înțelept. – YI, 19 februarie 1903. (HC 84)

Lucrurile lipsite de valoare slăbesc mintea. – Elevul care, în locul principiilor vaste ale Cuvântului lui Dumnezeu, va accepta idei populare și va îngădui ca timpul și atenția să-i fie absorbite în lucruri lipsite de valoare și în interese ieftine va descoperi că mintea sa devine slabă și

incapabilă; el își va pierde capacitatea de a se dezvolta. Minte trebuie să fie antrenată în înțelegerea adevărilor importante care privesc viața veșnică. – Lt 64, 1909

Responsabilitățile cotidiene nu trebuie neglijate. – Viața este prea solemnă pentru a fi absorbită de lucrurile trecătoare și pământești și pentru a se lăsa copleșită de valul grijilor și al temerilor legate de lucruri care sunt cât un atom, în comparație cu interesele veșniciei. Cu toate acestea, Dumnezeu ne-a chemat să Îi slujim în contextul responsabilităților trecătoare ale vieții cotidiene. Iar conștiințiozitatea în realizarea acestora constituie o parte a adevăratei religii, tot atât de importantă ca și devoțiunea. Biblia nu oferă nici o scuză pentru lenevie. Lenevia este cel mai mare blestem care afectează lumea noastră. Fiecare om care este cu adevărat convertit va fi un muncitor harnic și conștiincios. – COL 343 (1900)

Calitățile oamenilor chemați în lucrarea de educație.* – Cauza lui Dumnezeu are nevoie de profesori care să aibă calități morale înalte și cărora să li se poată încredința educarea altora, oameni a căror credință este convingătoare și care să manifeste tact și răbdare. Este nevoie de oameni care umblă cu Dumnezeu și se abțin de la orice aparență rea, care se află într-o relație atât de strânsă cu Dumnezeu, încât pot fi niște canale ale luminii – pe scurt, creștini veritabili. Influența bună a acestora nu va fi niciodată ștearsă, iar educația oferită prin ei va rămâne pentru veșnicie. De obicei, ceea ce este neglijat în procesul de educație, nu se va mai realiza niciodată. Cine își asumă responsabilitatea pentru acest fapt?

Noi dorim ca acolo unde există tineri capabili, bine înrădăcinați și întemeiați în credință, care au o legătură strânsă cu Dumnezeu, și dacă li se va oferi posibilitatea, la îndrumarea fraților noștri din conducere, să meargă la cele mai înalte instituții de învățământ din țară, unde pot avea acces la un domeniu mai vast de cercetare și cunoaștere. Contactul cu diferitele categorii intelectuale și sociale și familiarizarea cu lucrările și rezultatele cercetărilor în domeniul metodelor pedagogice recunoscute, precum și cunoașterea teologiei, așa cum este aceasta predată în instituțiile cele mai renumite de învățământ, ar constitui un mare beneficiu pentru acești lucrători, pregătindu-i să lucreze pentru intelectuali și pentru a se putea confrunta cu erorile care predomină în gândirea contemporană. Acestea au fost metodele folosite de valdenzii din trecut; și, dacă sunt loiali față de Dumnezeu, tinerii noștri, asemenea copiilor valdenzilor, ar putea realiza o bună lucrare chiar în perioada în care își urmează studiile școlare, semănând semințele adevărului în mintea colegilor lor. – 5T 583, 584 (1885)

Obiceiurile corecte influențează caracterul. – Formarea unor obiceiuri corecte are rolul de a modela mintea și caracterul copiilor, astfel încât aceștia să dobândească înclinația de a urma calea cea bună. Aceasta contribuie mult la aducerea copiilor sub influența directă a Duhului lui Dumnezeu, educându-i și crescându-i în învățătura și muștrarea Domnului. Formarea de obiceiuri corecte și exteriorizarea unui spirit bun vor necesita eforturile cele mai stăruitoare făcute în Numele și prin puterea lui Isus. Instructorul trebuie să persevereze, oferindu-le învățatură după învățatură, puțin aici, puțin acolo, cu îndelungă răbdare, simpatie și iubire, legându-i pe copii de inima sa prin iubirea lui Hristos, dezvăluită în comportamentul său. – CEed 153 (1893). (FE 268)

Caracterele nu pot fi formate după același tipar. – Profesorii trebuie să ia în considerare faptul că nu se ocupă de îngeri, ci de ființe omenești, care au aceleași defecte și înclinații ca și ei. Caracterele nu se formează după același tipar. Fiecare etapă în formarea caracterului dobândit de copii este asemenea unei moșteniri. Defectele și virtuțile care constituie trăsăturile de caracter sunt evidente. Prin urmare, fiecare profesor este nevoit să ia în considerare aceste aspecte. El trebuie să se confrunte atât cu diformitățile ereditare și cultivate ale caracterului omenesc, cât și cu părțile lui frumoase, iar pentru aceasta, este necesară cultivarea unei abilități deosebite în tratarea greșelilor, nu doar pentru binele prezent al copiilor, ci și pentru binele lor veșnic. Dacă este cultivată o atitudine de înălțare de sine, impulsivă, mândră, nerăbdătoare și egoistă, se va produce un rău

deosebit de grav, care ar putea arunca sufletul în luptă cu Satana, fără să fie înzestrat cu înțelepciunea de a-și conduce corabia, expus fără apărare în fața furtunilor ispitelor lui Satana și condus în cele din urmă la derivă totală. Fiecare profesor are propriile sale trăsături de caracter, asupra cărora trebuie să vegheze pentru a nu ajunge să fie folosit de Satana ca instrument de distrugere a sufletului, tocmai datorită acestor trăsături neconsacrate. – Lt 150, 1893. (FE, 277, 278)

Cel care lucrează cu mintea omenească are nevoie de un com-portament creștinesc. – Credința care lucrează din iubire și care purifică sufletul educatorului constituie o însușire transformatoare ce trebuie transpusă în practică în fiecare zi. Este voința revelată a lui Dumnezeu autoritatea supremă a vieții tale? Dacă chipul lui Hristos, nădejdea slavei, este refăcut în ființa ta, atunci adevărul lui Dumnezeu va influența temperamentul firesc într-o asemenea măsură, încât puterea sa transformatoare se va manifesta printr-o schimbare a caracterului tău. Atunci tu nu vei ajunge în situația de a face ca adevărul lui Dumnezeu să pară o minciună în ochii elevilor tăi, datorită influenței exercitate prin manifestarea unei inimi și a unui temperament nesfințite; atunci nu vei mai lăsa să se creadă că harul lui Hristos este incapabil de a se manifesta în mod absolut în toate timpurile și în orice situație, așa cum se întâmplă datorită manifestării unui temperament egoist, nerăbdător și necreștinesc în abordarea minții omenești. Tu vei demonstra că autoritatea lui Dumnezeu nu este numai un cuvânt lipsit de putere, ci este realitate autentică. Oricât de dificil ar părea, adevărul credincios trebuie să se ferească în mod categoric de orice manifestare care ar putea fi pusă sub semnul întrebării și considerată necreștinească. – CEEd 148 (1893). (FE 263.264)

Continua corecție îi înspăimântă pe copii. – Cerul vede în copil viitorul om ale cărui capacități și puteri, dacă sunt corect îndrumate și dezvoltate, vor deveni instrumentele omenești care, prin cooperarea cu influențele divine, pot fi împreună lucrătoare cu Dumnezeu. Cuvintele tăioase și o continuă corecție îl înspăimântă pe copil, dar nu-l vor schimba niciodată. Abțineți-vă de la exprimarea unor cuvinte pripite; păstrați-vă spiritul într-o atitudine de supunere față de Isus Hristos; astfel, veți învăța cum să vă manifestați simpatia și bunătatea față de aceia care se află în sfera voastră de influență. Nu vă exteriorizați nerăbdarea și asprimea, deoarece, dacă acești copii nu ar fi dorit să primească o educație, nu ar fi ales să beneficieze de avantajele oferite în școală. Ei trebuie să fie răbdători și amabili și să fie conduși în iubire pe scara progresului, urcând pas cu pas pe treptele cunoașterii. – CEEd 147 (1893). (FE 263)

Atenție în exmatricularea elevilor. – Fiți foarte atenți la ceea ce faceți atunci când intenționați să exmatriculați elevii. Aceasta este o acțiune deosebit de serioasă. O asemenea măsură disciplinară este justificată numai dacă s-au săvârșit greșeli extrem de grave.

De aceea, trebuie să fie luate în considerare cu mare atenție toate circumstanțele implicate. Elevii sunt departe de casă, fie la o distanță mică, fie la o depărtare de câteva sute de mile. Prin urmare, ei sunt privați de avantajele unui cămin, iar dacă sunt obligați să plece, nu vor mai beneficia de privilegiile școlii. Toate cheltuielile lor a trebuit să fie plătite de alții, care au avut speranța și încrederea că banii lor nu vor fi investiți în zadar pentru acești elevi. Dacă ajunge să fie ispitit și cade, elevul trebuie muștrat pentru greșeala lui. El se simte jenat pentru că dosarul lui a fost pătat și pentru că îi dezamăgește pe cei care au avut încrederea că, aflându-se sub influența pregătirii școlare, va dezvolta un caracter deosebit, pe care îl consideră o răsplată pentru tot ce au investit în interesul lui.

Dar dacă elevul este exmatriculat pentru comportamentul lui greșit, ce se va face el? Își va pierde orice urmă de curaj. El va deveni o povară, iar timpul prețios investit devine un timp pierdut. Cine are o inimă duioasă și înțelegătoare, ca să simtă povara acestor suflete? Nu este de mirare că Satana are de cele mai multe ori de câștigat din asemenea situații. Acești studenți sunt aruncați pe terenul lui Satana; inimile lor omenești se umplu de simțăminte dintre cele mai rele, care se accentuează și rămân pentru totdeauna. – Lt 50, 1893

Evitarea trezirii simțămintelor de nedreptate în alții. – Când vă exprimați împotriva comportamentului manifestat de către aceia care sunt creștini doar cu numele, nu uitați că voi înșivă sunteți creștini. Dacă vă pierdeți cumpătul și le oferiți chiar și cea mai mică ocazie de a crede că sunt tratați în mod greșit, vă diminueați substanțial puterea de influență și vă prejudiciați propria voastră experiență creștină. Faceți tot ce este posibil pentru a evita să lăsați o asemenea impresie în mintea lor. În acest timp de încercare, noi ne formăm caracterele pentru o viață nepieritoare; dar aceasta nu ne privește doar în mod personal, deoarece, urmărind procesul zidirii caracterelor noastre, există și alții care vor clădi după modelul pe care îl oferim noi și de aceea trebuie să fim extrem de atenți cum zidim. – Lt 20, 1892. (MM 209)

Mintea are nevoie de o hrană curată. – Pentru a avea putere și sănătate, asemenea trupului, mintea are nevoie de o hrană curată. Oferiți-le copiilor subiecte înalte și nobile de gândire. Într-o atmosferă curată și sfântă, mintea nu va deveni egoistă, frivolă și trivială.

În timpul în care trăim, tot ce este fals și superficial este înălțat mai presus de ceea ce este real, natural și temeinic. Mintea trebuie păstrată departe de tot ce ar putea să o orienteze într-o direcție greșită. Ea nu trebuie încărcată cu povești ieftine, care nu aduc nici un aport la dezvoltarea capacității intelectuale. Gândurile vor avea același caracter ca hrana care este pusă la dispoziția minții. – Lt 27, 1890. (CG 188.)

Cărțile scepticilor.* – Studiul cărților scrise de cei necredincioși este foarte dăunător. Ele seamănă neghină în mintea și inima elevilor. Cu toate acestea, adesea, creierului îi este oferită o asemenea hrană, în timp ce mulți nu știu decât foarte puțin despre subiecte care sunt legate de interesele lor veșnice și pe care ar trebui să le înțeleagă.

Talantul timpului este prețios. Fiecare zi ne este încredințată pentru ca noi să o administrăm și vom fi chemați să dăm socoteală pentru aceasta înaintea lui Dumnezeu. Ea trebuie să fie folosită pentru slava lui Dumnezeu și, dacă dorim să ne prelungim viața, dacă dorim să câștigăm o viață tot atât de lungă precum este viața lui Dumnezeu, trebuie să-i oferim minții o hrană curată. Nici un moment, care ar fi putut fi o bună mărturie în favoarea noastră la judecată, nu trebuie să fie irosit. – MS 15, 1898

Elevii trebuie să învețe să asculte de Dumnezeu. – În școlile noastre este necesară cultivarea unei atmosfere deosebite, marcate de influența îndrumării divine. Dar cea mai mare lecție pe care trebuie să o învețe elevii este aceea de a căuta cu toată inima, cu toată puterea și cu tot sufletul să-L cunoască pe Dumnezeu și să asculte de El. Știința mântuirii sufletului omenesc este cea mai importantă lecție a vieții. Nici un domeniu științific sau literar nu trebuie să dețină supremația în fața acestei cunoașteri. Și viața veșnică este aceasta, să-L cunoască pe Dumnezeu și pe Isus Hristos, pe care L-a trimis El.

Elevii trebuie să poarte cu ei, în viața școlară, iubirea și teama de Dumnezeu. Valoarea acestei înțelepciuni este mai mare decât ar putea fi spus în cuvinte. Dacă se află în legătură cu Dumnezeu, se va putea spune despre ei așa cum s-a spus despre Daniel, că Dumnezeu le-a dat înțelepciune și știință în toate lucrurile.

Învățarea este bună. Înțelepciunea lui Solomon este un obiectiv vrednic de dorit; dar înțelepciunea unuia mai mare decât Solomon este cu mult mai vrednică de dorit și mai importantă. Prin educarea științifică dobândită în școli, nu putem ajunge la Domnul Hristos, dar prin cunoașterea lui Hristos, putem ajunge pe cele mai înalte trepte ale educației științifice; deoarece cuvântul inspirat spune: „Voi aveți totul deplin în El” (Coloseni 2,10). Interesul nostru primordial trebuie să fie acela de a-L cunoaște și de a-L înțelege pe Dumnezeu, iar El ne va călăuzi pașii pe calea științei. – Lt 120, 1896

Capitolul 38

ECHILIBRUL IN EDUCATIE

Educația are implicații veșnice. – Educația este o lucrare al cărei efect se va vedea de-a lungul interminabilelor veacuri ale veșniciei. – 6T 154 (1900)

Restaurarea armoniei în ființa omenească. – Adevăratul scop al educației este acela de a reface chipul lui Dumnezeu în suflet. La început, Dumnezeu a creat omul după chipul și asemănarea Sa. El l-a înzestrat cu însușiri nobile. Minte omului era echilibrată și toate capacitățile ființei erau armonioase. Dar căderea în păcat și efectele ei au pervertit aceste daruri. Păcatul a afectat și a șters aproape în totalitate chipul lui Dumnezeu în om. Planul de mântuire a fost conceput pentru ca acest chip să poată fi refăcut, iar omului i s-a oferit un timp de încercare. Marele scop al vieții este acela de a restaura desăvârșirea pe care omul a avut-o la creațiune; acest obiectiv prevalează asupra tuturor celorlalte. Lucrarea părinților și a profesorilor în educarea tinerilor este de a coopera în realizarea planului divin; făcând astfel, ei sunt „împreună lucrători cu Dumnezeu”. – PP 595 (1890)

Dezvoltarea tuturor capacităților. – Toate însușirile și talentele pe care le are ființa umană – în minte, suflet și trup – îi sunt date de Dumnezeu pentru a fi folosite în așa fel, încât să atingă cel mai înalt nivel de dezvoltare posibil. Dar aceasta nu presupune o cultură egoistă și exclusivistă; deoarece caracterul lui Dumnezeu, cu care trebuie să ajungem să ne asemănăm, este iubire și bunătate. Fiecare însușire, fiecare talent cu care ne-a înzestrat Dumnezeu trebuie să fie folosite în scopul slavei Sale și în scopul salvării semenilor noștri. Această preocupare constituie cadrul celei mai curate, mai nobile și mai fericite exercitări a abilităților noastre. – PP 595 (1890)

Adevărata educație este vastă. – Adevărata educație înseamnă mai mult decât a studia anumite materii. Ea este vastă și include o dezvoltare armonioasă a tuturor capacităților intelectuale și fizice. Ea ne învață să Îl iubim pe Dumnezeu și să ne temem de El și constituie pregătirea noastră pentru îndeplinirea credincioasă a datoriilor vieții. – CT 64 (1913)

O dezvoltare cuprinzătoare pentru toate datoriile vieții. – Aceia care doresc să fie împreună-lucrători cu Dumnezeu trebuie să lupte pentru atingerea desăvârșirii tuturor organelor trupului și a tuturor însușirilor minții. Adevărata educație înseamnă pregătirea tuturor puterilor fizice, intelectuale și morale pentru a îndeplini orice datorie; este pregătirea și disciplinarea trupului, a minții și a sufletului pentru a fi angajate în serviciul lui Dumnezeu. Aceasta este o educație care va rămâne de-a lungul veșniciei. – COL 330 (1900)

Toate capacitățile să atingă potențialul maxim de dezvoltare. – Planul lui Dumnezeu pentru Colegiul Battle Creek este ca acesta să atingă un nivel de cultură intelectuală și morală mai înalt decât orice alte instituții de învățământ din țara noastră. Tinerii trebuie să fie învățați cu privire la importanța cultivării capacităților lor fizice, intelectuale și morale, astfel încât să poată dobândi nu numai cele mai înalte cunoștințe în domeniul științei, ci și o educație care să-I aducă slavă lui Dumnezeu, prin cunoașterea Lui; ei trebuie să fie educați în așa fel, încât să poată ajunge la o dezvoltare armonioasă și echilibrată a caracterelor lor și să fie pe deplin pregătiți pentru o viață folositoare în această lume și desăvârșiți din punct de vedere moral pentru viața veșnică. – 4T 425 (1880)

Cunoașterea științifică în toate domeniile înseamnă putere. – Înființarea școlilor în cadrul bisericii noastre presupune o responsabilitate extrem de serioasă, deoarece în domeniul acesta sunt implicate interese importante. Școlile noastre se află în mod special în atenția îngerilor și a

oamenilor. Cunoașterea științifică înseamnă putere, iar planul lui Dumnezeu este acela ca în școlile noastre să fie predate cunoștințe științifice avansate, în vederea unei pregătiri deosebite pentru lucrarea care urmează să se realizeze în ultimele ceasuri premergătoare încheierii istoriei pământului. Prin intermediul unor oameni bine pregătiți, adevărul trebuie să ajungă până în cele mai îndepărtate zone ale pământului. Dar, cu toate că știința înseamnă putere, cunoașterea pe care Domnul Isus a venit să o transmită lumii a fost cunoașterea Evangheliei. Lumina adevărului a fost destinată să strălucească până în cele mai îndepărtate zone ale lumii, iar acceptarea sau respingerea mesajului lui Dumnezeu avea să decidă destinul veșnic al sufletelor. – RH, 1 decembrie 1891. (FE 186)

Tinerii să devină adevărați gânditori. – Fiecare ființă umană, creată după chipul lui Dumnezeu, este înzestrată cu însușiri care își au originea și corespondentul în Creator – personalitate, capacitate de a gândi și putere de acțiune. Aceia în care se dezvoltă asemenea însușiri sunt oameni capabili să poarte răspunderi, lideri în întreprinderile lor și care au o influență asupra celor din jur. Scopul adevăratei educații este acela de a dezvolta tocmai aceste capacități, pentru a face ca tinerii să devină niște adevărați gânditori, și nu doar niște oglinzi ale concepțiilor altora.

În loc de a-și limita studiul la ce au spus sau au scris alții, studenții trebuie să se orienteze spre sursele adevărului și spre domeniile vaste de cercetare ale naturii și revelației. Dacă vor medita la marile răspunsuri ale vieții și la destinul lor, mintea li se va întări și își va extinde capacitatea. În loc de a produce oameni fără putere, instituțiile de învățământ ar putea oferi oameni puternici în gândire și acțiune, oameni care să nu fie sclavi ai împrejurărilor, ci stăpâni ai acestora, care să aibă profunzime intelectuală, gândire lucidă și curajul de a-și susține convingerile. – Ed 17, 18 (1903)

Adevărata educație dezvoltă caracterul. – Educarea și formarea tinerilor este o lucrare solemnă și importantă. Marele obiectiv care trebuie avut în vedere este corecta dezvoltare a caracterului, astfel încât fiecare persoană să fie bine pregătită pentru a-și îndeplini în mod corespunzător datoriile vieții prezente și pentru a intra, în cele din urmă, în viața viitoare, veșnică. Veșnicia este cea care va dovedi modul în care a fost realizată această lucrare. Dacă profesorii și pastorii și-ar înțelege pe deplin responsabilitatea, lucrurile ar sta cu totul altfel în lumea de azi. Dar ei sunt prea limitați și înguști în concepțiile și obiectivele lor. Ei nu înțeleg nici importanța lucrării lor și nici rezultatele ei. – 4T 418 (1880)

Cel mai important obiectiv al educației este zidirea caracte-rului. – Elevii [de la școala din Avondale] muncesc din greu și conștiincios. Ei se dezvoltă atât din punct de vedere intelectual, cât și din punct de vedere fizic. Aceasta este o educație corectă, care va face să iasă din școlile noastre oameni eficienți, puternici și bine pregătiți din punct de vedere fizic, intelectual și moral, beneficiind de o dezvoltare completă, și nu doar de o instruire unilaterală.

Ziditorii caracterului nu trebuie să piardă din vedere nevoia unei temelii solide, care va face ca educația să fie de cea mai mare valoare. Lucrarea aceasta necesită sacrificiu de sine, dar trebuie realizată. Dacă este corect aplicată, educația fizică va pregăti mintea pentru efortul intelectual. Dar ignorarea oricăruia dintre cele două aspecte va da oameni deficitari.

Efortul fizic, combinat cu efortul intelectual, păstrează sănătatea mintală și morală și duce la realizarea unei lucrări mult mai bune. Supuși unui asemenea program de educație, tinerii vor ieși din școală pregătiți pentru a-și îndeplini responsabilitățile vieții de zi cu zi și în stare să-și exercite însușirile intelectului la cea mai mare capacitate. Dacă dorim binele elevilor noștri, trebuie să combinăm activitatea intelectuală cu cea fizică. Noi am elaborat un plan în acest sens aici [în Australia] și am avut satisfacții depline, fără a lua în considerare condițiile neprielnice în care elevii sunt nevoiți să lucreze. – SpT Seria A, Nr. 4, p. 16, 27 august 1895. (TM 241)

Mulți nu reușesc să înțeleagă adevăratele principii. – Mulți elevi sunt atât de nerăbdători să-și desăvârșască educația intelectuală, încât nu sunt destul de atenți cu privire la tot ce asimilează.

Puțini sunt aceia care au suficient curaj și stăpânire de sine pentru a acționa conform principiilor. Cei mai mulți studenți nu reușesc să înțeleagă obiectivul adevăratei educații și de aceea nu se orientează în direcția priorității acestuia. Ei se dedică studiului matematicilor sau al limbilor, în timp ce neglijează un studiu care este cu mult mai important pentru fericirea și succesul lor în viață. Mulți dintre aceia care sunt în stare să exploreze adâncimile pământului ca geologi sau să străbată cerurile ca astronomi nu manifestă nici cel mai vag interes față de minunatul mecanism al propriului trup. Alții pot spune numărul oaselor existente în scheletul uman și pot descrie corect fiecare organ al trupului, dar cu toate acestea, sunt la fel de ignoranți în ce privește legile sănătății și tratarea bolilor, ca și cum viața ar fi condusă de niște legi oarbe, și nu de principii bine determinate și invariabile. – ST, 29 iunie 1892. (FE 71,72)

Educația nu vizează doar intelectul. – Elevii care au dobândit o instruire intelectuală prin cunoașterea cărților, fără a obține și o cunoaștere a lucrurilor practice, nu pot pretinde că au o educație echilibrată și completă. Însușirile care ar fi trebuit să fie investite în rezolvarea diferitelor datorii ale vieții au fost neglijate. Educația nu constă numai în folosirea creierului. Dezvoltarea fizică este o parte esențială a instruirii fiecărui tânăr. Dacă nu este învățat cum să îndeplinească anumite lucrări practice folositoare, elevul va fi lipsit de o componentă foarte importantă a educației sale. – CT 307, 308 (1913).

Trupul și mintea trebuie să fie solicitate în mod egal. – S-au spus și s-au scris foarte multe în legătură cu importanța cultivării minții în vederea unei înalte slujiri. Aceasta a condus uneori la ideea că, dacă intelectul este educat pentru a acționa la cea mai mare capacitate, aceasta va întări puterile morale și fizice și va contribui la dezvoltarea întregii ființe. Timpul și experiența au dovedit că este o idee greșită. Noi am văzut bărbați și femei care au absolvit cu diplome anumite colegii, dar care nu erau calificați din nici un punct de vedere pentru a-și folosi în mod corespunzător minunatul lor corp pe care li l-a dăruit Dumnezeu. Întregul trup este conceput pentru activitate și nici o parte a sa nu trebuie să rămână nefolosită.

Dacă puterile fizice nu sunt solicitate într-o egală măsură cu cele intelectuale, intelectul va fi suprasolicitat. Puterile minții nu pot fi utilizate, la maxima lor capacitate, o perioadă mai lungă de timp, decât dacă fiecare componentă a mașinăriei trupului omenesc își face partea. Însușirile naturale trebuie să fie guvernate de legile naturii, iar capacitățile intelectului trebuie să fie educate pentru a funcționa în armonie și în conformitate cu aceste legi. Profesorii aflați în școlile noastre nu își pot permite să ignore nici una dintre aceste aspecte specifice, crezând că ele nu intră în atribuțiile lor. Mândria ar putea să-i determine să caute atingerea unor înalte standarde lumești în privința realizărilor intelectuale, dorind ca elevii lor să devină străluciți; dar când e vorba de a avea realizări intelectuale serioase, pentru ca oamenii să fie pe deplin pregătiți pentru a face față oricărei situații de urgență în viața de zi cu zi, acești elevi sunt nepregătiți pentru a avea succes în viață. Adesea, educația lor deficitară îi predestinează eșecului în aproape orice domeniu profesional spre care s-ar orienta. – 5T 522 (1889)

Nu fugiți de poverile vieții. – Tinerii trebuie să fie ajutați să înțeleagă bine faptul că educația nu are scopul de a-i învăța cum să fugă de obligațiile neplăcute și de poverile grele ale vieții, ci de a le ușura munca, învățându-i să folosească metode mai bune și să țintească spre rezultate mai înalte. Învățați-i pe tineri că adevăratul scop al vieții nu este acela de a ajunge la cele mai mari realizări personale posibile, ci de a-I aduce slavă Creatorului lor, prin îndeplinirea responsabilității ce le revine în această lume și prin ajutorul pe care îl oferă celor mai slabi sau mai neștiutori decât ei. – Ed 221, 222 (1903)

Nevoia unei dezvoltări armonioase. – Cea mai valoroasă lecție ce poate fi învățată este aceea de a ști cum să utilizăm în mod corect resursele propriei noastre ființe. Noi nu trebuie să îndeplinim doar o activitate intelectuală sau una fizică și să ne oprim aici, ci trebuie să învățăm cum să ne folosim,

la cel mai mare potențial, diferitele părți ce compun mașinăria umană – creierul, mușchii, oasele, capul și inima. – YI, 7 aprilie 1898. (SD 171)

Ignoranța nu mărește spiritualitatea. – Tinerii nu ar trebui să se lanseze în lucrarea de explicare a Scripturilor, prezentând subiecte care tratează profețiile, dacă nu cunosc bine adevărurile biblice importante, pe care încearcă să le explice altora. Este posibil ca acești tineri să fie deficitari în domeniile obișnuite ale educației intelectuale și, de aceea, să nu poată realiza binele pe care l-ar fi putut realiza, dacă ar fi beneficiat de avantajele absolvirii unei școli bune. Ignoranța nu va mări nici umilința, nici spiritualitatea celor ce mărturisesc a fi urmași ai lui Hristos. Adevărurile Cuvântului divin sunt înțelese cu mult mai bine de un creștin educat din punct de vedere intelectual. Aceia care Îi slujesc lui Hristos în mod inteligent aduc cea mai mare slavă lui Dumnezeu. Marele obiectiv al educației este acela de a ne face în stare să folosim puterile pe care ni le-a dăruit Dumnezeu într-o asemenea manieră, încât să oferim cea mai bună reprezentare a religiei biblice și să-I dăm slavă lui Dumnezeu. – 3T 160 (1872)

Educația necesită eforturi obositoare. – Profesorii trebuie să-i ajute pe elevi să gândească și să înțeleagă adevărurile pentru ei înșiși. Nu este suficient ca profesorul să-i spună elevului ce să creadă. Este necesară trezirea unui spirit de cercetare, pentru ca elevul să descopere și să înțeleagă adevărul în cuvintele lui, dovedind că percepe puterea lui și îl transpune în viață. Adevărurile vitale sunt imprimate în felul acesta în minte, chiar dacă este nevoie de eforturi obositoare. Acest proces de învățare poate fi lent, dar este cu mult mai valoros decât o parcurgere grăbită a subiectelor importante, fără a li se acorda atenția cuvenită. Dumnezeu așteaptă ca instituțiile Sale de învățământ să exceleze în comparație cu cele lumești, deoarece acestea Îl reprezintă pe El. Oamenii care sunt cu adevărat în legătură cu Dumnezeu vor demonstra astfel că sunt conduși de o putere mai mare decât cea omenească. – 6T 154 (1900)

Repere morale bine definite. – Tinerilor trebuie să li se ofere repere morale bine definite, care să îi călăuzească în siguranță atunci când se află în situații de criză. Când apare o situație de criză, care necesită puteri fizice bine dezvoltate și o gândire activă, practică, puternică și limpede, când trebuie să fie făcută o muncă dificilă, care solicită întreaga capacitate de acțiune, iar încercările nu pot fi depășite decât căutând înțelepciune din partea lui Dumnezeu, atunci, tinerii care au învățat să învingă dificultățile printr-o muncă tenace pot răspunde apelului, zicând: „Iată-mă, trimite-mă”. Inimile tinerilor trebuie să fie curate precum este cristalul. Gândurile lor nu trebuie să fie imorale, ci sfinte și virtuozitate. Ei nu au voie să fie altfel. Având o gândire curată, prin lucrarea sfințitoare a Duhului Sfânt, viețile lor pot fi înnobilate, cultivate și înălțate. – SpT Seria B, Nr. 1, pp. 31-32, iulie 1990

Importanța formării unor obiceiuri corecte. – În toate planurile vieții, fiecare tânăr trebuie să tindă spre o țintă înaltă și precisă. Adoptați standardul prezentat de Cuvântul lui Dumnezeu ca normă călăuzitoare supremă în toate aspectele vieții voastre. Pentru creștin, aceasta este atât o datorie, cât și o plăcere. Cultivați respectul de sine, deoarece voi sunteți proprietatea răscumpărată a lui Hristos.

Succesul în formarea unor obiceiuri corecte, progresul în ceea ce este nobil și drept vă vor conferi o influență demnă de toate eforturile depuse. Trăiți pentru ceva care să fie mai presus de eul vostru.

Dacă motivațiile voastre sunt curate și neegoiste, dacă sunteți în permanență dispuși să faceți ce simțiți că sunteți datori să faceți, dacă urmăriți fără încetare să manifestați un comportament amabil și curtenitor, fără să vă dați seama, voi vă clădiți propriul vostru monument. Aceasta este lucrarea la care Dumnezeu îi cheamă pe copii și pe tineri. – SpT Seria B, Nr. 1, p. 32, iulie 1900

Autoîntreținerea este o parte importantă în educație. – În perioada studiilor școlare, mulți studenți ar beneficia de educația cea mai valoroasă, dacă ar ajunge independenți financiar și s-ar întreține singuri. În loc de a face împrumuturi sau de a depinde de sacrificiul de sine al părinților, tinerii și tinerele ar face mai bine să se descurce pe cont propriu. Aceasta îi va ajuta să înțeleagă valoarea banilor, a timpului, a resurselor fizice și a ocaziilor și ar fi cu mult mai puțin expuși ispitei de a cultiva obiceiul risipei și al trândăviei. Lecțiile economiei, ale sârguinței, ale renunțării la sine, ale administrării eficiente a banilor și ale statorniciei în atingerea obiectivelor se vor dovedi a fi cea mai importantă parte a pregătirii lor pentru lupta vieții. Lecția autoîntreținerii, pe care o învață studentul, va exercita o influență și asupra instituției de învățământ în care se află, contribuind la evitarea poverii de datorii care apasă asupra multor școli și care a jucat un rol atât de semnificativ în diminuarea eficienței acestora. – Ed 221 (1903)

Educația modelează structura socială. – Pretutindeni în lume, societatea este caracterizată de dezordine și pretutindeni este nevoie de o schimbare. Educația oferită tinerilor trebuie să modeleze întreaga structură socială. – MH 406 (1905)

Nevoia de a preda agricultura în școli. – Școlile noastre pot contribui efectiv la îmbunătățirea situației maselor de șomeri. Mii de ființe neajutorate și flămânde, al căror număr sporește zilnic rândul infractorilor, ar putea să se întrețină singure și să trăiască o viață fericită, sănătoasă și independentă, dacă ar putea fi îndrumați și învățați să cultive pământul în mod sârguincios și îndemânatic. – Ed 220 (1903)

Educația continuă de-a lungul vieții. – În școala lui Hristos, elevii nu ajung niciodată la absolvire. Printre elevii ei, se află atât tineri, cât și bătrâni. Aceia care iau aminte la învățăturile Maestrului divin progresează fără încetare în înțelepciunea, rafinamentul și noblețea sufletului și sunt pregătiți astfel pentru a fi primiți în acea școală superioară care va continua de-a lungul veșniciei. – CT 51 (1913).

Adevărata ambiție. – Dragi tineri, care este scopul și ținta vieții voastre? Aveți voi ambiția de a obține o educație care să vă confere un nume și o poziție în lume? Nutriți voi gânduri pe care nu îndrăzniți să le exprimați în cuvinte, dorind să fiți într-o zi printre cei care participă la întrunirile celor mai mari somități intelectuale, să ocupați un loc în consiliile executive și legislative și să contribuiți la instituirea legilor națiunii? Nu există nimic greșit în asemenea aspirații. Fiecare dintre voi ar trebui să-și pună o țintă. Nimeni nu are voie să se mulțumească doar cu realizări mediocre. Țintiți sus și nu precupețiți nici un efort pentru a ajunge la ținta propusă. – RH, 19 august 1884 (FE 82)

Cea mai importantă cunoaștere. – Tinerii trebuie să înainteze cât mai repede și cât mai mult cu putință în acumularea cunoștințelor... Iar pe măsură ce învață, oferiți-le posibilitatea să împărtășească ceea ce știu. În felul acesta, mintea lor va deveni disciplinată și puternică. Numai folosirea cunoștințelor dobândite îi va ajuta să înțeleagă valoarea educației. Investirea unui timp îndelungat, în exclusivitate în scopul studiului, fără ca informațiile asimilate să fie împărtășite și altora, adesea se dovedește a fi mai degrabă o piedică decât un sprijin în vederea unui progres veritabil. Atât acasă, cât și în școală, efortul elevilor trebuie să se orienteze asupra înțelegerii modului în care să studieze și să transmită altora cunoștințele dobândite. Indiferent care îi va fi ocupația, el va rămâne în același timp elev și profesor, până la încheierea vieții. – MH 402 (1905)

Cea mai importantă educație, care poate fi oferită tinerilor de azi și care îi va pregăti pentru cele mai înalte niveluri de învățământ din școala cerească, este educația care îi învață cum să descopere voia lui Dumnezeu înaintea lumii. – RH, 24 octombrie 1907 (FE 512)

Cunoașterea lui Dumnezeu și a Aceluia pe care L-a trimis El reprezintă esența cunoașterii.

Fiecare copil și fiecare tânăr trebuie să se cunoască pe sine însuși. El trebuie să înțeleagă condițiile mediului înconjurător pe care i l-a dăruit Dumnezeu și legile care îi asigură sănătatea. Toți oamenii au nevoie de o cunoaștere temeinică a acelor lucruri care fac parte din educația elementară. De asemenea, au nevoie să cunoască o meserie, care să facă din ei oameni capabili de a răspunde solicitărilor vieții de zi cu zi. Pe lângă acestea, trebuie adăugată pregătirea în diferitele domenii ale lucrării misionare și însușirea experienței necesare. – MH 402 (1905)

„Care dintre cursurile universitare ar putea egala o asemenea educație?” – „Marea zi a Domnului este aproape...”, iar înaintea noastră se află o lume ce trebuie să fie avertizată... Mii de tineri... ar trebui să se consacre acestei lucrări... Este necesar ca fiecare educator creștin... să încurajeze și să-i ajute pe tinerii aflați în grija lui să se pregătească pentru a intra în rândurile lucrătorilor lui Hristos.

Nu există nici un alt domeniu de activitate care să le ofere tinerilor posibilitatea de a câștiga un beneficiu mai mare... Ei sunt conlucrători cu îngerii; chiar mai mult, ei sunt instrumentele omenești prin care îngerii își îndeplinesc propria lor misiune. Îngerii vorbesc prin gurile lor și lucrează cu mâinile lor. Iar în această colaborare, oamenii sunt cei care beneficiază de experiența și cunoștințele îngerilor. Care dintre cursurile universitare ar putea egala o asemenea educație? – Ed 270, 271 (1903)

Împărtășirea cunoștințelor este un element esențial. – Pentru desăvârșirea educației, trebuie să li se ofere elevilor timp pentru lucrare misionară – timp pentru a se familiariza cu nevoile spirituale ale familiilor din societatea care-i înconjoară. Ei nu trebuie să fie atât de împovărați de studiu, încât să nu le mai rămână timp pentru a-și folosi cunoștințele dobândite. Este necesar ca elevii să fie încurajați să depună cel mai stăruitor efort misionar posibil pentru salvarea celor greșiți, împrietenin-du-se cu aceștia și călăuzindu-i la adevăr. Lucrând în umilință, căutând înțelepciunea lui Dumnezeu, rugându-se și veghind, ei pot să le împărtășească și altora cunoștințele care au îmbogățit viețile lor. – CT 545, 546 (1913)

ABREVIERI

AA	<i>The Acts of the Apostles</i>
AH	<i>The Adventist Home</i>
AM	<i>An Appeal to Mothers Relative to the Great Cause of the Physical, Mental, and Moral Ruin of Many of the Children of Our Time</i>
1BC	<i>The Seventh-day Adventist Bible Commentary, Vol. 1 (2BC etc. for Vols. 2-7)</i>
CD	<i>Counsels on Diet and Foods</i>
CEd	<i>Christian Education</i>
CG	<i>Child Guidance</i>
CH	<i>Counsels on Health</i>
CM	<i>Colporteur Ministry</i>
COL	<i>Christ's Object Lessons</i>
CS	<i>Counsels on Stewardship</i>
CSW	<i>Counsels on Sabbath School Work</i>
CT	<i>Counsels to Parents, Teachers, and Students</i>
CTBH	<i>Christian Temperance (E.G. White) and Bible Hygiene (James White)</i>
CW	<i>Counsels to Writers and Editors</i>
DA	<i>The Desire of Ages</i>
Ed	<i>Education</i>
Ev	<i>Evangelism</i>
EW	<i>Early Writings</i>

FE	<i>Fundamentals of Christian Education</i>
GC	<i>The Great Controversy</i>
GCB	<i>General Conference Bulletin</i>
GH	<i>Good Health</i>
GW	<i>Gospel Workers (1892, 1915)</i>
HC	<i>In Heavenly Places</i>
HL	<i>Health: or How to Live</i>
HP	<i>Our High Calling</i>
HPMMW	<i>Health, Philanthropic, and Medical Missionary Work</i>
HR	<i>Health Reformer</i>
HS	<i>Historical Sketches of the Foreign Missions of the Seventh-day Adventists</i>
KH	<i>That I May Know Him</i>
LS	<i>Life Sketches of Ellen G. White</i>
Lt	<i>Ellen G. White Letter</i>
MB	<i>Thoughts From the Mount of Blessing</i>
MH	<i>The Ministry of Healing</i>
ML	<i>My Life Today</i>
MM	<i>Medical Ministry</i>
MS	<i>Ellen G. White Manuscript</i>
MYP	<i>Messages to Young People</i>
PHJ	<i>Pacific Health Journal</i>
PK	<i>Prophets and Kings</i>
PP	<i>Patriarchs and Prophets</i>
RH	<i>Review and Herald</i>
SC	<i>Steps to Christ</i>
SD	<i>Sons and Daughters of God</i>
4SG	<i>Spiritual Gifts, Vol. 4, part 1</i>
SL	<i>The Sanctified Life</i>
1SM	<i>Selected Messages, Book one</i>
2SM	<i>Selected Messages, Book two</i>
SpT	<i>Series A Special Testimonies, Series A</i>
SpT	<i>Series B Special Testimonies, Series B</i>
SpTBC	<i>Special Testimonies to the Battle Creek Church</i>
SpTEd	<i>Special Testimonies on Education</i>
SpTMM	<i>Special Testimonies Relating to Medical Missionary Work</i>
SpTMWI	<i>Special Testimonies to Managers and Workers in Institutions</i>
SpTPH	<i>Special Testimonies to Physicians and Helpers</i>
SR	<i>Story of Redemption</i>
ST	<i>Signs of the Times</i>
SW	<i>Southern Watchman</i>
1T	<i>Testimonies for the Church, Vol. 1 (2T etc. for Vols. 2-9)</i>
Te	<i>Temperance</i>
TM	<i>Testimonies to Ministers and Gospel Workers</i>
TSS	<i>Selections From the Testimonies Bearing on Sabbath School Work (1900)</i>
Und MS	<i>Undated Ellen G. White Manuscript</i>
WM	<i>Welfare Ministry</i>
YI	<i>Youth's Instructor</i>